DE LA AUTORUL CĂRȚII
STÂLPII PĂMÂNTULUI

KEN FOLLETT

PRINTRE LEI

„O POVESTE TULBURĂTOARE ȘI COMPLEXĂ."
The Philadelphia Inquirer

KEN FOLLETT

PRINTRE LEI

Traducere din limba engleză Graal Soft

Editura RAO
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOLLETT, KEN

KEN FOLLETT
Lie Downs with Lions
2013

ISBN 978-606-609-887-8

Pentru Barbara

Partea întâi

1981
CAPITOLUL UNU

Cei care voiau să-l omoare pe Ahmet Yilmaz erau persoane serioase. Nişte studenţi turci exilaţi care locuiau la Paris şi uciseseră deja un ataşat al Ambasadei Turciei şi apoi incendiaseră casa unui director executiv al Turkish Airlines. Îl aleseseră pe Yilmaz ca următoarea lor ţintă fiindcă era un susţinător bogat al dictaturii militare şi trăia, în mod convenabil, în Oraşul Luminilor.

Casa şi biroul acestuia erau bine păzite, iar limuzina Mercedes era blindată, dar fiecare are o slăbiciune, erau de părere studenţii, şi acea slăbiciune e, de obicei, sexul, în cazul lui Yilmaz avuseseră dreptate. Câteva săptămâni de supraveghere lejeră dezvăluiseră faptul că Yilmaz îşi părăsea casa două-trei seri pe săptămână, la volanul Renaultului combi pe care servitorii lui îl foloseau la cumpărături, şi se ducea pe o stradă laterală în Arondismentul 15 ca să viziteze o turcoaică tânără şi frumoasă cu care avea o legătură amoroasă.

Studenţii deciseră să pună o bombă în Renault în timp ce Yilmaz şi-o trăgea.

Ştiau de unde să ia explozibilul: de la Pepe Gozzi, unul dintre nenumăraţii fii ai naşului corsican Mémé Gozzi. Pepe era dealer de arme. Ar fi vândut oricui, însă prefera clienţii politici, fiindcă – recunoştea el cu bucurie – idealiştii plătesc preţuri mai mari.

El îi ajutase pe studenţii turci la ambele lor crime anterioare.

Exista o piedică în planul maşinii-capcană. De obicei, Yilmaz pleca de la fată singur în Renault, dar nu

întotdeauna. Uneori, o scotea la cină.

De multe ori, ea ieşea cu maşina şi se întorcea o jumătate de oră mai târziu încărcată cu pâine, fructe, brânză şi vin, evident, pentru un ospăţ agreabil. Ocazional, Yilmaz revenea acasă cu taxiul, iar fata împrumuta maşina pentru o zi sau două. Studenţii erau romantici, ca toţi teroriştii, însă şi reticenţi să rişte uciderea unei femei frumoase a cărei singure crime era cel mai uşor de iertat, aceea că iubea un bărbat nedemn de ea.

Discutaseră în mod democratic despre această problemă.

Luau toate deciziile prin vot şi nu recunoşteau niciun lider. Totuşi, în acelaşi timp, era printre ei unul a cărui personalitate puternică îl făcea dominant. Îl chema Rahmi Coskun şi era un tânăr frumos şi pasionat, cu o mustaţă stufoasă şi o anumită lumină „destinat-pentru-glorie” în ochi. Energia şi hotărârea lui îi făcuseră să treacă prin cele două proiecte anterioare, în ciuda problemelor şi riscurilor. Rahmi propuse să consulte un expert în bombe.

Iniţial, celorlalţi nu le plăcu ideea. În cine ar fi putut să aibă încredere? întrebară ei. Rahmi sugeră numele lui Ellis Thaler.

American care se considera poet, dar, de fapt, îşi ducea viaţa predând lecţii de engleză, Ellis învăţase despre explozivi ca recrut în Vietnam. Rahmi îl ştia de vreun an: lucraseră amândoi la un ziar revoluţionar de scurtă durată, numit *Haos*, şi organizaseră o serată de poezie ca să strângă fonduri pentru Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP). El păruse să înţeleagă furia lui Rahmi legată de ce i se întâmpla Turciei şi ura acestuia faţă de barbarii care o făceau. Alţi studenţi îl ştiau şi ei puţin pe Ellis: fusese văzut la mai multe demonstraţii şi presupuseseră că era un absolvent sau un tânăr profesor. Totuşi, erau reticenţi să aducă un nonturc. Dar Rahmi insistă şi, în cele din urmă, consimţiră.

Ellis veni imediat cu soluția la problema lor. Bomba ar fi trebuit controlată prin radio, zicea el. Rahmi urma să stea la o fereastră vizavi de apartamentul fetei sau într-o maşină parcată pe stradă, ținând Renaultul sub observație şi având la îndemână un mic transmițător radio de mărimea unui pachet cu țigări – genul utilizat la deschiderea automată a uşilor de garaj. Dacă Yilmaz se urca singur în maşină, cum făcea de cele mai multe ori, Rahmi ar fi apăsat butonul transmițătorului şi un semnal radio ar fi activat un comutator, care ar fi armat bomba şi apoi ar fi explodat de îndată ce Yilmaz ar fi pornit motorul.

Însă dacă în maşină s-ar fi urcat fata, Rahmi n-ar fi apăsat butonul, iar ea ar fi plecat într-o binecuvântată ignoranță. Bomba ar fi fost destul de sigură până când era armată. „Nu apeşi pe buton, nu face bang”, zicea Ellis.

Lui Rahmi îi plăcu ideea şi-l întrebă pe Ellis dacă va colabora cu Pepe Gozzi ca să pună la punct bomba.

— Sigur, răspunse Ellis.

Dar mai era un obstacol.

— Am un prieten care vrea să vă întâlnească pe voi, Ellis şi Pepe, zise Rahmi. Ca să spun drept, *trebuie* să vă întâlnească, altfel întreaga afacere cade. El e prietenul care ne dă bani pentru explozivi, maşini, şpagă, arme, tot.

— De ce vrea să ne întâlnească? voiră să ştie Ellis şi Pepe.

— Trebuie să se asigure că bomba o să funcționeze şi vrea să vadă că poate să aibă încredere în voi, îi lămuri Rahmi scuzându-se. Nu trebuie decât să-i duceți bomba şi să-i explicați cum o să funcționeze, să-i strângeți mâna şi să-l lăsați să vă privească în ochi. E chiar atât de mult când vorbim de omul care face totul posibil?

— N-am nimic împotrivă, spuse Ellis.

Pepe ezită. El voia banii din afacere – întotdeauna voia bani, aşa cum un porc îşi doreşte jgheabul – dar ura să cunoască oameni noi.

— Ascultă, îi explică Ellis. Grupurile astea de studenți înfloresc şi mor ca mimoza primăvara, iar Rahmi, cu siguranță, o să fie omorât în curând. Însă dacă-l cunoşti pe „prietenul” lui, ai să fii capabil să continui să faci afaceri şi după ce Rahmi nu mai e.

— Ai dreptate, fu de acord Pepe, care nu era un geniu, dar înțelegea principiile afacerii când îi erau explicate simplu.

Ellis îi spuse lui Rahmi că Pepe era de acord, şi Rahmi stabili o întâlnire a celor trei pentru duminica viitoare.

În acea dimineață, Ellis se trezi în patul lui Jane. Se dezmetici brusc, speriat, ca şi cum ar fi avut un coşmar. O clipă mai târziu îşi aminti motivul pentru care era atât de tensionat.

Se uită la ceas. Era devreme. Îşi trecu în minte planul. Dacă totul mergea bine, în ziua aceea avea să se tragă concluzia triumfătoare a mai mult de un an de muncă răbdătoare şi grijulie. Şi ar fi putut să împartă triumful cu Jane, dacă va mai fi în viață la sfârşitul zilei.

Întoarse capul să se uite la ea, mişcându-se cu grijă ca să n-o trezească. Inima îi sări, ca de fiecare dată când îi vedea fața. Era întinsă pe spate, cu nasul câm îndreptat spre tavan şi cu părul negru răspândit pe pernă ca o aripă întinsă de pasăre. Îi privi gura larg deschisă, buzele pline care îl sărutau atât de des şi de seducător. Lumina soarelui primăvăratic îi dezvăluia puful blond de pe obraji – barba ei, cum o numea el când voia s-o tachineze.

Era o plăcere rară s-o vadă aşa, în repaus, cu fața relaxată şi lipsită de expresie. În mod normal era animată – râzând, încruntându-se, făcând grimase, înregistrând surpriza, scepticismul sau compasiunea. Cea mai frecventă expresie a ei era un rânjet periculos, ca al unui băiețel răutăcios care tocmai a făcut o glumă diabolică. Numai când dormea sau gândea foarte profund era aşa. Dar aşa o iubea el cel mai mult, ca în momentele acelea, când era cu garda

jos şi naturală, aspectul, ei sugerând senzualitatea apatică arzându-i în interior ca un foc subteran lent şi fierbinte. Când o văzu aşa, aproape simţi o dorinţă grozavă s-o atingă.

Asta îl surprinse. Când o cunoscuse, curând după ce venise la Paris, îl impresionase ca model tipic de băgăcioasă care se găsea întotdeauna printre tineri şi radicali în capitale, conducând comitete şi organizând campanii împotriva Apartheidului şi pentru dezarmarea nucleară, fiind lidera unor marşuri de protest pentru El Salvador şi poluarea apei, strângând bani pentru persoanele înfometate din Ciad şi încercând să promoveze un talentat tânăr regizor de film. Oamenii erau atraşi de frumuseţea ei izbitoare, captivaţi de farmecul ei şi energizaţi de entuziasmul ei. Ieşise cu ea de câteva ori doar pentru plăcerea de a privi o fată drăguţă devorând o friptură. Apoi – n-ar putea să-şi amintească niciodată exact cum se întâmplase – descoperise că în interiorul acestei fete excitante trăia o femeie pasională, şi se îndrăgostise.

Privirea lui rătăci în jurul micului ei apartament. Înregistră cu plăcere posesiunile personale familiare care marcau locul ca al ei: o lampă drăguţă realizată dintr-un mic vas chinezesc, un raft plin de cărţi despre economie şi sărăcia la nivel mondial, o canapea mare şi moale în care puteai să te scufunzi în voie, o fotografie a tatălui ei, un bărbat frumos într-un sacou la două rânduri, făcută, probabil, la începutul anilor ’60, o cupă mică din argint câştigată de ea pe poneiul său, Dandelion, şi datată 1971, în urmă cu zece ani. „Avea treisprezece ani, se gândi Ellis, iar eu aveam douăzeci şi trei şi, în timp ce ea câştiga întreceri de ponei în Hampshire, eu eram în Laos, plasând mine antipersonal de-a lungul rutei Ho Şi Min”.

Când văzuse apartamentul prima dată, cu aproape un an în urmă, ea tocmai se mutase acolo din suburbii şi era destul de gol: doar o cămăruţă la mansardă, cu o bucătărie

într-o nişă, o cabină de duş într-o debara şi o toaletă pe hol. Treptat, ea îl transformase dintr-un pod soios într-un cuib vesel. Câştiga un salariu bun ca interpret, traducând din franceză şi rusă în engleză, dar şi chiria era mare – apartamentul se afla în apropiere de Bulevardul St. Michel – aşa încât cumpărase cu grijă, economisind bani doar pentru masa potrivită din mahon, patul antic şi covorul de Tabriz. Era ceea ce tatăl lui Ellis ar fi numit o doamnă elegantă. „Ai s-o placi, tată, chibzui Ellis. Ai să fii, pur şi simplu, nebun după ea”.

Se rostogoli pe partea lui, cu faţa la ea, şi mişcarea o trezi, aşa cum el ştia că o să se întâmple. Ochii ei mari şi albaştri se holbară în tavan pentru o fracţiune de secundă, apoi se uită la el, zâmbi şi se rostogoli în braţele lui.

— Salut, şopti ea, şi el o sărută.

Se excită imediat. Rămaseră întinşi împreună pentru o vreme, pe jumătate adormiţi, sărutându-se din când în când. Pe urmă, ea îşi puse un picior peste şoldurile lui şi începură să facă dragoste languros, tăcuţi.

Când deveniseră amanţi şi începuseră să facă dragoste dimineaţa şi seara, şi de multe ori şi în mijlocul după-amiezii, Ellis presupusese că o aşa excitaţie n-avea să dureze şi că după câteva zile sau, poate, câteva săptămâni noutatea avea să se atenueze şi ei urmau să revină la media statistică de două ori şi jumătate pe săptămână, sau cât era. Greşise.

Un an mai târziu încă şi-o trăgeau ca în luna de miere.

Se rostogoli peste el, lăsându-se cu toată greutatea pe corpul lui. Pielea ei umedă se lipi de a lui. El îşi înfăşură braţele în jurul corpului ei mic şi o îmbrăţişă, în timp ce pătrunse. Ea simţi cum i se apropie punctul culminant, îşi înălţă capul şi se uită în jos la el, apoi îl sărută cu gura deschisă în vreme ce el ejacula în interiorul ei. Imediat după aceea, ea gemu pe ton scăzut, iar el îi simţi orgasmul lung,

blând, în valuri, de duminică dimineața. Rămase pe el, pe jumătate adormită încă. El îi mângâie părul.

După un timp, ea se agită.

— Ştii ce zi e azi? mormăi ea.

— Duminică.

— E duminica în care pregăteşti tu masa de prânz.

— N-am uitat.

— Bine.

— Ce-ai de gând să-mi dai? întrebă ea după o pauză.

— Friptură, cartofi, mazăre, brânză de capră, căpşuni şi cremă Chantilly.

Ea îşi înălță capul râzând.

— Asta faci mereu!

— Ba nu. Ultima dată am avut fasole franțuzească.

— Iar data dinainte de asta ai uitat, aşa că am mâncat în oraş. Ce spui de ceva schimbări în gătitul tău?

— Hei, stai aşa. Înțelegerea era să pregătim alternativ masa de prânz în zilele de duminică. Nimeni n-a zis nimic despre a face un prânz *diferit* de fiecare dată.

Ea căzu din nou pe el, simulând înfrângerea.

Afacerea lui din acea zi îi rămăsese tot timpul în minte. Va avea nevoie de ajutorul ei şi ăsta era momentul s-o întrebe.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Rahmi în dimineața asta, începu el.

— Bine. Ne vedem la tine mai târziu.

— Ai putea să faci ceva pentru mine, dacă nu te-ar deranja să ajungi acolo un pic mai devreme.

— Ce?

— Să găteşti masa de prânz. Nu! Nu! Glumeam. Vreau să mă ajuți cu o conspirație mică.

— Ia spune-mi, zise ea.

— Azi e ziua de naştere a lui Rahmi, iar fratele lui, Mustafa, e în oraş, numai că Rahmi nu ştie.

„Dacă asta funcționează, nu te mai mint niciodată”, se gândi Ellis.

— Vreau ca Mustafa să apară la petrecerea de prânz a lui Rahmi ca surpriză. Însă am nevoie de un complice.

— S-a făcut, rosti ea.

Se rostogoli de pe el şi se aşeză în fund, picior peste picior. Sânii îi erau ca nişte mere, netezi, rotunzi şi tari. Vârfurile părului îi periau sfârcurile.

— Ce trebuie să fac?

— E simplu. Trebuie să-i spui lui Mustafa unde să se ducă, dar Rahmi nu s-a decis încă unde vrea să mănânce. Aşa că am să primesc mesajul de la Mustafa în ultimul moment. Şi Rahmi are să fie, probabil, lângă mine când o să sun.

— Şi soluția?

— Te sun *pe tine*. O să bat câmpii. Ignoră tot cu excepția adresei. Sună-l pe Mustafa, dă-i adresa şi spune-i cum să ajungă acolo.

Toate astea sunaseră OK când Ellis şi le închipuise, dar în clipa aia păreau teribil de neplauzibile.

Totuşi, Jane nu păru suspicioasă.

— Pare destul de simplu, adăugă ea.

— Bine, zise Ellis binedispus, ascunzându-şi uşurarea.

— Şi după ce suni, cât de repede vii acasă?

— În mai puțin de-o oră. Vreau să aştept să văd surpriza, însă nu stau să iau prânzul acolo.

Jane păru gânditoare.

— Te-au invitat pe tine, dar nu şi pe mine.

Ellis ridică din umeri.

— Presupun că e o petrecere între bărbați.

El întinse mâna după blocnotesul de pe noptieră şi scrise *Mustafa* şi numărul de telefon.

Jane se dădu jos din pat şi traversă camera spre debaraua cu duş. Deschise uşa şi dădu drumul la robinet.

Starea de spirit i se schimbase. Nu zâmbea.

— De ce eşti supărată?

— Nu sunt supărată, răspunse ea. Uneori nu-mi place modul în care mă tratează prietenii tăi.

— Dar ştii cum sunt turcii cu fetele.

— Exact – *fetele*. N-au nimic împotriva femeilor respectabile, însă eu sunt o *fată*.

Ellis oftă.

— Nu e genul tău să te simţi împunsă de atitudinile preistorice ale câtorva şovini, oftă Ellis. Ce vrei să-mi spui *cu adevărat*?

Ea reflectă o clipă, stând goală lângă duş, şi era atât de frumoasă, că Ellis vru să facă din nou dragoste cu ea.

— Cred că vreau să spun că nu-mi place statutul meu. Îţi sunt devotată ţie, toată lumea ştie asta – nu mă culc cu nimeni altcineva, nici măcar nu ies cu alţi bărbaţi – dar tu nu-mi eşti devotat. Nu locuim împreună, nu ştiu unde te duci sau ce faci o grămadă de timp, nu ne-am întâlnit niciodată unul altuia părinţii... şi lumea ştie toate astea, aşa că mă tratează ca pe o stricată.

— Cred că exagerezi.

— Aşa spui mereu.

Intră în duş şi trânti uşa. Ellis îşi luă aparatul de ras din sertarul în care îşi ţinea setul peste noapte şi începu să se bărbierească la chiuveta din bucătărie. Mai avuseseră discuţia asta şi înainte, mult mai lungă, şi ştia ce avea la bază: Jane voia ca ei să locuiască împreună.

Şi el voia, desigur. Voia s-o ia în căsătorie şi să trăiască împreună tot restul vieţii lor. Dar fusese nevoit să aştepte până când misiunea asta se încheia. Şi nu putea să-i dezvăluie asta, aşa că-i zicea chestii precum *Nu sunt pregătit* şi *Am doar nevoie de timp*, iar aceste fraze evazive o înfuriau. I se părea că un an era o perioadă mult prea lungă ca să iubeşti un bărbat fără să obţii niciun fel de angajament din

partea lui. Avea dreptate, desigur, însă dacă totul mergea bine în acea zi, putea să facă totul aşa cum trebuia.

Termină cu bărbieritul, îşi înfăşură aparatul de ras într-un prosop şi-l puse în sertarul lui. Jane ieşi din duş şi el îi luă locul. „Nu vorbim, reflectă el. E o prostie”.

În timp ce el era la duş, ea pregăti cafeaua. Apoi el se îmbrăcă repede cu pantalonii decoloraţi de dril şi un tricou negru şi se aşeză în faţa ei la măsuţa din mahon.

— Vreau să vorbesc serios cu tine, spuse ea pe când turna cafea.

— OK, admise el repede. Haide s-o facem la prânz.

— De ce nu acum?

— N-am timp.

— Ziua lui Rahmi e mai importantă decât relaţia noastră?

— Sigur că nu.

Ellis simţi iritarea din tonul lui, şi o voce de avertizare îi zise: „*Fii blând*, *ai putea s-o pierzi*”.

— Dar i-am promis, şi e important să-mi ţin promisiunile. Oricum, nu pare foarte important dacă avem discuţia asta acum sau mai târziu.

Faţa lui Jane căpătă un aspect neclintit, încăpăţânat, pe care el îl ştia: aşa arăta când lua o decizie şi cineva încerca s-o abată din cale.

— Pentru *mine* e important că vorbim *acum*.

Preţ de o clipă fu tentat să-i mărturisească imediat tot adevărul. Însă nu aşa planificase. N-avea timp, mintea îi era la altceva şi nu era pregătit. Ar fi fost mult mai bine mai târziu, când aveau să fie amândoi relaxaţi, şi el ar fi fost în stare să-i spună că misiunea lui la Paris s-a încheiat.

— Cred că eşti prostuţă şi nu vreau să fiu agresiv. Te rog, haide să vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec, preciză el ridicându-se în picioare.

— Jean-Pierre mi-a cerut să plec în Afganistan cu el, îl anunţă Jane în timp ce el se îndrepta spre uşă.

Asta era atât de neaşteptat, încât Ellis trebui să se gândească o clipă înainte să înțeleagă.

— Vorbeşti *serios*? întrebă el neîncrezător.

— Vorbesc serios.

Ellis ştia că Jean-Pierre era îndrăgostit de Jane. Şi mai erau o jumătate de duzină de alți bărbați: aşa ceva era inevitabil cu o astfel de femeie. Totuşi, niciunul dintre aceştia nu era un rival serios. „Cel puțin nu până în momentul ăsta”, se gândi el. Începu să-şi recapete calmul.

— De ce ai vrea să vizitezi o zonă de război cu un pămpălău?

— Nu e de glumă! răspunse ea cu înverşunare. Vorbesc despre *viața* mea.

El clătină din cap cu neîncredere.

— Nu poți să pleci în Afganistan.

— De ce?

— Fiindcă eşti îndrăgostită de mine.

— Asta nu înseamnă că sunt la dispoziția ta.

Cel puțin nu zisese *Nu*, *nu sunt*. Se uită la ceas. Era ridicol: în câteva ore avea să-i dezvăluie tot ce voia ea să audă.

— Nu vreau să faci asta, adăugă el. Vorbim despre viitorul nostru şi e o discuție care nu poate fi grăbită.

— N-am să aştept pentru totdeauna, replică ea.

— Nu-ți cer să aştepți pentru totdeauna, te rog să aştepți câteva ore.

Îi atinse obrazul.

— Haide să nu ne certăm câteva ore.

Ea se ridică şi-l sărută apăsat pe gură.

— Nu te duci în Afganistan, nu? o iscodi el.

— Nu ştiu, răspunse ea plat.

El încercă un zâmbet.

— Cel puțin nu înainte de prânz.

Ea zâmbi din nou şi dădu din cap.

— Nu înainte de prânz.

Se uită la ea pentru încă o clipă, apoi ieşi.

Marele bulevard Champs-Élysées era aglomerat cu turişti şi parizieni care făceau o plimbare de dimineaţă, învârtindu-se ca nişte oi sub căldura soarelui primăvăratic şi toate cafenelele de pe trotuar erau pline.

Ellis se afla aproape de locul stabilit, cărând un rucsac pe care-l cumpărase într-un magazin ieftin de bagaje. Arăta ca un american într-un tur în jurul Europei.

Şi-ar fi dorit ca Jane să nu fi ales dimineaţa asta pentru o confruntare: ea avea să clocească totul şi, în plus, să fie într-o stare de spirit colţoasă când el urma să se întoarcă.

Ei bine, trebuia doar să-i netezească penele ciufulite pentru o vreme.

Şi-o scoase pe Jane din minte şi se concentră pe misiunea care îl aştepta.

Existau două posibilităţi cu privire la identitatea prietenului lui Rahmi, cel care finanţa micul grup terorist. Prima era un turc bogat, iubitor de libertate, care decisese, din motive politice sau personale, că violenţa era justificată împotriva dictaturii militare şi susţinătorilor acesteia. Dacă ăsta era cazul, Ellis avea să fie dezamăgit.

A doua posibilitate îl viza pe Boris.

Boris era o figură legendară în cercul în care se învârtea Ellis – printre studenţii revoluţionari, palestinienii exilaţi, conferenţiarii politici part-time, editorii de ziare extremiste prost tipărite, anarhiştii, maoiştii, armenii şi vegetarienii militanţi. Se spunea că ar fi fost rus, un Kaghebist dispus să finanţeze orice act violent de stânga în Occident. Mulţi se îndoiau de existenţa lui, în special cei care încercaseră şi nu reuşiseră să obţină fonduri de la ruşi. Dar Ellis observase că, din când în când, un grup care de luni de zile nu făcuse nimic altceva decât să se plângă că nu-şi permitea un copiator încetase brusc să vorbească despre bani şi devenise

foarte liniştit. Iar un pic mai târziu avea loc o răpire sau o împuşcătură, sau un atentat cu bombă.

Era sigur că ruşii le dădeau bani grupurilor precum cel al disidenților turci, credea Ellis: ei n-ar fi putut să reziste unei astfel de modalități ieftine şi cu risc scăzut de provocare de probleme. În plus, Statele Unite ale Americii finanțau răpitori şi criminali din America Centrală şi el nu-şi imagina că Uniunea Sovietică ar fi avut mai multe scrupule decât propria lui țară. Şi, din moment ce în această branşă banii nu erau păstrați în conturi bancare sau mutați prin telex, cineva trebuia să predea bancnote reale, aşa că în mod sigur exista un Boris.

Ellis îşi dorea foarte mult să-l întâlnească.

Rahmi ajunse exact la zece şi jumătate, purtând un tricou roz Lacoste şi pantaloni cafenii călcați impecabil. Părea nervos. Îi aruncă o privire sfredelitoare lui Ellis, apoi întoarse capul.

Ellis îl urmă, rămânând zece – cincisprezece metri în urmă, aşa cum aranjaseră în prealabil.

La următoarea cafenea de pe trotuar stătea silueta masivă, cu exces de greutate, a lui Pepe Gozzi, într-un costum negru de mătase, ca şi cum fusese la Mesă, ceea ce, probabil, se şi întâmplase. Avea o servietă mare în poală. Se ridică şi căzu oarecum lângă Ellis, în aşa fel încât un observator superficial n-ar fi fost sigur dacă erau sau nu împreună.

Rahmi urcă panta spre Arcul de Triumf.

Ellis îl privi pe Pepe cu coada ochiului. Corsicanul avea instinctul de autoconservare al unui animal: verifica discret dacă era urmărit – o dată când traversă drumul, şi putu să arunce destul de natural o privire înapoi, de-a lungul bulevardului, în timp ce aştepta ca luminile semaforului să se schimbe, şi din nou când trecu pe lângă un magazin pe colț, unde putu să vadă lumea din spatele lui reflectată în

vitrină.

Ellis îl plăcea pe Rahmi, dar nu şi pe Pepe. Rahmi era sincer şi cu principii înalte, iar cei pe care îi ucisese, probabil, meritaseră să moară. Pepe era complet diferit. El o făcea pentru bani şi fiindcă era prea necioplit şi prost ca să supravieţuiască în lumea afacerilor legale.

La trei blocuri est de Arcul de Triumf, Rahmi coti pe o stradă laterală. Ellis şi Pepe îl urmară. Rahmi îi conduse pe drum şi intră în hotelul Lancaster.

Deci ăsta era punctul de întâlnire. Ellis spera ca întrevederea să aibă loc într-un bar sau restaurant de hotel: s-ar fi simţit mai în siguranţă într-un loc public.

Holul cu marmură de la intrare era răcoros în comparaţie cu căldura din stradă. Ellis se înfioră. Un chelner într-un smoching se uită chiorâş la blugii lui. Rahmi intră într-un mic lift din capătul îndepărtat al holului în formă de L. Dacă avea să fie o cameră de hotel, atunci aşa să fie. Ellis îl urmă pe Rahmi în lift şi Pepe se înghesui în spatele lor. Nervii lui Ellis erau întinşi ca nişte corzi când urcară. Coborâră la etajul 4. Rahmi îi conduse la camera 41 şi ciocăni.

Ellis se strădui să pară calm şi impasibil.

Uşa se deschise încet.

Era Boris. Ellis ştiu de îndată ce dădu cu ochii de om şi încercă o senzaţie de triumf şi, în acelaşi timp, un fior rece de teamă. Moscova era scrisă peste tot pe om, de la tunsoarea ieftină la pantofii solizi şi practici, iar în privirea lui extrem de scrutătoare şi în conturul brutal al gurii se desluşea stilul inconfundabil al KGB-ului. Omul ăsta nu era ca Rahmi sau Pepe. Nu era nici vreun idealist exaltat, nici vreun mafiot grosolan.

Boris era un terorist profesionist cu inimă de piatră, care n-ar fi ezitat să spulbere capul unuia dintre cei trei bărbaţi care stăteau înaintea lui sau pe ale tuturor.

„Te caut de mult”, chibzui Ellis.

Boris ţinu uşa întredeschisă pentru o clipă, formând parţial un scut cu trupul în timp ce-i studia, pe urmă făcu un pas înapoi.

— Intraţi, rosti el în franceză.

Intrară în salonul unui apartament. Era extraordinar decorat şi mobilat cu scaune, mese de ocazie şi un dulap care păreau din secolul al XVIII-lea. Pe o masă delicată cu picioare arcuite se aflau un cartuş de ţigări Marlboro şi un litru de coniac de la duty-free. În colţul îndepărtat, o uşă pe jumătate deschisă dădea într-un dormitor.

Prezentările lui Rahmi fură nervos superficiale.

— Pepe. Ellis. Prietenul meu.

Boris era un bărbat lat în umeri care purta o cămaşă albă cu mâneci suflecate, ca să arate antebraţele cărnoase, acoperite cu păr. Pantalonii albaştri de serj erau prea groşi pentru vremea aceea. Pe spătarul unui scaun atârna un sacou cu model şah negru şi bronz care ar fi arătat urât cu pantalonii albaştri.

Ellis îşi puse rucsacul pe covor şi se aşeză.

Boris făcu semn la sticla de coniac.

— Ceva de băut?

Ellis nu voia coniac la unsprezece dimineaţa.

— Da, te rog – cafea, preciză el.

Boris îi aruncă o privire grea, ostilă, apoi zise:

— Atunci, o să luăm toţi cafea, şi se duse la telefon.

„E obişnuit ca toată lumea să se teamă de el, se gândi Ellis. N-are să-i placă dacă-l tratez ca pe un egal”.

Rahmi îl venera, clar, pe Boris şi se foi neliniştit, încheindu-şi şi descheindu-şi nasturele de sus de la bluza polo roz, în timp ce rusul suna room service-ul.

Boris închise telefonul şi i se adresă lui Pepe.

— Mă bucur să te cunosc, zise el tot în franceză. Cred că ne putem ajuta reciproc.

Pepe dădu din cap fără să vorbească. Stătea mai departe

pe scaunul de catifea, trupul lui masiv şi puternic în costum negru arătând ciudat de vulnerabil lângă mobilierul drăguț, ca şi cum *acesta* putea să-l fărâme pe *el*. „Pepe are multe în comun cu Boris, reflectă Ellis: amândoi sunt puternici, cruzi, fără bună-cuviință sau compasiune. Dacă Pepe ar fi fost rus, ar fi fost în KGB. Şi dacă Boris ar fi fost francez, ar fi fost în Mafie”.

— Arată-mi bomba, îi ceru Boris.

Pepe îşi deschise servieta. Era înțesată de calupuri conținând o substanță gălbuie, cam de treizeci de centimetri lungime şi cinci centimetri înălțime. Boris îngenunche pe covor lângă servietă şi împunse un calup cu arătătorul.

Substanța se comportă precum chitul. Boris îl mirosi.

— Presupun că e C3, îi zise el lui Pepe.

Pepe dădu din cap.

— Unde e mecanismul?

— În rucsacul lui Ellis, răspunse Rahmi.

— Ba nu, replică Ellis.

Camera fu foarte tăcută pentru o clipă. O privire de panică apăru pe fața tânără şi frumoasă a lui Rahmi.

— Ce vrei să spui? întrebă el agitat.

Ochii lui speriați trecură de la Ellis la Boris şi înapoi.

— Ai zis... I-am spus că ai să...

— Taci, îl întrerupse Boris aspru.

Rahmi tăcu. Boris se uită aşteptând la Ellis.

Acesta vorbi cu o indiferență naturală pe care n-o simțea.

— Mi-era teamă că ar putea să fie o capcană, aşa că am lăsat mecanismul acasă. Poate fi aici în câteva minute. Trebuie doar s-o sun pe fata mea.

Boris se uită la el pentru câteva secunde. Ellis îi întoarse privirea cât de rece putu.

— De ce te-ai gândit că ar putea să fie o capcană? întrebă Boris în cele din urmă.

Ellis decise că, dacă încerca să se justifice, ar fi părut că

se apăra. Oricum, era o întrebare prostească. Îi aruncă o privire arogantă lui Boris, apoi ridică din umeri şi nu zise nimic.

Boris continuă să-l privească cercetător.

— O să sun, rosti într-un sfârşit rusul.

Pe buzele lui Ellis se ridică un protest şi el îl înăbuşi. Asta era o evoluţie la care nu se aşteptase.

Îşi menţinu cu grijă atitudinea „nu-dau-nici-doi-bani-pe-asta” în timp ce se gândea cu furie. Cum avea să reacţioneze Jane la vocea unui străin? Şi dacă nu era acolo, dacă decisese să-şi încalce promisiunea? Regreta că o folosea drept intermediar. Dar era prea târziu.

— Eşti grijuliu, îi zise el lui Boris.

— Şi tu la fel. Care e numărul de telefon?

Ellis i-l spuse. Boris scrise numărul pe nişte foi de lângă telefon, pe urmă începu să-l formeze.

Ceilalţi aşteptau în tăcere.

— Alo? Sun în numele lui Ellis, spuse Boris.

„Poate că vocea necunoscută nu o s-o năucească”, se gândi Ellis. Oricum, aşteptase oarecum un apel trăsnit. *Ignoră tot*, *cu excepţia adresei*, îi zisese el.

— Ce? exclamă Boris iritat.

Şi Ellis se gândi: „Oh, rahat, ce zice acum?”

— Da, sunt, dar lasă asta, continuă Boris. Ellis vrea să aduci mecanismul în camera 41, de la hotelul Lancaster.

Fu o altă pauză.

„Joacă jocul, Jane”, chibzui Ellis.

— Da, e un hotel foarte frumos.

„Nu mai glumi! Doar spune-i omului că o s-o faci – te rog!”

— Mulţumesc, zise Boris şi adăugă sarcastic: Eşti cea mai amabilă.

Apoi închise.

Ellis încercă să arate ca şi cum se aşteptase tot timpul să nu fie nicio problemă.

— Ştia că sunt rus. Cum şi-a dat seama? întrebă Boris.

Ellis fu nedumerit pentru o clipă, pe urmă îşi dădu seama.

— E lingvistă, răspunse el. Cunoaşte accentele.

Pepe vorbi pentru prima dată.

— Cât o aşteptăm pe fătuca asta să vină, să vedem banii.

— Bine, fu de acord Boris şi se duse în dormitor.

Cât fu plecat, Rahmi vorbi cu Ellis cu un şuierat pe ton scăzut.

— N-am ştiut că o să te ţii de pozne!

— Bineînţeles că nu, zise Ellis pe un ton simulat de plictiseală. Dacă ai fi ştiut ce am de gând să fac, n-ar mai fi fost o măsură de siguranţă, nu?

Boris se întoarse cu un plic mare şi maroniu şi i-l întinse lui Pepe. Gozzi îl deschise şi începu numărarea bancnotelor de 100 de franci.

Boris desfăcu cartuşul de Marlboro şi aprinse o ţigară.

Ellis se gândi: „Sper ca Jane să nu *aştepte* înainte să sune la «Mustafa». Trebuia să-i spun că e important să transmită mesajul imediat”.

— E totul acolo, îl asigură Pepe după un timp.

Puse banii înapoi în plic, linse clapeta, îl sigilă şi-l aşeză pe un colţ al mesei.

Cei patru bărbaţi rămaseră în tăcere timp de câteva minute.

— Cât de departe stai? îl întrebă Boris pe Ellis.

— Cincisprezece minute pe scuter.

Se auzi o bătaie în uşă. Ellis se tensionă.

— A condus rapid, chicoti Boris.

Deschise uşa.

— Cafea, zise el dezgustat şi se întoarse la locul lui.

Doi chelneri în jachete albe împinseră un cărucior cu roţi în cameră. Se îndreptară şi se răsuciră, fiecare ţinând în mână un pistol semiautomat model D.M.A.B., standard

pentru detectivii francezi.

— Nimeni nu mişcă, strigă unul dintre ei.

Ellis simți că Boris se pregătea să sară. De ce erau doar doi detectivi acolo? Dacă Rahmi făcea ceva prostesc şi era împuşcat, ar fi fost destul timp pentru o diversiune pentru ca Pepe şi Boris să-i biruie pe bărbații înarmați... Uşa de la dormitor se deschise şi veniră încă doi oameni în uniforme de chelneri, înarmați ca şi colegii lor.

Boris se relaxă şi pe față i se aşternu resemnarea.

Ellis îşi dădu seama că-şi ținuse respirația. Lăsă să-i scape un oftat lung.

Intră în cameră un ofițer de poliție în uniformă.

— O capcană! izbucni Rahmi. *Asta e* o capcană!

— Gura, şuieră Boris, şi încă o dată vocea lui aspră îl reduse la tăcere pe Rahmi.

Pe urmă se adresă ofițerului de poliție.

— Obiectez cât se poate de clar la acest ultraj, începu el. Vă rog să luați act de faptul că...

Polițistul îl lovi în gură cu un pumn în mănuşă de piele.

Boris îşi atinse buzele, apoi se uită la pata de sânge de pe mână. Manierele i se schimbară complet când îşi dădu seama că era mult prea grav ca să scape cu cacealmaua lui.

— Ține minte fața mea, zise ofițerul de poliție cu o voce rece ca de mormânt. O s-o mai vezi.

— Dar cine e trădătorul? strigă Rahmi. Cine ne-a trădat?

— El, răspunse Boris arătând spre Ellis.

— Ellis? se arătă Rahmi neîncrezător.

— Apelul telefonic, preciză Boris. Adresa.

Rahmi se uită la Ellis. Acesta păru profund ofensat.

Veniră mai mulți polițişti în uniformă. Ofițerul arătă în direcția lui Pepe.

— Ăsta-i Gozzi, spuse el.

Doi polițişti îl încătuşară pe Pepe şi-l duseră de-acolo.

Ofițerul se uită la Boris.

— Tu cine eşti?

Boris păru plictisit.

— Mă cheamă Jan Hocht, răspunse rusul. Sunt cetăţean argentinian...

— Nu te obosi, îl întrerupse ofiţerul dezgustat. Luaţi-l de aici.

Se întoarse spre Rahmi.

— Ei?

— N-am nimic de declarat! zise Rahmi reuşind să facă să sune eroic.

Ofiţerul îi dădu una în cap, şi Rahmi fu şi el încătuşat. Se uită urât la Ellis până fu scos afară.

Prizonierii fură coborâţi pe rând cu liftul. Servieta lui Pepe şi plicul plin cu bancnote de 100 de franci fură învelite în polietilenă. Un poliţist fotograf intră şi-şi aranjă trepiedul.

Ofiţerul îi zise lui Ellis:

— În faţa hotelului e parcat un Citroën DS negru, apoi adăugă ezitant: Domnule.

„M-am întors de partea legii, chibzui Ellis. Păcat că Rahmi e un om mult mai atractiv decât poliţistul ăsta".

Coborî cu liftul. În holul hotelului stătea managerul, în haină neagră şi pantaloni cu dungi, cu o expresie îndurerată îngheţată pe faţă, în timp ce intrară mai mulţi poliţişti.

Ellis ieşi în soare. Citroënul negru era pe partea cealaltă a străzii. Avea un şofer în faţă şi un pasager în spate. Ellis urcă în spate. Maşina demară rapid.

Pasagerul se întoarse spre Ellis şi zise:

— Salut, John.

Ellis zâmbi. Utilizarea numelui său real era ciudată după mai bine de un an.

— Ce mai faci, Bill?

— Sunt uşurat! răspunse Bill. De treisprezece luni n-am mai auzit nimic de la tine în afară de cereri de bani. Apoi am primit un apel telefonic categoric şi am fost anunţaţi că

avem douăzeci şi patru ore ca să aranjăm o echipă locală de arestare. Imaginează-ți ce sfori am tras ca să-i convingem pe francezi să facă asta fără să le spunem de ce! Echipa a trebuit să fie gata de intervenție în imediata apropiere a Bulevardului Champs-Élysées, dar ca să obțină adresa exactă a trebuit să aştepte un apel telefonic de la o femeie necunoscută care cerea cu Mustafa. Şi asta e tot ce ştim!

— Era singura cale, rosti Ellis a scuză.

— Păi, a fost nevoie de ceva timp – şi sunt dator acum cu câteva mari favoruri în oraşul ăsta – însă am făcut-o. Spune-mi dacă a meritat. Pe cine avem în sac?

— Rusul e Boris, îl lămuri Ellis.

Fața lui Bill izbucni într-un zâmbet larg.

— Să fiu al dracului! exclamă el. Ai pus mâna pe Boris. Fără glumă.

— Fără glumă.

— Iisuse, mai bine îl iau de la francezi înainte să-şi dea seama cine e.

Ellis ridică din umeri.

— Oricum, nimeni n-o să obțină mai multe informații de la el. E genul dedicat. Important e că l-am scos din circulație. O să le ia câțiva ani ca să-l înlocuiască şi ca noul Boris să-şi creeze contactele. Între timp, chiar le-am încetinit funcționarea.

— Tocmai ai pariat că aşa am făcut. E senzațional.

— Corsicanul e Pepe Gozzi, un dealer de arme, continuă Ellis. El a furnizat armamentul greu pentru aproape toate acțiunile teroriste din ultimii ani din Franța, şi pentru mult mai multe în alte țări. El trebuie interogat. Trimite un detectiv francez să stea de vorbă cu tatăl lui, Mémé Gozzi, la Marsilia. Parcă văd că o să aflați că bătrânului nu i-a plăcut niciodată ideea ca familia să se implice în crime politice. Oferă-i o înțelegere: imunitate pentru Pepe dacă depune mărturie împotriva tuturor oamenilor politici cărora le-a

vândut lucruri – niciunul criminal de rând. Même o să fie de acord, fiindcă n-o s-o considere trădare de prieteni. Şi dacă Mémé e de acord, o să fie şi Pepe. Francezii îl pot urmări injustiție ani de zile.

— Incredibil.

Bill păru amețit.

— Într-o singură zi ai pus gheara, probabil, pe cei mai mari doi instigatori ai terorismului din lume.

— Într-o singură zi? zâmbi Ellis. Mi-a luat un an.

— A meritat.

— Tânărul e Rahmi Coskun, adăugă Ellis.

Se grăbea, fiindcă era cineva căruia voia să-i spună toate astea.

— Rahmi şi grupul lui au pus bomba la compania aeriană Turkish Airlines cu câteva luni în urmă şi, înainte de asta, au ucis un ataşat al ambasadei. Dacă faci o razie a întregului grup, fii sigur că găseşti ceva dovezi legale.

— Sau poliția franceză o să-i convingă în final să mărturisească.

— Da. Dă-mi un pix şi o să scriu numele şi adresele.

— Lasă, zise Bill. O să discutăm despre toate la ambasadă.

— Eu nu mă întorc la ambasadă.

— John, nu te pune cu sistemul.

— O să-ți dau acele nume, şi atunci o să ai toate informațiile cu adevărat esențiale, chiar dacă o să fiu lovit de un nebun de şofer de taxi francez în după-amiaza asta. Dacă scap cu viață, ne întâlnim mâine-dimineață şi-ți dau detaliile.

— De ce să aştepți?

— Am o întâlnire amoroasă la prânz.

Bill îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că îți datorăm asta, zise el fără nicio tragere de inimă.

— Aşa m-am gândit şi eu.
— Cu cine te întâlneşti?
— Jane Lambert. Era unul dintre numele pe care mi le-ai dat la informarea iniţială.
— Mi-aduc aminte. Ţi-am spus că, dacă-i câştigi afecţiunea, are să te prezinte fiecărui nebun de stânga, terorist arab, linge blide Baader-Meinhof şi poet avangardist din Paris.
— Aşa e, doar că m-am îndrăgostit de ea.
Bill arăta ca un bancher din Connecticut căruia i se spunea că fiul lui o s-o ia în căsătorie pe fiica unui milionar negru: nu ştia dacă să fie încântat sau îngrozit.
— Aha, cum e, de fapt?
— Nu e nebună, deşi are nişte prieteni nebuni. Ce pot să-ţi spun? E frumoasă ca un tablou, strălucitoare ca un ac şi excitată ca un măgar. E minunată. E femeia pe care am căutat-o toată viaţa mea.
— Păi, înţeleg de ce ai sărbători mai degrabă cu ea decât cu mine. Ce-ai de gând să faci?
Ellis zâmbi.
— Intenţionez să deschid o sticlă cu vin, să pregătesc două fripturi, să-i spun că mă ocup cu prinderea teroriştilor şi să-i cer să se mărite cu mine.

CAPITOLUL DOI

Jean-Pierre se aplecă peste masa de cantină şi o fixă pe brunetă cu o privire plină de compasiune.

— Cred că ştiu cum te simţi, zise el cu căldură. Ţin minte cât de deprimat eram spre sfârşitul primului meu an la Facultatea de Medicină. Se pare că ţi se dau mai multe informaţii decât poate absorbi un creier, şi chiar nu ştii cum ai să te descurci cu asta la timp pentru examene.

— *Exact* aşa, spuse ea dând din cap viguros, aproape să izbucnească în lacrimi.

— E semn bun, o linişti el. Înseamnă că eşti în toiul activităţii. Cine nu e îngrijorat are să pice.

Ochii ei căprui erau umezi de recunoştinţă.

— Chiar crezi asta?

— Sunt sigur.

Se uită la el cu adoraţie. „Mai curând m-ai mânca pe mine decât masa de prânz, nu-i aşa?”, se gândi el. Ea se foi uşor, şi gulerul puloverului i se desfăcu, arătând marginea de dantelă a sutienului. Jean-Pierre fu tentat o clipă. În aripa de est a spitalului era o cămăruţă de lenjerie unde nu intra nimeni cam după nouă şi jumătate dimineaţa. Jean-Pierre profitase de aceasta de mai multe ori. Puteai să blochezi uşa din interior şi să te întinzi pe o grămadă moale de cearşafuri curate...

Bruneta oftă şi-şi vârî în gură o bucată de friptură, iar când începu să mestece Jean-Pierre îşi pierdu interesul.

Ura să se uite la oameni care mănâncă. Oricum, doar îşi încordase muşchii, ca să demonstreze că încă mai putea: nu voia cu adevărat s-o seducă. Era foarte frumoasă, cu părul creţ şi o culoare caldă mediteraneeană şi avea un trup minunat, dar în ultima vreme Jean-Pierre nu simţea niciun entuziasm pentru cuceriri ocazionale. Singura fată care ar fi putut să-l fascineze mai mult de câteva minute era Jane

Lambert – şi ea nici măcar nu l-ar fi sărutat.

Îşi luă ochii de la brunetă şi privirea lui cutreieră neliniştită prin cantina spitalului. Nu văzu niciun cunoscut. Locul era aproape gol: luase prânzul mai devreme fiindcă lucra în schimbul de dimineață.

Se împliniseră şase luni de când văzuse prima dată fața incredibil de frumoasă a lui Jane într-o cameră aglomerată, la o petrecere cocktail la care se lansa o nouă carte din domeniul ginecologiei feministe.

El îi sugerase că medicina feministă nu există, că era doar medicină bună şi medicină rea. Ea răspunsese că nici matematica nu are valențe creştine, şi totuşi fusese nevoie de un eretic precum Galileo ca să dovedească faptul că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Jean-Pierre exclamase „Ai dreptate!” în maniera lui cea mai dezarmantă şi deveniseră prieteni.

Cu toate astea, ea rezistase farmecelor lui, dacă nu cumva fusese chiar impenetrabilă. Îl plăcea, dar părea devotată americanului, chiar dacă Ellis era cu mult mai în vârstă decât ea. Într-un fel care îl făcea pe Jean-Pierre s-o dorească şi mai mult. Numai de-ar fi ieşit Ellis din schemă – călcat de un autobuz sau ceva... în ultimul timp, rezistența lui Jane părea să fi slăbit – sau era o iluzie?

— E adevărat că ai de gând să pleci în Afganistan pentru doi ani? întrebă bruneta.

— Da.

— De ce?

— Deoarece cred în libertate, presupun. Şi fiindcă n-am trecut prin toată pregătirea asta doar ca să le fac bypassuri coronariene afaceriştilor graşi.

Minciunile veniră automat pe buzele lui.

— Dar de ce doi ani? Cei care fac asta se duc, de obicei, trei până la şase luni, cel mult un an. Doi ani par a fi pentru totdeauna.

— Oare?

Jean-Pierre zâmbi crispat.

— Vezi tu, e greu să obții ceva de valoare reală într-o perioadă scurtă. Ideea de a trimite medici acolo pentru o scurtă vizită e extrem de ineficientă. Rebelii au nevoie de un fel de sistem medical permanent, un spital care rămâne în acelaşi loc şi are cel puțin parte de acelaşi personal de la un an la altul. Aşa cum sunt lucrurile, jumătate din oameni nu ştiu unde să-şi ducă bolnavii şi răniții, nu urmează ordinele medicului, întrucât nu ajung niciodată să-l cunoască suficient de bine ca să aibă încredere în el, şi nimeni nu mai are timp de educație pentru sănătate. Şi costul transportului de voluntari din țară şi aducerea lor înapoi fac serviciile lor „gratuite" mai degrabă scumpe.

Jean-Pierre puse atât de mult efort în acest discurs, că aproape îl crezu şi el, şi trebui să-şi amintească adevăratul motiv pentru care se ducea în Afganistan şi considerentul real pentru care acceptase să stea doi ani.

O voce din spatele lui zise:

— Cine o să le dea servicii gratuite?

Se întoarse şi văzu alt cuplu cărând tăvi cu mâncare: Valérie, care era stagiar ca el, şi prietenul ei, un radiolog. Se aşezară lângă Jean-Pierre şi brunetă.

Aceasta răspunse la întrebarea lui Valérie:

— Jean-Pierre se duce în Afganistan ca să lucreze pentru rebeli.

— Serios? fu Valérie surprinsă. Am auzit că ți s-a oferit un loc de muncă minunat în Houston.

— L-am refuzat.

Fu impresionată.

— Dar de ce?

— Consider că merită să salvez viețile luptătorilor pentru libertate. Iar câțiva milionari texani mai mult sau mai puțin n-au să facă nicio diferență.

Radiologul nu era atât de fascinat de Jean-Pierre ca prietena lui. El luă o îmbucătură de cartof şi zise:

— Nicio problemă. După ce te întorci, n-ai să ai nicio problemă să obții din nou aceeaşi ofertă de muncă – ai să fii şi erou, şi medic.

— Crezi? îl întrebă Jean-Pierre rece.

Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversația.

— Doi oameni din spitalul ăsta au plecat în Afganistan anul trecut, continuă radiologul. Amândoi au primit locuri de muncă grozave când s-au întors.

Jean-Pierre zâmbi tolerant.

— E bine de ştiut că am să fiu angajat dacă supraviețuiesc.

— Eu aşa sper! zise bruneta indignată. După un aşa sacrificiu!

— Ce cred părinții tăi despre ideea asta? întrebă Valérie.

— Mama e de acord, răspunse Jean-Pierre.

Sigur că era de acord: ea iubise un erou. Jean-Pierre îşi imagina ce-ar fi spus tatăl lui despre tinerii doctori idealişti care se duceau să lucreze pentru rebelii afgani.

Socialismul nu înseamnă că toată lumea poate face ce vrea! ar fi spus el cu vocea răguşită şi imperioasă, cu fața înroşindu-se un pic. *Ce crezi că sunt rebelii ăştia*? *Sunt bandiți care-i pradă pe țăranii care respectă legea*.

Instituțiile feudale trebuie şterse înainte să vină socialismul. Ar fi lovit în masă cu un pumn grozav. *Ca să faci omletă*, *trebuie să spargi ouă – ca să faci socialism*, *trebuie să spargi capete*! Nu-ți face griji, papa. Ştiu toate astea.

— Tata e mort, adăugă Jean-Pierre. Dar şi el era un luptător pentru libertate. A luptat în rezistență în timpul războiului.

— Ce-a făcut? rosti radiologul sceptic, însă Jean-Pierre nu-i răspunse, fiindcă îl văzuse intrând în cantină pe Raoul

Clermont, editorul publicației *La Révolte*, transpirând în costumul lui de duminică. Ce naiba făcea grăsanul de jurnalist în cantina spitalului?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, zise Raoul fără preambul, aproape rămas fără aer.

Jean-Pierre făcu semn spre un scaun.

— Raoul...

— E urgent, i-o tăie Raoul, aproape ca şi cum nu voia să-i audă numele ceilalți.

— De ce nu stai cu noi la masa de prânz? apoi putem să vorbim în timpul liber.

— Îmi pare rău, nu pot.

Jean-Pierre simți o notă de panică în vocea grăsanului. Privindu-l în ochi, văzu că îi sugerau să nu se mai prostească. Surprins, se ridică în picioare.

— Bine, zise el.

Ca să acopere imprevizibilul a toate astea, le zise jucăuş celorlalți:

— Nu-mi mâncați prânzul – mă întorc.

Îl luă de braț pe Raoul şi ieşiră din cantină.

Jean-Pierre ar fi vrut să se oprească şi să vorbească afară, la uşă, dar Raoul continuă să meargă de-a lungul coridorului.

— M-a trimis monsieur Leblond, preciză el.

— Mä gândeam eu că el trebuie să fie în spatele a toate astea, spuse Jean-Pierre.

Cu o lună în urmă, Raoul îl luase cu el ca să-l întâlnească pe Leblond. Acesta îi ceruse să meargă în Afganistan, aparent ca să-i ajute pe rebeli cu cât mai mulți tineri doctori francezi, însă, de fapt, ca să spioneze pentru ruşi. Jean-Pierre se simțise mândru, receptiv şi mai ales încântat de oportunitatea de a face ceva cu adevărat spectaculos pentru cauză. Singura lui teamă era că organizațiile care trimiteau doctori în Afganistan l-ar fi respins fiindcă era comunist.

Ei n-aveau de unde să ştie că era, de fapt, membru de partid, iar el, cu siguranţă, nu le-ar fi spus, dar se ştia că era simpatizant comunist.

Cu toate astea, existau mulţi comunişti francezi care se opuseseră invaziei din Afganistan. Exista totuşi o posibilitate minimă ca o organizaţie prudentă să sugereze că Jean-Pierre ar fi mai fericit să lucreze pentru alte grupuri de luptători pentru libertate – trimiseseră oameni şi ca să ajute rebelii din El Salvador, de exemplu. În cele din urmă, nu se întâmplase aşa: Jean-Pierre fusese acceptat imediat de „Médecins pour la Liberté”. Îi comunicase lui Raoul vestea cea bună, care zisese că va avea o nouă întâlnire cu Leblond. Poate că asta era. Dar de ce panică?

— Vrea să te vadă acum.

— *Acum*? se răsti Jean-Pierre enervat. Sunt la datorie. Am pacienţi...

— Cu siguranţă, cineva o să aibă grijă de ei.

— Şi ce e aşa urgent? Nu plec decât peste două luni.

— Nu e vorba de Afganistan.

— Păi, despre ce *e* vorba?

— Nu ştiu.

Atunci, de ce te-ai speriat?”, se întrebă Jean-Pierre în gând.

— N-ai nicio idee, deloc?

— Ştiu că a fost arestat Rahmi Coskun.

— Studentul turc?

— Da.

— De ce?

— Habar n-am.

— Şi ce-are a face asta cu mine? Abia îl cunosc.

— Domnul Leblond o să-ţi explice.

— Nu pot să plec de-aici, pur şi simplu! spuse Jean-Pierre ridicându-şi mâinile.

— Şi dacă te-ai îmbolnăvi? sugeră Raoul.

— I-aş spune surorii şefe, şi ea ar chema un înlocuitor. Dar...

— Deci, sun-o.

Ajunseră la intrarea în spital, şi acolo exista un grup de telefoane pe perete.

„Poate că e un test, reflectă Jean-Pierre. Un test de loialitate, ca să vadă dacă sunt suficient de serios pentru a mi se încredința această misiune”. Decise să rişte mânia conducerii spitalului. Ridică receptorul.

— Am fost chemat la o urgență neaşteptată de familie, zise el când obținu legătura. Trebuie să iei imediat legătura cu doctorul Roche.

— Da, doctore, răspunse calm asistenta. Sper că n-ai primit veşti triste.

— Îți spun mai târziu, spuse el în grabă. La revedere. A, stai o clipă.

Avea o pacientă operată care avusese hemoragie în timpul nopții.

— Ce face doamna Ferier?

— Bine. N-a mai sângerat.

— Bine. Continuați s-o supravegheați îndeaproape.

— Da, doctore.

Jean-Pierre închise.

— În regulă, îi zise el lui Raoul. Haide să mergem.

Se îndreptară spre parcul auto şi urcară în Renaultul 5 al lui Raoul. În maşină era foarte cald de la soarele amiezii. Raoul conduse rapid pe străzile din spate.

Jean-Pierre avea emoții. Nu ştia exact cine era Leblond, doar presupunea că avea vreo funcție în KGB. Jean-Pierre se trezi întrebându-se dacă făcuse ceva ca să ofenseze mult temuta organizație. Şi dacă da, care putea fi pedeapsa.

Cu siguranță că nu aflaseră despre Jane.

Faptul că-i ceruse să meargă cu el în Afganistan nu era treaba lor. Erau sigur că, oricum, mai erau şi alții în grup,

probabil o asistentă medicală ca să-l ajute pe Jean-Pierre la destinație, probabil alți medici aduşi din diferite părți ale țării: de ce n-ar fi putut să fie şi Jane printre ei? Nu era asistentă medicală, însă putea să facă un curs intensiv, şi marele ei avantaj era că vorbea farsi – limba persană – un dialect al acesteia fiind vorbit în zona în care se ducea Jean-Pierre.

Spera ca ea să meargă cu el din idealism şi spirit de aventură, să-l uite pe Ellis cât era acolo şi să se îndrăgostească de cel mai apropiat european, adică, desigur, de Jean-Pierre.

Spera şi că nici partidul să nu afle vreodată că el o încurajase să plece din motivele lui proprii.

Nu era necesar ca ei să ştie, nici vreo cale prin care să afle, în mod normal, sau cel puțin aşa crezuse el.

Poate că greşise. Poate că se supăraseră.

„E o prostie, îşi zise el. Chiar n-am făcut nimic greşit. Şi dacă am făcut, n-o să-mi ia nimeni capul. Ăsta e adevăratul KGB, nu instituția mitică ce bagă frica în inimile abonaților la *Reader's Digest*".

Raoul parcă maşina. Se opriseră în fața unui bloc de apartamente scumpe din Rue de l'Université

Acolo îl întâlnise ultima oară Jean-Pierre pe Leblond. Coborâră din maşină şi intrară.

Holul era sobru. Urcară scările curbate spre primul etaj şi sunară. „Cât de mult mi s-a schimbat viața de ultima dată când am aşteptat la uşa asta!", chibzui Jean-Pierre.

Domnul Leblond deschise. Era un bărbat scund, zvelt şi chel, cu ochelari, iar în costumul lui gri-cărbune şi cu cravata argintie arăta ca un majordom. Îi conduse în sala din spate a clădirii în care Jean-Pierre fusese intervievat. Ferestrele înalte şi decorațiunile elaborate indicau că odinioară fusese un salon elegant, dar în prezent avea un covor de nailon, un birou ieftin şi nişte scaune turnate din

plastic, portocalii.

— Aşteptaţi aici o clipă, zise Leblond.

Avea o voce calmă, dar tăioasă şi la fel de uscată ca praful. Un uşor, inconfundabil accent sugera că numele lui nu era Leblond. Ieşi pe o altă uşă.

Jean-Pierre se aşeză pe unul dintre scaunele din plastic. Raoul rămase în picioare. „În camera asta, vocea aia uscată mi-a zis: *încă din copilărie ai fost un simplu membru loial al partidului*. *Caracterul tău şi familia din care provii sugerează că ţi-ai servi bine partidul într-un rol sub acoperire*, se gândi Jean-Pierre. Sper că n-am stricat totul din cauza lui Jane”.

Leblond reveni împreună cu alt bărbat. Cei doi se opriră în uşă, şi Leblond arătă spre Jean-Pierre. Al doilea bărbat se uită dur la Jean-Pierre, ca pentru a-i înregistra faţa în memorie. Jean-Pierre întoarse privirea. Omul era foarte mare, cu umeri largi ca de jucător de fotbal american. Avea părul lung, însă se rărea în vârful capului, şi o mustaţă pleoştită. Purta un sacou de catifea verde, cu o despicătură la mânecă. După câteva secunde, dădu din cap şi ieşi.

Leblond închise uşa în urma lui şi se aşeză în spatele biroului.

— S-a întâmplat un dezastru, spuse el.

„Nu e vorba despre Jane, reflectă Jean-Pierre. Slavă Domnului!”

— În cercul tău de prieteni e un agent CIA, adăugă Leblond.

— Dumnezeule! exclamă Jean-Pierre.

— Nu ăsta e dezastrul, zise Leblond iritat. Nu e surprinzător că ar trebui să existe un spion american printre prietenii tăi. Fără îndoială, sunt şi spioni israelieni, sud-africani şi francezi. Ce să facă oamenii ăştia dacă nu să se infiltreze în grupuri de tineri activişti politici? Şi, desigur, avem unul şi noi.

— Pe cine?

— Pe tine.
— Oh!
Jean-Pierre fusese luat prin surprindere: nu se gândise la el însuşi chiar ca la un *spion*. Dar ce altceva voise să însemne *că ți-ai servit bine partidul într-un rol sub acoperire*?
— Cine e agent CIA? întrebă el extrem de curios.
— Cineva numit Ellis Thaler.
Jean-Pierre fu atât de şocat, încât se ridică în picioare.
— *Ellis*?
— *Chiar* îl cunoşti. Bine.
— Ellis e spion CIA?
— Stai jos, rosti Leblond calm. Problema noastră nu e cine este, ci ce-a făcut.
Jean-Pierre se gândi: „Dacă Jane află despre asta, o să-şi ia mâna de pe Ellis ca de pe-o cărămidă fierbinte. Au să mă lase să-i spun? Dacă nu, o să afle din altă parte? O să creadă? Ellis o să nege?"
Leblond vorbea. Jean-Pierre se sili să se concentreze asupra a ceea ce spunea.
— Dezastrul e că Ellis a întins o capcană şi a prins pe cineva destul de important pentru noi.
Jean-Pierre îşi aminti că Raoul îi spusese că Rahmi Coskun fusese arestat.
— Rahmi e important pentru noi?
— Nu Rahmi.
— Atunci, cine?
— Nu e nevoie să ştii.
— În definitiv, de ce m-ai adus aici?
— Taci şi ascultă, zise repede Leblond, şi pentru prima dată lui Jean-Pierre îi fu frică. Nu l-am întâlnit niciodată pe prietenul tău, Ellis, desigur. Din nefericire, nici Raoul. Prin urmare, niciunul dintre noi nu ştie cum arată. Dar tu ştii. De asta te-am adus aici. Ştii şi unde locuieşte Ellis?
— Da. Are o cameră deasupra unui restaurant în Rue de

l'Ancienne Comédie.

— Are cameră cu vedere la stradă?

Jean-Pierre se încruntă. Fusese acolo o singură dată: Ellis nu prea invita lume acasă.

— Cred că da.

— Nu eşti sigur?

— Stai să mă gândesc.

Se dusese acolo târziu într-o noapte, cu Jane şi o grămadă de altă lume, după un film la Sorbona. Ellis le dăduse cafea. Era o cameră mică. Jane se aşezase pe podea, lângă fereastră...

— Da. Fereastra dă în stradă. De ce e important?

— Asta înseamnă că poţi să semnalizezi.

— Eu? De ce? Cui?

Leblond îi aruncă o privire periculoasă.

— Scuze, zise Jean-Pierre.

Leblond ezită. Când vorbi din nou, vocea lui fu doar o nuanţă mai moale, deşi expresia îi rămase goală.

— Treci printr-un botez al focului. Regret că trebuie să te folosesc într-o... *acţiune*... ca asta când n-ai mai făcut nimic pentru noi până acum. Oricum, îl ştii pe Ellis şi eşti aici, şi momentan n-avem pe altcineva care-l cunoaşte. Şi ce vrem să facem o să-şi piardă impactul dacă nu acţionăm imediat. Deci, ascultă cu atenţie, că e important. Trebuie să te duci în camera lui. Dacă e acolo, intri – gândeşte-te la un pretext. Te duci la fereastră, te apleci în afară şi te asiguri că eşti văzut de Raoul, care o să aştepte în stradă.

Raoul se foi ca un câine care aude oamenii menţionându-i numele în conversaţie.

— Şi dacă Ellis nu e acolo? întrebă Jean-Pierre.

— Vorbeşti cu vecinii lui. Încerci să afli unde e plecat şi când se întoarce. Dacă pare să fi ieşit doar pentru câteva minute sau chiar vreo oră, îl aştepţi. Când se întoarce, procedezi la fel ca înainte: intri, te duci la fereastră şi te

asiguri că eşti văzut de Raoul. Apariția ta la fereastră e semnul că Ellis e înăuntru – deci, orice ai face, nu te duce la fereastră dacă el nu e acolo. Ai înțeles?

— Ştiu ce vrei să fac, zise Jean-Pierre. Deşi nu înțeleg scopul pentru toate astea.

— Ca să-l identifici pe Ellis.

— Şi după ce l-am identificat?

Leblond îi dădu răspunsul la care Jean-Pierre abia îndrăznea să spere, şi-l încântă până-n măduva oaselor:

— O să-l omorâm, desigur.

CAPITOLUL TREI

Jane întinse o faţă de masă albă peticită pe măsuţa lui Ellis şi aranjă un soi de tacâmuri ponosite pentru două persoane. Găsi o sticlă de Fleurie în dulapul de sub chiuvetă şi o deschise. Fu tentată să guste, apoi decise să-l aştepte pe Ellis. Scoase pahare, sare şi piper, muştar şi şerveţele de hârtie. Se întrebă dacă să înceapă să gătească. Nu, era mai bine să lase asta în seama lui.

Nu-i plăcea camera lui Ellis. Era goală, strâmtă şi impersonală. Fusese destul de şocată când o văzuse prima dată. Se întâlnea cu bărbatul ăsta cald, relaxat şi matur şi se aşteptase ca el să trăiască într-un loc ce-i exprima personalitatea, un apartament atractiv, confortabil, conţinând suvenire dintr-un trecut bogat în experienţe. Dar n-ai fi ghicit niciodată că cel care locuia acolo fusese căsătorit, luptase într-un război, luase LSD, fusese căpitanul echipei de fotbal a şcolii lui.

Pereţii albi şi reci erau decoraţi cu câteva postere alese în pripă. Porţelanurile proveneau de la magazine de vechituri şi vasele de gătit erau tinichele ieftine. Volumele broşate de poezie de pe raft nu aveau inscripţii. Îşi ţinea blugii şi puloverele într-o valiză din plastic sub patul scârţâitor. Unde erau vechile lui rapoarte şcolare, fotografiile cu nepoţii şi nepoatele lui, CD-ul lui nepreţuit cu melodia *Heartbreak Hotel*, briceagul lui suvenir de la Boulogne sau cascada Niagara, bolul de salată din lemn de tec pe care toată lumea ajunge, mai devreme sau mai târziu, să-l primească de la părinţi? Camera nu conţinea nimic cu adevărat important, niciunul dintre aceste obiecte nu erau ţinute pentru ce reprezentau, nu erau parte din sufletul lui.

Asta era o cameră de om retras, secretos, un om care n-ar fi împărtăşit cu nimeni cele mai intime gânduri. Treptat şi cu teribilă tristeţe, Jane ajunse să-şi dea seama că Ellis era

aşa, precum camera lui, rece şi secretos.

Era incredibil. Era un bărbat atât de sigur pe el.

Umbla cu capul sus, ca şi cum nu-i fusese niciodată frică de nimeni în viața lui. În pat era cu totul lipsit de inhibiții, total nestingherit de sexualitatea lui. Ar fi făcut orice şi ar fi spus orice fără anxietate sau ezitare, sau ruşine. Jane nu mai cunoscuse niciodată aşa un bărbat.

Dar fuseseră prea multe împrejurări – în pat sau în restaurante, sau chiar plimbându-se pe stradă – când râsese cu el sau îl ascultase vorbind, sau uitându-se la pielea din jurul ochilor cu riduri pe care el o credea fermă, sau îmbrățişându-i trupul cald, doar ca să descopere că el devenea brusc plictisit. În starea de spirit dezactivată nu era mai iubitor sau mai amuzant, nu mai era atent sau grijuliu, sau manierat, sau plin de compasiune. O făcea să se simtă o străină, o intrusă în lumea lui privată. Era ca soarele care intra în spatele unui nor.

Ştia că are să fie nevoită să-l părăsească. Îl iubea la nebunie, însă se părea că el nu putea s-o iubească la fel. Avea treizeci şi trei de ani, şi dacă nu învățase până atunci arta intimității, n-avea să învețe niciodată.

Se aşeză pe canapea şi începu să citească *The Observer*, pe care îl cumpărase de la un chioşc de ziare internaționale de pe Bulevardul Raspail, pe drumul ei într-acolo. Pe prima pagină era un raport din Afganistan. Părea ca un loc bun unde să se ducă să uite de Ellis.

Ideea o ispitise imediat.

Deşi iubea Parisul, iar locul ei de muncă era cel puțin variat, ea voia mai mult: experiență, aventură şi o şansă de a intra în lupta pentru apărarea libertății. Nu-i era frică.

Jean-Pierre zicea că medicii erau considerați prea valoroşi ca să fie trimişi în zona de conflict. Exista un risc să fii lovit de o bombă rătăcită sau prins într-o încăierare, dar nu era, probabil, mai rău decât pericolul de a fi lovit de un şofer

parizian. Era intens curioasă în legătură cu stilul de viață al rebelilor afgani.

— Ce mănâncă ei acolo? îl întrebase odată pe Jean-Pierre. Ce poartă? Trăiesc în corturi? Au toalete?

— N-au toalete, răspunsese el. N-au curent electric. N-au drumuri. N-au vin. N-au maşini. N-au încălzire centrală. N-au stomatologi. N-au poştaşi. N-au telefoane. N-au restaurante. N-au reclame. N-au Coca-Cola. N-au prognoze meteo, n-au rapoarte cu privire la Bursa de valori, n-au decoratori, n-au asistenți sociali, n-au ruj, n-au Tampax, n-au modă, n-au petreceri, n-au taximetre, n-au cozi la autobuz...

— Ajunge! îl întrerupsese ea: el ar fi putut s-o țină aşa ore întregi. Trebuie să aibă autobuze şi taxiuri.

— Nu la țară. Eu mă duc într-o regiune numită Valea celor Cinci Lei, un bastion rebel de la poalele munților Himalaya. Asta era primitivă chiar înainte s-o bombardeze ruşii.

Jane era destul de sigură că ar fi putut să trăiască până la adânci bătrâneți fără toaletă sau ruj, sau prognoze meteo. Suspecta că el subestimase pericolul, chiar şi în afara zonei de luptă. Însă într-un fel care n-o descurajase. Mama ei ar fi făcut o criză de isterie, desigur. Tatăl ei, dacă ar mai fi fost în viață, ar fi spus:

— Succes, Janey.

El înțelesese cât de important era să faci ceva *util* cu viața ta. Deşi era un doctor bun, nu făcuse niciodată bani, fiindcă oriunde locuiseră – Nassau, Cairo, Singapore şi mai ales Rhodesia – întotdeauna tratase gratuit oamenii săraci, aşa că veneau la el cu grămada şi alungau clienții care plăteau.

Reveria îi fu deranjată de un zgomot de paşi pe scară.

Nu citise mai mult de câteva rânduri din ziar, îşi dădu ea seama. Îşi înclină capul, ascultând. Nu suna ca paşii lui Ellis. Cu toate astea, se auzi o bătaie în uşă.

Jane puse jos ziarul şi deschise.

În prag stătea Jean-Pierre. El fu aproape la fel de surprins ca ea. Pentru o clipă, se uitară unul la altul fără să spună nimic.

— Tu arăţi vinovat. Dar eu? rupse Jane tăcerea.

— Da, răspunse el şi zâmbi amuzat.

— Tocmai mă gândeam la tine. Intră.

El păşi înăuntru şi privi în jur.

— Ellis nu e aici?

— Îl aştept să vină în curând. Ia loc.

Jean-Pierre îşi coborî trupul lung pe canapea. Jane se gândi, nu pentru prima oară, că era, probabil, cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Faţa lui era perfect normală, cu frunte înaltă, un nas puternic, mai degrabă aristocratic, ochi căprui fluizi şi o gură senzuală, parţial ascunsă de o barbă completă, castaniu închis cu sclipiri răzleţe de roşcat în mustaţă. Hainele lui erau ieftine, însă alese cu grijă, şi le purta cu o eleganţă nonşalantă pe care însăşi Jane o invidia. Îl plăcea foarte mult. Marea lui vină era că avea o părere prea bună despre sine. Dar în asta era atât de naiv, încât era dezarmant ca un copil lăudăros. Ei îi plăceau idealismul şi devotamentul lui pentru medicină. Avea atât un farmec enorm, cât şi o imaginaţie nebună, uneori foarte amuzantă: stârnit de nişte absurdităţi, probabil doar o alunecare a limbii, s-ar fi lansat într-un monolog fantezist care putea dura zece – cincisprezece minute. Când cineva citase o remarcă făcută de Jean-Paul Sartre despre fotbal, Jean-Pierre făcuse în mod spontan un comentariu despre un meci de fotbal, ca şi cum ar fi fost descris de un filosof existenţialist. Jane râsese să se strice. Se spunea că veselia lui avea un revers, o stare de spirit de neagră depresie, dar Jane nu observase niciodată vreo astfel de stare.

— Ia nişte vin de la Ellis, zise ea ridicând sticla de pe

masă.
— Nu, mulțumesc.
— Faci repetiții pentru viața într-o țară musulmană?
— Nu în mod special.
Jean-Pierre arăta foarte solemn.
— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
— Trebuie să am o discuție serioasă cu tine, răspunse el.
— Am avut, în urmă cu trei zile, nu-ți aminteşti? zise ea lejer. Mi-ai cerut să-mi părăsesc prietenul şi să plec cu tine în Afganistan – o ofertă căreia puține fete i-ar putea rezista.
— Fii serioasă.
— În regulă. Încă nu m-am decis.
— Jane. Am descoperit ceva teribil despre Ellis.
Ea îl privi speculativ. Ce urma? Avea să inventeze o poveste, să spună o minciună, ca s-o convingă să plece cu el? Ea credea că nu.
— OK, ce?
— Nu e cine pretinde, spuse Jean-Pierre.
Fusese teribil de melodramatic.
— Nue nevoie să vorbeşti cu o voce ca de antreprenor de pompe funebre. Ce vrei să sugerezi?
— Nu e poet fără bani. Lucrează pentru guvernul american.
Jane se încruntă.
— Pentru guvernul american?
Primul ei gând fu că Jean-Pierre trăsese capătul greşit al bățului.
— Dă lecții de engleză pentru nişte francezi care lucrează pentru guvernul american...
— Nu vreau să spun asta. Spionează grupuri radicale. E agent. Lucrează pentru CIA.
Jane izbucni în râs.
— Eşti absurd! Ai crezut că ai putea să mă faci să-l las spunându-mi asta?

— E adevărat, Jane.

— Nu e adevărat. Ellis n-are cum să fie spion. Nu crezi că aş şti? Practic, am locuit cu el de un an.

— Dar n-o faci totuşi, nu?

— Nu contează. Îl *cunosc*.

Chiar în timp ce vorbea, Jane se gândea: „Asta ar putea explica multe. Nu l-am cunoscut *cu adevărat* pe Ellis. Dar îl ştiu destul de bine ca să fiu sigură că nu este josnic, rău, trădător şi, pur şi simplu, *diabolic*".

— Ştie tot oraşul, adăugă Jean-Pierre. Rahmi Coskun a fost arestat în dimineaţa asta şi toată lumea afirmă că Ellis e responsabil.

— De ce a fost arestat Rahmi?

Jean-Pierre ridică din umeri.

— Subversiune, fără îndoială. Oricum, Raoul Clermont aleargă prin tot oraşul încercând să-l găsească pe Ellis şi *cineva* vrea răzbunare.

— Of, Jean-Pierre, e ridicol! spuse Jane.

Brusc, simţi că-i e foarte cald. Se duse la fereastră şi împinse s-o deschidă. Când se uită pe stradă, văzu capul blond al lui Ellis ferindu-se în uşa de la intrare.

— Păi, uite-l că vine, îi zise ea lui Jean-Pierre. Ai să repeţi acum povestea asta ridicolă în faţa lui.

Auzi paşii lui Ellis pe scări.

— Asta am de gând, confirmă Jean-Pierre. De ce crezi că sunt aici? Am venit să-l avertizez că au să vină după el.

Jane îşi dădu seama că Jean-Pierre era, de fapt, sincer: se gândi că el chiar crezuse povestea asta.

— Păi, Ellis are să te lămurească în curând.

Uşa se deschise şi intră Ellis.

Arăta foarte fericit, ca şi cum ar fi debordat de veşti bune, iar când văzu faţa lui rotundă şi zâmbitoare, cu nasul câm şi ochi albaştri pătrunzători, inima lui Jane tresăltă cu vinovăţie: bietul Ellis credea că ea flirtase cu Jean-Pierre.

Ellis se opri în uşă, surprins să-l vadă pe Jean-Pierre. Zâmbetul i se stinse un pic.

— Vă salut pe amândoi, zise el.

Închise uşa în urma lui şi o încuie, cum îi era obiceiul. Jane considerase asta mereu o excentricitate, dar în clipa aia îşi dădu seama că aşa ar fi făcut un spion. Îşi scoase gândul din minte.

Jean-Pierre vorbi primul.

— Ştiu de tine, Ellis. Ei ştiu. Vin după tine.

Jane se uită de la unul la altul. Jean-Pierre era mai înalt decât Ellis, însă Ellis era lat în umeri. Se uitau unul la altul ca două pisici, măsurându-se reciproc.

Jane îl îmbrăţişă pe Ellis, îl sărută cu vinovăţie.

— Jean-Pierre spunea o poveste absurdă despre tine, cum că ai fi spion CIA.

Jean-Pierre se sprijinea de fereastră, scanând strada. Apoi se întoarse cu faţa la ei.

— Spune-i, Ellis.

— De unde ai scos-o şi pe-asta? îl întrebă Ellis.

— Se vorbeşte prin oraş.

— Şi de la cine, mai exact, ai auzit *tu*? îl întrebă Ellis cu o voce de oţel.

— De la Raoul Clermont.

Ellis dădu din cap.

— Jane, stai jos, spuse el de data asta în engleză.

— Nu vreau să stau jos, replică ea iritată.

— Am ceva să-ţi spun, o lămuri el.

Nu putea fi adevărat, *nu putea*. Jane simţi panica ridicându-i-se în gât.

— Atunci, spune-mi, şi nu-mi mai cere să stau jos! şuieră ea.

Ellis se uită la Jean-Pierre.

— Lasă-ne singuri, te rog, rosti el în franceză.

Jane simţea cum se înfurie.

— Ce-ai de gând să-mi povesteşti? De ce nu spui, pur şi simplu, că Jean-Pierre greşeşte? Zi-mi că nu eşti spion, Ellis, înainte s-o iau razna!

— Nu e atât de simplu, opină Ellis.

— E simplu!

Nu-şi mai putu reţine nota isterică din voce.

— El susţine că eşti spion, că lucrezi pentru guvernul american şi că m-ai minţit încontinuu, cu neruşinare şi perfidie de când te-am cunoscut. E adevărat? E adevărat sau nu? Ei bine?

Ellis oftă.

— E adevărat.

Jane simţi că avea să explodeze.

— Ticălosule! ţipă ea. Nenorocitul dracului!

Faţa lui Ellis era ca de piatră.

— Aveam de gând să-ţi spun azi, zise el.

Se auzi o bătaie în uşă. Amândoi o ignorară.

— M-ai spionat pe mine şi pe toţi prietenii mei! strigă Jane. Mi-e atât de *ruşine*.

— Treaba mea aici s-a terminat, adăugă Ellis. Nu e nevoie să te mai mint.

— N-o să ai ocazia. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Bătaia se auzi din nou, şi Jean-Pierre rosti în franceză:

— E cineva la uşă.

— Nu vorbeşti serios – că nu vrei să mă mai vezi.

— Pur şi simplu, nu înţelegi ce mi-ai făcut, nu-i aşa? întrebă ea.

— Deschide naibii uşa, pentru Dumnezeu! interveni Jean-Pierre.

Jane murmură *Iisuse Hristoase*! şi se îndreptă spre uşă. O descuie şi o deschise. În prag stătea un bărbat mare, lat în umeri, într-un sacou de catifea verde cu o tăietură pe mânecă. Jane nu-l mai văzuse înainte.

— Ce dracu' vrei? se răsti ea.

Apoi văzu că el avea un pistol în mână.

Următoarele câteva secunde trecură foarte încet.

Jane îşi dădu seama într-o clipă că dacă Jean-Pierre avea dreptate că Ellis era spion, atunci, probabil, avea dreptate şi că cineva căuta răzbunare. Şi că în lumea secretă a lui Ellis răzbunarea chiar putea să însemne o bătaie în uşă şi un bărbat cu un pistol.

Deschise gura să țipe.

Bărbatul ezită o fracțiune de secundă. Păru surprins, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să vadă o femeie. Ochii lui trecură de la Jane la Jean-Pierre şi înapoi: ştia că Jean-Pierre nu era ținta lui. Dar era confuz, fiindcă nu-l vedea pe Ellis, care era ascuns de uşa pe jumătate deschisă.

În loc să țipe, Jane încercă să trântească uşa, însă bărbatul cu pistolul văzu ce face şi bară uşa cu piciorul. Pantoful lui încasă lovitura şi el sări înapoi. Apoi se redresă, făcu un pas înainte şi întinse brațele ca să se echilibreze. De data asta, arma fu îndreptată în sus, în colțul tavanului.

„O să-l omoare Ellis, se gândi Jane. O să-l omoare Ellis”.

Se aruncă asupra pistolarului, lovindu-i fața cu pumnii, fiindcă dintr-odată, deşi îl ura pe Ellis, nu voia ca el să moară.

Omul fu distras doar pentru o fracțiune de secundă. O aruncă pe Jane deoparte cu putere. Ea căzu rău, julindu-şi şira spinării.

Văzu cu o claritate teribilă ce se întâmplă în continuare.

Brațul care o dăduse la o parte reveni şi zbură uşa deschizând-o larg. Când omul răsuci mâna cu arma, Ellis veni spre el cu sticla de vin ridicată deasupra capului. Pistolul se descărcă atunci când sticla coborî, şi împuşcătura se produse în acelaşi timp cu sunetul de sticlă spartă.

Jane se holbă îngrozită la cei doi bărbați.

Apoi atacatorul se prăbuşi brusc, iar Ellis rămase în

picioare. Ea îşi dădu seama că împuşcătura îşi ratase ținta.
Ellis se aplecă şi smulse arma din mâna omului.
Jane se ridică în picioare, cu efort.
— Eşti bine? o întrebă Ellis.
— Sunt în viață, îl linişti ea.
Ellis se întoarse spre Jean-Pierre.
— Câți sunt pe stradă?
Jean-Pierre se uită pe fereastră.
— Niciunul.
Ellis păru surprins.
— Probabil că stau ascunşi.
Puse pistolul în buzunar şi se duse spre bibliotecă.
— Dă-te înapoi, zise el, şi o împinse pe podea.
În spatele acesteia era o uşă.
Ellis deschise uşa.
Se uită la Jane pentru o clipă lungă, ca şi cum voia să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Pe urmă, ieşi pe uşă şi plecă.
După o clipă, Jane se duse încet la uşa secretă şi se uită prin aceasta. Era un alt apartament, puțin mobilat şi îngrozitor de plin de praf, de parcă nu mai fusese ocupat de un an. Era acolo o uşă deschisă şi, dincolo de aceasta, o scară.
Se întoarse şi se uită în camera lui Ellis. Pistolarul zăcea pe podea, inconştient într-o baltă de vin.
Încercase să-l omoare pe Ellis chiar aici, în camera asta: deja părea ireal. Totul părea ireal: Ellis – spion, Jean-Pierre ştiind despre asta, Rahmi – arestat şi calea de evacuare a lui Ellis.
Plecase. „Nu *vreau să te mai văd niciodată”,* îi zisese ea cu doar câteva secunde în urmă. Se părea că dorința avea să i se împlinească.
Auzi paşi pe scară.
Ridică privirea de la agresor şi se uită la Jean-Pierre. Şi el

părea uimit. După o clipă, traversă camera şi o îmbrățişă. Ea îi căzu pe umăr şi izbucni în lacrimi.

Partea a doua

1982
CAPITOLUL PATRU

Râul cobora prin valea măreaţă, rece şi limpede şi mereu grăbit, şi o umplea cu zgomotul lui, fierbând printre ravene şi trecând fulgerător prin câmpurile de grâu într-o cursă impetuoasă spre îndepărtatele zone joase. Timp de aproape un an, sunetul ăsta fusese constant în urechile lui Jane: uneori tare, când se dusese să se scalde sau când urmase, pe lângă stânci, căile sinuoase dintre sate, şi alteori slab, ca în momentele când se afla sus, pe deal, şi Râul celor Cinci Lei era doar o licărire şi un murmur în depărtare.

Când să plece, în cele din urmă, din Vale, ar fi găsit ciudată liniştea, credea ea, asemenea orăşenilor în vacanţă la ţară care nu pot să doarmă fiindcă e prea multă linişte. Ascultând, auzi altceva, şi îşi dădu seama că noul sunet o făcuse conştientă de cel vechi. Ridicându-se peste zgomotul râului, se auzi baritonul unui avion cu elice.

Jane deschise ochii. Era un Antonov, lentul avion de recunoaştere al cărui mârâit neîncetat era vestitorul obişnuit ăl mai rapidelor şi mai zgomotoaselor avioane cu reacţie în misiune de bombardament. Se ridică şi se uită neliniştită asupra Văii.

Era în refugiul ei secret, o scobitură plată la jumătatea drumului spre o stâncă înaltă. Deasupra ei, streaşină o ascundea vederii, fără să blocheze soarele, şi ar fi descurajat pe oricine, cu excepţia unui alpinist care cobora. Mai jos, accesul spre refugiul ei era abrupt, pietros şi lipsit de vegetaţie: nimeni nu putea să urce fără să fie auzit şi văzut de Jane. Oricum, nu exista niciun motiv pentru ca vreun temerar să vină acolo. Jane găsise locul doar rătăcindu-se

de potecă. Intimitatea lui era importantă, fiindcă ea venea aici ca să-şi scoată hainele şi să stea la soare, dar după religia afgană, femeia, dacă era văzută goală, ar fi fost linşată.

În dreapta ei cobora abrupt dealul prăfuit.

Spre piciorul acestuia, unde panta începea să se niveleze în apropierea râului, se afla satul Banda, cincizeci-şaizeci de case agăţate de un petic de teren accidentat, stâncos, pe care nimeni nu putea să cultive. Casele erau construite din pietre cenuşii şi cărămizi de lut, şi fiecare avea un acoperiş plat de pământ presat întins peste rogojini. Înaintea micii moschei era un mic pâlc de case distruse: unul dintre atacurile ruseşti îl lovise în plin cu câteva luni în urmă. Jane vedea satul clar, deşi era la douăzeci de minute de drum anevoios. Ea scrută cu privirea acoperişurile şi curţile cu ziduri şi trotuare de lut, uitându-se după copii vagabonzi, dar, din fericire, nu existau – Banda era părăsit sub cerul fierbinte şi albastru.

În stânga ei, Valea se lărgea. Micile câmpuri pietroase erau presărate cu cratere de bombe, iar pe pantele joase ale muntelui multe dintre zidurile vechii terase se prăbuşiseră. Grâul era copt, însă nimeni nu secera.

Dincolo de câmpuri, la poalele zidului stâncii ce forma partea opusă a văii, curgea Râul celor Cinci Lei: adânc pe alocuri, superficial în alte părţi, când larg, când îngust, întotdeauna rapid şi mereu stâncos. Jane îi scrută lungimea. Nicio femeie nu se scălda şi nu spăla haine, niciun copil nu se juca în apele puţin adânci, niciun bărbat nu mâna cai sau măgari prin vad.

Jane contemplă priveliştea punându-şi hainele pe ea şi părăsindu-şi refugiul ca să urce mai departe pe munte, până la peşteri. Acolo erau sătenii, bărbaţii dormind după o noapte de muncă pe câmpurile lor, femeile gătind şi încercând să împiedice copiii să se rătăcească, vacile erau

băgate în țarc, caprele legate şi câinii se luptau pe resturi de mâncare. Era, probabil, în siguranță acolo, fiindcă ruşii bombardau sate, nu şi dealuri răzlețe. Dar exista întotdeauna posibilitatea unei bombe rătăcite, iar o peşteră i-ar fi protejat bine, cu excepția unei lovituri directe.

Înainte să ia o hotărâre, auzi şuieratul avioanelor cu reacție. Miji ochii în soare să se uite la ele. Zgomotul acestora umplu Valea, biruind curgerea grăbită a râului când trecură peste ea, îndreptându-se spre nord-est, sus, dar în coborâre, unu, doi, trei, patru criminali argintii, vârful ingeniozității omenirii utilizat la mutilarea de fermieri analfabeți şi la demolarea de case de lut şi apoi revenirea la bază cu 1 126 km/h.

Într-un minut, plecară. Banda fusese cruțată în acea zi. Încet, Jane se relaxă. Avioanele cu reacție o îngrozeau.

Banda scăpase de bombardamente toată vara trecută, şi întreaga Vale primise un răgaz pe timpul iernii. Însă începuse din nou serios în acea primăvară, iar Banda fusese lovit de mai multe ori, o dată în mijlocul satului. De atunci, Jane urâse avioanele de vânătoare.

Curajul sătenilor era uimitor. Fiecare familie îşi făcuse o a doua casă în peşteri, şi urcau dealul în fiecare dimineață să-şi petreacă ziua acolo, întorcându-se la apus, fiindcă nu se bombarda pe timp de noapte. Având în vedere că era nesigur de lucrat pe câmp în timpul zilei, oamenii o făceau noaptea – sau, mai degrabă, cei mai în vârstă, deoarece tinerii erau plecați de cele mai multe ori, trăgând în ruşi jos, în capătul sudic al Văii, sau mai departe, pe câmp. În vara aceea, bombardamentul era mai intens ca oricând în toate zonele rebele, după cum auzise Jean-Pierre de la luptătorii de gherilă. Dacă afganii din alte părți ale țării erau întocmai celor de-aici, din Vale, erau capabili să se adapteze şi să supraviețuiască: îşi salvau câteva bunuri prețioase din ruinele unei case bombardate, îşi replantau neobosit o

grădină de legume distrusă, își îngrijeau răniții și îngropau morții, și trimiteau adolescenți din ce în ce mai tineri să se alăture liderilor gherilei. Jane simțea că rușii n-ar fi putut să-i învingă niciodată pe oamenii ăștia, cu excepția cazului în care transformau toată țara într-un deșert radioactiv.

Cât despre posibilitatea ca rebelii să-i poată învinge vreodată pe ruși – asta era o altă întrebare. Erau curajoși și de nestăpânit și controlau mediul rural, dar triburile rivale se urau între ele aproape la fel de mult cât îi urau pe invadatori, și puștile lor erau inutile împotriva bombelor avioanelor și elicopterelor blindate.

Își scoase din minte gândurile despre război. Era căldura zilei, momentul siestei, când îi plăcea să fie singură și să se relaxeze. Își vârî mâna într-un sac din piele de capră și începu să-și ungă pielea întinsă de pe burta enormă cu unt topit, întrebându-se cum fusese posibil să fie atât de proastă să rămână gravidă în Afganistan.

Venise acolo cu rezerve pe doi ani de pilule contraceptive, diafragmă și o întreagă cutie cu jeleu spermicid. Și totuși, doar câteva săptămâni mai târziu, uitase să reînceapă să ia pastile după ciclu și să pună diafragma – de mai multe ori.

— Cum ai putut să faci o așa greșeală? strigase Jean-Pierre, și ea nu avusese niciun răspuns.

Dar în acea zi, întinsă la soare, o gravidă veselă cu sâni minunați, umflați și o permanentă durere de spate își dădea seama că fusese o greșeală deliberată, un fel de încălcare a regulilor profesionale comisă de subconștient. Voise un copil, și știa că Jean-Pierre nu voia, așa că făcuse unul accidental.

„De ce am vrut atât de mult un copil? se întrebă ea, și răspunsul îi veni din senin: fiindcă eram singură".

— E adevărat? rosti ea cu voce tare.

Ar fi ironic. Nu se simțise niciodată singură la Paris, când trăia pe cont propriu și făcea cumpărături pentru o singură

persoană, vorbind singură în oglindă, însă când era măritată şi-şi petrecea fiecare seară şi fiecare noapte cu soțul ei şi lucra alături de el cea mai mare parte a fiecărei zile, atunci se simțea izolată, speriată şi singură.

Se căsătoriseră la Paris, chiar înainte să vină în Afganistan. Păruse cumva o parte naturală a aventurii: altă provocare, alt risc, alt fior.

Toată lumea zisese cât de fericiți şi de frumoşi, şi de curajoşi, şi de îndrăgostiți erau, şi fusese adevărat.

Fără îndoială că ea se aşteptase la prea mult. Abia aşteptase iubirea şi intimitatea în creştere cu Jean-Pierre. Crezuse că avea să afle mai multe despre iubita lui din copilărie şi ce îl speria *cu adevărat*, şi dacă era adevărat că bărbații îşi scutură picăturile după ce fac pipi. Şi, la rândul său, i-ar fi spus că tatăl ei fusese alcoolic şi că ea avea fantezia să fie violată de un negru şi că îşi sugea uneori degetul mare când era îngrijorată.

Dar Jean-Pierre părea să creadă că relația lor după căsătorie trebuia să fie doar ce fusese înainte. O trata cu amabilitate, o făcea să râdă în stările lui maniacale, cădea neputincios în brațele ei când era deprimat, discuta despre politică şi război, făcea dragoste cu ea în mod expert o dată pe săptămână, cu trupul lui tânăr slab şi mâinile puternice şi sensibile de chirurg, şi se comporta din toate punctele de vedere ca un iubit mai degrabă decât ca un soț. Ea încă se simțea incapabilă să discute cu el despre chestii stupide, jenante, precum dacă o pălărie îi face nasul să arate mai lung şi cât de furioasă era încă pentru că fusese pălmuită la fund fiindcă vărsase cerneală roşie pe covorul din salon, când, în realitate, o făcuse sora ei, Pauline. Voia să întrebe pe cineva: *E în regulă aşa sau are să fie mai bine*? numai că prietenii şi familia erau toți departe, iar femeile afgane i-ar fi considerat aşteptările scandaloase. Rezistă tentației de a-l confrunta pe Jean-Pierre cu dezamăgirea ei, pe de-o parte,

deoarece plângerea sa era atât de vagă şi, pe de altă parte, fiindcă îi era frică de ce ar fi putut să-i răspundă el.

Privind înapoi, conştientiză că ideea unui copil se insinuase în ea chiar mai devreme, când se întâlnea cu Ellis Thaler. În acel an zburase de la Paris la Londra pentru botezul celui de-al treilea copil al surorii ei, Pauline, ceea ce în mod normal n-ar fi făcut, întrucât îi displăceau ocaziile festive de familie. Începuse şi să facă babysitting pentru un cuplu din clădirea ei, un dealer de antichităţi isteric şi soţia lui aristocrată, şi cel mai mult se bucurase când copilul plânsese şi ea fusese nevoită să-l ia în braţe şi să-l liniştească.

Şi apoi, acolo, în Vale, unde datoria ei era să încurajeze femeile să-şi programeze sarcinile de dragul sănătăţii copiilor, se pomenise împărtăşind bucuria cu care fiecare nouă sarcină era primită chiar şi în cele mai sărace şi mai supraaglomerate gospodării.

Astfel, singurătatea şi instinctul matern conspiraseră împotriva bunului-simţ.

Existase o clipă – chiar şi numai o clipă trecătoare – în care să-şi fi dat seama că subconştientul ei încerca s-o facă să rămână gravidă? Se gândise ea *Aş putea să am un copil* în momentul în care Jean-Pierre o pătrunsese, alunecând încet şi graţios ca o corabie într-o dană de andocare, în timp ce ea îşi strângea braţele în jurul trupului său, sau într-o secundă de ezitare, imediat după punctul ei culminant, când închisese ochii strâns şi păruse să se retragă din ea adânc în el însuşi, o navă spaţială căzând în inima soarelui, sau, după aceea, în timp ce aluneca fericită în somn, cu sămânţa lui fierbinte în ea?

— Mi-am dat seama? întrebă ea cu voce tare.

Şi gândindu-se la a face dragoste, se excită şi începu să se mângâie senzual cu mâini alunecoase de unt, uitând problema şi lăsând mintea să i se umple cu imaginile

pasiunii rotindu-se vag.

Ţipătul avioanelor cu reacţie o traseră înapoi în lumea reală.

Se holbă speriată, în timp ce alte patru bombardiere brăzdară Valea şi dispărură. Când zgomotul se stinse îndepărtându-se, începu să se atingă din nou, însă starea de spirit i se stricase. Se întinse nemişcată la soare şi se gândi la copilul ei.

Jean-Pierre reacţionase la sarcina ei ca şi cum ar fi fost premeditată. Atât de furios fusese, că voise să facă el însuşi un avort, imediat.

Jane găsise dorinţa lui îngrozitor de macabră şi el îi păru dintr-odată un străin. Dar cel mai greu de suportat era sentimentul că fusese respinsă. Gândul că soţul ei nu-i voia copilul o pustiise cu totul. El înrăutăţise şi mai mult lucrurile, refuzând s-o atingă. Nu mai fusese niciodată atât de nefericită în viaţa ei. Pentru prima dată, înţelegea de ce, uneori, oamenii se sinucid. Evitarea contactului fizic era cea mai grea tortură dintre toate – ar fi preferat, cu adevărat, ca Jean-Pierre s-o bată în schimb, atât de mult îşi dorea să fie atinsă. Când îşi amintea acele zile, încă se simţea supărată pe el, chiar dacă ştia că îl adusese la ea.

Apoi, într-o dimineaţă, el îşi pusese braţul în jurul ei şi-şi ceruse scuze pentru comportamentul său. Şi, cu toate că o parte din ea ar fi vrut să spună „Nu e de-ajuns *să-ţi pară rău*, ticălosule”, o altă parte era disperată după dragostea lui, şi îl iertase imediat. El îi explicase că deja îi era frică să n-o piardă. Şi că dacă era să fie mama fiului său, ar fi fost absolut îngrozit, deoarece atunci i-ar fi pierdut pe amândoi. Această mărturisire o mişcase până la lacrimi, şi ea îşi dădu seama că prin a rămâne însărcinată făcuse angajamentul final cu Jean-Pierre, şi se decise să-şi facă să meargă căsnicia, fie ce-o fi.

El fusese mai cald după aceea. Arătase interes în

creşterea copilului şi devenise îngrijorat cu privire la sănătatea şi siguranța lui Jane, în felul în care viitorii tați ar trebui să fie. Căsnicia lor avea să fie o uniune imperfectă, dar fericită, se gândi Jane, şi preconiză un viitor ideal, cu Jean-Pierre ministru francez al Sănătății într-o administrație socialistă, ea însăşi membru al Parlamentului European, şi trei copii străluciți, unul la Sorbona, altul la Şcoala de Economie de la Londra şi celălalt la Şcoala de Arta Spectacolului de la New York.

În fantezia asta, cel mai mare şi mai strălucit copil era o fată. Jane îşi atinse burtica, apăsând uşor cu degetele, simțind forma copilului: conform Rabiei Gul, bătrâna moaşă a satului, avea să fie o fată, că se simțea pe stânga, în timp ce băieții creşteau pe dreapta. Rabia prescrisese o dietă corespunzătoare de legume. Pentru băiat, ar fi recomandat o grămadă de carne. În Afganistan, masculii erau mai bine hrăniți, chiar dinainte de a se naşte.

Gândurile lui Jane fură întrerupte de un zgomot puternic. Pentru o clipă, fu confuză, asociind explozia cu avioanele de vânătoare care-i trecuseră pe deasupra capului cu câteva minute înainte, în drum spre bombardarea altui sat. Apoi auzi, destul de aproape, strigătul ascuțit şi continuu al unui copil, de durere şi panică.

Îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. Folosind tactici învățate în Vietnam de la americani, ruşii presăraseră țara cu mine antipersonal. Scopul lor aparent era blocarea liniilor de aprovizionare a gherilei. Dar din moment ce „liniile de aprovizionare a gherilei” erau potecile de munte utilizate zilnic de bătrâni, femei, copii şi animale, scopul real era direct teroarea. Acel țipăt însemna că un copil detonase o mină.

Jane sări în picioare. Sunetul părea să fi venit de undeva de aproape de casa mullahului, aflată la vreo opt sute de metri în afara satului, pe poteca de pe deal. Jane putea

chiar s-o vadă, departe, în stânga ei şi un pic mai jos. Se încălță, îşi luă hainele şi fugi într-acolo. Primul țipăt lung se încheie şi se transformă într-o serie de strigăte scurte, îngrozite: ei îi suna ca şi cum copilul văzuse pagubele pe care mina le făcuse trupului său şi în acea clipă țipa de frică. Grăbindu-se prin tufişurile aspre, îşi dădu seama că era ea însăşi panicată, aşa de categorică era chemarea copilului în suferință.

— Calmează-te, îşi zise ea cu răsuflarea tăiată.

Dacă era să cadă rău, ar fi fost doi oameni în necaz şi nimeni să-i ajute. Şi, oricum, cel mai rău lucru pentru un copil speriat era un adult speriat.

Ea se apropie. Copilul putea fi ascuns în tufişuri, nu pe potecă, fiindcă toate căile erau curățate de locuitori de fiecare dată când se mina, totuşi era imposibil să exploreze tot muntele.

Se opri să asculte. Gâfâitul ei era atât de zgomotos, că trebui să-şi țină respirația. Țipetele veneau de la un mănunchi de iarba-cămilei şi arbuşti de ienupăr. Intră prin tufişuri şi zări o parte dintr-o haină de un albastru strălucitor. Copilul trebuie că era Mousa, fiul de nouă ani al lui Mohammed Khan, unul dintre capii gherilei. O clipă mai târziu fu lângă el.

Era îngenuncheat pe pământul prăfuit. Încercase, evident, să ridice mâna, deoarece îi zburase mâna, iar în acel moment se holba cu ochi sălbatici la ciotul însângerat şi țipa terorizat.

Jane văzuse o grămadă de răni în ultimul an, totuşi şi asta îi umplu sufletul de milă.

— Oh, Doamne, exclamă ea. Bietul copil.

Îngenunche în fața lui, îl îmbrățişă şi îi murmură vorbe liniştitoare. După un minut, copilul se opri din țipat. Ea spera că avea să înceapă să plângă în schimb, însă era prea şocat, şi căzu în tăcere.

În timp ce-l ținea, căută şi-i găsi artera atinsă, la subsuoară, şi opri şuvoiul de sânge.

Avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-l facă să vorbească.

— Mousa, ce-a fost? întrebă ea în dari.

El nu răspunse nimic. Ea întrebă din nou.

— Credeam...

Ochii lui se deschiseră larg când îşi aminti şi vocea îi crescu într-un țipăt când zise:

— Credeam că era O MINGE!

— Ssst, ssst, murmură ea. Spune-mi ce-ai făcut.

— AM LUAT-O! AM LUAT-O!

Ea îl ținu strâns, liniştindu-l.

— Şi ce s-a întâmplat?

Vocea lui tremura, dar nu mai era isterică.

— A făcut bang, răspunse el.

Devenea din ce în ce mai calm.

Ea îi luă mâna dreaptă şi i-o puse sub brațul stâng.

— Apasă unde am presat eu, îl sfătui ea.

Îi ghidă degetele până la punctul respectiv, apoi şi le retrase pe-ale ei. Sângele începu să curgă din rană din nou.

— Apasă tare, îi zise ea.

El se conformă. Fluxul se opri. Îl sărută pe frunte. Era umedă şi rece.

Lăsă jos, lângă Mousa, pachetul ei cu haine', asemănătoare cu cele purtate de femeile afgane: o rochie în formă de sac peste pantaloni de bumbac. Luă rochia şi rupse materialul subțire în mai multe fâşii, pe urmă începu să facă un garou. Mousa o privea cu ochi mari şi tăcut.

Ea rupse o crenguță uscată dintr-un tufiş de ienupăr şi o folosi ca să termine garoul.

Mai avea nevoie de ceva de îmbrăcat, de un sedativ, de un antibiotic, pentru a preveni infecția, şi de mama lui, ca să amelioreze trauma.

Jane îşi trase pantalonii şi legă cordonul.

Îşi dorea să fi fost mai puţin pripită să-şi rupă rochia, să fi păstrat destul din ea ca să-şi acopere jumătatea superioară. Oricum, trebuia doar să spere că n-o să întâlnească niciun bărbat pe drumul spre peşteri.

Şi cum avea să-l ducă pe Mousa acolo? Nu voia să-l facă să meargă. Ea nu putea să-l ducă în spate, fiindcă el nu putea să se ţină. Oftă: trebuia doar să-l ia în braţe. Se ghemui jos, îi puse un braţ în jurul umerilor, iar pe celălalt sub coapse şi-l săltă de jos, ridicându-se mai degrabă cu genunchii decât cu spinarea, cum învăţase la clasa ei de fitness feminist. Legănând copilul la piept, cu spatele întins pe umflătura burţii ei, începu să urce încet dealul. Putea să se descurce doar pentru că el era pe jumătate mort de foame: un copil european de nouă ani ar fi fost prea greu.

Ieşi curând din tufişuri şi găsi poteca. Însă, după patruzeci-cincizeci de metri, era epuizată. În ultimele câteva săptămâni obosea foarte repede, şi asta o înfuriase, dar învăţase să nu se împotrivească. Îl lăsă pe Mousa jos şi stătu cu el, îmbrăţişându-l uşor, cât se odihni, sprijinindu-se de peretele de stâncă ce se desfăşura de-a lungul unei margini a potecii montane. El căzu într-o tăcere îngheţată pe care ea o găsi mai îngrijorătoare decât ţipetele. De cum se simţi mai bine, îl ridică şi porni din nou.

Se odihnea în partea de sus a dealului, cincisprezece minute mai târziu, când pe cărarea din faţă apăru un bărbat.

Jane îl recunoscu.

— Oh, nu, zise ea în engleză. Dintre toţi oamenii – Abdullah.

Era un bărbat scund, de vreo cincizeci şi cinci de ani, şi destul de dolofan, în ciuda lipsei locale de alimente. Cu turbanul cafeniu şi pantalonii negri bufanţi, purta un pulover Argyle şi un sacou albastru la două rânduri cu

dungi, care arăta ca şi cum fusese purtat odată de un broker din Londra. Barba lui luxuriantă era roşie: era mullahul din Banda.

Abdullah n-avea încredere în străini, dispreţuia femeile şi-i ura pe toţi practicanţii medicinei din străinătate. Dintre cele trei femei occidentale, Jane n-avusese nicio şansă să-i câştige afecţiunea. Ca să înrăutăţească lucrurile, mulţi oameni din Vale îşi dăduseră seama că antibioticele lui Jane erau un tratament mult mai eficient pentru infecţii decât inhalarea fumului de la o bucăţică de hârtie arsă, pe care Abdullah scrisese cu cerneală de şofran, şi, prin urmare, mullahul pierdea bani. Reacţia lui fusese s-o numească pe Jane „curvă occidentală”, deşi îi venea greu să facă mai mult de-atât, întrucât ea şi Jean-Pierre se aflau sub protecţia lui Ahmed Shah Masud, liderul gherilei, şi chiar şi un mullah ezita să încrucişeze sabia cu un astfel de erou mare.

Când o văzu, înlemni pe cărare, cu o expresie de neîncredere totală, care îi transformase faţa, de obicei solemnă, într-o mască rizibilă. Nici că se putea să aibă o întâlnire mai proastă. Oricare dintre bărbaţii din sat ar fi fost jenat şi, probabil, ofensat s-o vadă pe jumătate goală. Numai că Abdullah avea să se înfurie.

Jane decise să se obrăznicească.

— Pacea fie cu tine, rosti ea în dari.

Era începutul unei formule de schimb de saluturi, care putea continua uneori timp de câteva minute. Însă Abdullah nu răspunse cu obişnuitul *Şi cu tine*. În schimb, deschise gura şi începu să arunce pe un ton ascuţit mai multe blesteme care includeau cuvintele dari pentru *prostituată*, *pervertită* şi *seducătoare de copii*. Cu faţa roşie de furie, se duse spre ea şi ridică băţul.

Se ajunsese prea departe. Ea arătă spre Mousa, care stătea tăcut lângă ea, ameţit de durere şi slăbit de pierderea de sânge.

— Uită-te! țipă ea la Abdullah. Nu vezi...

Dar el era orbit de furie. Înainte ca ea să termine ce încerca să spună, el o lovi puternic cu bastonul în cap. Jane țipă de durere şi furie: o surprinsese cât de *mult* durea şi era *furioasă* pe ce făcuse el.

El încă nu observase rana lui Mousa. Ochii holbați ai mullahului se concentrau pe pieptul lui Jane, şi ea îşi dădu seama într-o clipă că pentru el să vadă la lumina zilei sânii goi ai unei gravide occidentale albe era o privelişte atât de supraîncărcată de diferite tipuri de angoase sexuale, încât fusese constrâns să se înfurie. N-avea de gând s-o pedepsească cu o lovitură, două, aşa cum şi-ar fi pedepsit soția pentru neascultare. În inima lui era crimă.

Dintr-odată, Jane se înfricoşă – pentru ea, pentru Mousa şi pentru copilul ei nenăscut. Se trase înapoi, în afara potecii, însă el păşi spre ea şi ridică din nou bastonul. Inspirată, ea sări pe el şi-i vârî degetele în ochi.

El urlă ca un taur rănit. Nu era, de fapt, rănit, cât indignat că o femeie pe care o bătuse avusese curajul să-i răspundă la fel. Cât era orbit, Jane îl apucă de barbă cu ambele mâini şi trase.

El se împletici, se împiedică şi căzu înainte. Se rostogoli câțiva metri pe deal în jos şi se opri într-un tufiş de salcie pitică.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, ce-am făcut?”

Uitându-se la preotul pompos şi răuvoitor care fusese umilit, Jane ştiu că el n-avea să uite niciodată ce-i făcuse. Ar fi putut să se plângă la „bărbile albe” – bătrânii satului. Să se ducă la Masud şi să ceară ca medicii străini să fie trimişi acasă. Şi chiar să încerce să incite locuitorii din Banda la lapidarea lui Jane.

Dar aproape la fel de repede pe cât gândi toate astea, îşi dădu seama că, dacă voia să facă orice fel de plângere, el ar fi trebuit să-şi spună povestea în toate detaliile umilitoare,

iar după aceea sătenii l-ar fi ridiculizat toată viața – afganii sunt extrem de cruzi. Deci, poate că ar scăpa doar cu asta.

Jane se întoarse cu spatele. Avea ceva mult mai important pentru care să-şi facă griji. Mousa stătea unde îl pusese, tăcut şi lipsit de expresie, prea şocat ca să înțeleagă ce se întâmpla. Jane luă o gură de aer, îl ridică şi-şi continuă drumul.

După câțiva paşi, ajunse pe creasta dealului şi reuşi să meargă mai repede, deoarece terenul devenise neted. Traversă platoul pietros. Era obosită şi o durea spatele, însă aproape ajunsese: peşterile erau chiar sub muchia muntelui. Odată aflată pe partea cealaltă a crestei şi când începu să coboare, auzi voci de copii. O clipă mai târziu, văzu un grup de copii de şase ani jucându-se rai-şi-iad, un joc care implica să-ți strângi degetele de la picioare în timp ce alți doi copii te duc în rai – dacă reuşeşti să-ți le ții strânse – sau în iad, de obicei, o groapă de gunoi sau o latrină, dacă le dai drumul. Îşi dădu seama că Mousa n-avea să mai joace niciodată acel joc şi fu copleşită brusc de o senzație de tragedie. Apoi copiii o observară, şi când trecu se opriră din joc şi se holbară.

— Mousa, şopti unul dintre ei.

Altul repetă numele, apoi vraja se rupse şi toți fugiră înaintea lui Jane, strigând vestea.

Ascunzătoarea pe timpul zilei a sătenilor din Banda arăta ca tabăra din deşert a unui trib de nomazi: terenul prăfuit, soarele arzător al amiezii, rămăşițele focului de gătit, femeile cu clasicul acoperământ burka şi copiii murdari.

Jane traversă mica piață de la nivelul solului din fața peşterilor. Femeile deja se apropiau de cea mai mare peşteră, unde Jane şi Jean-Pierre ofereau consultații. Jean-Pierre auzi zgomotul şi ieşi afară. Recunoscătoare, Jane i-l înmână pe Mousa, spunând în franceză:

— A fost o mină. Şi-a pierdut mâna. Dă-mi cămaşa ta.

Jean-Pierre îl duse pe Mousa înăuntru şi-l puse jos, pe covoraşul care servea de masă de examinare. Înainte să se îngrijească de copil, se dezbrăcă de cămaşa kaki decolorată şi i-o dădu lui Jane. Ea o îmbrăcă.

Se simțea un pic amețită. Se gândi că ar trebui să se aşeze şi să se odihnească în partea din spate, răcoroasă, a peşterii, dar după ce făcu vreo câțiva paşi în acea direcție, se răzgândi şi se aşeză imediat.

— Adu-mi nişte tampoane, îi zise Jean-Pierre.

Ea îl ignoră. Mama lui Mousa, Halima, veni în fugă în peşteră şi începu să țipe când îşi văzu fiul. „Ar trebui s-o calmez, ca să poată să-şi liniştească băiatul, se gândi Jane. De ce nu pot să mă ridic? Cred că o să închid ochii. Doar pentru un minut”.

La căderea nopții, Jane ştiu că venea copilul.

Când îşi revenise după ce leşinase în peşteră, avusese ceea ce ea credea că era o durere de spate – provocată, presupunea, de căratul lui Mousa. Jean-Pierre fu de acord cu diagnosticul ei, îi dădu o aspirină şi-i zise să se întindă nemişcată. Rabia, moaşa, intră în peşteră ca să-l vadă pe Mousa şi-i aruncă lui Jane o privire dură, însă la momentul respectiv Jane nu-i înțelese semnificația. Jean-Pierre curăță şi pansă ciotul lui Mousa, îi dădu penicilină şi-i făcu o injecție împotriva tetanosului. Copilul n-avea să moară din cauza infecției, cum aproape sigur s-ar fi întâmplat fără medicamentele occidentale. Dar chiar şi aşa, Jane se întrebă dacă viața lui merita să fie trăită – supraviețuirea acolo era grea şi pentru cei mai adaptați, şi copiii infirmi, în general, mureau de tineri.

După-amiaza târziu, Jean-Pierre se pregăti să plece.

A doua zi era programat să ofere consultații într-un sat la câțiva kilometri distanță şi – pentru un motiv pe care Jane nu-l prea înțelesese niciodată – nu lipsea niciodată de la astfel de chemări, deşi ştia foarte bine că niciun afgan n-ar

fi fost surprins dacă ar fi întârziat o zi sau chiar o săptămână.

Când o sărută pe Jane de la revedere, aceasta începu să se întrebe dacă durerile ei de spate nu erau cumva începutul travaliului, provocate inițial de calvarul ei cu Mousa, dar cum nu mai avusese un copil până atunci, n-ar fi putut fi sigură, şi părea puțin probabil. Îl întrebă pe Jean-Pierre.

— Nu-ți face griji, răspunse el vioi. Mai ai încă şase săptămâni de aşteptat.

Îl mai întrebă dacă n-ar trebui, probabil, să rămână, pentru orice eventualitate, însă el consideră asta inutil, şi ea începu să se simtă prost. Aşa că-l lăsă să plece, cu proviziile medicale încărcate pe un ponei sfrijit, ca să ajungă la destinație înainte de lăsarea întunericului şi să înceapă lucrul dimineața, la prima oră.

Când soarele trecu după peretele stâncii vestice şi Valea se umplu de umbre, Jane coborî de pe munte cu femeile şi copiii în satul întunecat, iar bărbații se îndreptară spre câmpuri, să se bucure de recolte cât timp dormeau bombardierele.

Casa în care locuiau Jane şi Jean-Pierre era, de fapt, a negustorului satului, care renunțase la speranța de a face bani în timp de război – nu era aproape nimic de vândut – şi o ştersese în Pakistan împreună cu familia lui. Camera din față, fostul magazin, fusese dispensarul lui Jean-Pierre până când intensitatea bombardamentelor din vară îi făcuse pe săteni să plece în peşteri pe timpul zilei. Casa avea două camere în spate: una fusese pentru bărbați şi invitații lor, cealaltă pentru femei şi copii. Jane şi Jean-Pierre le foloseau ca dormitor şi cameră de zi.

Lângă casă era o curte cu pereți din lut în care se aflau o vatră de gătit şi un mic bazin pentru spălat haine, vase şi copii. Vânzătorul lăsase în urmă o parte din mobilierul

artizanal din lemn, iar sătencele îi împrumutaseră lui Jane mai multe covoare frumoase pentru podele.

Jane şi Jean-Pierre dormeau pe o saltea, ca afganii, totuşi aveau un sac de dormit în loc de pături. La fel ca afganii, rulau salteaua în timpul zilei sau o puneau la aer, pe un acoperiş plat, când era vreme frumoasă. Vara, toată lumea dormea pe acoperişuri.

Mersul de la peşteră până acasă avu un efect deosebit asupra lui Jane. Durerile de spate se înrăutăţiră mult, iar când ajunse era gata să se prăbuşească de durere şi epuizare. Simţea dorinţa disperată de a urina, dar era prea obosită ca să se ducă afară, la latrină, aşa că folosi oala de urgenţă din spatele paravanului din dormitor. Atunci observă o mică dungă de sânge între picioare, pe pantalonii de bumbac.

N-avu energia să se urce pe acoperiş pe scara de afară, ca să-şi aducă salteaua, şi se întinse pe covoraşul din dormitor. Durerile de spate veneau în valuri. Îşi puse mâinile pe burtă în timpul următorului val şi simţi umflătura deplasându-se, bombându-se mai departe când durerea creştea, apoi aplatizându-se din nou când se liniştea.

Nu mai avea nicio îndoială că erau contracţii.

Era înspăimântată. Îşi aminti ce vorbise cu sora ei, Pauline, despre naştere. După ce Pauline născuse primul copil, Jane o vizitase, ducându-i o sticlă de şampanie şi un pic de marijuana. Când erau amândouă extrem de relaxate, Jane o întrebase cum era cu adevărat, şi Pauline răspunsese:

— Ca şi cum te-ai căca un pepene.

Chicotiseră un răstimp care li se păruseră ore.

Numai că Pauline născuse la Spitalul Colegiului Universitar din inima Londrei, nu într-o casă de lut din Valea celor Cinci Lei.

Jane reflectă: „Ce-o să fac? Nu trebuie să intru în panică, ci doar să mă spăl cu apă caldă şi săpun, să găsesc o foarfecă ascuțită şi s-o pun la fiert timp de cincisprezece minute, să aduc cearşafuri curate, ca să mă întind pe ele, să sorb lichide şi să mă relaxez”.

Însă înainte să poată face ceva, începu altă contracție, iar asta *chiar* duru. Închise ochii şi încercă să respire lent, profund, regulat, cum îi explicase Jean-Pierre, dar era dificil să țină situația sub control când tot ce voia să facă era să strige de frică şi durere.

Spasmul o secă. Se întinse nemişcată, ca să-şi revină.

Îşi dădu seama că nu poate să facă nimic din tot ce enumerase: nu putea să se descurce singură. De îndată ce se va simți destul de puternică, avea să se ridice şi să se ducă la cea mai apropiată casă şi să le ceară femeilor să vină cu moaşa.

Următoarea contracție se produse mai devreme decât se aştepta, după cam doar un minut-două.

Pe măsură ce tensiunea atinse apogeul, Jane zise cu voce tare:

— De ce nu ți *se spune* cât de rău *doare*?

Imediat ce trecu apogeul, se forță să se ridice. Groaza de a naşte singură îi dădu putere. Şontâcăi din dormitor în camera de zi. Cu fiecare pas se simțea un pic mai puternică.

Ajunse afară, în curte, apoi dintr-odată un şuvoi de lichid cald îi curse printre coapse şi pantalonii i se îmbibară: i se rupsese apa.

— Oh, nu, gemu ea.

Se sprijini de tocul uşii. Nu era sigură că putea să mai meargă nici măcar câțiva metri cu pantalonii căzându-i aşa. Se simți umilită.

— Trebuie s-o fac, se îmbărbătă ea.

Dar începu o nou contracție şi ea se lăsă la pământ gândindu-se: „O să fiu nevoită s-o fac singură”.

Data viitoare când deschise ochii, o faţă de bărbat era aproape de-a ei. Arăta ca un şeic arab: avea pielea închisă la culoare, ochi negri şi o mustaţă neagră, iar trăsăturile îi erau aristocratice – oasele obrazului înalte, nas roman, dinţi albi şi un maxilar lung. Era Mohammed Khan, tatăl lui Mousa.

— Slavă Domnului, murmură Jane cu voce gravă.

— Am venit să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa fiului meu, zise Mohammed în dari. Eşti bolnavă?

— O să am un copil.

— Acum? întrebă el speriat.

— În curând. Ajută-mă să intru în casă.

El ezită – naşterea, la fel ca toate cele specific feminine, era considerată necurată – însă în ceea ce-l privea, ezitarea fu doar de moment. O ridică în picioare şi o sprijini să meargă prin camera de zi şi în dormitor. Ea se aşeză din nou pe covoraş.

— Adu ajutoare, îi spuse ea.

El se încruntă, nesigur ce are de făcut, arătând tare copilăros şi chipeş.

— Unde e Jean-Pierre?

— E plecat la Khawak. Am nevoie de Rabia.

— Da, zise el. O s-o trimit pe soţia mea.

— Înainte să pleci...

— Da?

— Te rog, dă-mi nişte apă.

El păru şocat. Era o raritate ca un bărbat să servească o femeie, chiar şi cu un simplu pahar cu apă.

— Din urciorul special, adăugă Jane.

Ţinea la îndemână un urcior cu apă fiartă filtrată pentru băut: era singura modalitate de a evita numeroşii paraziţi intestinali de care suferea toată viaţa majoritatea localnicilor.

Mohammed se decise să ignore convenţionalismul.

— Sigur, se conformă.

Se duse în camera de alături şi o clipă mai târziu se întoarse cu o cană cu apă. Jane îi mulțumi şi sorbi cu recunoştință.

— O trimit pe Halima să-ți aducă moaşa, o asigură el. Halima era soția lui.

— Îți mulțumesc, zise Jane. Spune-i să se grăbească.

Mohammed plecă. Jane era norocoasă că era el şi nu unul dintre ceilalți bărbați, care ar fi refuzat să atingă o femeie bolnavă, numai că Mohammed era diferit.

Era unul dintre cei mai importanți luptători de gherilă şi, practic, reprezentantul local al liderului rebel, Masud. Mohammed avea doar douăzeci şi patru de ani, dar în Afganistan asta nu însemna că erai prea tânăr ca să fii lider al gherilei, nici să ai un fiu în vârstă de nouă ani. Studiase la Kabul, vorbea un pic de franceză şi ştia că obiceiurile din Vale nu erau singurele forme de comportament politicos din lume. Principala lui responsabilitate o constituia organizarea de convoaie spre şi dinspre Pakistan, cu provizii vitale de arme şi muniții pentru rebeli. Un astfel de convoi îi adusese în Vale pe Jane şi Jean-Pierre.

În aşteptarea următoarei contracții, Jane îşi reaminti călătoria aceea îngrozitoare. Se considerase o persoană sănătoasă, activă şi puternică, în stare să meargă cu uşurință toată ziua. Totuşi, nu anticipase lipsa de alimente, urcările abrupte, potecile pietroase dure şi stingheritoarea diaree. În anumite etape ale călătoriei merseseră doar pe timp de noapte de teama elicopterelor ruseşti. Pe alocuri, fuseseră nevoiți să se confrunte cu sătenii ostili: temându-se ca nu cumva convoiul să atragă un atac rusesc, localnicii refuzau să-şi vândă produsele alimentare gherilelor sau se ascundeau în spatele uşilor cu gratii, sau îndrumau convoiul spre o luncă sau livadă de la câțiva kilometri distanță, un loc de campare perfect care se dovedea, în final,

că nu exista.

Din cauza atacurilor ruseşti, Mohammed îşi schimba rutele în mod constant. Jean-Pierre pusese mâna la Paris pe hărți americane din Afganistan, şi erau mai bune decât orice aveau rebelii, astfel că Mohammed venise de multe ori la casă ca să se uite pe ele înainte să trimită un nou convoi.

De fapt, Mohammed venise mai des chiar decât era necesar. El se şi adresa lui Jane mai mult decât o făceau, de obicei, bărbații afgani şi avusese contact vizual cu ea un pic prea mult, şi aruncase pe furiş prea multe priviri la trupul ei. Jane credea că era îndrăgostit de ea, sau cel puțin fusese până când sarcina devenise vizibilă.

La rândul ei, fusese atrasă de el în momentul în care era nefericită cu Jean-Pierre. Mohammed era slab, oacheş, tare şi puternic, şi pentru prima dată în viața ei Jane fusese atrasă de un porc şovinist desăvârşit.

Ar fi putut avea o aventură cu el. Era un musulman devotat, ca toți luptătorii de gherilă, dar ea se îndoia că asta ar fi făcut vreo diferență.

Credea ce obişnuia să spună tatăl ei:

— Convingerea religioasă poate contracara o dorință timidă, însă nimic nu poate sta împotriva poftei autentice.

Fraza asta anume o înfuria pe mama ei. Nu, era la fel de mult adulter în comunitatea asta de țărani puritani ca oriunde altundeva, îşi dăduse seama Jane ascultând pe malul râului bârfa femeilor când se duceau să ia apă sau la scăldat. Jane ştia şi cum se întâmpla.

— Poți să vezi peştele sărind la amurg sub cascada de dincolo de ultima moară de apă, îi povestise Mohammed într-o zi. Mă voi duce acolo câteva nopți să prind.

La amurg, toate femeile găteau şi bărbații se aşezau în curtea moscheii, vorbind şi fumând: amanții n-ar fi fost descoperiți atât de departe de sat, şi nici lui Jane şi nici lui Mohammed nu li s-ar fi simțit lipsa.

Ideea de a face dragoste lângă o cascadă cu acel chipeş membru al unui trib primitiv o ispitea pe Jane. Pe urmă rămăsese însărcinată şi Jean-Pierre mărturisise cât de speriat era să n-o piardă, şi ea decisese să-şi dedice toate energiile ca să-şi păstreze căsnicia, orice ar fi. Aşa că nu se dusese niciodată la cascadă, şi după ce rămăsese însărcinată, păruse că Mohamed nu se mai uita la trupul ei.

Poate că intimitatea lor latentă îl încurajase pe Khan să intre şi s-o ajute, când alți bărbați ar fi refuzat şi chiar s-ar fi putut întoarce din uşă. Sau poate Mousa.

Mohammed avea un singur fiu – şi trei fiice – şi, probabil, se simțea insuportabil de îndatorat lui Jane.

„Azi mi-am făcut un prieten şi un duşman, chibzui ea: Mohammed şi Abdullah”.

Durerea începu din nou şi înțelese că se bucurase de un răgaz mai lung decât de obicei. Contracțiile deveniseră neregulate? De ce? Jean-Pierre nu pomenise nimic despre asta. Cert e că el uitase mult din ginecologia pe care o studiase în urmă cu trei sau patru ani.

Asta fu cea mai rea de până atunci şi o lăsă cu o senzație de frisoane şi greață. Ce se întâmplase cu moaşa? Mohammed *trebuie* că-şi trimisese soția s-o aducă – n-ar fi uitat şi nici nu s-ar fi răzgândit. Şi, oare, ea ar fi ascultat de soțul ei? Desigur – femeile afgane aşa făceau mereu. Dar s-ar putea plimba încet, bârfind pe drum sau chiar oprindu-se la altă casă ca să bea ceai. Dacă exista adulter în Valea celor Cinci Lei, exista şi gelozie, şi era sigură că Halima cunoştea sau cel puțin bănuia sentimentele soțului ei pentru Jane – soțiile întotdeauna simțeau. S-ar putea să fi fost ofensată de cererea de a se grăbi s-o ajute pe rivala ei, străina exotică şi cu pielea albă, educată, care-i fascinase atât de mult soțul.

Dintr-odată, Jane se înfurie pe Mohammed şi la fel pe Halima. „N-am făcut nimic rău, se gândi ea. De ce m-au părăsit toți? De ce nu e soțul meu aici?”

Când începu altă contracție, izbucni în lacrimi. Era, pur şi simplu, prea mult.

— Nu mai pot, zise ea cu voce tare.

Tremura incontrolabil. Voia să moară înainte ca durerea să se întețească.

— Mami, ajută-mă, mami, suspină ea.

Brusc, un braț puternic i se aşeză în jurul umerilor şi o voce de femeie îi murmură în ureche ceva neinteligibil, dar liniştitor, în dari. Fără să deschidă ochii, se ținu de cealaltă femeie, plângând şi strigând în timp ce contracția se intensifica. În cele din urmă, începu să se estompeze, prea lent, însă cu o senzație de finalitate, ca şi cum putea să fie ultima sau poate ultima ca intensitate mare.

Se uită în sus şi văzu seninii ochi căprui şi obrajii precum coaja de nucă ai bătrânei Rabia, moaşa.

— Domnul fie cu tine, Jane Debout.

Jane se simți uşurată de parcă i se ridicase de pe umeri o povară zdrobitoare.

— Şi cu tine, Rabia Gul, şopti ea cu recunoştință.

— Durerile se produc repede?

— La fiecare minut sau două.

— Copilul vine mai devreme, fu de părere cealaltă femeie.

Jane întoarse capul şi o văzu pe Zahara Gul, nora Rabiei, o fată voluptoasă de vârsta lui Jane, cu părul ondulat aproape negru şi o gură largă, zâmbitoare. Dintre toate femeile din sat, de Zahara se simțea Jane cel mai apropiată.

— Mă bucur că eşti aici, zise Jane.

— Naşterea a fost provocată de faptul că l-ai cărat pe Mousa sus, pe deal, adăugă Rabia.

— Doar de atâta lucru? întrebă Jane.

— E destul.

„Deci, nu ştiu nimic despre lupta cu Abdullah”, chibzui Jane. El decisese să țină pentru el.

— Să pregătesc totul pentru copil? zise Rabia.

— Da, vă rog.

„Dumnezeu ştie pe mâna cărui fel de ginecolog primitiv mă las, se gândi Jane. Dar nu pot s-o fac singură, pur şi simplu, nu pot”.

— Vrei ca Zahara să facă un ceai? întrebă Rabia.

— Da, vă rog.

Cel puțin nu era nimic superstițios în asta.

Cele două femei îşi găsiră fiecare ocupație. Doar faptul că erau acolo o făcu pe Jane să se simtă mai bine. Era drăguț că Rabia ceruse permisiunea să ajute, medită ea. Un medic occidental ar fi venit şi şi-ar fi asumat sarcina ca şi cum ar fi fost proprietarul locului. Rabia se spălă pe mâini ritualic, rugând profeții să-i facă fața roşie – ceea ce însemna succes – şi apoi se spălă din nou, completând cu săpun şi o grămadă de apă. Zahara aduse un urcior cu rută sălbatică, şi Rabia luă o mână de semințe mici şi negre cu ceva cărbune. Jane îşi aminti că se spunea că spiritele rele se sperie de mirosul de rută arsă.

Se consolă cu gândul că fumul acru era bun să țină muştele afară din cameră.

Rabia era un pic mai mult decât moaşă. Aducerea pe lume a copiilor era activitatea sa principală, dar se ocupa şi cu tratamente pe bază de plante şi magie ca să crească fertilitatea femeilor cu dificultăți în a rămâne gravide. Ea avea metode de prevenire a concepției şi provocare de avort, însă erau mult mai puține cereri pentru aşa ceva: femeile afgane doreau, în general, o grămadă de copii.

Rabia ar fi fost consultată şi cu privire la orice boală „feminină”. Şi era chemată, de obicei, să spele morți – o treabă care, ca şi aducerea pe lume de copii, era considerată spurcată.

Jane o privi mişcându-se prin cameră. Era, probabil, cea mai bătrână femeie din sat, având aproximativ şaizeci de ani. Era scundă – nu mai mult de 1, 5 metri – şi foarte

subțire, întocmai celor mai mulți dintre oamenii din Afganistan. Fața ei oacheşă ridată era înconjurată de păr alb. Se mişca în linişte, cu mâinile osoase şi bătrâne, sigure şi eficiente.

Relația lui Jane cu ea începuse cu neîncredere şi ostilitate. Când Jane o întrebase pe cine cheamă în caz de naşteri dificile, Rabia răspunse repede:

— Fie ca diavolul să fie surd, n-am avut niciodată vreo naştere dificilă şi n-am pierdut niciodată o mamă sau un copil.

Dar mai târziu, când femeile din sat veneau la Jane cu probleme menstruale minore sau sarcini obişnuite, Jane le trimitea la Rabia în loc să le prescrie placebo. Iar ăsta fu începutul unei relații profesionale. Rabia îi ceruse sfatul lui Jane în legătură cu o mamă care născuse recent şi avea o infecție vaginală. Jane îi dăduse Rabiei un stoc de penicilină şi-i explicase cum să-i prescrie.

Prestigiul Rabiei explodase când se auzise că-i fusese încredințată medicina occidentală, şi Jane putuse să spună, fără să ofenseze, că Rabia provocase, probabil, infecția cu practica ei de ungere manuală a canalului de naştere în timpul aducerii pe lume a copilului.

De atunci, Rabia începu să apară la dispensar o dată sau de două ori pe săptămână ca să stea de vorbă cu Jane şi s-o urmărească la lucru. Jane profitase de aceste ocazii ca să explice, mai degrabă ocazional, aspecte precum de ce se spăla pe mâini atât de des, de ce îşi punea toate instrumentele în apă clocotită după ce le folosea şi de ce le dădea o grămadă de lichide sugarilor cu diaree.

La rândul ei, Rabia îi dezvăluia lui Jane unele dintre secretele ei. Jane era interesată să afle ce conțineau poțiunile făcute de Rabia, şi presupuse cum lucrau unele dintre acestea: medicamentele care ajutau femeile să rămână însărcinate conțineau creier de iepure sau splină de

pisică, ce puteau furniza hormonii lipsă din metabolismul pacientei. Iar menta şi iarba-mâţelor din multe preparate probabil ajutau la curăţarea infecţiilor care împiedicau concepţia.

Rabia avea şi un leac pe care nevestele să-l dea soţilor impotenţi, şi nu era nicio îndoială cu privire la modalitatea lui de acţiune: conţinea opiu.

Neîncrederea făcuse loc respectului reciproc precaut, dar Jane n-o consultase pe Rabia în legătură cu propria sarcină.

Una era să admită că amestecul de folclor şi vrăjitorie al Rabiei putea să funcţioneze în cazul femeilor afgane, şi cu totul altceva să se supună ea însăşi la aşa ceva. În plus, Jane se aştepta ca Jean-Pierre să o asiste la naşterea copilului. Deci, când Rabia întrebase despre poziţia copilului şi-i prescrisese un regim alimentar bazat pe legume, pentru fată, Jane o lămurise că sarcina asta avea să fie una occidentală. Rabia păruse jignită, însă acceptase decizia cu demnitate. Numai că Jean-Pierre plecase la Khawak, iar Rabia era chiar în casă, şi Jane era bucuroasă să aibă parte de ajutorul unei bătrâne care adusese pe lume sute de copii şi dăduse ea însăşi naştere la unsprezece.

Nu simţise nicio durere pentru o vreme, dar în ultimele câteva minute, în timp ce o privea pe Rabia mişcându-se în linişte prin cameră, Jane percepu noi senzaţii în abdomen: un sentiment distinct de presiune, însoţit de o dorinţă tot mai mare de a *împinge*. Îndemnul deveni irezistibil şi, în timp ce împingea, gemea, nu de durere, ci doar de la efortul mare de a împinge.

Auzi vocea Rabiei, ca de la distanţă, zicând:

— Începe. E bine.

După un timp, nevoia dispăru. Zahara aduse o ceaşcă de ceai verde. Jane se ridică în şezut şi sorbi cu recunoştinţă.

Era cald şi foarte dulce. „Zahara e de aceeaşi vârstă cu mine şi are deja patru copii, dacă nu numeri avorturile

spontane şi copiii născuţi morţi”, reflectă Jane. Dar aceasta era una dintre femeile care păreau pline de vitalitate, ca o tânără leoaică sănătoasă. Putea să mai aibă mult mai mulţi copii. Ea o salutase pe Jane cu o curiozitate vădită, în primele zile, când cele mai multe dintre femei erau suspicioase şi ostile. Şi Jane descoperise că Zahara era intolerantă cu obiceiurile şi tradiţiile prosteşti din Vale şi dornică să înveţe ce putea despre ideile străine cu privire la sănătate, îngrijirea copilului şi nutriţie. Prin urmare, Zahara devenise nu doar prietena lui Jane, ci vârful ei de lance în programul de educaţie pentru sănătate.

În acea zi totuşi, Jane învăţa despre metodele afgane. Privi cum Rabia întinde o folie din plastic pe podea (tot plasticul ăsta uzat îl folosiseră în activitate înainte?) şi-o acoperă cu un strat de pământ nisipos pe care Zahara îl aduse de afară într-o găleată. Rabia puse câteva lucruri pe o pânză pe podea, şi Jane fu încântată să vadă cârpe curate de bumbac şi o lamă de ras nouă, încă în ambalaj.

Nevoia de a împinge apăru din nou şi Jane închise ochii să se concentreze. Nu *durea*, mai exact. Era mai mult ca atunci când eşti incredibil, imposibil de constipat. Constată că ajută dacă geme în timp ce se încordează, şi voi să-i explice Rabiei că ăsta nu era un geamăt de agonie. Dar era prea ocupată cu împinsul ca să vorbească.

În pauza următoare, Rabia îngenunche şi dezlegă cordonul de la pantalonii lui Jane, apoi i-i scoase.

— Vrei să faci pipi înainte să te spăl? întrebă ea.

— Da.

O ajută pe Jane să se ridice şi să se ducă în spatele paravanului, pe urmă o ţinu de umeri cât ea stătu pe oală.

Zahara aduse un castron cu apă caldă şi luă oala. Rabia îi spălă burta lui Jane, coapsele şi părţile intime, luându-şi pentru prima dată un aer destul de vioi în timp ce făcea asta. Apoi Jane se întinse din nou. Rabia se spălă pe mâini

şi se şterse. Îi arătă lui Jane un borcănel cu pulbere albastră – sulfat de cupru, presupuse Jane – şi o lămuri:

— Culoarea asta sperie spiritele rele.

— Ce vrei să fac?

— Pune-ți un pic pe frunte.

— Bine, zise Jane, apoi adăugă: îți mulțumesc.

Rabia unse un pic de pudră pe fruntea lui Jane. „Nu mă deranjează magia când e inofensivă, se gândi Jane. Dar ce-are să facă dacă apare o problemă medicală adevărată? Şi exact cu câte săptămâni e prematur copilul ăsta?"

Încă era îngrijorată când începu contracția următoare, aşa că nu se concentră să profite de valul de presiune, şi, în consecință, fu foarte dureroasă. „Nu trebuie să-mi fac griji, chibzui ea. Trebuie să mă relaxez".

După aceea se simți epuizată şi destul de somnoroasă, închise ochii. Simți că Rabia îi descheie cămaşa – cea pe care o împrumutase de la Jean-Pierre în acea după-amiază. Rabia începu să-i maseze burta cu un fel de lubrifiant, probabil unt topit. Îşi vârî degetele în el. Jane deschise ochii şi zise:

— Nu încerca să muți copilul.

Rabia dădu din cap, însă continuă să palpeze, cu o mână pe partea de sus a umflăturii şi cu cealaltă pe partea de jos.

— Capul e jos, zise ea în cele din urmă. Totul e bine. Dar copilul va veni foarte curând. Ar trebui să te ridici acum.

Zahara şi Rabia o ajutară pe Jane să se ridice şi să facă doi paşi înainte, pe foaia din plastic acoperită cu pământ.

Rabia veni în spatele ei şi spuse:

— Stai pe picioarele mele.

Jane făcu ce i se spusese, cu toate că nu era sigură de logica acelei manevre. Rabia o aşeză pe vine, ghemuindu-se şi ea în spatele ei. Deci asta era poziția locală de naştere.

— Aşază-te pe mine, o sfătui Rabia. Pot să te țin.

Jane se lăsă cu toată greutatea pe coapsele bătrânei.

Poziția era surprinzător de confortabilă şi liniştitoare.

Jane îşi simți muşchii începând să se strângă din nou. Scrâşni din dinți şi îşi contractă muşchii abdominali şi diafragma gemând. Zahara se ghemui în fața ei. Pentru o vreme, în mintea lui Jane nu fu nimic altceva decât presiunea. În cele din urmă, se linişti şi căzu epuizată şi pe jumătate adormită, lăsându-se pe Rabia cu toată greutatea.

Când începu din nou, fu o nouă durere ascuțită, o senzație de arsură între picioare. Zahara zise brusc:

— Vine.

— Nu împinge acum, spuse Rabia. Lasă copilul să alunece afară.

Presiunea se domoli. Rabia şi Zahara schimbară locurile şi moaşa se ghemui între picioarele lui Jane, uitându-se cu atenție. Presiunea începu din nou. Jane strânse din dinți.

— Nu împinge. Fii calmă, murmură Rabia.

Jane încercă să se relaxeze. Rabia se uită la ea şi întinse mâna să-i atingă fața, spunând:

— Nu muşca. Descleştează-ți gura.

Jane îşi lăsă maxilarul să atârne şi constată că asta o ajută să se relaxeze.

Senzația de arsură reveni mai rău ca oricând, şi Jane ştiu că aproape se născuse copilul: îi simțea capul împingând, întinzându-i deschizătura imposibil de larg. Strigă de durere – şi, dintr-odată, se uşură şi pentru o clipă nu simți nimic. Se uită în jos. Rabia întinse mâinile între coapsele ei strigând numele profeților. Printr-o ceață de lacrimi, Jane văzu ceva rotund şi întunecat în mâinile moaşei.

— Nu trage, zise Jane. Nu trage capul.

— Nu, o linişti Rabia.

Jane simți din nou presiunea. În acel moment, Rabia zise:

— Împinge uşor pentru umăr.

Jane închise ochii şi se încordă uşor.

Câteva clipe mai târziu, Rabia zise:

— Acum, celălalt umăr.

Jane se încordă din nou, apoi simți o enormă uşurare de tensiune, şi ştiu că se născuse copilul. Se uită în jos şi-i văzu forma mică legănată pe brațul Rabiei. Pielea îi era ridată şi umedă şi capul era acoperit cu păr jilav, întunecat. Cordonul ombilical arăta ciudat, o funie albastră şi groasă pulsând ca o venă.

— E-n regulă? întrebă Jane.

Rabia nu răspunse. Îşi țuguie buzele şi suflă pe fața turtită şi imobilă a copilului.

„Oh, Doamne, e mort”, gândi Jane.

— E-n regulă? repetă ea.

Rabia suflă din nou, iar copilul deschise gurița şi țipă.

— Oh, slavă Domnului – trăieşte, exclamă Jane.

Rabia luă o cârpă curată de bumbac şi şterse fața copilului.

— E normal? întrebă Jane.

În cele din urmă, Rabia vorbi. Se uită în ochii lui Jane, zâmbi şi răspunse:

— Da. E normală.

„E normală, chibzui Jane. Ea. Am făcut o fetiță. O fată”.

Dintr-odată se simți extrem de epuizată şi incapabilă să mai rămână în picioare.

— Vreau să mă întind, zise ea.

Zahara o ajută să păşească înapoi spre saltea şi-i puse perne la spate, ca să stea aşezată în sus, în timp ce Rabia ținea copilul, încă ataşat de Jane prin cordon.

Când Jane se aşeză, Rabia începu să bată uşor copilul cu cârpe de bumbac, ca să-l usuce.

Jane văzu cordonul oprindu-se din pulsat, contractându-se şi albindu-se.

— Poți să tai cordonul, îi spuse ea Rabiei.

— Întotdeauna aşteptăm placenta, adaugă Rabia.

— Fă-o acum, te rog.

Rabia păru sceptică, dar se supuse. Luă o bucată de sfoară albă de pe masa ei şi o legă în jurul cordonului, la câțiva centimetri de ombilicul copilului.

„Trebuia mai aproape, se gândi Jane. Dar nu contează”. Rabia desfăcu noua lamă de ras.

— În numele lui Allah, zise ea şi tăie cordonul.

— Dă-mi-o, spuse Jane.

Rabia îi dădu copilul şi o sfătui:

— N-o lăsa să sugă.

Jane ştia că Rabia se înşela în privința asta.

— O să ajute placenta, explică ea.

Rabia ridică din umeri.

Jane puse fața copilului la piept. Sfârcurile erau mărite şi se simțeau delicios de sensibile, ca atunci când le săruta Jean-Pierre. Când mamelonului ei atinse obrazul bebeluşului, copilul întoarse reflex capul şi deschise gurița. De îndată ce îl prinse, începu să sugă. Jane fu uimită să afle că se simțea sexy. Pentru o clipă, fu şocată şi ruşinată, apoi se gândi: „Ce naiba!”

Percepu alte mişcări în abdomen. Se supuse îndemnului de a împinge, pe urmă simți placenta ieşind, o mică naştere alunecoasă. Rabia o înfăşură cu grijă într-o cârpă.

Bebeluşul se opri din supt şi părea să fi adormit.

Zahara îi înmână lui Jane o cană cu apă. Ea o bău dintr-o înghițitură. Avea un gust minunat. Ceru mai mult.

Era suferindă, epuizată şi preafericită. Se uită în jos la fetița care dormea liniştită la sânul ei. Se simți gata să adoarmă şi ea.

— Ar trebui s-o înfăşăm pe cea mică, fu de părere Rabia.

Jane ridică bebeluşul – era uşor ca o păpuşă – şi îl întinse bătrânei.

— Chantal, zise ea când Rabia o luă. O cheamă Chantal.

Apoi închise ochii.

CAPITOLUL CINCI

Ellis Thaler călători cu trenul-navetă Eastern Airlines de la Washington la New York. La aeroportul La Guardia luă un taxi spre hotelul Plaza din New York City. Taxiul îl lăsă la intrarea în hotel, pe Fifth Avenue. Ellis intră. În hol o luă la stânga şi se duse la lifturile pentru 58th Street. Un bărbat în ţinută business şi o femeie cu o pungă de cumpărături Saks intrară odată cu el. Bărbatul coborî la etajul şapte. Ellis coborî la opt, femeia se duse mai sus. Ellis străbătu de unul singur coridorul hotelului cavernos, până când ajunse la lifturile pentru 59th Street. Coborî la parter şi plecă din hotel prin intrarea 59th Street.

Mulţumit că n-avea pe nimeni pe urme, făcu semn unui taxi pe Central Park South, se duse la Penn Station şi luă metroul spre Douglaston, Queens.

Nişte versuri din poemul *Lullaby*, al lui Auden1, îi tot reveneau în cap cât merse cu metroul:

Timpul şi febra ard
Frumuseţea individuală a
Copiilor căzuţi pe gânduri, *iar mormântul*
Stă mărturie pentru efemeritatea copilului.

Trecuse mai mult de un an de când făcuse pe poetul american aspirant la Paris, dar nu-şi pierduse gustul pentru versuri.

Continua să se uite dacă avea coadă, fiindcă asta era o întâlnire de taină despre care inamicii lui nu trebuiau să afle. Coborî din metrou la Flushing şi aşteptă următoarea garnitură pe peron. Nu mai era nimeni cu el.

---

[1] Wystan Hugh Auden (1907-1973), poet englez considerat printre cei mai importanţi şi influenţi scriitori ai secolului al XX-lea (n.red.).

Din cauza măsurilor lui elaborate de precauție, se făcuse ora cinci când ajunse la Douglaston. După ce ieşi la suprafață, merse pe jos în pas vioi o jumătate de oră, rulându-şi în cap abordarea pe care urma s-o facă, cuvintele pe care avea să le folosească, diferitele reacții posibile la care s-ar fi putut aştepta.

Ajunse pe o stradă suburbană cu vedere spre Long Island şi se opri în fața unei căsuțe elegante, cu frontoane imitație de stil Tudor şi un vitraliu pe un perete. Pe alee era o maşinuță japoneză.

Când străbătu poteca, uşa din față fu deschisă de o fată blondă de treisprezece ani.

— Bună, Petal.

— Salut, tati, răspunse ea.

Se aplecă s-o sărute, simțind, ca de obicei, o strălucire de mândrie în acelaşi timp cu un junghi de vinovăție.

O privi din cap până-n picioare. Sub tricoul cu Michael Jackson purta sutien. El era destul de sigur că era nou. „Devine femeie, gândi el. Să fiu al naibii!"

— Vrei să intri pentru o clipă? îl invită ea politicos.

— Sigur.

O urmă în casă. Din spate, ea arăta şi mai feminină, îşi aminti de prima lui prietenă. El avea cincisprezece ani, iar ea nu era cu mult mai mare decât Petal. „Nu, stai, chibzui el, era *mai mică*, avea *doisprezece*. Şi obişnuiam să-mi bag mâna pe sub puloverul ei. Domnul s-o protejeze pe fiica mea de băieții de cincisprezece ani".

Intrară într-o mică şi elegantă cameră de zi.

— Ia loc, te rog, zise Petal.

Ellis se aşeză.

— Te servesc cu ceva? întrebă ea.

— Relaxează-te, spuse Ellis. Nu trebuie să fii atât de politicoasă. Sunt tatăl tău.

Fata părea nedumerită şi nesigură, ca şi cum fusese

mustrată pentru ceva ce ea nu ştia să fi greşit.

— Trebuie să mă pieptăn. Apoi putem să mergem. Scuză-mă, preciză ea după o clipă.

— Sigur, zise Ellis.

Ea plecă. El găsi politețea ei dureroasă. Un semn că era totuşi un străin. Nu reuşise încă să devină un membru obişnuit al familiei ei.

O văzuse cel puțin o dată pe lună în ultimul an, de când se întorsese de la Paris.

Uneori petreceau o zi împreună, dar mai des o scotea doar la cină, aşa cum avea de gând şi în acea zi. Ca să stea o oră cu ea, trebuia să facă o excursie de cinci ore în maximă siguranță, însă, desigur, ea nu ştia asta. Scopul lui era unul modest: fără niciun tam-tam sau dramă, voia să ocupe un loc mic, dar permanent în viața fiicei lui.

Asta însemna să-şi schimbe tipul de activitate. Să renunțe la munca de teren. Superiorii lui erau extrem de nemulțumiți: erau prea puțini agenți sub acoperire buni (şi sute din cei proşti). Şi el era reticent, simțind că avea datoria să-şi folosească talentul. Doar că nu putea să câştige afecțiunea fiicei lui dacă trebuia să dispară cam în fiecare an în vreun colț îndepărtat al lumii, incapabil să-i spună unde se duce sau de ce sau chiar pentru cât timp. Şi nu putea să rişte să fie ucis când ea învățase să-l iubească.

Îi lipseau entuziasmul, pericolul, fiorul urmăririi şi sentimentul că făcea o treabă importantă, pe care nimeni altcineva nu putea s-o facă la fel de bine. Cert e că de prea mult timp singurele lui ataşamente emoționale erau cele trecătoare, iar după ce-o pierduse pe Jane, simțise nevoia a cel puțin unei persoane a cărei iubire să fie permanentă.

În timp ce aştepta, intră în cameră Gill. Ellis se ridică în picioare. Fosta lui soție era rece şi netulburată, într-o rochie albă de vară. O sărută pe obrazul oferit.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ca de obicei. Tu?

— Sunt incredibil de ocupată.

Începu să-i relateze, cu ceva detalii, cât de multe avea de făcut şi, ca de obicei, Ellis nu-i acordă atenţie. O plăcea, cu toate că-l plictisea de moarte. Era ciudat să creadă că fusese odată căsătorit cu ea. Dar ea fusese cea mai frumoasă fată de la secţia engleză, iar el era cel mai inteligent băiat, şi era 1967, când toată lumea era drogată şi se putea întâmpla orice, mai ales în California. Se căsătoriseră în robe albe, la sfârşitul primului an, şi cineva cântase marşul nupţial la sitar, instrument folosit mai ales în India. Apoi Ellis picase examenele şi fusese dat afară din facultate şi, prin urmare, recrutat. În loc să plece în Canada sau Suedia, se dusese la biroul de recrutare ca un miel la tăiere, surprinzând al naibii pe toată lumea, cu excepţia lui Gill, care ştiuse de-atunci că mariajul nu va merge şi doar aştepta să vadă cum Ellis avea s-o ia la sănătoasa.

Era în spital în Saigon, cu o rană de glonţ la gambă – cea mai frecventă leziune a pilotului de elicopter, fiindcă locul lui e blindat, dar podeaua nu – când hotărârea de divorţ devenise definitivă. Cineva îi aruncase notificarea pe pat în timp ce el era la closet şi o găsise când se întorsese împreună cu încă un Mănunchi de Frunze de Stejar, al douăzeci şi cincilea (pe-atunci împărţeau destul de rapid decoraţii). *Tocmai am divorţat*, zisese el, şi soldatul din patul vecin răspunsese: *Nu mai spune*. *Vrei să joci un pic cărţi*?

Nu-i spusese de copil. Aflase câţiva ani mai târziu, când devenise spion şi-o urmărise pe Gill ca la un antrenament şi aflase că avea un copil cu numele Petal, inconfundabil la sfârşitul anilor ’60, şi un soţ numit Bernard, care se trata la un specialist în fertilitate. Să nu-i spună de Petal fusese singurul rău adevărat pe care Gill i-l făcuse vreodată, se gândi el, deşi ea încă susţinea că fusese spre binele lui.

El insistase s-o vadă pe Petal din când în când, şi o oprise

să-i spună „tati” lui Bernard. Dar până anul trecut nu căutase să facă parte din viața lor de familie.

— Vrei să iei maşina mea? întrebă Gill.

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că nu.

— Mulțumesc.

Era jenant că trebuia să împrumute maşina lui Gill, însă era prea departe să conducă de la Washington, şi Ellis nu voia să închirieze frecvent maşini în zona aceea, fiindcă într-o zi inamicii lui ar fi aflat, din evidențele agențiilor de închiriere sau de la companiile de carduri de credit, şi atunci ar fi putut afla despre Petal. Alternativa ar fi fost să utilizeze o identitate diferită de fiecare dată când închiria o maşină, dar identitățile erau scumpe şi agenția nu le oferea pentru situații particulare. Deci folosea Honda lui Gill sau taxiul local.

Petal se întoarse, cu părul blond fluturându-i pe umeri. Ellis se ridică în picioare.

— Cheile sunt în maşină, preciză Gill.

Ellis îi zise lui Petal:

— Fugi la maşină. Vin imediat.

Petal ieşi. El îi spuse lui Gill:

— Aş vrea s-o invit la Washington pentru un weekend.

Gill fu amabilă, dar fermă.

— Dacă ea vrea să vină, cu siguranță se poate, dar dacă nu, n-o oblig.

Ellis dădu din cap.

— Corect. Ne vedem mai târziu.

O duse pe Petal la un restaurant chinezesc în Little Neck. Ei îi plăcea mâncarea chinezească. Se relaxă un pic odată ajunsă departe de casă. Îi mulțumi lui Ellis că-i trimisese o poezie de ziua ei.

— Nimeni dintre cunoscuții mei n-a primit niciodată o poezie de ziua lui, zise ea.

Nu era sigur dacă asta era bine sau rău.
— Mai bine decât o felicitare de ziua de naştere cu o poză de pisoi drăguț pe față, sper.
— Da.
Ea râse.
— Toate prietenele mele cred că eşti atât de romantic. Profesorul de engleză m-a întrebat dacă ai publicat ceva vreodată.
— N-am scris niciodată ceva destul de bun, spuse el. Încă îți place engleza?
— Îmi place *mult* mai mult decât matematica. Sunt *groaznică* la matematică.
— Ce studiezi? Vreo piesă de teatru?
— Nu, însă uneori avem poezii.
— Îți place vreuna?
Ea se gândi o clipă.
— Îmi place cea despre narcise.
Ellis dădu din cap.
— Şi mie la fel.
— Am uitat cine a scris-o.
— William Wordsworth.
— A, da.
— Altele?
— Nu prea. Eu sunt mai mult cu muzica. Îți place Michael Jackson?
— Nu ştiu. Nu sunt sigur că i-am ascultat discurile.
— E tare drăguț.
Chicoti.
— Toate prietenele mele sunt nebune după el.
Era a doua oară când spunea *toate prietenele mele*. Aşadar, grupul de prieteni era cel mai important lucru din viața ei.
— Aş vrea să le cunosc la un moment dat pe unele dintre prietenele tale.

— Oh, *tati*, îl mustră ea. Nu ți-ar plăcea – sunt doar fete.

Simțindu-se respins uşor, Ellis se concentra pe mâncare pentru o vreme. Bău şi un pahar cu vin alb. Păstrase obiceiurile franțuzeşti.

— Ascultă, m-am gândit ceva, zise el după ce termină. Ce-ar fi să vii la Washington şi să stai la mine un weekend. E doar o oră cu avionul şi am putea să ne distrăm bine.

Ea fu destul de surprinsă.

— Ce e în Washington?

— Păi, am putea să facem un tur al Casei Albe, unde locuieşte preşedintele. Şi Washingtonul are unele dintre cele mai bune muzee din întreaga lume. Şi nu mi-ai văzut niciodată apartamentul. Am un dormitor liber...

Glasul i se stinse. Vedea că nu era interesată.

— Oh, tati, nu ştiu, zise ea. Am atât de multe de făcut în weekend – temele, şi petreceri, şi cumpărături, şi lecții de dans, şi toate...

Ellis îşi ascunse dezamăgirea.

— Nu-ți face griji, poate vii altădată, când n-ai să fii atât de ocupată.

— Da, OK, rosti ea vizibil uşurată.

— Aş putea să amenajez dormitorul liber, ca să poți să vii oricând vrei.

— OK.

— În ce culoare ar trebui să-l zugrăvesc?

— Nu ştiu.

— Care e culoarea ta preferată?

— Roz, cred.

— Roz să fie.

Ellis zâmbi forțat.

— Haide să mergem.

În maşină, în drum spre casă, ea îl întrebă dacă l-ar deranja dacă şi-ar străpunge urechile.

— Nu ştiu, răspunse el cu precauție. Mami ce zice despre

asta?

— Zice că ea n-are nimic împotrivă dacă n-ai nici tu.

Se gândise Gill să-l includă în decizie sau doar îi pasa răspunderea?

— Nu cred că-mi place ideea, replică Ellis. S-ar putea să fii un pic prea tânără ca să începi să-ți dai găuri pentru omare.

— Crezi că sunt prea tânără ca să am un iubit?

Ellis voia să spună Da. Părea mult prea tânără.

Dar nu putea s-o oprească să crească.

— Eşti destul de mare pentru întâlniri cu băieții, însă nu pentru o relație constantă, răspunse el.

Se uită la ea ca să-i vadă reacția. Părea amuzată. „Poate că ei nu mai vorbesc despre relații stabile”, reflectă el.

Când ajunse acasă, Fordul lui Bernard era parcat pe alee. Ellis trase Honda în spatele acestuia şi intră cu Petal. Bernard era în camera de zi. Un bărbat mărunt, cu părul foarte scurt, acesta era binevoitor şi cu totul lipsit de imaginație. Petal îl salută cu entuziasm, îmbrățişându-l şi sărutându-l.

El păru un pic jenat. Îi strânse ferm mâna lui Ellis, zicând:

— Guvernul încă merge în gol la Washington?

— Ca de obicei, răspunse Ellis.

Ei credeau că el lucra pentru Departamentul de Stat şi că treaba lui era să citească ziare, reviste franceze şi să pregătească un rezumat zilnic pentru Biroul francez.

— Ce zici de-o bere?

Ellis nu prea voia, dar acceptă doar ca să fie prietenos. Bernard se duse la bucătărie s-o aducă. Era manager de credit la un magazin din New York City. Petal părea să-l placă şi să-l respecte, şi el era uşor afectuos cu ea. El şi Gill n-aveau alți copii: specialistul în fertilitate nu-l ajutase cu nimic.

Se întoarse cu două pahare cu bere şi-i dădu unul lui Ellis.

— Du-te şi fă-ți temele acum, îi zise el lui Petal. Tati o să-ți zică la revedere înainte să plece.

Ea îl sărută din nou şi fugi. Când ea ieşi din raza auditivă, el spuse:

— De obicei nu e atât de afectuoasă. Se pare că exagerează când eşti tu în preajmă. Nu înțeleg de ce.

Ellis înțelegea prea bine, dar încă nu voia să se gândească la asta.

— Lasă, zise Thaler. Cum merg afacerile?

— Nu-i rău. Ratele ridicate ale dobânzilor nu ne-au afectat atât de mult cum ne-am temut. Se pare că lumea încă e dispusă să împrumute bani ca să cumpere lucruri – cel puțin în New York.

Se aşeză şi sorbi din bere.

Ellis simțise întotdeauna că Bernard era speriat fizic de el. Se vedea în felul în care omul se mişca pe-acolo, ca un câine de companie care nu prea avea voie în casă, atent să rămână la vreo doi centimetri depărtare de lovitura de picior.

Vorbiră câteva minute despre economie, şi Ellis îşi bău berea cât de repede putu, apoi se ridică să plece. Se duse la piciorul scării şi strigă:

— Pa, Petal.

Ea veni în capul scărilor.

— Cum rămâne cu străpunsul urechilor mele?

— Pot să mă mai gândesc? o întrebă el.

— Sigur. Pa.

Gill coborî scările.

— Te duc eu la aeroport, se oferi ea.

Ellis fu surprins.

— OK. Mulțumesc.

Când erau pe drum, Gill zise:

— Mi-a spus că nu vrea să petreacă un weekend cu tine.
— Corect.
— Eşti supărat, nu?
— Se vede?
— Eu văd. Am fost măritată cu tine.
Făcu o pauză.
— Îmi pare rău, John.
— E vina mea. N-am gândit-o. Înainte să vin, avea o mamă, un tată şi o casă – tot ce vrea orice copil. Totuşi, eu nu sunt *doar* de prisos. Fiind în jur, i-am ameninţat fericirea. Sunt un intrus, un factor destabilizator. De asta îl îmbrăţişează pe Bernard de faţă cu mine. Nu vrea să-mi facă mie rău, ci fiindcă-i e frică să nu-l piardă pe *el*. Şi eu sunt cel care îi induce teamă.
— O să treacă peste asta, adaugă Gill. America e plină de copii cu doi tătici.
— Asta nu-i o scuză. Am dat-o în bară, şi ar trebui să mă împac cu gândul.
Îl surprinse din nou, mângâindu-l pe genunchi.
— Nu fi prea dur cu tine. Pur şi simplu, n-ai fost făcut pentru asta. Ştiam asta după o lună de căsnicie cu tine. Nu vrei o casă, un loc de muncă, suburbii, copii. Eşti un pic ciudat. De asta m-am îndrăgostit de tine şi de asta te-am lăsat să pleci aşa uşor. Te-am iubit fiindcă erai diferit, nebun, original, incitant. Ai face *orice*. Dar nu eşti familist.
El rămase tăcut, gândindu-se la ce zisese Gill, în timp ce ea conducea. Voise să fie amabilă, şi pentru asta el era profund recunoscător. Însă era adevărat? El nu credea. „Nu vreau o casă în suburbii, dar mi-ar plăcea o casă, se gândi el. Poate o vilă în Maroc sau o mansardă în Greenwich Village, sau un penthouse în Roma. Nu vreau o soţie care să-mi fie menajeră, să gătească şi să se ocupe de curăţenie

şi cumpărături, şi să întocmească procesul-verbal la PTA2. Dar mi-ar plăcea o companioană, cineva cu care să vorbesc despre cărți şi filme, şi poezie, cu care să stau de vorbă noaptea. Mi-ar plăcea chiar să am copii şi să-i cresc în aşa fel ca să ştie despre ceva mai mult decât Michael Jackson”.

Nu-i destăinui lui Gill nimic din toate astea.

Ea opri maşina şi el îşi dădu seama că erau în fața terminalului estic. Se uită la ceas: opt cincizeci. Dacă se grăbea, prindea naveta de nouă.

— Mulțumesc că m-ai adus.

— N-ai nevoie decât de o femeie ca tine, una de genul tău.

Ellis se gândi la Jane.

— Am întâlnit una odată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a căsătorit cu un medic chipeş.

— Doctorul e nebun ca tine?

— Nu cred.

— Atunci, n-are să dureze. Când s-a măritat?

— Cam cu un an în urmă.

— Aha.

Gill îşi imaginase, probabil, că asta fusese când Ellis se întorsese în viața lui Petal într-un stil mare. Dar avu delicatețea să n-o spună.

— Ascultă-mi sfatul, zise ea. Verific-o.

Ellis coborî din maşină.

— Vorbim curând.

— Pa.

El trânti portiera şi ea plecă.

Ellis intră grăbit în aeroport. Ajunse la poarta de îmbarcare cu un minut sau două mai devreme. Când avionul decolă, găsi o revistă de ştiri în buzunarul scaunului din față şi se uită la un reportaj din Afganistan.

---

2 Parent-Teacher Association – Asociația Părinți-Profesori (n.tr.).

Urmărise războiul cu atenție de când auzise, de la Bill, în Paris, că Jane şi-a pus în practică intenția de a merge acolo cu Jean-Pierre. Războiul nu mai era pe prima pagină de ştiri. Adesea, treceau vreo două săptămâni sau două fără niciun reportaj despre asta, deloc. Însă acalmia iernii se sfârşise şi era ceva în presă cel puțin o dată pe săptămână.

Revista respectivă avea o analiză a situației ruseşti în Afganistan. Ellis începu s-o parcurgă cu neîncredere, deoarece ştia că multe astfel de articole în revistele de ştiri proveneau de la CIA: un reporter ar fi obținut o informare în exclusivitate cu privire la evaluarea de către CIA a unor situații, dar, de fapt, el ar fi fost canalul inconştient pentru o dezinformare care viza serviciul de informații al altei țării, iar reportajul pe care l-ar fi scris n-ar fi fost mai aproape de adevăr decât un articol din *Pravda*.

Cu toate astea, articolul respectiv părea corect. Se înregistra o întărire de trupe şi armament ruseşti, în pregătire pentru o ofensivă majoră de vară. Asta era văzută de Moscova ca o vară acum-sau-niciodată: *trebuiau* să zdrobească rezistența în acel an sau erau nevoiți să ajungă la o înțelegere de un anumit fel cu rebelii. O ipoteză plauzibilă pentru Ellis: intenționa să verifice ce spuneau oamenii CIA din Moscova, dar intui că avea să corespundă.

Printre țintele cruciale vizate, articolul menționa Valea Panisherului.

Ellis îşi aminti că Jean-Pierre vorbea despre Valea celor Cinci Lei. Articolul îl menționa şi pe Masud, liderul rebel: lui Ellis îi veni în minte că Jean-Pierre vorbea şi de el.

Se uită pe fereastră, privind apusul soarelui.

„Nu e nicio îndoială că Jane va fi în pericol grav vara asta”, chibzui el cu un fior de groază.

Dar nu era treaba lui. Oricum, era căsătorită cu altcineva şi Ellis nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

Se uită în jos, la revista lui, întoarse pagina şi începu să

citească despre El Salvador. Avionul uruia îndreptându-se spre Washington. La apus, soarele se lăsă în jos şi căzu întunericul.

Allen Winderman îl duse pe Ellis Thaler la masa de prânz la un restaurant cu fructe de mare cu vedere spre râul Potomac. Winderman ajunse cu o jumătate de oră întârziere. Era un administrator tipic din Washington: costum cenuşiu închis, cămaşă albă, cravată cu dungi, lunecos ca un rechin. Cum Casa Albă plătea, Ellis comandă homar şi un pahar cu vin alb.

Winderman ceru Pérrier şi o salată. Totul la Winderman era prea strâns: cravata, pantofii, programul şi stăpânirea de sine.

Ellis era în gardă. Nu putea să refuze o astfel de invitație de la un consilier prezidențial, dar nu-i plăceau prânzurile discrete, neoficiale, şi nu-i plăcea nici Allen Winderman.

Winderman trecu direct la afaceri.

— Vreau un sfat de la tine, începu el.

Ellis îl opri.

— În primul rând, vreau să ştiu dacă vei înştiința agenția despre întâlnirea noastră.

În cazul în care Casa Albă voia să-şi planifice o acțiune sub acoperire fără să informeze CIA, Ellis n-ar avea nimic de-a face cu asta.

— Desigur, zise Winderman. Ce ştii despre Afganistan?

Ellis simți dintr-odată că-l ia cu frig. „Mai devreme sau mai târziu, asta o va implica pe Jane, se gândi el. Ei ştiu de ea, normal: n-am făcut niciun secret din asta. I-am spus lui Bill la Paris că am de gând să-i cer lui Jane să se mărite cu mine. L-am sunat ulterior pe Bill ca să aflu dacă ea chiar s-a dus în Afganistan. Totul a fost trecut în dosarul meu. Acum, ticălosul ăsta ştie de ea şi are să-şi folosească informațiile”.

— Ştiu un pic despre asta, răspunse el cu prudență, apoi

îşi aminti o strofă de Kipling şi o recită:

Rănit şi părăsit de eşti pe-ale Afganistanului câmpii,
Şi ies femei să toace ale tale rămăşiţe,
Întoarce-ţi puşca doară şi creierii ţi-i zboară,
Şi du-te către al tău Domn ca un soldat.

Winderman păru pentru prima dată stânjenit.

— După doi ani în care te-ai dat drept poet, ştii o grămadă de chestii de genul ăsta.

— La fel şi afganii, spuse Ellis. Sunt toţi poeţi, aşa cum toţi francezii sunt gurmanzi şi toţi galezii sunt cântăreţi.

— Chiar aşa?

— Asta din cauză că nu ştiu să citească sau să scrie. Poezia e o formă de artă vorbită.

Winderman deveni vizibil nerăbdător: programul nu-i permitea poezie.

— Afganii sunt membri ai tribului de munte sălbatici, zdrenţuiţi, feroce, aflaţi încă în Evul Mediu, continuă Ellis. Se spune că sunt foarte politicoşi, curajoşi ca leii şi nemilos de cruzi. Ţara lor e aspră, aridă şi stearpă. *Tu* ce ştii despre ei?

— Nu e pe lume nimic ca un afgan, replică Winderman. Sunt şase milioane de paştuni în sud, trei milioane de tadjici în vest, un milion de uzbeci în nord şi vreo alte douăsprezece naţionalităţi cu mai puţin de un milion de suflete. Frontierele moderne nu înseamnă mare lucru pentru ei: sunt tadjici în Uniunea Sovietică şi paştuni în Pakistan. Unii dintre ei sunt împărţiţi în triburi. Sunt la fel ca Pieile Roşii, care nu s-au considerat niciodată americani, ci apaşi, sau crow, sau sioux. Şi s-ar lupta la fel de repede între ei ca şi cu ruşii. Problema noastră e să-i facem pe apaşi şi pe sioux să se unească împotriva feţelor palide.

— Înţeleg.

Ellis dădu din cap. Se întreba: când o să apară Jane în toate astea?

— Deci, întrebarea principală e: cine o să fie Marele Şef? adăugă Ellis.

— Asta e uşor. Cel mai promiţător dintre liderii gherilei e, de departe, Ahmed Shah Masud, din Valea Panisherului.

„Valea celor Cinci Lei. Ce pui la cale, ticălos abject?” Ellis studie faţa bine bărbierită a lui Winderman. Omul era imperturbabil.

— Ce-l face pe Masud atât de special?

— Cei mai mulţi dintre liderii rebeli sunt mulţumiţi să-şi controleze triburile, să colecteze taxe şi să stopeze accesul guvernului în teritoriul lor. Masud face mai mult de-atât. El iese din adăpostul munţilor şi atacă. E foarte aproape de cele trei obiective strategice: capitala Kabul, tunelul Salang, pe singura autostradă de la Kabul spre Uniunea Sovietică, şi Bagram, principala bază aeriană militară. E într-o poziţie în care poate să provoace daune majore, şi o face. A studiat arta războiului de gherilă, l-a citit pe Mao. E lejer cel mai bun creier militar din ţară. Şi are finanţe. Smaraldele sunt exploatate în valea lui şi vândute în Pakistan: Masud ia o taxă de zece la sută din toate vânzările şi foloseşte banii ca să-şi finanţeze armata. Are douăzeci şi opt de ani şi e charismatic – poporul i se închină. În cele din urmă, e tadjic. Cel mai mare grup e al paştunilor, şi toţi ceilalţi *îl* urăsc, aşa că liderul nu poate fi un paştun. Tadjicii sunt următoarea cea mai mare naţiune. Există o şansă să se poată uni sub un tadjic.

— Şi noi vrem să facilităm asta?

— Corect. Cu cât sunt mai puternici rebelii, cu atât mai multe pagube le fac ruşilor. Mai mult decât atât, un triumf pentru comunitatea de informaţii din SUA ar fi foarte util anul ăsta.

Pentru Winderman şi cei de felul lui n-avea nicio

importanță că afganii luptau pentru libertatea lor împotriva unui invadator brutal, se gândea Ellis. Moralitatea era demodată la Washington: nu conta decât jocul puterii. Dacă Winderman s-ar fi născut la Leningrad în loc de Los Angeles, ar fi fost la fel de fericit, la fel de plin de succes şi la fel de puternic, şi ar fi folosit exact aceleaşi tactici de luptă pentru cealaltă parte.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă Ellis.

— Vreau să te descos. Există vreo modalitate ca un agent sub acoperire să promoveze o alianță între diferitele triburi afgane?

— Aşa cred, răspunse Ellis.

Mâncarea veni, întrerupând-l şi lăsându-i câteva momente să se gândească.

— Ar trebui să fie posibil, cu condiția ca *ei* să vrea ceva de la *noi* – şi îmi imaginez că asta ar fi arme, continuă el după ce plecă ospătarul.

— Corect.

Winderman începu să mănânce, ezitant, ca un om care are ulcer. Între înghițituri mici, zise:

— În momentul de față îşi cumpără armele de peste graniță, din Pakistan. De acolo nu pot să ia decât imitații de puşti victoriene britanice – sau, dacă nu imitații, articole al naibii de autentice, de o sută de ani, dar care încă trag. Fură şi arme Kalaşnikov de la soldații ruşi morți. Dar sunt disperați după artilerie mică – tunuri antiaeriene şi rachete sol-aer lansate manual – ca să poată să tragă în avioane şi elicoptere.

— Suntem dispuşi să le dăm armele astea?

— Da, însă nu direct – am vrea să ne ținem secretă implicarea, trimițându-le prin intermediari. Dar asta nu-i nicio problemă. Putem să folosim saudiți.

— OK.

Ellis înghiți nişte homar. Era bun.

— Permite-mi să-ți spun care cred eu că e primul pas. În fiecare grup de gherilă ai nevoie de un nucleu de oameni care ştiu, înțeleg şi au încredere în Masud. Nucleul ăsta devine apoi grupul de legătură pentru comunicarea cu Masud. Ei îşi construiesc rolul treptat: schimb de informații în primul rând, pe urmă cooperare reciprocă şi, în final, planuri de luptă coordonate.

— Sună bine, zise Winderman. Cum ar putea fi înființat?

— Ar trebui ca Masud să deruleze un program de pregătire în Valea celor Cinci Lei. Fiecare grup rebel va trimite câțiva tineri ca să lupte pentru o vreme alături de Masud şi să învețe metodele care-l fac atât de plin de succes. Ei ar deprinde să-l respecte şi să aibă încredere în el, dacă e aşa un lider bun cum spui tu.

Winderman dădu din cap gânditor.

— Astea sunt genul de propuneri posibil să fie acceptate de liderii tribali având tendința de a respinge orice plan care-i obligă să primească ordine de la Masud.

— Există un anume lider rival a cărui cooperare este esențială pentru orice alianță? întrebă Ellis.

— Da. De fapt, sunt doi: Jahan Kamil şi Amal Azizi, ambii paştuni.

— Atunci, aş trimite un agent sub acoperire ca să-i pună pe cei doi la aceeaşi masă cu Masud. Când acesta se întoarce cu toate cele trei semnături pe o bucată de hârtie, trimitem primul transport de lansatoare de rachete. Loturile următoare ar depinde de cât de bine merge programul de pregătire.

Winderman puse jos furculița şi îşi aprinse o țigară. „Cu siguranță are ulcer”, chibzui Ellis.

— Ăsta e exact genul de lucru pe care l-am avut în minte, replică Winderman.

Ellis văzu că el deja îşi imagina cum să-şi asume meritul pentru idee. Până a doua zi avea să spună: *Am pus la cale*

un aranjament în timpul prânzului, şi în raportul lui scris s-ar citi: *Agenţi sub acoperire specialişti au considerat aranjamentul meu drept viabil*.

— Care e partea proastă a riscului?

Ellis reflectă.

— Dacă ruşii prind agentul, ar putea să scoată o propagandă considerabilă din toată treaba. În momentul ăsta, ei au în Afganistan ceea ce Casa Albă ar numi „o problemă de imagine". Aliaţii lor din Lumea a Treia nu se bucură privindu-i cum invadează o mică ţară primitivă. Mai ales prietenii lor musulmani au tendinţa de a simpatiza cu rebelii. Acum, informaţia ruşilor e că aşa-numiţii rebeli sunt doar bandiţi, finanţaţi şi înarmaţi de CIA. Le-ar plăcea la nebunie doar să fie capabili să dovedească asta prinzând un adevărat spion CIA în viaţă, chiar aici, în ţară, şi judecându-l într-un proces. În ceea ce priveşte politica globală, presupun că ne-ar putea face foarte mult rău.

— Care sunt şansele ca ruşii să-l prindă pe omul nostru?

— Mici. Dacă nu pot să-l prindă pe Masud, de ce ar fi capabili să captureze un agent sub acoperire trimis să-l întâlnească pe Masud?

— Bine.

Winderman stinse ţigara.

— Vreau să fii tu agentul ăla.

Ellis fu luat prin surprindere. Ar fi trebuit să ştie ce urmează, îşi dădu el seama, însă fusese absorbit de problemă.

— Nu mai fac chestii de-astea, zise el, dar vocea îi sună groasă, şi nu putu să se abţină să nu se gândească: „Aş vedea-o pe Jane. Aş vedea-o pe Jane!"

— Am vorbit cu şeful tău la telefon, adăugă Winderman. Opinia lui este că o misiune în Afganistan te-ar putea tenta să te întorci la munca de teren.

Deci, era o înscenare. Casa Albă dorea să realizeze ceva

dramatic în Afganistan, aşa că cerea CIA să-i împrumute un agent. CIA voia ca Ellis să lucreze din nou pe teren, aşa că spunea Casei Albe să-i ofere misiunea asta, ştiind sau suspectând că perspectiva de a se întâlni din nou cu Jane era aproape irezistibilă.

Ellis ura să fie manipulat.

Totuşi, voia să se ducă în Valea celor Cinci Lei.

Fusese o tăcere lungă. Winderman întrebă nerăbdător:

— Te bagi?

— O să mă gândesc la asta, răspunse Ellis.

*

Tatăl lui Ellis râgâi discret, se scuză şi zise:

— A fost bun.

Ellis îşi împinse deoparte farfuria cu plăcintă cu cireşe şi frişca bătută. Pentru prima dată în viață, trebuia să aibă grijă de greutatea lui.

— Foarte bună, mamă, dar nu mai pot, se scuză el.

— Nimeni nu mai mănâncă azi ca pe vremuri, zise ea.

Se ridică şi începu să strângă.

— Fiindcă toată lumea merge peste tot în maşină.

Tatăl lui împinse scaunul înapoi.

— Trebuie să mă uit peste nişte cifre.

— *Tot* n-ai contabil? îl întrebă Ellis.

— Nimeni n-are grijă mai bine ca tine de banii tăi, replică tatăl său. O să afli asta dacă o să ai vreodată vreun ban.

Părăsi camera, îndreptându-se spre bârlogul lui.

Ellis îşi ajută mama să strângă. Familia se mutase în acea casă cu patru camere din Teaneck, New Jersey, când Ellis avea treisprezece ani. Dar el îşi amintea mutarea ca şi cum ar fi fost cu o zi în urmă. O anticipase, literalmente, de ani. Tatăl lui construise casa, pe cont propriu, mai târziu folosindu-şi angajații din înfloritoarea afacere în construcții, însă lucrând tot timpul în perioadele de acalmie şi părăsind-o când afacerea mergea bine. Când se mutaseră în ea, nu

era chiar terminată: încălzirea nu mergea, n-aveau dulapuri în bucătărie şi nu era zugrăvit nicăieri. A curs apă caldă în ziua următoare doar fiindcă mama a ameninţat că altfel divorţează. Dar terminaseră, în cele din urmă, aşa încât Ellis şi fraţii şi surorile lui aveau toţi camere în care să crească. Oricum, chiar dacă era mai în vârstă, el spera totuşi că aveau s-o păstreze. Simţea că aşa vor face.

După ce încărcă maşina de spălat vase, zise:

— Mamă, îţi aduci aminte valiza pe care am lăsat-o aici când m-am întors din Asia?

— Sigur. E în dulap, în dormitorul mic.

— Mulţumesc. Vreau să mă uit prin ea.

— Du-te, atunci. Termin eu aici.

Ellis urcă scările şi se duse la micul dormitor din partea de sus a casei. Acesta era folosit rar, şi patul de o persoană era înconjurat de o pereche de scaune rupte, o canapea veche şi patru sau cinci cutii din carton cu cărţi şi jucării pentru copii. Deschise dulapul şi scoase o valijoară neagră din plastic. O puse pe pat, formă combinaţia de la încuietoare şi săltă capacul. Se simţi un miros de mucegai: nu mai fusese deschisă de un deceniu. Totul era acolo: medalii, cele două gloanţe pe care le încasase, Manualul Armatei FM 5-31, intitulat *Capcane*, o poză a lui Ellis în picioare lângă un elicopter, primul lui Huey, zâmbind, arătând tânăr şi (*oh*, *la naiba*!) slab, un bilet de la Frankie Amalfi, care se adresa *Nenorocitului care mi-a furat piciorul* – o glumă curajoasă, fiindcă Ellis îi dezlegase cu grijă şiretul lui Frankie, apoi îi scosese gheata şi-i trăsese laba piciorului şi jumătate de picior, tăiat de la genunchi de o feroce lamă de rotor flexibil – ceasul lui Jimmy Jones, oprit pentru totdeauna la cinci şi jumătate – *Ţine-l tu*, *fiule*, îi zisese tatăl printr-o tulbureală alcoolică, *fiindcă erai pretenul lui*, *şi asta e mai mult decât fusei io vreodată* – şi jurnalul.

Răsfoi paginile. Trebui să citească doar câteva cuvinte ca

să-şi amintească o zi întreagă, o săptămână, o bătălie. Jurnalul începea vesel, cu un sentiment de aventură şi foarte timid, şi devenea progresiv dezamăgit, sumbru, trist, disperat şi, în cele din urmă, suicidal.

Frazele sumbre îi aduseră în minte scene vii:

Nenorocitul de Arvins nu s-ar fi dat jos din elicopter, şi dacă ei erau atât de dornici să fie salvați de la comunism, cum se făcea că nu luptau? şi apoi: *Căpitanul Johnson fusese mereu un bou, cred, dar ce mod de a muri, de la o grenadă aruncată de unul dintre oamenii lui*, şi mai încolo: *Femeile au puşti sub fuste şi copiii au grenade în cămăşi, deci ce dracu' ar trebui să facem, să ne predăm?* Ultima adnotare arăta: *Cu războiul ăsta e în neregulă că noi suntem pe partea greşită. Noi suntem băieții răi. De aia puştii fug de recrutare. De aia vietnamezii nu luptă, de aia ucidem femei şi copii, de aia generalii îi mint pe politicieni, iar politicienii îi mint pe reporteri, iar ziarele mint publicul.*

Pe urmă, gândurile lui deveniseră prea răzvrătite ca să fie aşternute pe hârtie, vina era prea mare ca să fie ispăşită prin simple cuvinte. I se părea că ar trebui să-şi petreacă restul vieții îndreptând greşelile făcute în războiul acela. După toți aceşti ani, încă mai simțea aşa.

Când număra ucigaşii închişi de el de atunci, răpitorii şi teroriştii şi atentatorii cu bombă pe care-i arestase erau nimic față de tonele de explozibil pe care le aruncase şi miile de rafale de muniție trase în Vietnam, Laos şi Cambodgia.

Era lipsit de rațiune, ştia. Îşi dăduse seama de asta când se întorsese de la Paris şi reflectase o vreme la cum slujba îi distrusese viața. Decisese să înceteze să încerce să răscumpere păcatele Americii. Dar asta... asta era altceva. Aici era şansa de a lupta pentru fetița lui, de a lupta împotriva generalilor mincinoşi şi a brokerilor puternici şi a jurnaliştilor subiectivi, o şansă nu doar să lupte, nu doar să-şi aducă o infimă contribuție, ci să facă o diferență reală,

să schimbe cursul unui război, să modifice soarta unei ţări şi să lupte pentru libertate pe o scară mare.

Şi apoi era Jane.

Simpla posibilitate de-a o vedea din nou îi reaprinsese pasiunea. Cu doar câteva zile în urmă, reuşise să se gândească la ea şi la pericolul în care era şi îşi scosese gândul din minte şi întorsese pagina revistei. În acel moment nu reuşea să se împiedice să se gândească la ea. Se întrebă dacă avea părul lung sau scurt, dacă era mai grasă sau mai slabă, dacă îi plăcea ce făcea cu viaţa ei, dacă afganii o plăceau şi – mai presus de toate – dacă încă îl iubea pe Jean-Pierre... *Ascultă-mi sfatul*, îi zisese Gill. *Verific-o*”. Isteaţă Gill.

În cele din urmă, se gândi la Petal. „Am încercat, chibzui el. Chiar am încercat, şi nu cred că m-am descurcat prea rău – cred că era un proiect sortit eşecului. Gill şi Bernard îi dau tot ce are nevoie. Nu e loc pentru mine în viaţa ei. E fericită fără mine”.

Închise jurnalul şi-l puse la loc în valiză. Apoi scoase o cutiuţă ieftină cu bijuterii. Înăuntru era o pereche de cerceluşi de aur, fiecare cu o perlă în mijloc. Femeia cărora îi erau destinaţi, o fată cu ochi oblici şi sâni mici, care-l învăţase că nimic nu e tabu, murise – ucisă de un soldat beat într-un bar din Saigon – înainte să i-i dea. N-o iubise: doar o plăcuse şi-i fusese recunoscător.

Cerceii probabil că ar fi fost un cadou de rămas-bun.

Luă o bucată de hârtie simplă şi un pix din buzunarul de la cămaşă.

Se gândi o clipă, apoi scrise: „*Pentru Petal – Da*, *poţi să-ţi străpungi urechile*.

Cu drag, *de la tati*”.

CAPITOLUL ŞASE

Apele Râului celor Cinci Lei nu erau niciodată calde, dar păreau un pic mai puţin reci, în tămăduitorul aer de seară, la sfârşitul unei zile prăfuite, când femeile veneau să se scalde în propriul sector de mal. Jane strânse din dinţi împotriva frigului şi înfruntă apa cu celelalte, ridicându-şi rochia centimetru cu centimetru în timp ce înainta mai în adânc, până când apa îi ajunse mai sus de talie, apoi începu să se spele: după o practică îndelungată, ajunsese să stăpânească bizara abilitate afgană de a se spăla peste tot fără să se dezbrace.

Când termină, ieşi din râu tremurând şi se duse lângă Zahara, care îşi spăla părul într-un bazin, împroşcând apa în jur, şi, în acelaşi timp, purta o conversaţie zgomotoasă.

Zahara îşi mai cufundă o dată capul în apă, pe urmă se întinse după ştergar. Bâjbâi în jur, într-o scobitură în pământul nisipos, însă ştergarul nu era acolo.

— Unde e ştergarul meu? strigă ea. L-am pus în scobitura asta. Cine La furat?

Jane luă ştergarul din spatele Zaharei şi răspunse:

— Uite-l. L-ai pus în altă scobitură.

— Zise nevasta muezinului! strigă Zahara, şi celelalte izbucniră în râs.

Jane fusese acceptată de femeile din sat ca una dintre ele. Ultimele vestigii ale rezervei sau circumspecţiei dispăruseră după naşterea lui Chantal, care părea să fi confirmat că Jane era o femeie ca oricare alta.

Discuţia de pe malul râului era surprinzător de deschisă – poate întrucât copiii rămăseseră în grija surorilor mai mari şi a bunicilor, dar mai probabil din cauza Zaharei. Vocea ei sonoră, ochii sclipitori şi râsul bogat, gutural domina scena. Fără îndoială că era cu atât mai extrovertită acolo cu cât trebuia să-şi reprime personalitatea tot restul zilei. Avea un

simț al umorului vulgar, pe care Jane nu-l întâlnise la nici un alt afgan, bărbat sau femeie, însă remarcile licențioase ale Zaharei şi glumele ei cu dublu înțeles de multe ori deschideau calea pentru discuții serioase. Prin urmare, Jane reuşea uneori să transforme sesiunea de baie de seară într-un curs improvizat de educație sanitară. Controlul naşterilor era cel mai popular subiect, cu toate că femeile din Banda erau mai interesate de modul în care să garanteze sarcina decât cum s-o împiedice. Cu toate astea, existau unele simpatizante ale ideii pe care Jane încerca s-o promoveze, că o femeie reuşea să-şi hrănească şi să-şi îngrijească mai bine copiii dacă se năşteau la doi ani distanță mai degrabă decât o dată la douăsprezece sau cincisprezece luni. Cu o zi înainte vorbiseră despre ciclul menstrual şi reieşise că femeile afgane credeau că perioada fertilă era chiar înainte şi imediat după ciclu. Jane le zise că era din a douăsprezecea zi în a şaisprezecea, şi părură să accepte asta, totuşi ea avu o suspiciune deconcertantă că ele credeau că *ea* greşea şi erau prea politicoase s-o spună.

În acea zi era o atmosferă încărcată de emoție. Era aşteptat cel mai recent convoi din Pakistan. Bărbații aveau să aducă mici produse de lux – un şal, nişte portocale, brățări din plastic – precum şi importantele arme, muniții şi explozivi pentru război.

Soțul Zaharei, Ahmed Gul, unul dintre fiii moaşei Rabia, era conducătorul convoiului şi Zahara era vizibil emoționată de perspectiva de a-l vedea din nou.

Când erau împreună, erau la fel ca toate cuplurile din Afganistan: ea – tăcută şi servilă, el – ocazional imperios.

Dar Jane putea ghici, după cum se uitau unul la altul, că erau îndrăgostiți. Şi era clar din modul în care Zahara spunea că dragostea lor era extrem de intensă fiziceşte.

În acea zi, dorința îi era aproape mai presus de ea însăşi, frecându-şi cu energie feroce, frenetic părul să-l usuce. Jane

simpatiza cu ea: şi ea se simțea aşa uneori.

Fără îndoială că ea şi Zahara deveniseră prietene fiindcă fiecare recunoscuse în cealaltă un spirit înrudit.

Pielea lui Jane se uscă aproape imediat în aerul cald, plin de praf. Era toiul verii şi fiecare zi era lungă, uscată şi fierbinte. Vremea bună avea să dureze încă vreo lună, două, iar apoi restul anului urma să fie amarnic de rece.

Zahara încă era interesată de subiectul de discuție din ziua precedentă.

— Orice ar spune cineva, modalitatea să rămâi însărcinată e *s-o faci* în fiecare zi, zise ea oprindu-se pentru o clipă din frecarea părului.

Halima, soția ursuză, cu ochi negri a lui Mohammed Khan, fu de acord.

— Şi singura cale să *nu* rămâi însărcinată e să n-o faci *niciodată*.

Ea avea patru copii, însă numai unul dintre ei, Mousa, era băiat, şi era dezamăgită să afle că Jane nu ştia nicio modalitate de îmbunătățire a şanselor de a avea un băiat.

— Dar atunci ce-i zici soțului tău când vine acasă după şase săptămâni cu un convoi? întrebă Zahara.

— Fii ca nevasta muezinului şi pune-o în gaura greşită, răspunse Jane.

Zahara urlă de râs. Jane zâmbi. Asta era o tehnică de control al naşterilor care nu fusese menționată în cursurile ei intensive de la Paris, dar era clar că metodele moderne n-aveau să ajungă în Valea celor Cinci Lei încă mulți ani, aşa că mijloacele tradiționale ar fi trebuit să fie de folos – ajutate, poate, de un pic de educație.

Discuția se întoarse la recoltă. Valea era o mare de grâu auriu şi orz bărbos, numai că o mare parte din aceasta avea să putrezească pe câmp, fiindcă tinerii erau departe, luptând, iar cei mai în vârstă se mişcau încet recoltând la lumina Lunii. Spre sfârşitul verii, toate familiile urmau să

adune sacii de făină şi coşurile cu fructe uscate, să-şi vadă de pui şi capre şi să-şi numere mărunţişul. Şi aveau să se aştepte la lipsa de ouă şi carne şi să se hazardeze să ghicească preţurile din acea iarnă la orez şi iaurt. Iar unii îşi vor împacheta câteva bunuri preţioase şi vor porni în lunga şi anevoioasa călătorie peste munţi, ca să-şi pună la cale alte case în taberele de refugiaţi din Pakistan, cum procedaseră negustorul împreună cu milioane de alţi afgani.

Jane se temea că ruşii vor face din această evacuare propria politică – incapabili să învingă gherilele, ei vor încerca să distrugă comunităţile în care locuiesc luptătorii de gherilă, cum făcuseră americanii în Vietnam, aruncând covoare de bombe asupra unor zone întregi din ţară, aşa că Valea celor Cinci Lei avea să devină un pustiu părăsit, iar Mohammed, Zahara şi Rabia se vor se alătura ocupanţilor fără adăpost, fără rost, apatrizi ai taberelor. Rebelii n-aveau cum să reziste la un blitzkrieg3 total, fiindcă ei nu deţineau, practic, nicio armă antiaeriană.

Se întuneca. Femeile începură să se deplaseze înapoi spre sat. Jane mergea cu Zahara, pe jumătate ascultând la discuţie şi pe jumătate gândindu-se la Chantal.

Sentimentele ei pentru copil trecuseră prin mai multe etape. Imediat după naştere se simţise înveselită de uşurare, triumf şi bucuria că adusese pe lume un copil viu, perfect. Când reacţia se stabilizase, se simţise extrem de nefericită. Nu ştiuse cum să aibă grijă de copil şi, contrar a ceea ce zicea lumea, n-avusese nicio cunoştinţă instinctivă, deloc. Fusese înspăimântată de copil. Nu era niciun şuvoi de dragoste maternă. În schimb, visa şi avea fantezii ciudate şi înfricoşătoare, în care copilul murea – cădea în râu sau era ucis de-o bombă, sau furat noaptea de tigrul caspic. Încă nu-i spusese lui Jean-Pierre despre aceste gânduri, fiindcă

---

[3] Război-fulger (germ.) (n.tr.).

ar fi considerat-o nebună.

Avusese conflicte cu moaşa, Rabia Gul. Aceasta susținuse că femeile nu trebuie să alăpteze în primele trei zile, întrucât ce iese nu e lapte.

Jane decisese că era ridicol să creadă că natura făcuse sânii femeilor ca să producă ceva rău pentru nou-născuți şi ignorase sfatul bătrânei. Rabia zisese şi că n-ar trebui să spele copilul timp de patruzeci de zile, dar Chantal era scăldată în fiecare zi, ca orice copil occidental. Apoi Jane o prinsese pe Rabia oferindu-i lui Chantal unt amestecat cu zahăr, hrănind bebeluşul cu asta din vârful degetului ei bătrân şi zbârcit, şi Jane se înfuriase. A doua zi, Rabia se dusese să participe la altă naştere şi o trimisese pe una dintre numeroasele ei nepoate, o copilă de treisprezece ani numită Fara, s-o ajute pe Jane. Asta era o mare îmbunătățire. Fara n-avea nicio idee preconcepută despre îngrijirea bebeluşului şi, pur şi simplu, făcea ce-i spunea ea. Nu cerea plată: lucra în schimbul mâncării – care era mai bună acasă la Jane decât la părinții Farei – şi al privilegiului de a învăța despre copii ca pregătire pentru propria ei căsnicie, care urma să aibă loc, probabil, într-un an sau doi. Jane se gândi şi că Rabia s-ar putea să o pregătească pe Fara ca viitoare moaşă, caz în care fata ar fi câştigat respect şi recunoaştere ajutând-o pe bona occidentală să aibă grijă de copilul ei.

Cu Rabia la o parte din drum, Jean-Pierre îşi ocupă locul ce i se cuvenea. Era blând, totuşi încrezător cu Chantal, şi grijuliu şi iubitor cu Jane. El sugeră, mai ales cu fermitate, că lui Chantal ar putea să i se dea lapte de capră fiert, când se trezea noaptea, şi improvizase un biberon din materialele lui medicale, aşa că putea să se trezească şi el.

Desigur, Jane se trezea de fiecare dată când plângea Chantal şi rămânea trează cât o hrănea Jean-Pierre. Dar asta era mult mai puțin obositor şi, în cele din urmă, scăpă

de acea senzaţie de epuizare totală, disperată, care fusese atât de deprimantă.

Într-un sfârşit, deşi încă era neliniştită şi neîncrezătoare în sine, găsi în ea un grad de răbdare pe care nu-l avusese înainte. Iar asta, cu toate că nu era cunoaşterea instinctivă şi asigurarea profundă la care sperase, îi permitea totuşi să înfrunte calmă crizele de zi cu zi.

Chiar în acel moment, îşi dădu ea seama, era departe de Chantal de aproape o oră, fără să-şi facă griji.

Grupul de femei ajunse la pâlcul de case care constituia nucleul satului şi una câte una dispăru în spatele zidurilor de lut ale curţilor lor. Jane sperie o vânzoleală de pui şi împinse la o parte o vacă sfrijită, ca să intre în propria casă.

Înăuntru o găsi pe Fara cântându-i lui Chantal la lumina lămpii.

Bebeluşul era treaz şi cu ochii mari, aparent fascinat de cântecul fetei, de leagăn, cu cuvinte simple şi o sonoritate complexă, orientală. „E aşa un copil *drăguţ*, cu obraji grăsani şi nas mic şi ochi albaştri, albaştri”, se gândi Jane.

O trimise pe Fara să facă ceai. Fata era grozav de timidă şi ajunsese cu frică să lucreze pentru străini. Dar emoţia i se potolea şi veneraţia ei iniţială pentru Jane se transforma treptat în ceva mai mult decât o loialitate adoratoare.

Câteva minute mai târziu intră Jean-Pierre. Pantalonii largi de bumbac şi cămaşa îi erau murdare şi pătate de sânge, şi avea praf în părul castaniu lung şi în barba neagră. Arăta obosit. Fusese la Khenj, un sat aflat la şaisprezece kilometri de Vale, ca să trateze supravieţuitorii unui bombardament. Jane se ridică pe vârfuri să-l sărute.

— Cum a fost? întrebă ea în franceză.

— Rău.

O strânse în braţe, apoi se duse să se aplece peste Chantal.

— Salut, micuţo.

El zâmbi, şi Chantal gânguri.

— Ce s-a întâmplat? mai întrebă Jane.

— O familie a cărei casă era la ceva distanță de restul satului, aşa că s-au gândit că se aflau în siguranță.

Jean-Pierre ridică din umeri.

— Apoi nişte luptători de gherilă răniți, aduşi dintr-o încăierare de mai departe, dinspre sud. De asta am întârziat atât.

Se aşeză pe un morman de perne.

— Avem nişte ceai?

— Vine acum, răspunse Jane. Ce fel de încăierare?

El închise ochii.

— Cea obişnuită. Armata a venit cu elicopterele şi a ocupat un sat din motive cunoscute doar de ei. Sătenii au fugit. Locuitorii s-au regrupat, s-au întărit şi au început să-i hărțuiască pe ruşi pe dealuri. Pierderi de ambele părți. În cele din urmă, luptătorii de gherilă au rămas fără muniție şi s-au retras.

Jane dădu din cap. Îi părea rău pentru Jean-Pierre: era o sarcină deprimantă să ai grijă de victimele unei lupte fără sens.

Satul Banda nu fusese invadat niciodată, dar ea trăia cu o teamă constantă de aşa ceva – avea o viziune de coşmar a ei însăşi fugind, fugind, cu Chantal încleştată de ea, în timp ce elicopterele răscoleau aerul de deasupra şi gloanțele mitralierei bufneau în pământul plin de praf de la picioarele ei.

Fara veni cu ceai verde cald, cu nişte pâine plată numită *nan* şi un borcan de piatră cu unt proaspăt.

Jane şi Jean-Pierre începură să mănânce. Untul era un deliciu rar. Afaw-ul lor de seară era, de obicei, înmuiat în iaurt, brânză de vacă sau ulei. La prânz mâncau în mod normal orez cu un sos cu aromă de carne care putea să aibă sau nu carne în el. O dată pe săptămână aveau pui sau

capră.

Încă mâncând pentru doi, se complăcea în luxul unui ou în fiecare zi. În acel moment al anului erau o grămadă de fructe proaspete – caise, prune, mere şi dude cu sacul – pentru desert. Jane se simţea foarte sănătoasă cu dieta asta, deşi cei mai mulţi englezi ar fi considerat-o raţie de înfometare, iar unii francezi ar fi luat-o drept motiv de sinucidere, îi zâmbi soţului ei.

— Încă un pic de sos Béarnaise la friptura ta?

— Nu, mulţumesc.

Jean-Pierre întinse paharul.

— Poate doar încă o picătură de Château Cheval-Blanc.

Jane îi mai dădu ceai şi el se prefăcu că-l gustă ca şi cum ar fi fost vin, mestecându-l şi făcând gargară.

— Anul 1962 e un sezon subestimat, după neuitatul ’61, însă am simţit întotdeauna că relativa lui afabilitate şi impecabilele bune maniere provoacă aproape la fel de multă plăcere ca perfecţiunea eleganţei, care este marca austeră a preţiosului său predecesor.

Jane zâmbi. Începuse să fie din nou el însuşi.

Chantal începu să plângă, iar Jane simţi imediat un junghi de răspuns în sâni. Luă bebeluşul şi începu să-l hrănească. Jean-Pierre continuă să mănânce.

— Lasă nişte unt pentru Fara, îi spuse Jane.

— OK.

El duse afară resturile cinei lor şi se întoarse cu un castron cu dude. Jane mâncă în timp ce Chantal sugea. Curând, bebeluşul adormi, dar Jane ştia că în câteva minute avea să se trezească din nou şi să vrea mai mult.

— Am primit altă plângere despre tine azi, zise Jean-Pierre împingând castronul deoparte.

— De la cine? întrebă Jane brusc.

Jean-Pierre arăta defensiv, dar încăpăţânat.

— Mohammed Khan.

— Dar nu vorbea în nume propriu.
— Poate că nu.
— Ce-a zis?
— Că le înveți pe femeile din sat să fie sterpe.

Jane oftă. Nu doar prostia localnicilor o înfuria, ci şi atitudinea prevenitoare a lui Jean-Pierre față de plângerile lor. Ea voia ca el s-o apere, nu să fie de acord cu acuzatorii ei.

— Abdullah Karim e în spatele la asta, desigur, explică ea. Nevasta mullahului a fost de multe ori pe malul râului şi fără îndoială că i-a raportat soțului ei tot ce-a auzit.
— Va trebui să te opreşti, o sfătui Jean-Pierre.
— Ce să opresc?

Jane auzi tonul periculos din propria voce.

— Să le spui cum să evite sarcina.

Asta nu era o descriere fidelă a sfaturilor ei pentru femei, totuşi nu era dispusă să se apere sau să se scuze.

— De ce ar trebui să mă opresc? îl iscodi ea.
— Creează probleme, răspunse Jean-Pierre cu un aer răbdător care o irită pe Jane. Dacă îl ofensăm grav pe mullah, s-ar putea să fim nevoiți să părăsim Afganistanul. Mai important, ar da un renume rău organizației „Médecins pour la Liberté" şi rebelii s-ar putea să refuze alți medici. Ăsta e un război sfânt, ştii bine – sănătatea spirituală e mai importantă decât cea fizică. S-ar putea să se decidă să acționeze fără noi.

Mai erau şi alte organizații care trimiteau tineri medici idealişti francezi în Afganistan, dar Jane n-o spuse. În schimb, ea zise categoric:

— Va trebui să ne asumăm, pur şi simplu, riscul.
— Zău? zise el, şi ea îl văzu cum se înfurie. Şi de ce ar trebui?
— Fiindcă nu există cu adevărat decât un singur lucru cu valoare perenă pe care putem să li-l oferim oamenilor ăstora,

şi ăsta este *informația*. E foarte bine să le pansezi rănile şi să le dai medicamente să ucidă microbii, dar n-au să aibă niciodată destui chirurgi sau suficiente medicamente. Putem să le îmbunătățim *permanent* sănătatea învățându-i alimentația de bază, igiena şi îngrijirea sănătății. Mai bine să-l ofensăm pe Abdullah decât să nu mai facem asta.

— Totuşi, aş fi vrut să nu-ți fi făcut un inamic din omul ăla.

— M-a lovit cu un băț! strigă Jane furioasă.

Chantal începu să plângă. Jane se forță să fie calmă. O legănă pe Chantal pentru o clipă, apoi începu s-o alăpteze. De ce nu vedea Jean-Pierre cât de laşă era atitudinea lui? Cum putea să fie intimidat de amenințarea cu expulzarea din țara asta uitată de Dumnezeu? Jane oftă. Chantal îşi întoarse fața de la sânul lui Jane şi scoase sunete de nemulțumire. Înainte să-şi continue cearta, auziră strigăte îndepărtate.

Jean-Pierre se încruntă ascultând, pe urmă se ridică. Un glas de bărbat se auzi din curtea lor. Jean-Pierre luă un şal şi-l puse peste umerii lui Jane. Ea îl strânse în față. Ăsta era un compromis: nu era chiar suficient acoperită, după standardele afgane, însă ea refuza categoric să iasă în fugă din cameră ca un cetățean de mâna a doua când intra un bărbat în casa ei în timp ce-şi alăpta bebeluşul. Şi oricine ar fi obiectat, anunțase ea, ar fi fost mai bine să nu vină să vadă medicul.

Jean-Pierre strigă în dari:

— Intră.

Era Mohammed Khan. Jane era în starea de spirit de a-i spune exact ce gândea despre el şi despre restul bărbaților din sat, dar ezită când văzu încordarea de pe fața lui frumoasă. Pentru prima dată, abia dacă se uită la ea.

— Convoiul a fost atacat, zise el fără preambul. Am pierdut douăzeci şi şapte de oameni – şi toate proviziile.

Jane închise ochii de durere. Ea călătorise cu un astfel de convoi când venise prima dată în Valea celor Cinci Lei şi nu putu să se abţină să nu-şi imagineze ambuscada: şirul de bărbaţi cu pielea închisă la culoare luminat de Lună şi cai sfrijiţi înşiraţi în dezordine de-a lungul unui traseu pietros printr-o vale îngustă, umbrită, zgomotul lamelor rotorului într-un crescendo brusc, rachete de semnalizare, grenade, mitraliere, panica în timp ce oamenii încercau să se adăpostească pe dealul gol, focurile disperate de armă trase în elicopterele invulnerabile şi, în cele din urmă, strigătele răniţilor şi ţipetele muribunzilor.

Jane se gândi brusc la Zahara: soţul ei fusese cu convoiul.

— Ce – ce face Ahmed Gul?

— S-a întors.

— Oh, slavă Domnului, respiră Jane uşurată.

— Numai că este rănit.

— Cine a murit din satul ăsta?

— Nimeni. Banda e norocos. Fratele meu, Matullah, e bine, şi la fel şi Alishan Karim, fratele mullahului. Mai sunt încă trei supravieţuitori – doi dintre ei răniţi.

— Vin imediat, îl întrerupse Jean-Pierre.

Intră în camera din faţă a casei, cea care fusese odată magazin, pe urmă dispensar, iar în zilele acelea era magazie medicală.

Jane o puse pe Chantal în leagănul ei improvizat din colţ şi se aranjă în grabă. Jean-Pierre urma să aibă nevoie de ajutorul ei, iar dacă nu, atunci Zahara ar fi trebuit să se ofere.

— Nu avem aproape niciun fel de muniţie, adăugă Mohammed.

Jane simţi prea puţin regret în legătură cu asta. Ea era revoltată de război şi n-ar fi vărsat lacrimi dacă rebelii ar fi fost obligaţi pentru un timp să se oprească să-i ucidă pe

bieţii nefericiţi cu dor de casă în vârstă de şaptesprezece ani, soldaţii ruşi.

— Am pierdut patru convoaie într-un an. Doar trei au ajuns, continuă Khan.

— Cum de sunt ruşii în stare să-i găsească? întrebă Jane.

Jean-Pierre, care asculta din camera alăturată, vorbi prin uşa deschisă.

— Probabil au intensificat supravegherea trecătorilor din elicoptere care zboară la altitudine joasă – sau poate chiar cu fotografii din satelit.

— Paştunii ne trădează, clătină din cap Mohammed.

Jane se gândi că asta era posibil. În satele prin care trecuseră, convoaiele erau privite uneori ca un magnet pentru raiduri ruseşti, şi era posibil ca unii săteni să-şi fi cumpărat siguranţa spunându-le ruşilor unde erau convoaiele – cu toate că pentru Jane nu era clar modul în care aceştia le furnizau informaţiile ruşilor.

Se gândi la ce sperase de la convoiul prins în ambuscadă. Ceruse mai multe antibiotice, nişte ace hipodermice şi o grămadă de pansamente sterile. Jean-Pierre scrisese o listă foarte lungă de medicamente. Organizaţia „Médecins pour la Liberté" avea un om de legătură în Peshawar, oraş din nord-vestul Pakistanului de unde luptătorii de gherilă îşi cumpărau armele. Ar fi putut să-şi ia proviziile de bază de la nivel local, însă medicamentele ar fi trebuit să vină cu avionul din Europa occidentală. Ce porcărie! Aveau să treacă poate luni înainte să sosească altele.

În opinia lui Jane, asta era o pierdere mult mai mare decât muniţia.

Jean-Pierre reveni cărându-şi geanta. Ieşiră tustrei în curte. Era întuneric. Jane se opri ca să-i dea instrucţiuni Farei cum s-o schimbe pe Chantal, apoi se grăbi după cei doi bărbaţi.

Îi prinse din urmă când se apropiau de moschee. Nu era o

clădire impresionantă. N-avea nimic din culorile superbe şi decorul rafinat familiare din cărțile de pe măsuța de cafea despre arta islamică. Era o clădire deschisă pe laterale, cu acoperişul mat susținut de coloane de piatră, şi Jane se gândi că arăta ca un adăpost glorificat de autobuz sau, poate, ca veranda unei conac colonial ruinat. O arcadă prin mijlocul clădirii conducea la o curte străjuită cu pereți. Sătenii nu o tratau cu respectul cuvenit. Se rugau acolo, dar o foloseau şi ca sală de întâlnire, piață, sală de clasă şi casă de oaspeți. Şi în acea seară avea să fie spital.

Lămpi cu petrol suspendate de cârlige de coloanele din piatră luminau clădirea moscheii ca o verandă, în timp ce sătenii formau o mulțime în stânga arcadei.

Erau smeriți: mai multe femei suspinau în linişte, şi se auzeau vocile a doi bărbați, unul punând întrebări şi altul răspunzând. Mulțimea se despărți ca să-i lase să treacă pe Jean-Pierre, Mohammed şi Jane.

Cei şase supraviețuitori ai ambuscadei se înghesuiau în grup pe podeaua din pământ bătătorit. Cei trei care nu fuseseră răniți se ghemuiseră pe vine, încă purtând bonetele rotunde Chitrali, arătând murdari, abătuți şi epuizați. Jane îi recunoscu pe Matullah Khan, o mai tânără versiune a fratelui său, Mohammed, şi pe Alishan Karim, mai slab decât fratele lui, mullahul, însă cu un aspect la fel de răutăcios.

Doi dintre răniți erau aşezați pe podea, cu spatele de perete, unul cu un bandaj murdar, pătat de sânge, în jurul capului, iar celălalt cu brațul într-o eşarfă improvizată. Jane nu-l cunoştea pe niciunul. Ea le evaluă automat rănile: la prima vedere păreau uşoare.

Al treilea rănit, Ahmed Gul, era întins pe o targă făcută din două bucăți din lemn şi o pătură. Avea ochii închişi şi pielea cenuşie. Soția lui, Zahara, se ghemuise în spatele lui. Îi legăna capul în poală, mângâindu-i părul şi plângând în

tăcere. Jane nu-i vedea rănile, dar bănuia că erau serioase.

Jean-Pierre ceru o masă, apă caldă şi prosoape, apoi se lăsă în genunchi lângă Ahmed. După câteva secunde, se uită în sus la ceilalţi luptătorii de gherilă şi zise în dari:

— A fost într-o explozie?

— Elicopterele aveau rachete, răspunse unul dintre cei care nu fuseseră răniţi. Una a căzut lângă el.

Jean-Pierre reveni la franceză şi vorbi cu Jane.

— E rău. E un miracol că a supravieţuit călătoriei.

Jane vedea pete de sânge pe bărbia lui Ahmed: scuipase sânge, semn că avea leziuni interne.

Zahara se uită rugător la Jane.

— Cum se simte? întrebă ea în dari.

— Îmi pare rău, prietenă dragă, răspunse Jane cât de blând putu. E rău.

Zahara dădu din cap resemnată: ştiuse, dar confirmarea îi aduse lacrimi proaspete pe faţa frumoasă.

— Examinează-i pe ceilalţi pentru mine – nu vreau să pierd niciun minut aici, îi spuse Jean-Pierre lui Jane.

Jane îi examină pe ceilalţi doi răniţi.

— Rana de la cap e doar o zgârietură, zise ea după o clipă.

— Rezolvă tu, spuse Jean-Pierre, care supraveghea ridicarea lui Ahmed pe o masă.

Jane se uită la bărbatul cu braţul în eşarfă. Era grav rănit: se părea că un glonţ îi lovise osul.

— Asta pesemne că doare, îi zise ea în dari luptătorului de gherilă.

El zâmbi şi dădu din cap.

Oamenii ăştia erau făcuţi din fontă.

— Glonţul a spart osul, îi zise ea lui Jean-Pierre, care, fără să ridice privirea de la Ahmed, replică:

— Fă-i un anestezic local, curăţă rana, scoate bucăţelele şi pune-i o eşarfă curată. Aşezăm osul mai târziu.

Ea începu să pregătească injecţia. Când Jean-Pierre va

avea nevoie de ajutor, o va chema. Se părea că urma să fie o noapte lungă.

Ahmed muri la câteva minute după miezul nopții şi lui Jean-Pierre îi veni să plângă – nu de tristețe, fiindcă abia dacă îl ştia pe Ahmed, ci de frustrare pură, deoarece ştia că ar fi putut să-i salveze viața omului dacă ar fi avut măcar un anestezist, energie electrică şi o sală de operație.

Acoperi fața mortului, apoi se uită la soție, care stătuse nemişcată, privind ore întregi.

— Îmi pare rău, îi zise el.

Ea dădu din cap. Se bucură că ea era calmă. Uneori îl acuzau că nu făcuse tot posibilul: ei păreau să creadă că el ştia atât de multe, că nu exista nimic să nu poată să vindece, iar el voia să urle la ei: *„Nu sunt Dumnezeu".*

Dar numai ea părea să înțeleagă.

Plecă de lângă cadavru. Era obosit până-n măduva oaselor. Lucrase toată ziua la trupuri mutilate, însă ăsta era primul pacient pierdut. Cei care îl priviseră, în cea mai mare parte rude de-ale mortului, înaintară să aibă grijă de corp.

Văduva începu să plângă şi Jane o conduse de-acolo.

Jean-Pierre simți o mână pe umăr. Se întoarse şi-l văzu pe Mohammed, luptătorul de gherilă care organiza convoaie. Simți un junghi de vinovăție.

— E vrerea lui Allah, rosti Mohammed.

Jean-Pierre dădu din cap. Mohammed luă un pachet de țigări pakistaneze şi aprinse una. Jean-Pierre începu să-şi adune instrumentele şi să le pună în geantă.

Fără să se uite la Mohammed, întrebă:

— Ce-ai să faci acum?

— O să trimit imediat alt convoi, răspunse Mohammed. Ne trebuie muniție.

Jean-Pierre deveni brusc alert, în ciuda oboselii.

— Vrei să te uiți pe hărți?

— Da.

Jean-Pierre îşi închise geanta şi cei doi bărbaţi plecară din moschee. Stelele le luminară drumul prin sat, spre casa negustorului. În camera de zi, Fara dormea pe un covoraş lângă leagănul lui Chantal. Se trezi imediat şi se ridică în picioare.

— Poţi să te duci acasă acum, îi zise Jean-Pierre.

Ea plecă fără o vorbă.

Jean-Pierre îşi puse geanta pe podea, apoi luă uşor leagănul şi-l duse în dormitor. Chantal rămase adormită până puse leagănul jos, pe urmă începu să plângă.

— Acum ce mai e? murmură el către ea.

Se uită la ceas şi-şi dădu seama că, probabil, voia să sugă.

— Mama vine imediat, spuse el.

Asta n-avu niciun efect. O ridică din leagăn şi începu s-o legene. Ea se linişti.

O duse înapoi în camera de zi.

Mohammed aştepta în picioare.

— Ştii unde sunt, zise Jean-Pierre.

Mohammed dădu din cap şi deschise un dulap pictat din lemn. Luă un pachet gros de hărţi pliate, selectă câteva şi le întinse pe podea. Jean-Pierre o legăna pe Chantal şi se uita peste umărul lui Mohammed.

— Unde a fost ambuscada? întrebă el.

Mohammed arătă un loc în apropierea oraşului Jalalabad.

Traseele urmate de convoaiele lui Mohammed nu apăreau pe hărţi. Cu toate astea, hărţile lui Jean-Pierre arătau o parte din văile, platourile şi izvoarele sezoniere unde *se putea* să fie trasee. Uneori, Mohammed ştia din memorie ce era acolo. Alteori trebuia să ghicească, şi avea să discute cu Jean-Pierre interpretarea exactă a liniilor de contur sau a caracteristicilor mai obscure ale terenului, precum morenele.

— Ai putea să deviezi mai mult în partea de nord, în jurul

Jalalabadului, sugeră Jean-Pierre. Dincolo de câmpia pe care se află oraşul există un labirint de văi ca o pânză de păianjen întinsă între râurile Konar şi Nuristan.

Mohammed îşi aprinse altă ţigară – la fel ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era un fumător înrăit – şi clătină din cap cu îndoială în timp ce expira fumul.

— Au fost prea multe ambuscade în zona asta, zise el. Dacă nu ne-au trădat deja, au s-o facă în curând. Nu. Convoiul următor va devia la *sud* de Jalalabad.

Jean-Pierre se încruntă.

— Nu văd cum ar fi posibil. La sud nu e nimic altceva decât şes tot drumul de la trecătoarea Khyber. Ai fi reperat.

— N-o să folosim trecătoarea Khyber, preciză Mohammed.

Puse degetul pe hartă, apoi trasă graniţa dintre Afganistan şi Pakistan spre sud.

— O să trecem frontiera la Teremengal.

Degetul lui ajunse la localitatea pe care o numise, apoi urmări un traseu de acolo la Valea celor Cinci Lei.

Jean-Pierre dădu din cap, ascunzându-şi încântarea.

— E cât se poate de posibil. Când o să plece de-aici noul convoi?

Mohammed începu să strângă hărţile.

— Poimâine. Nu e timp de pierdut.

Puse hărţile la loc în dulapul pictat, pe urmă se îndreptă spre uşă.

Jane intră chiar când el pleca. Îi ură absent „noapte bună”.

Jean-Pierre se bucură că luptătorul chipeş de gherilă nu mai era amorezat de Jane de când rămăsese însărcinată. În opinia lui Jean-Pierre, ea era, cu siguranţă, erotică şi destul de capabilă să se lase sedusă. Şi să aibă o aventură cu un afgan ar fi cauzat pentru ea nesfârşite probleme.

Geanta medicală a lui Jean-Pierre era pe podea, unde o lăsase, şi Jane se aplecă s-o ridice. Inima lui îşi încetini

bătăile. Luă repede geanta de la ea. Jane îi aruncă o privire uşor surprinsă.

— Pun eu asta bine, zise el. Tu vezi de Chantal. Îi e foame.

Îi dădu ei bebeluşul.

El duse geanta şi o hartă în camera din faţă, în timp ce Jane se aşeză s-o alăpteze pe Chantal. Pe podeaua murdară erau stivuite cutii cu produse medicale, iar unele deja deschise erau aranjate pe rafturile din lemn brut ale negustorului. Puse geanta medicală pe tejgheaua de gresie albastră şi scoase un obiect negru din plastic, având cam dimensiunea şi forma unui telefon portabil. Şi-l băgă în buzunar.

Goli geanta, punând instrumentele pentru sterilizare într-o parte şi aranjându-le pe rafturi pe cele neutilizate.

Se întoarse în camera de zi.

— Mă duc la râu să fac o baie, o anunţă el pe Jane. Sunt prea murdar să merg aşa la culcare.

Ea îi trimise un zâmbet de vis, mulţumit, cum avea pe faţă de multe ori în timp ce alăpta bebeluşul.

— Dă-i bătaie, zise ea.

El ieşi.

Satul adormi, în cele din urmă. Lămpile încă mai ardeau în câteva case şi de la o fereastră auzi plânsul amarnic al unei femei, dar cele mai multe locuri erau liniştite şi întunecate. Trecând de ultima casă din sat, auzi o voce de femeie ridicându-se într-un cântec de doliu ascuţit şi jalnic, şi pentru o clipă simţi greutatea zdrobitoare a deceselor pe care le provocase, apoi îşi alungă gândul din minte.

Urmă un drum pietros între două câmpuri de orz, privind constant înjur şi ascultând cu atenţie: bărbaţii din sat erau la muncă. Pe un câmp auzi şuieratul unei coase, iar pe o terasă îngustă văzu doi bărbaţi prăşind la lumina lămpii. Nu vorbi cu ei.

Ajunse la râu, trecu prin vad şi urcă pe poteca sinuoasă de pe stânca opusă. Ştia că era în siguranță, dar se simți din ce în ce mai tensionat în timp ce urca drumul abrupt în lumina slabă.

După zece minute ajunse în punctul înalt pe care-l căutase. Scoase radioul din buzunarul pantalonilor şi-i extinse antena telescopică. Era cel mai recent şi cel mai sofisticat transmițător de mici dimensiuni din dotarea KGB, dar, chiar şi aşa, terenul de acolo era atât de ostil transmisiilor radio, încât ruşii construiseră un releu special, pe un deal chiar în interiorul teritoriului pe care-l controlau, ca să preia semnalele lui şi să le treacă mai departe.

Apăsă butonul de emisie şi vorbi în engleză şi în cod.

— Aici e Simplex. Răspunde, te rog.

Aşteptă, apoi chemă din nou.

După a treia încercare, primi un răspuns cu pocnituri, distinct.

— *Aici e Butler*. *Ia zi*, *Simplex*.

— Petrecerea ta a fost un mare succes.

— *Repet*: *Petrecerea a fost un mare succes*, veni răspunsul.

— Au participat douăzeci şi şapte de persoane şi una a întârziat.

— *Repet*: *Au participat douăzeci şi şapte de persoane şi una a întârziat*.

— În pregătire pentru cea viitoare, am nevoie de trei cămile.

În cod, însemna: „Ne întâlnim trei zile, începând de azi".

— *Repet*: *Ai nevoie de trei cămile*.

— Ne vedem la moschee.

Şi ăsta era cod: „moschee" era un loc la câțiva kilometri depărtare, unde se întâlneau trei văi.

— *Repet*: *La moschee*.

— *Azi e* duminică.

Ăsta nu era cod: era o măsură de precauție împotriva posibilității ca neghiobul cu care vorbea să nu-şi dea seama că era după miezul nopții şi, în consecință, contactul lui Jean-Pierre să ajungă cu o zi mai devreme la locul de întâlnire.

— *Repet*: *Azi e duminică*.

— Terminat definitiv.

Jean-Pierre coborî antena şi puse din nou radioul în buzunarul pantalonilor, apoi coborî de pe stâncă spre malul râului.

Se dezbrăcă repede de haine. Luă o perie de unghii şi o bucățică de săpun din buzunarul tricoului. Săpunul era marfă rară, dar el, ca medic, avea prioritate.

Păşi prudent în Râul celor Cinci Lei, îngenunche şi se stropi peste tot cu apa rece ca gheața. Îşi săpuni pielea şi părul, pe urmă luă peria şi începu să se spele pe picioare, burtă, piept, față, brațe şi mâini. Munci din greu mai ales la mâini, săpunindu-le din nou şi din nou.

Îngenuncheat în apele mici, gol şi tremurând sub stele, se curăța şi se spăla ca şi cum nu ar fi avut intenția să se oprească niciodată.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Copilul are pojar, gastroenterită şi herpes, zise Jean-Pierre. Şi e murdar şi subnutrit.

— Păi, nu sunt toţi aşa? replică Jane.

Vorbeau în franceză, cum o făceau în mod normal împreună, iar mama copilului se uită de la unul la altul în timp ce discutau, întrebându-se ce spuneau. Jean-Pierre îi observă anxietatea şi vorbi cu ea în dari:

— Fiul tău o să se facă bine, o linişti el simplu.

Traversă spre partea cealaltă a peşterii şi deschise valiza cu medicamente. Toţi copiii aduşi la dispensar erau vaccinaţi automat împotriva tuberculozei. În timp ce pregătea injecţia BCG, se uită la Jane cu coada ochiului. Ea îi oferea băiatului mici înghiţituri de lichid pentru rehidratare – un amestec de glucoză, sare, bicarbonat şi clorură de potasiu dizolvat în apă pură – şi, între înghiţituri, îi spăla cu blândeţe faţa murdară.

Mişcările ei erau rapide şi graţioase, precum cele ale unui meşteşugar – un olar modelând lutul, poate, sau un zidar cu mistria. El îi observă mâinile înguste când atinse copilul speriat cu mângâieri uşoare, liniştitoare. Îi plăceau mâinile ei.

Se întoarse când luă acul, astfel încât copilul să nu-l vadă, apoi îl ţinu ascuns de mânecă şi se întoarse din nou, aşteptând-o pe Jane. Îi studie faţa în timp ce ea curăţa pielea de pe umărul drept al băiatului şi o tampona cu un pansament cu alcool. Avea o faţă neastâmpărată, cu ochii mari, un nas câm şi o gură largă, care mai mult zâmbea. În acel moment afişa o expresie serioasă şi îşi mişca maxilarul dintr-o parte în alta, ca şi cum scrâşnea din dinţi – semn că se concentra. Jean-Pierre îi ştia toate expresiile şi niciunul dintre gânduri.

De multe ori – aproape continuu – specula cu privire la ce

gândea ea, dar se temea s-o întrebe, fiindcă astfel de conversații se puteau rătăci cu uşurință într-un teritoriu interzis. Trebuia să fie constant în gardă, ca un soț infidel, de teamă că ceva din ce zice – sau chiar expresia de pe fața lui – l-ar putea trăda.

Orice discuție despre adevăr şi necinste, sau încredere şi trădare, sau libertate şi tiranie era tabu. Şi aşa era orice subiect care putea duce la astea, precum iubirea, războiul şi politica. Era precaut chiar şi când aborda subiecte destul de nevinovate. În consecință, în căsnicia lor exista o ciudată lipsă de intimitate. Era ciudat să facă dragoste. Constatase că nu putea să ajungă la un punct culminant dacă nu închidea ochii şi pretindea că era în altă parte. Fusese o uşurare că nu trebuise să facă dragoste în ultimele câteva săptămâni, din cauza naşterii lui Chantal.

— Sunt gata dacă şi tu eşti, zise Jane, şi el îşi dădu seama că ea îi zâmbea.

Luă brațul copilului şi întrebă în dari:

— Câți ani ai?

— Cinci.

Când băiatul vorbi, Jean-Pierre înfipse acul.

Copilul începu imediat să plângă. Sunetul vocii lui îl făcu pe Jean-Pierre să se gândească la el însuşi la vârsta de cinci ani, călărind prima lui bicicletă şi căzând şi plângând exact aşa, cu un urlet ascuțit de protest față de o durere neaşteptată. Se uită la fața distrusă a pacientului său de cinci ani, amintindu-şi cât de tare durea şi cât de supărat fusese, şi se trezi gândindu-se: „Cum am ajuns *aici* de *acolo*?"

Lăsă copilul să se ducă la mama lui. Numără treizeci de capsule de 250 de grame de griseofulvină şi i le dădu femeii.

— Dă-i una în fiecare zi, până le termini, o sfătui el în dari, simplu. Nu le da altcuiva – el are nevoie de toate.

Astea erau bune pentru herpes. Pojarul şi gastroenteritele

erau altceva.

— Ține-l în pat până dispar petele şi asigură-te că bea foarte multe lichide.

Femeia dădu din cap.

— Are frați şi surori? o întrebă Jean-Pierre.

— Cinci frați şi două surori, zise femeia cu mândrie.

— Ar trebui să doarmă singur, altfel se îmbolnăvesc şi ei.

Femeia se uită cu îndoială: pesemne că ea avea un singur pat pentru toți copiii ei. Jean-Pierre n-avea ce face în privința asta.

— Dacă nu se simte mai bine după ce termină comprimatele, adu-l înapoi la mine, adăugă Jean-Pierre.

Copilul avea cu adevărat nevoie de un singur lucru, pe care nici Jean-Pierre, nici mama lui nu puteau să i-l ofere – o grămadă de alimente bune, nutritive.

Cei doi plecară din peşteră, copilul slab şi bolnav şi mama fragilă şi obosită. Veniseră, probabil, de la mai mulți kilometri, ea cărând băiatul cea mai mare parte a drumului, iar odată ce părăsi peştera, aveau să umble din nou. Băiatul putea să moară oricum. Dar nu de tuberculoză.

Mai era un pacient: *malangul*, omul sfânt din Banda. Pe jumătate nebun şi de multe ori mai mult de jumătate gol, el rătăcea prin Valea celor Cinci Lei, de la Comar, patruzeci de kilometri în amonte de Banda, la Charikar, în câmpia controlată de ruşi, la aproape o sută de kilometri spre sud-vest.

Vorbea o limbă păsărească şi avea viziuni. Afganii credeau că *malangii* aduceau noroc, şi nu numai că le tolerau comportamentul, ci le dădeau mâncare, băutură şi îmbrăcăminte.

Intră purtând o cârpă în jurul coapselor şi o bonetă de ofițer rus. Se apucă de mijloc, mimând durerea. Jean-Pierre scoase un pumn de pastile de diamorfină şi i le dădu. Nebunul fugi, ținându-şi strâns tabletele de heroină de

sinteză.

— Probabil că până acum a devenit dependent de chestia asta, zise Jane.

Era o notă distinctă de dezaprobare în vocea ei.

— Este, recunoscu Jean-Pierre.

— De ce i le-ai dat?

— Omul are ulcer. Ce altceva ar trebui să fac – să-l operez?

— Tu eşti medicul.

Jean-Pierre începu să-şi facă bagajele. De dimineaţă trebuia să ofere consultaţii la Cobak, la zece sau unsprezece kilometri distanţă, peste munţi – şi avea o întâlnire pe drum.

Plânsul copilului de cinci ani adusese un aer de trecut în peşteră, ca un miros de jucării vechi sau o lumină ciudată care te face să te freci la ochi. Jean-Pierre se simţi uşor dezorientat de asta. Continua să vadă oameni din copilăria lui, feţele lor suprapuse lucrurilor din jur, ca scenele unui film proiectat oarecum incorect pe spatele publicului în loc de pe ecran. O văzu pe prima lui profesoară, mâna de fier mademoiselle médecin, pe Jacques La Fontaine, căruia îi dăduse sângele pe nas fiindcă-i zisese *puşcăriaş*, pe mama lui, slabă şi prost îmbrăcată şi tot timpul zăpăcită, şi, mai presus de toate, pe tatăl lui, un bărbat voinic, musculos, supărat, de cealaltă parte a unei camere despărţite prin grilaj.

Făcu un efort să se concentreze pe echipamentele şi medicamentele de care putea să aibă nevoie la Cobak. Umplu un vas cu apă filtrată, ca să bea cât era departe. Avea să fie hrănit de sătenii de acolo.

Scoase bagajele afară şi le puse pe bătrâna iapă irascibilă pe care o folosea în astfel de călătorii. Animalul ăsta ar fi umblat toată ziua în linie dreaptă, dar era extrem de reticent să ia curba, motiv pentru care Jane îl botezase Maggie, după prim-ministrul britanic Margaret Thatcher.

Jean-Pierre era gata. Se întoarse în peşteră şi sărută gura moale a lui Jane. Când se întoarse să plece, intră Fara cu Chantal. Copilul plângea. Jane se descheie la cămaşă şi-o puse imediat pe Chantal la piept.

— *Bon appétit*, spuse Jean-Pierre atingând obrazul fiicei lui, apoi ieşi.

O conduse pe Maggie în jos de pe munte, spre satul gol, şi se îndreptă spre sud-vest, urmând malul râului.

Merse repede şi neobosit sub soarele fierbinte: era obişnuit.

Lăsând persoana medicului în spate şi gândindu-se la întâlnirea care îl aştepta, începu să se neliniştească. Avea să fie Anatoli acolo? Se putea să fi întârziat, chiar să fi fost capturat. Dacă fusese capturat, vorbise? îl trădase pe Jean-Pierre sub tortură? îl aştepta, oare, acolo un grup de luptători de gherilă, nemiloşi şi sadici şi dornici de răzbunare?

Cu toată poezia şi evlavia lor, afganii erau barbari. Sportul lor național era *buzkashi*, un joc periculos şi sângeros: trupul decapitat al unui vițel era plasat în mijlocul unui câmp, iar cele două echipe opuse se aliniau călare, apoi, la împuşcătura de armă, năvăleau toți spre carcasă. Scopul era s-o ridice, s-o ducă la un punct predeterminat de întoarcere, la vreun kilometru jumătate depărtare, şi s-o aducă înapoi în cerc, fără să permită niciunuia dintre jucătorii din echipa opusă să le-o smulgă. Când hidosul obiect era spintecat, cum se întâmpla de multe ori, un arbitru era acolo să decidă care echipă controla rămăşița mai mare. Jean-Pierre dăduse peste un joc în curs de desfăşurare iarna trecută, chiar în afara oraşului Rokha, din Vale, şi-l urmărise timp de câteva minute înainte să înțeleagă că ei nu foloseau un vițel, ci un om, *şi omul era încă în viață*. Scârbit, încercase să oprească jocul, însă cineva îi zisese că omul era un ofițer rus, ca şi cum asta era

singura explicație pe care cineva şi-ar fi putut dori-o. Jucătorii îl ignoraseră, pur şi simplu, pe Jean-Pierre atunci şi el nu putuse face nimic împotriva a cincizeci de călăreți extrem de încântați de jocul lor sălbatic.

Nu rămăsese să se uite cum omul murea, dar poate ar fi trebuit, fiindcă imaginea care îi stăruia în minte şi-i revenea de fiecare dată când era îngrijorat să nu fie descoperit era a rusului, neajutorat şi sângerând, fiind rupt de viu în bucăți.

Sentimentul trecutului era încă prezent şi, privind la pereții cenuşii de stâncă ai defileului prin care trecea cu paşi mari, revăzu scene din copilăria lui alternând cu frica de a fi prins de luptătorii de gherilă. Amintirile lui timpurii erau despre proces şi despre sentimentul copleşitor de ultraj şi nedreptate pe care îl simțise când îi băgaseră tatăl la închisoare.

Abia dacă ştia să citească, şi totuşi descoperise numele tatălui său pe prima pagină a ziarelor. La vârsta aia – trebuie că avea patru ani – el habar n-avea ce înseamnă să fii erou al rezistenței. Ştia că tatăl lui era comunist, la fel ca prietenii tatălui său, preotul, cizmarul şi omul din spatele tejghelei de la oficiul poştal din sat. Dar se gândea că-i ziceau Roland Roşu din cauza tenului său rumen.

Când tatăl lui fusese condamnat pentru trădare şi primise o sentință de 5 ani de închisoare, lui Jean-Pierre i se spusese că asta avea de-a face cu unchiul Abdul, un bărbat speriat, cu pielea maronie, care stătuse în casă pentru câteva săptămâni şi era de la FLN, numai că Jean-Pierre nu ştia ce reprezentau acele litere şi se gândise că se referea la elefantul de la grădina zoologică. Singurul lucru pe care îl conştientizase clar şi în care crezuse dintotdeauna era că poliția era crudă şi judecătorii erau necinstiți, iar lumea era indusă în eroare de ziare.

Cu trecerea anilor, înțelesese şi suferise mai mult, iar sentimentul de indignare i se accentuase. Când se dusese la

şcoală, ceilalți băieți ziseseră că tatăl lui era un trădător. El le răspunse că, dimpotrivă, tatăl lui luptase cu îndrăzneală şi-şi riscase viața în război, însă ei nu-l crezuseră. El şi mama lui se duseseră să locuiască pentru o vreme în alt sat, dar vecinii aflaseră cumva cine erau şi îşi atenționaseră copiii să nu se joace cu Jean-Pierre. Oricum, partea cea mai rea era vizita la închisoare. Tatăl lui se schimbase vizibil, slăbise, era palid şi bolnăvicios. Dar şi mai rău fusese să-l vadă închis, îmbrăcat într-o uniformă mohorâtă, intimidat şi speriat, zicând „domnule” unor bătăuşi țanțoşi cu bastoane. După un timp, mirosul de închisoare începuse să-i facă greață lui Jean-Pierre, şi vomita de cum intra pe poarta penitenciarului, astfel încât mama lui încetase să-l mai ia.

Până să-şi ispăşească tatăl pedeapsa, Jean-Pierre nu vorbise cu el pe larg, însă, în cele din urmă, înțelesese totul şi văzuse că nedreptatea celor întâmplate era chiar mai mare decât crezuse. După ce germanii invadaseră Franța, comuniştii francezi, deja organizați în celule, jucaseră un rol de lider în rezistență. Când războiul se terminase, tatăl lui continuase lupta împotriva tiraniei de dreapta. La vremea respectivă, Algeria era colonie franceză. Poporul acesteia era asuprit şi exploatat, însă lupta curajos pentru propria libertate. Tinerii francezi erau încorporați în armată şi forțați să lupte împotriva algerienilor într-un război crud, în care atrocitățile comise de armata franceză le amintea multora de activitatea naziştilor. FLN, care pentru Jean-Pierre avea să fie mereu asociat cu imaginea unui bătrân elefant râios dintr-o grădină zoologică provincială, era *Front de Libération Nationale*, Frontul Național de Eliberare a poporului algerian.

Tatăl lui Jean-Pierre era unul dintre cei 121 de oameni bine-cunoscuți care semnaseră o petiție în favoarea libertății algerienilor. Franța era în război, iar petiția fusese numită răzvrătire, fiindcă putea fi interpretată ca încurajând soldații

francezi să dezerteze. Dar tatăl său făcuse mai rău de-atât: luase o valiză plină cu bani colectați de la francezi pentru FLN şi o trecuse peste graniță, în Elveția, unde îi pusese într-o bancă, şi îl adăpostise pe unchiul Abdul, care nu-i era deloc unchi, ci un algerian căutat de DST, poliția secretă.

Ăsta era genul de lucruri pe care le făcuse în războiul împotriva naziştilor, îi explicase el lui Jean-Pierre. El încă ducea aceeaşi luptă. Inamicul nu îl reprezentaseră niciodată germanii, la fel cum după război inamicul nu era poporul francez, capitaliştii, deținătorii de proprietăți, bogății şi privilegiații, clasa conducătoare, care ar fi folosit orice mijloace, indiferent de cât de incorecte, ca să-şi protejeze poziția. Erau atât de puternici, încât controlau jumătate din lume – cu toate astea, exista o speranță pentru cei săraci, cei lipsiți de putere şi asupriți, fiindcă la Moscova conducea poporul, şi în tot restul lumii clasa muncitoare aştepta de la Uniunea Sovietică ajutor, îndrumare şi inspirație în lupta pentru libertate.

Când Jean-Pierre crescuse, imaginea se pătase, şi el aflase că Uniunea Sovietică nu era un paradis al muncitorilor. Dar nu descoperise nimic care să-l facă să-şi schimbe convingerea de bază, că mişcarea comunistă ghidată de la Moscova era singura speranță pentru oamenii oprimați din lume şi singurul mijloc de a-i distruge pe judecătorii, polițiştii şi ziarele care-l trădaseră atât de brutal pe tatăl lui.

Acesta reuşise să-i predea torța fiului. Şi, ca şi cum ar fi ştiut asta, tatăl intrase într-un declin. Nu-şi mai recăpătase fața roşie. Nu mai mersese la demonstrații, nu mai organizase baluri de strângere de fonduri şi nu mai scrisese scrisori la ziarele locale. Avusese o serie de locuri de muncă nepretențioase, la birou. El aparținea partidului, desigur, şi sindicatului, însă nu reluă preşedinția comisiilor, întocmirea de procese-verbale, pregătirea de planuri. Încă mai juca şah

şi bea anisette[4] cu preotul, cizmarul şi cel care ducea corespondenţa prin sat, dar discuţiile lor politice, odată pasionate, deveniseră lipsite de vlagă, ca şi cum revoluţia pentru care munciseră atâta fusese amânată pe termen nedeterminat.

În câţiva ani, tatăl murise. Doar atunci Jean-Pierre descoperise că el contractase tuberculoză în închisoare şi nu-şi revenise niciodată. Îi luaseră libertatea, îi frânseseră spiritul şi-i ruinaseră sănătatea. Dar cel mai mare rău pe care i-l făcuseră fusese să-l stigmatizeze ca trădător. Fusese un erou care-şi riscase viaţa pentru semenii lui, dar murise condamnat pentru trădare.

„Ar regreta acum, tata, dacă ar şti cum vreau să mă răzbun, se gândi Jean-Pierre în timp ce îşi mâna iapa osoasă pe muntele afgan. Graţie informaţiilor pe care le-am oferit, comuniştii de aici au fost capabili să reprime liniile de aprovizionare ale lui Masud. Iarna trecută, el a fost în imposibilitatea de a obţine arme şi muniţii. În vara asta, în loc să lanseze atacuri asupra bazei aeriene, centralelor electrice şi vehiculelor de aprovizionare de pe autostradă, s-a luptat să se apere de raidurile guvernamentale asupra teritoriului *său*. De unul singur, tată, aproape am distrus eficacitatea barbarului ăstuia care vrea să-şi ducă ţara înapoi în Evul Mediu de sălbăticie, subdezvoltare şi superstiţie islamică”.

Desigur, anihilarea liniilor de aprovizionare ale lui Masud nu era de-ajuns. Omul era deja o figură de statură naţională. Mai mult decât atât, avea creierul şi tăria de caracter de a deveni din lider rebel preşedinte legitim. Era un Tito, un de Gaulle, un Mugabe. Trebuia nu doar neutralizat, ci distrus – prins de ruşi, viu sau mort.

Dificultatea era că Masud se mişca repede şi în linişte, ca

---

[4] Lichior cu aromă de anason (n.red.).

un cerb într-o pădure, ivindu-se brusc din tufişuri şi apoi dispărând din nou, la fel de abrupt. Dar Jean-Pierre era răbdător, şi la fel şi ruşii: urma să vină un moment, mai devreme sau mai târziu, când Jean-Pierre avea să ştie cu siguranță exact unde va fi Masud în următoarele douăzeci şi patru de ore – poate dacă ar fi fost rănit sau ar fi planificat să participe la vreo înmormântare – şi atunci Jean-Pierre şi-ar fi folosit radioul ca să transmită un cod special, şi şoimul avea să lovească.

Îşi dorea să-i fi putut spune lui Jane ce făcea, de fapt, acolo. Ar fi fost posibil chiar s-o convingă că avea dreptate. Ar fi lămurit-o că toată activitatea lor medicală era inutilă, că să ajute rebelii nu făcea decât să perpetueze mizeria sărăciei şi ignoranței în care trăiau oamenii şi să întârzie momentul în care Uniunea Sovietică avea să reuşească să ia țara asta de ceafă, ca să zicem aşa, şi s-o tragă, lovind din picioare şi țipând, în secolul al XX-lea. Se putea foarte bine ca ea să înțeleagă asta. Totuşi, ştia instinctiv că ea nu l-ar fi iertat fiindcă o înşelase aşa.

De fapt, s-ar fi înfuriat. Şi-o putea imagina, neîndurătoare, implacabilă, mândră. Avea să-l părăsească imediat, la fel cum îl părăsise pe Ellis Thaler. Ar fi fost de două ori mai furioasă, fiind înşelată în exact acelaşi mod de doi bărbați la rând. Deci, terorizat să n-o piardă, continua s-o înşele, ca un om pe marginea unei prăpăstii, paralizat de frică.

Desigur, ea ştia că *ceva* nu era în regulă. Ar fi putut să ghicească după modul în care îl privea uneori. Cert e că ea simțea o problemă în relația lor, era sigur – nu-i trecuse prin minte că toată viața lui era o prefăcătorie monumentală.

Deplina siguranță nu era posibilă, dar lua toate măsurile de precauție împotriva descoperirii misiunii lui de ea sau de altcineva.

Când folosea radioul, vorbea codificat nu fiindcă ar fi

putut să asculte rebelii – ei n-aveau radiouri – ci armata afgană, şi era atât de plină de trădători, încât n-avea secrete faţă de Masud.

Radioul lui Jean-Pierre era suficient de mic pentru a fi ascuns în fundul fals al genţii sale medicale sau în buzunarul de la cămaşă sau de la vestă, când nu căra geanta. Dezavantajul era că avea putere de transmisie doar pentru conversaţii foarte scurte. I-ar fi trebuit o emisie lungă ca să dicteze detaliile complete ale rutelor şi orarele convoaielor – mai ales în cod – şi ar fi fost nevoie de un radio şi un acumulator mai mari. Jean-Pierre şi monsieur Leblond deciseseră împotriva acestora. În consecinţă, Jean-Pierre trebuia să-şi întâlnească persoana de contact ca să-şi transmită informaţiile.

Urcă un deal şi se uită în jos. Se afla pe marginea unei mici văi. Traseul ducea spre o altă vale, care se desfăşura perpendicular cu aceasta şi era străbătută de un pârâu de munte strălucind în soarele după-amiezii. De cealaltă parte a pârâului, o altă vale urca spre munţi, spre Cobak, destinaţia lui finală. Unde se întâlneau cele trei văi, pe partea apropiată a pârâului, se afla o colibă mică din piatră. Regiunea era presărată cu astfel de construcţii primitive.

Jean-Pierre îşi imagina că fusese ridicată de nomazii şi negustorii care călătoreau şi o foloseau ca să înnopteze.

Porni pe deal în jos, conducând-o pe Maggie. Probabil Anatoli era deja acolo. Jean-Pierre nu-i ştia numele real sau rangul, dar bănuia că era în KGB şi, din ce zisese rusul odată despre generali, că era colonel. Indiferent de rangul lui, nu era un funcţionar. Până la Bagram erau optzeci de kilometri de ţinut muntos, şi Anatoli mersese pe jos, singur, timp de o zi şi jumătate. Era un rus oriental, cu pomeţi înalţi şi piele galbenă, şi în haine afgane trecea drept uzbec, membru al grupului etnic mongoloid din nordul Afganistanului. Asta explica ezitanta lui dari – uzbecii aveau

propria limbă. Anatoli era curajos: nu vorbea limba uzbecă, desigur, aşa că exista posibilitatea să fie demascat. Şi ştia că şi luptătorii de gherilă jucau *buzkashi* cu ofiţerii ruşi capturaţi.

Riscul acestor întâlniri era un pic mai mic pentru Jean-Pierre. Călătoriile lui constante în satele îndepărtate, ca să ofere consultaţii, erau doar uşor ciudate. Cu toate astea, ar fi stârnit suspiciune dacă cineva ar fi observat că se întâmpla să dea peste acelaşi uzbec rătăcitor mai mult de o dată sau de două ori. Şi, desigur, dacă vreun afgan care vorbea franceza ar fi auzit cumva conversaţia medicului cu uzbecul rătăcitor, Jean-Pierre ar fi putut doar să spere să moară rapid.

Sandalele lui nu făceau niciun zgomot pe cărări, iar copitele lui Maggie se scufundau tăcut în pământul plin de praf, astfel că în timp ce se apropia de colibă fluiera un acord, în caz că ar fi fost înăuntru altcineva decât Anatoli: era atent să nu-i sperie pe afgani, care erau toţi înarmaţi şi nervoşi. Lăsă capul în jos şi intră. Spre surprinderea lui, coliba răcoroasă era goală. Se aşeză cu spatele la zidul din piatră şi aşteptă. După câteva minute, închise ochii. Era obosit, dar prea încordat să doarmă. Asta era partea cea mai grea în tot ce făcea: combinaţia de teamă şi de plictiseală care-l biruia în timpul acestor lungi aşteptări. Învăţase să accepte întârzierile în ţara asta fără ceasuri de mână, însă nu dobândise răbdarea imperturbabilă a afganilor. Nu putu să se împiedice să-şi imagineze diferite dezastre care ar fi putut să-l afecteze pe Anatoli. Cât de ironic ar fi fost dacă Anatoli ar fi călcat pe o mină antipersonală rusească şi şi-ar fi pierdut piciorul. Minele astea răneau, de fapt, mai mult animale decât oameni, totuşi nu erau mai puţin eficiente din cauza asta: pierderea unei vaci putea să ucidă o familie afgană la fel de sigur ca şi cum casa le-ar fi fost bombardată cu ei toţi înăuntru. Jean-Pierre nu mai râdea când vedea o

vacă sau o capră cu un picior de lemn necioplit.

În reveria lui, simți prezența cuiva, deschise ochii şi văzu fața orientală a lui Anatoli la câțiva centimetri de a lui.

— Aş fi putut să te jefuiesc, zise Anatoli într-o franceză fluentă.

— Nu dormeam.

Anatoli se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua murdară. Avea o siluetă îndesată, musculoasă în cămaşa umflată de bumbac şi pantaloni, purta turban, o eşarfa cu model şah şi o pătură pământie de lână, numită *pattu*, în jurul umerilor. Lăsă să-i cadă eşarfa de pe față şi zâmbi, arătându-şi dinții pătați de tutun.

— Ce mai faci, prietene?

— Bine.

— Şi soția ta?

Era ceva sinistru în modul în care Anatoli întreba mereu de Jane. Ruşii fuseseră complet împotriva ideii de a o aduce pe Jane în Afganistan, argumentând că ar fi putut să interfereze în munca lui. Jean-Pierre arătase că oricum trebuia să ia o asistentă cu el – era politica „Médecins pour la Liberté" ca întotdeauna să trimită perechi – şi că probabil s-ar fi culcat cu oricine l-ar fi însoțit dacă nu semăna cu King Kong. În cele din urmă, ruşii fuseseră de acord, însă fără tragere de inimă.

— Jane e bine, răspunse Jean-Pierre. A născut în urmă cu şase săptămâni. O fată.

— Felicitări!

Anatoli părea cu adevărat mulțumit.

— Dar nu s-a întâmplat un pic mai devreme?

— Ba da. Din fericire, n-au existat complicații. De fapt, moaşa satului a adus pe lume copilul.

— Nu tu?

— N-am fost acolo. Am fost cu tine.

— Dumnezeule!

Anatoli păru îngrozit.
— Să te țin departe într-o zi așa importantă...
Jean-Pierre fu mulțumit de îngrijorarea lui Anatoli, dar n-o arătă.
— Nu putea fi anticipat, zise el. În plus, a meritat: ai lovit convoiul de care ți-am spus.
— Da. Informațiile tale au fost foarte bune. Felicitări din nou.
Jean-Pierre simți o strălucire de mândrie, însă încercă să fie realist.
— Sistemul nostru pare să meargă foarte bine, adăugă el cu modestie.
Anatoli dădu din cap.
— Care a fost reacția lor la ambuscadă?
— Disperare în creştere.
În timp ce vorbea, Jean-Pierre îşi dădu seama că alt avantaj al întâlnirii lui cu persoana de contact era că putea să dea genul ăsta de informații de fond, sentimente şi impresii, chestii insuficient de concrete ca să fie transmise codificat prin radio.
— Acum sunt mereu în criză de muniție.
— Şi următorul convoi când pleacă?
— Aplecat ieri.
— *Sunt* disperați. Bine.
Anatoli se căută în cămaşă şi scoase o hartă. O desfăşură pe podea. Reprezenta zona dintre Valea celor Cinci Lei şi granița cu Pakistanul.
Jean-Pierre se concentra puternic, amintindu-şi detaliile pe care le memorase în timpul conversației lui cu Mohammed, şi începu să traseze pentru Anatoli ruta pe care convoiul avea s-o urmeze pe drumul de întoarcere din Pakistan.
Nu ştia exact când aveau să se întoarcă, fiindcă Mohammed nu ştia cât timp va petrece în Peshawar, ca să

cumpere cele necesare. Totuşi, Anatoli avea oameni în Peshawar care puteau să-l informeze despre plecarea convoiului spre Valea celor Cinci Lei, şi aşa va reuşi să le afle programul.

Anatoli nu luă nicio notiță, ci memoră fiecare cuvânt rostit de Jean-Pierre. După ce terminară, recapitulară totul, Anatoli repetându-i lui Jean-Pierre ca o verificare. Rusul plie harta şi o vârî înapoi sub cămaşă.

— Şi Masud? întrebă el liniştit.

— Nu l-am mai zărit de ultima dată când am vorbit cu tine, răspunse Jean-Pierre. L-am văzut doar pe Mohammed, şi el nu ştie niciodată sigur unde e Masud sau când are să apară.

— Masud e un vulpoi, zise Anatoli cu o izbucnire rară de emoție.

— Punem noi mâna pe el, spuse Jean-Pierre.

— Oh, îl vom prinde. Ştie că vânătoarea e în toi, aşa că-şi acoperă urmele. Numai că ogarii i-au luat mirosul, iar el nu poate să se ferească mereu de noi pentru totdeauna – suntem atât de mulți şi atât de puternici, şi ne fierbe sângele-n vene.

Dintr-odată deveni conştient că îşi dezvăluise sentimentele. Zâmbi şi îşi recăpătă din nou aerul pragmatic.

— Baterii, zise el şi scoase un pachet de baterii din cămaşă.

Jean-Pierre luă micul aparat de emisie-recepție radio din compartimentul ascuns de pe fundul genții lui medicale, scoase bateriile vechi şi le înlocui cu cele noi. Făceau asta de fiecare dată când se întâlneau, ca să fie siguri că Jean-Pierre n-avea să piardă contactul, pur şi simplu, întrucât rămânea fără baterii. Anatoli urma să le ducă pe cele vechi tot drumul înapoi spre Bagram, întrucât nu exista niciun punct în care să-şi asume riscul să arunce baterii ruseşti, în Valea celor Cinci Lei, unde nu existau aparate electrice.

Când Jean-Pierre îşi puse radioul înapoi în geanta medicală, Anatoli întrebă:

— Ai ceva acolo pentru băşici? Picioarele mele... apoi se opri brusc, se încruntă şi-şi înclină capul, ascultând.

Jean-Pierre se tensionă. Până atunci nu fuseseră niciodată văzuţi împreună. Avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, ştiau asta, şi planificaseră ce vor face, cum se vor comporta ca nişte străini care împart un loc de odihnă şi să-şi continue discuţia când intrusul pleca – sau, dacă intrusul arăta semne de şedere îndelungată, cum vor pleca şi ei, împreună, ca şi cum, din întâmplare, se îndreptau în aceeaşi direcţie. Căzuseră de acord cu toate în prealabil, dar, cu toate astea, Jean-Pierre se simţea în acel moment de parcă vinovăţia i-ar fi fost înscrisă pe toată faţa.

În clipa următoare auzi paşi afară şi sunetul cuiva care respira greu. Şi pe urmă o umbră întunecă intrarea însorită şi în prag se ivi Jane.

— Jane! exclamă el.

Ambii bărbaţi săriră în picioare.

— Ce este? De ce eşti aici? o întrebă Jean-Pierre.

— Slavă Domnului că te-am prins, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Cu coada ochiului, Jean-Pierre îl văzu pe Anatoli întorcându-se, aşa cum un afgan s-ar fi întors cu spatele la o femeie neruşinată. Gestul îl ajută pe Jean-Pierre să-şi revină din şocul de a o vedea pe Jane. Se uită repede înjur.

Din fericire, Anatoli pusese hărţile deoparte cu câteva minute mai înainte. Doar radioul ieşea vreo doi centimetri din geanta medicală. Cu toate astea, Jane nu-l văzuse – încă.

— Stai jos, spuse Jean-Pierre. Revino-ţi.

Se aşeză şi el în acelaşi timp, şi folosi mişcarea ca o scuză ca să-şi mute geanta astfel încât radioul să stea pe partea cu faţa la el şi departe de Jane.

— Care-i problema? o iscodi el.

— O problemă medicală pe care nu pot s-o rezolv.

Tensiunea lui Jean-Pierre se relaxă o fracțiune: se temuse că-l urmărise fiindcă îl suspecta de ceva.

— Bea nişte apă, zise el.

Căută în geantă cu o mână, iar cu cealaltă împinse radioul înăuntru cât scotoci. Când radioul fu ascuns, scoase plosca cu apă filtrată şi i-o întinse. Bătăile inimii începură să-i revină la normal. Îşi recăpătă prezența de spirit. Dovada era ascunsă vederii. Ce altceva era acolo care s-o facă suspicioasă? Poate că-l auzise pe Anatoli vorbind în franceză – dar asta nu era neobişnuit: dacă un afgan cunoştea o a doua limbă, aceasta era de multe ori franceza, iar un uzbec putea să vorbească mai bine franceza decât dari. Ce-i spunea Anatoli când intrase ea? Jean-Pierre îşi aminti: îl întreba de un unguent pentru bătături. Era perfect. Afganii întrebau mereu de medicamente când întâlneau un medic, chiar dacă erau în perfectă stare de sănătate.

Jane bău din ploscă şi începu să vorbească.

— La câteva minute după ce-ai plecat, au adus un băiat de optsprezece ani cu o rană foarte urâtă la coapsă.

Mai luă o înghițitură.

Îl ignora pe Anatoli, şi Jean-Pierre îşi dădu seama că era atât de preocupată de urgența medicală, că abia dacă îl observase pe celălalt bărbat.

— A fost rănit în luptă în apropiere de Rokha, iar tatăl lui l-a cărat tot drumul până în Vale – i-a luat două zile.

Rana era grav cangrenată în momentul în care au ajuns. I-am dat şase sute de miligrame de penicilină cristalină, injectate în fesă, apoi am curățat rana.

— Foarte corect, zise Jean-Pierre.

— Câteva minute mai târziu, a avut un acces de sudoare rece şi a devenit confuz. I-am luat pulsul: era rapid, dar slab.

— A devenit palid sau cenuşiu şi cu dificultăți de respirație?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— I-am tratat şocul – i-am ridicat picioarele, l-am acoperit cu o pătură şi i-am dat ceai, apoi am venit după tine.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Tatăl lui l-a cărat două zile – nu pot să-l las să moară.

— Nu trebuie, replică Jean-Pierre. Şocul alergic e o reacție rară, însă destul de bine cunoscută, la injecțiile cu penicilină. Tratamentul e o jumătate de mililitru de adrenalină injectată într-un muşchi, urmat de un antihistaminic – să spunem şase mililitri de difenhidramină. Vrei să mă întorc cu tine?

Când făcu propunerea asta, se uită la Anatoli, dar rusul nu lăsă să se vadă nicio reacție. Jane oftă.

— Nu, răspunse ea. O fi altcineva pe moarte pe partea cealaltă a dealului. Du-te la Cobak.

— Dacă eşti sigură.

— Sunt.

Un chibrit scăpără când Anatoli îşi aprinse o țigară. Jane îl privi, pe urmă se uită din nou la Jean-Pierre.

— O jumătate de mililitru de adrenalină şi apoi şase mililitri de difenhidramină, repetă ea ridicându-se în picioare.

— Da.

Jean-Pierre se ridică împreună cu ea şi o sărută.

— Eşti sigură că te descurci?

— Sigur.

— Trebuie să te grăbeşti.

— Da.

— Vrei s-o iei pe Maggie?

Jane se gândi la asta.

— Nu cred. Pe cărarea asta e mai rapid să mergi pe jos.

— Cum vrei.
— La revedere.
— La revedere, Jane.
Jean-Pierre o privi ieşind. Rămase liniştit pentru o vreme. Nici el, nici Anatoli nu ziseră nimic. După vreun minut-două, se duse la uşă şi se uită afară.
O vedea pe Jane, la două-trei sute de metri, o siluetă mică, fragilă, într-o rochie subţire de bumbac, mergând cu paşi mari, hotărâţi prin Vale, singură în prăfuitul peisaj brun. O urmări până dispăru într-o cută în dealuri.
Se întoarse înăuntru şi se aşeză cu spatele de perete. El şi Anatoli se uitară unul la altul.
— Iisuse Hristoase Atotputernice! exclamă Jean-Pierre. A fost cât pe ce.

CAPITOLUL OPT

Băiatul muri.

Îşi dădu ultima suflare la aproape o oră după ce ajunse Jane, înfierbântată, plină de praf şi epuizată până pe punctul să se prăbuşească. Tatăl copilului o aştepta la gura peşterii, părând stupefiat şi reprobator. Ea putu intui după postura lui resemnată şi calmii lui ochi căprui că se terminase. El nu zise nimic. Ea intră în peşteră şi se uită la băiat. Prea obosită să fie furioasă, era copleşită de dezamăgire. Jean-Pierre se afla departe şi Zahara era adâncită în doliu, aşa că n-avu pe nimeni cu care să-şi împărtăşească durerea.

Plânse mai târziu, cât era în patul de pe acoperişul casei negustorului, cu Chantal pe o salteluță lângă ea, murmurând din când în când într-un somn aparent neafectat de cele din jur. Plânse pentru tată la fel de mult ca pentru băiatul mort. Ca şi ea, el se forțase dincolo de epuizarea obişnuită în încercarea de a-şi salva băiatul.

Cât de mare era tristețea lui! Lacrimile ei estompară stelele înainte să adoarmă.

Visă că Mohammed vine în patul ei şi face dragoste cu ea, în timp ce tot satul se uită. Apoi îi spune că Jean-Pierre are o aventură cu Simone, soția jurnalistului gras Raoul Clermont, şi că cei doi iubiți s-au întâlnit la Cobak, unde Jean-Pierre se presupune că oferă consultații.

A doua zi o durea peste tot, ca urmare a faptului că trebuise să alerge cea mai mare parte a drumului spre micuța colibă de piatră. „Am avut noroc că Jean-Pierre s-a oprit – ca să se odihnească, probabil – la micuța colibă din piatră, oferindu-mi o şansă să-l prind din urmă”, reflectă ea în timp ce făcea treburi de rutină. Fusese atât de uşurată s-o vadă pe Maggie legată afară şi să-l găsească pe Jean-Pierre în colibă, cu uzbecul acela mic şi amuzant. Cei doi

tresăriseră când intrase ea. O scenă aproape comică. Fusese pentru prima dată când văzuse un afgan ridicându-se în picioare când intra o femeie.

Urcă pe munte cu valiza medicală şi deschise dispensarul din peşteră. În timp ce se ocupa de cazurile obişnuite de malnutriție, malarie, răni infectate şi paraziți intestinali, se gândi la criza din ziua precedentă. Nu mai auzise înainte de şoc alergic. Fără îndoială că cei care trebuiau să facă injecții cu penicilină erau în mod normal învățați ce să facă în legătură cu asta, dar formarea ei fusese atât de grăbită, încât o grămadă de detalii rămăseseră pe dinafară.

De fapt, aproape toate informațiile medicale fuseseră oferite cu zgârcenie, pe motiv că Jean-Pierre era un medic complet calificat şi avea să fie în preajmă să-i spună ce să facă.

Ce moment neliniştitor fusese, stând în sala de clasă, uneori cu asistentele practicante, uneori de una singură, încercând să absoarbă regulile şi procedurile de medicină şi educație pentru sănătate, întrebându-se ce o aştepta în Afganistan. Unele lecții fuseseră opusul reconfortantului. Prima ei sarcină, i se spusese, trebuia să fie construirea unui closet în pământ pentru ea însăşi.

De ce? Fiindcă cel mai rapid mod de a îmbunătăți starea de sănătate a oamenilor din țările subdezvoltate era să-i împiedice să folosească râurile şi pâraiele ca toalete, iar asta le putea fi băgat în cap printr-un exemplu concret.

Profesoara ei, Stephanie, o ochelaristă de patruzeci de ani, genul mama tuturor răniților, în salopetă şi cu sandale, subliniase şi ea pericolele prescrierii prea generoase de medicamente. Cele mai multe boli şi leziuni minore aveau să se vindece fără ajutor medical, însă oamenii primitivi (şi nu tocmai primitivi) voiau mereu pastile şi poțiuni. Jane îşi reaminti că micuțul uzbec îi ceruse lui Jean-Pierre unguent pentru băşici. Probabil că toată viața lui mersese pe distanțe

lungi, dar fiindcă întâlnise un medic, zisese că-l dureau picioarele. Inconvenientul pentru abuzul de antibiotice – în afară de risipa de medicamente – era că un medicament dat pentru o boală banală putea să-l facă pe pacient să dezvolte toleranță, aşa că, atunci când era grav bolnav, tratamentul nu-l vindeca.

Stephanie îi recomandase, de asemenea, lui Jane şi să încerce să lucreze cu vindecătorii tradiționali din comunitate, mai degrabă decât împotriva acestora. Ea avusese succes cu Rabia, moaşa, dar nu şi cu mullahul Abdullah.

Învățarea limbii fusese partea cea mai uşoară. În Paris, înainte să se gândească vreodată să ajungă în Afganistan studiase farsi, limba persană, cu scopul de a-şi îmbunătăți utilitatea ca interpret. Farsi şi dari erau dialecte ale aceleiaşi limbi. Cealaltă limbă principală în Afganistan era paşto, limba paştunilor, însă dari era limba tadjicilor, iar Valea celor Cinci Lei era în teritoriul tadjic. Doar câțiva afgani care făceau călătorii – nomazii, de pildă – vorbeau de obicei atât paşto, cât şi dari. Dacă vorbeau o limbă europeană, era engleza sau franceza. Uzbecul din coliba din piatră vorbise franceza cu Jean-Pierre. Era prima dată când Jane auzea franceza vorbită cu accent uzbec. Suna întocmai accentului rusesc.

Mintea ei se tot întoarse la uzbec în timpul zilei. Gândul la el nu-i dădea pace. Era o senzație pe care o încerca uneori, când ştia că trebuia să facă ceva important, dar nu putea să-şi amintească ce. Fusese ceva ciudat la el, probabil.

La prânz, închise dispensarul, o alăptă şi o schimbă pe Chantal, apoi găti un prânz din sos de orez şi carne şi-l împărți cu Fara. Fata îi devenise extrem de devotată, dornică să facă ceva pe placul ei, reticentă să plece acasă noaptea. Jane încerca s-o trateze mai mult ca pe o egală,

însă asta părea să servească doar ca să-i crească ei adorația.

În căldura zilei, Jane o lăsă pe Chantal cu Fara şi coborî la locul ei secret, o scobitură însorită ascunsă sub o ieşitură pe versantul muntelui. Acolo îşi făcea exercițiile postnatale, hotărâtă să revină la silueta inițială. În timp ce-şi încorda muşchii pelvieni, continuă să-l vizualizeze pe uzbec, ridicându-se în picioare în micuța colibă de piatră, şi expresia de uimire de pe fața lui orientală. Din anumite motive, resimți un sentiment de tragedie iminentă.

Când îşi dădu seama de adevăr, asta nu veni dintr-o revelație fulgerătoare, ci fu mai mult ca o avalanşă, mică la început, pe urmă crescând inexorabil, până când acoperea totul.

Niciun afgan nu s-ar plânge de băşici la picioare, nici măcar ca scuză, fiindcă ei n-aveau cunoştință de astfel de lucruri: era improbabil ca un fermier din comitatul Gloucester să spună că are beri-beri. Şi niciun afgan, oricât de surprins, n-ar reacționa ridicându-se în picioare când intra o femeie. Dacă nu era afgan, atunci ce era? Accentul lui îi oferea răspunsul, deşi puțină lume l-ar fi recunoscut: ea fusese în stare să constate că uzbecul vorbise franceza cu accent rusesc doar fiindcă era lingvist, vorbind atât rusa, cât şi franceza.

Deci, Jean-Pierre se întâlnise cu un rus deghizat în uzbec într-o colibă din piatră dintr-un loc pustiu.

Era o întâmplare? Era posibil, foarte puțin, însă îşi imagină fața soțului ei când ea intrase, iar în scobitura de pe munte putu să citească expresia pe care la momentul respectiv n-o observase: o privire de vinovăție.

Nu, nu era o întâlnire accidentală – era un rendez-vous.

Poate că nu era primul dintr-o astfel de serie de întrevederi tainice. Jean-Pierre călătorea în mod constant în sate îndepărtate, să ofere consultații – chiar aşa, fusese

inutil de scrupulos cu privire la păstrarea în programul lui a vizitelor, o insistenţă prostească într-o ţară fără calendare şi agende, totuşi nu atât de prostească dacă exista alt program, o serie clandestină de întâlniri secrete.

Şi *de ce* se întâlnise cu rusul? Şi asta era evident, şi lacrimi fierbinţi îi umplură ochii lui Jane când îşi dădu seama că scopul lui ar putea fi trădarea. Le dădea informaţii, desigur. Le spunea despre convoaie. Ştiuse întotdeauna rutele, fiindcă Mohammed folosea hărţile lui. Ştiuse aproximativ calendarul, deoarece îi văzuse pe oameni plecând din Banda şi din alte sate din Valea celor Cinci Lei. Le dăduse ruşilor aceste informaţii, în mod evident. Şi ăsta era motivul pentru care ruşii deveniseră în ultimul an atât de plini de succes în capturarea convoaielor. De asta erau în Vale atât de multe văduve îndurerate şi orfani trişti.

„Ce e în neregulă cu mine? chibzui ea într-un acces brusc de autocompătimire, şi lacrimi proaspete i se rostogoliră pe obraji. Mai întâi Ellis, apoi Jean-Pierre – de ce îi aleg pe nemernicii ăştia? E ceva la un om al secretelor care mă atrage? E o provocare să-i nimicesc scuturile? Sunt atât de nebună?”

Şi-l aminti pe Jean-Pierre argumentând că invazia sovietică în Afganistan era justificată. La un moment dat se răzgândise, şi ea crezuse că-l făcuse să-şi dea seama că greşea. Evident, schimbarea fusese falsă. Când decisese să vină în Afganistan ca să spioneze pentru ruşi, adoptase un punct de vedere antisovietic, ca parte a acoperirii lui.

Şi iubirea lui era tot falsă?

Întrebarea însăşi era sfâşietoare. Îşi îngropă faţa în mâini. Era aproape de neconceput. Se îndrăgostise de el, se căsătorise cu el, o sărutase pe mama lui cu faţă acră, se obişnuise cu felul lui de a face dragoste, supravieţuise primei lor certi, se luptase să facă parteneriatul lor să meargă şi dăduse naştere copilului lui în frică şi durere –

făcuse toate astea pentru o iluzie, un decupaj de carton al unui soț, un bărbat căruia nu-i păsa deloc de ea?

Legătura lor semăna într-un fel cu mersul pe jos şi alergatul atât de mulți kilometri, ca să întrebe cum să-l vindece pe băiatul în vârstă de optsprezece ani, şi apoi la întoarcere îl găsise deja mort. Era mai rău decât atât. Era, îşi imagină ea, la fel cum se simțise tatăl după ce-şi cărase fiul două zile doar ca să-l vadă murind.

Simți o senzație de plenitudine în sâni şi-şi dădu seama că sosise timpul pentru alăptarea lui Chantal. Se îmbrăcă, îşi şterse fața cu mâneca şi se duse înapoi sus, pe munte. Când durerea imediată se retrase şi ea începu să gândească mai clar, i se păru că simțise o vagă nemulțumire pe tot parcursul anului lor de căsnicie, iar în acea clipă înțelegea.

Într-un fel, *simțise* tot timpul înşelăciunea lui Jean-Pierre. Din cauza acelei bariere dintre ei nu reuşiseră să devină intimi.

Când ajunse la peşteră, Chantal scâncea şi Fara o legăna. Jane luă bebeluşul şi-l ținu la piept. Chantal începu să sugă. Jane simți disconfortul inițial, ca o crampă în burtă, şi apoi o senzație în piept care era plăcută şi destul de erotică.

Voia să fie singură. Îi zise Farei să se ducă şi să-şi facă siesta în peştera mamei sale.

Alăptarea lui Chantal era liniştitoare. Trădarea lui Jean-Pierre începu să nu i se mai pară un cataclism. Era sigură că iubirea lui pentru ea nu era falsă. Ce rost ar fi avut? De ce ar fi adus-o acolo? Ea nu era de niciun folos spionajului său. Astea sigur se întâmplaseră fiindcă o iubea.

Şi dacă o iubea, toate celelalte probleme puteau fi rezolvate. Trebuia să înceteze să lucreze pentru ruşi, desigur. Pentru moment, nu prea se vedea înfruntându-l – ar spune „Totul a fost dezvăluit!”, de pildă? Nu, dar cuvintele urmau să-i vină când avea să aibă nevoie de ele. Apoi ar fi trebuit să le ducă pe ea şi pe Chantal înapoi în

Europa... înapoi în Europa. Când îşi dădu seama că va fi nevoită să plece acasă, fu inundată de un sentiment de uşurare. O luase prin surprindere. Dacă cineva ar fi întrebat-o dacă îi place Afganistanul, ar fi răspuns că ceea ce făcea era fascinant şi meritat şi că făcuse faţă foarte bine, într-adevăr, şi chiar o făcuse cu plăcere. Dar în momentele acelea, având în faţă perspectiva de a se întoarce la civilizaţie, rezistenţa i se ffânse şi recunoscu faţă de sine că peisajul dur, iama amarnică, oamenii ca nişte extratereştri, bombardamentele şi fluxul nesfârşit de bărbaţi şi băieţi schilodiţi şi mutilaţi îi încordaseră nervii la maximum.

„Adevărul e că e *groaznic* aici”, se gândi ea.

Chantal se opri din supt şi adormi. Jane o puse jos, o schimbă şi o aşeză pe salteluţa ei, încet ca să n-o trezească. Serenitatea de nezdruncinat a copilului era o binecuvântare. Dormise în toate tipurile de criză – niciun fel de zgomot sau mişcare, oricât de mare, n-ar fi trezit-o dacă era sătulă şi curată. Totuşi, era sensibilă la starea de spirit a lui Jane, şi de multe ori se trezea când aceasta era supărată, chiar şi când nu era mult zgomot.

Jane se aşeză cu picioarele încrucişate pe salteaua ei, privindu-şi copilul cum doarme, gândindu-se la Jean-Pierre. Îşi dorea ca el să fi fost acolo, în clipa aia, ca să-i poată vorbi.

Se întrebă de ce nu mai era furioasă – ca să nu spunem revoltată – că el trădase luptătorii de gherilă în favoarea ruşilor. Oare fiindcă era împăcată cu gândul că toţi bărbaţii erau mincinoşi? Oare ajunsese să creadă că singurele nevinovate în războiul ăsta erau mamele, soţiile şi fiicele din ambele părţi? Oare faptul că era soţie şi mamă îi schimbase personalitatea, aşa că o astfel de trădare n-o mai revolta? Sau era doar fiindcă îl iubea pe Jean-Pierre? Nu ştia.

Oricum, era momentul să se gândească la viitor, nu la trecut. Urmau să se întoarcă la Paris, unde erau poştaşi şi

librării, şi apă la robinet. Chantal avea să poarte haine frumoase şi va avea cărucior, şi scutece de unică folosință.

Vor trăi tustrei într-un mic apartament dintr-un cartier interesant, unde unicul pericol real pentru viață ar fi fost şoferii de taxi. Jane şi Jean-Pierre ar lua-o de la capăt, iar de data asta chiar s-ar cunoaşte unul pe altul. Ar lucra amândoi ca să facă lumea un loc mai bun prin mijloace progresive şi legitime, fără intrigă sau trădare. Experiența lor din Afganistan i-ar ajuta să obțină locuri de muncă în dezvoltarea Lumii a Treia, poate prin intermediul Organizației Mondiale a Sănătății. Viața de cuplu ar fi cum şi-a imaginat-o ea, cu ei trei trăind bine, fiind fericiți şi simțindu-se în siguranță.

Intră fara. Timpul siestei se sfârşise. Ea o salută respectuos pe Jane, se uită la Chantal, apoi, văzând copilul dormind, se aşeză cu picioarele încrucişate pe pământ, aşteptând instrucțiuni. Ea era fata cea mare a fiului Rabiei, Ismael Gul, care era plecat cu convoiul...

Jane suspină. Fara se uită întrebător la ea. Jane făcu o mişcare depreciativă cu mâna şi Fara se uită în altă parte.

Tatăl ei este cu convoiul, reflectă Jane.

Jean-Pierre trădase acel convoi ruşilor. Tatăl Farei avea să moară în ambuscadă – dacă Jane nu făcea ceva ca să prevină asta. Dar ce? Putea fi trimis un mesager ca să intersecteze convoiul la trecătoarea Khyber şi să-l abată pe alt traseu. Mohammed putea să aranjeze asta, însă Jane ar fi trebuit să-i spună de unde ştia că urma să fie atacat acel convoi – şi apoi Mohammed avea să-l ucidă, fără îndoială, pe Jean-Pierre, probabil cu mâinile goale.

„Dacă cineva trebuie să moară, să fie Ismael mai degrabă decât Jean-Pierre”, chibzui Jane.

Pe urmă se gândi la ceilalți treizeci şi ceva de oameni din Vale care erau în convoi, şi avu o străfulgerare: „Au să moară *toți* ca să-mi salveze soțul – Kahmir Khan, cu barba

subțire, şi bătrânul plin de cicatrice, Shahazai Gul, şi Yussuf Gul, care cântă atât de frumos, şi Sher Kador, băiatul care are grijă de capre, şi Abdur Mohammed, fără niciun dinte în față, şi Ali Ghanim, care are paisprezece copii?”

Trebuia să mai existe o cale.

Se duse la gura peşterii şi se uită afară. De vreme ce siesta se sfârşise, copiii ieşeau din peşteri şi-şi reluau jocurile printre pietre şi tufişuri spinoase. Mousa, în vârstă de nouă ani, singurul fiu al lui Mohammed – chiar mai răsfățat de când avea o singură mână – se fălea cu noul cuțit pe care tatăl lui, nebun după el, i-l dăduse. O văzu pe mama Farei trudind să urce dealul cu un mănunchi de lemne de foc pe cap. Era şi soția mullahului, spălându-i cămaşa lui Abdullah. Nu-i vedea pe Mahommed şi pe soția lui, Halima. Ştia că el era acolo, în Banda, fiindcă îl zărise de dimineață. Mâncase împreună cu soția şi copiii în peştera lor – cele mai multe familii aveau propria peşteră. Probabil că era acolo, dar Jane era reticentă să-l caute direct, deoarece asta ar fi scandalizat comunitatea, şi trebuia să fie discretă.

„Ce-am să-i spun?”, chibzui ea.

Se gândi la o cerere simplă: *Fă asta pentru mine*, *fiindcă te rog eu*. Ar fi mers cu orice bărbat occidental îndrăgostit de ea, dar musulmanii nu păreau să aibă o idee romantică despre iubire – ce simțea Mohammed pentru ea era mai mult un fel de poftă tandră. Asta, cu siguranță, nu-l punea la dispoziția ei. Şi, oricum, nu era sigură că el încă simțea asta. Ce să facă, atunci? El nu-i datora nimic. Nu-l tratase niciodată pe el sau pe soția lui. Doar pe Mousa – îi salvase viața băiatului. Mohammed avea la ea o datorie de onoare.

Fă asta pentru mine, *fiindcă ți-am salvat fiul*. Asta putea să funcționeze.

Însă Mohammed ar fi întrebat de ce.

Mai multe femei apărură, aducând apă şi măturându-şi peşterile, având grijă de animale şi gătind. Jane ştia că în scurt timp avea să-l vadă pe Mohammed.

Ce să-i spun?

Ruşii ştiu traseul convoiului.

Cum au aflat?

Nu ştiu, *Mohammed*.

Atunci, de ce eşti atât de sigură?

Nu pot să-ți spun. *Am auzit o conversație*. *Am primit un mesaj de la Serviciul Secret Britanic*. *Am o bănuială*. *Am ghicit în cărți*. *Am avut un vis*.

Asta era: un vis.

Îl văzu. Ieşea din peştera lui, înalt şi chipeş, purtând haine de călătorie: bonetă rotundă Chitrali, ca a lui Masud, modelul cel mai purtat de luptătorii de gherilă, *pattu* pământiu care servea drept mantie, ştergar, pătură şi camuflaj, şi cizme din piele de vițel lungi până la jumătatea gambei, pe care le luase de la cadavrul unui soldat rus. El traversă poiana cu pasul cuiva care are drum lung de parcurs înainte de apusul soarelui. O apucă pe cărarea care cobora de pe munte spre satul pustiu.

Jane privi cum îi dispare silueta înaltă. „Acum sau niciodată”, se gândi ea. Şi se duse după el. La început merse încet şi firesc, ca să nu fie evident că se duce după Mohammed. Apoi, când ieşi din raza vizuală a peşterilor, o rupse la fugă.

Alunecă şi se împiedică pe cărarea prăfuită, gândindu-se: „Mă întreb ce-mi face în măruntaie toată alergarea asta”.

Când îl văzu pe Mohammed înaintea ei, îl strigă. El se opri, se întoarse şi o aşteptă.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, zise ea când îl prinse din urmă.

— Şi cu tine, Jane Debout, răspunse el politicos.

Ea făcu o pauză, recăpătându-şi respirația. El o privi cu o

expresie de îngăduință cu o uşoară notă de amuzament.

— Ce face Mousa? întrebă ea.

— E bine şi fericit, şi învață să-şi folosească mâna stângă. O să ucidă ruşi cu ea într-o zi.

Era o glumă: mâna stângă era în mod tradițional utilizată pentru treburi „murdare”, dreapta pentru a mânca. Jane zâmbi confirmând că-i înțelege vorbele de duh:

— Mă bucur că am reuşit să-i salvăm viața, adăugă ea.

Dacă o considera nesuferită, el n-o arătă.

— Vă sunt veşnic îndatorat, zise el.

Asta urmărise ea.

— Ai putea face ceva pentru mine, adăugă ea.

Expresia lui era imposibil de citit.

— Dacă-mi stă în putere...

Jane privi în jur după un loc unde să se aşeze. Stăteau în picioare lângă o casă bombardată. Pietrele şi lutul de pe peretele frontal căzuseră în potecă şi se vedea în interiorul clădirii, unde singurul mobilier rămas erau un vas crăpat şi, absurd, o poză color a unui Cadillac agățată pe un perete. Jane se aşeză pe dărâmături şi, după o clipă de ezitare, Mohammed se aşeză lângă ea.

— Este în puterea ta, zise ea. Dar asta va cauza unele mici probleme.

— Ce este?

— S-ar putea să crezi că e capriciul unei femei proaste.

— Poate.

— Ai să fii tentat să mă amăgeşti, fiind de acord cu cererea mea, şi apoi să „uiți” s-o îndeplineşti.

— Nu.

— Te rog să fii sincer cu mine, indiferent dacă refuzi sau nu.

— O să fiu.

„Gata cu asta”, reflectă ea.

— Vreau să trimiți un mesager la convoi şi să le ordoni

să-şi schimbe ruta spre casă.

El fu destul de luat prin surprindere – se aştepta, probabil, la o cerere banală, casnică.

— Dar de ce? o iscodi el.

— Crezi în vise, Mohammed Khan?

El ridică din umeri.

— Visele sunt vise, răspunse el evaziv.

„Poate că este o abordare greşită, se gândi ea, o viziune ar fi, poate, mai bună”.

— Când stăteam întinsă singură în peştera mea, în arşița zilei, mi s-a părut că am văzut un porumbel alb.

El deveni brusc atent, şi ea ştiu că vorbise despre lucrul potrivit: afganii credeau că porumbeii albi erau uneori locuiți de spirite.

— Dar probabil că am visat, fiindcă pasărea a încercat să-mi vorbească.

— Aha!

„El a luat asta ca un semn că am avut o viziune, nu un vis”, reflectă Jane.

— Nu înțelegeam ce spunea, deşi ascultam cât de atentă puteam. Cred că vorbea paşto.

Mohammed făcu ochii mari. Un mesager din teritoriul paştun...

— Apoi l-am văzut pe Ismael Gul, fiul Rabiei şi tatăl Farei, în picioare în spatele porumbelului.

Îşi puse mâna pe brațul lui Mohammed şi se uită în ochii lui, gândindu-se: „Aş putea să te încing ca pe o lumină electrică, bărbat nărod şi nesăbuit”.

— Avea un cuțit în inimă şi plângea cu lacrimi de sânge, continuă Jane. Arăta spre mânerul cuțitului, ca şi cum voia să i-l scot eu din piept. Mânerul era încrustat cu nestemate.

Undeva, în străfundurile minții ei, medita: „De unde am *scos* chestia asta?”

— M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre el. Mi-era

teamă, dar trebuia să-i salvez viața. Pe urmă, când am întins mâna să-i scot cuțitul...

— Ce?

— A dispărut. Cred că m-am trezit.

Mohammed îşi închise gura larg deschisă, îşi recăpătă controlul şi se încruntă cu importanță, ca şi cum se gândea cu grijă cum să interpreteze visul., Acum e momentul să-l întărât un pic”, se gândi Jane.

— S-ar putea să fie o prostie, zise ea abordând o expresie de fetiță, gata să cedeze în fața superioarei lui judecăți masculine. Tocmai de aceea te rog să faci asta *pentru mine*, pentru cea care a salvat viața fiului tău. Ca să-mi aduci pacea în suflet.

El se arătă imediat un pic trufaş.

— Nu e nevoie să invoci o datorie de onoare.

— Asta înseamnă că o vei face?

— Ce fel de nestemate erau pe mânerul cuțitului? răspunse el cu o întrebare.

„Oh, Doamne, reflectă ea. Care ar trebui să fie răspunsul corect?” Vru să spună „smaralde”, dar erau asociate cu Valea celor Cinci Lei, şi acest fapt putea implica varianta că Ismael fusese ucis de un trădător din Vale.

— Rubine, răspunse ea.

El dădu încet din cap.

— Ismael n-a vorbit cu tine?

— Părea că încerca să vorbească, însă nu putea.

El dădu din cap din nou, şi Jane chibzui: „Haide *odată*, *hotărăşte-te* naibii”.

— Prevestirea e clară. Convoiul trebuie deturnat, replică el în cele din urmă.

„Slavă Domnului pentru asta”, se gândi Jane.

— Sunt aşa de uşurată, zise ea cu sinceritate. Nu ştiam ce să fac. Însă acum sunt sigură că Ahmed va fi salvat.

Se întrebă ce putea face ca să-l silească pe Khan să

spună ce are de gând şi să nu-l lase să se răzgândească. Nu putea să-l forţeze să jure. Se întrebă dacă să-i strângă mâna. Într-un sfârşit, decise să pecetluiască promisiunea lui cu un gest chiar mai vechi: se aplecă şi-l sărută pe gură, repede, dar delicat, nedându-i şansa nici să refuze, nici să răspundă.

— Îţi mulţumesc! zise ea. Ştiu că eşti un om de cuvânt.

Se ridică în picioare. Lăsându-l aşezat, părând un pic ameţit, se întoarse şi fugi în sus pe cărare, spre peşteri.

În vârf se opri şi se uită înapoi.

Mohammed cobora dealul cu paşi mari, deja la ceva distanţă de casa bombardată, cu capul sus şi braţele legănându-se. „L-a excitat rău sărutul ăla, reflectă Jane. Ar trebui să-mi fie ruşine. M-am jucat cu superstiţia, vanitatea şi sexualitatea lui. Ca feministă, n-ar fi trebuit să-i exploatez prejudecăţile – femeia intelectuală, femeia supusă, femeia cochetă – să-l manipulez. Dar a mers. A funcţionat!"

Îşi continuă drumul. Data viitoare trebuia să se descurce cu Jean-Pierre. El urma să fie acasă cam la amurg: avea să aştepte până la mijlocul după-amiezii, când soarele era un pic mai puţin fierbinte, înainte să-şi înceapă călătoria, la fel ca şi Mohammed. Simţea că Jean-Pierre avea să fie mai uşor de manipulat decât Mohammed. Pe deoparte, cu Jean-Pierre putea să spună adevărul. Pe de altă parte, el greşise.

Ajunse la peşteri. Mica tabără era ocupată. Câteva avioane cu reacţie ruseşti vâjâiră pe cer.

Toată lumea se opri din treabă ca să se uite la ele, deşi erau prea sus şi prea departe ca să bombardeze. Când se îndepărtară, băieţii mici îşi întinseră braţele ca aripile şi alergară în jur, scoţând sunete de motor cu reacţie. Pe cine bombardau în zborurile lor imaginare? se întrebă Jane.

Intră în peşteră, o verifică pe Chantal, îi zâmbi Farei şi scoase jurnalul. Atât ea, cât şi Jean-Pierre scriau în el aproape în fiecare zi. Era în primul rând un dosar medical şi

intenționau să-l ia cu ei înapoi în Europa, în beneficiul altora, care urmau să ajungă după ei în Afganistan. Ea şi Jean-Pierre fuseseră încurajați să înregistreze, deopotrivă, şi simțăminte, şi probleme personale, pentru ca alții să ştie la ce să se aştepte. Şi Jane scrisese destul de amănunțit despre sarcina ei şi naşterea lui Chantal, dar notase extrem de cenzurat partea referitoare la viața ei emoțională.

Se aşeză cu spatele de peretele peşterii, cu caietul pe genunchi, şi scrise povestea băiatului de optsprezece ani care murise din cauza şocului alergic. Asta o întristă, dar n-o deprimă – o reacție sănătoasă, îşi zise ea.

Adăugă scurte informații despre cazurile minore din acea zi, apoi răsfoi într-o doară prin jurnal. Înregistrările pripite, scrise foarte mărunt de mână ale lui Jean-Pierre, erau foarte scurte şi la obiect, constând aproape în întregime din simptome, diagnostice, tratamente şi rezultate: *viermi*, ar fi scris el, sau *malarie*. Apoi *vindecat* sau *stabil* sau, uneori, *mort*. Jane avea tendința să scrie fraze, precum *S-a simțit mai bine în dimineața asta* sau *Mama are tuberculoză*. Citi despre primele zile de sarcină, mameloanele iritate, coapsele îngroşate şi greața de dimineață. O interesa mai mult să vadă că, aproape cu un an în urmă, ea scrisese: *Mi-e frică de Abdullah*. Uitase asta.

Puse jurnalul deoparte. Împreună cu Fara, îşi petrecu următoarele două ore spălând şi făcând curățenie în dispensarul din peşteră. Apoi veni timpul să revină în sat şi să se pregătească pentru noapte. După ce coborî de pe munte, îşi făcu de lucru în casa negustorului, pe urmă se gândi cum să abordeze confruntarea cu Jean-Pierre. Ştia ce să facă – l-ar fi luat la o plimbare, dar nu era sigură ce să spună exact.

Încă nu se hotărâse când veni el, câteva minute mai târziu. Îi şterse praful de pe față cu un ştergar umed şi-i dădu ceai verde într-o ceaşcă de porțelan. Arăta puțin

obosit, nicidecum epuizat, ea ştia foarte bine: era capabil să meargă pe distanțe mult mai lungi. Rămase cu Jean-Pierre cât își bău ceaiul, încercând să nu se holbeze la el şi gândindu-se: „M-ai mințit”. După ce el se odihni o vreme, ea propuse:

— Haide să mergem afară, cum obişnuiam.

— Unde vrei să mergi? întrebă el puțin surprins.

— Oriunde. Nu-ți aminteşti vara trecută, cum obişnuiam să ieşim doar ca să ne bucurăm de seară?

— Ba da, zâmbi el.

Îl iubea când zâmbea aşa.

— O luăm şi pe Chantal?

— Nu, răspunse ea, nevrând să fie distrasă, o să fie în regulă cu Fara.

— Bine, acceptă el uşor uimit.

Jane îi zise Farei să le pregătească masa de seară – ceai, pâine şi iaurt – apoi ea şi Jean-Pierre părăsiră casa. Lumina zilei pălea şi aerul serii era blând şi parfumat. Ăsta era cel mai bun moment al zilei de vară. În timp ce se plimbau pe câmpuri spre râu, ea îşi aminti cum se simțise pe aceeaşi potecă vara trecută: anxioasă, confuză, emoționată şi hotărâtă să reuşească. Era mândră că făcuse față atât de bine, dar bucuroasă că aventura era pe cale să se încheie.

Se simțea tot mai tensionată pe măsură ce momentul confruntării se apropia, chiar dacă ea continua să-şi spună că, personal, n-avea nimic de ascuns, nimic pentru care să se simtă vinovată şi nimic de care să se teamă. Traversară râul într-un loc unde se întindea larg şi superficial peste un prag de stâncă, pe urmă urcară o râpă şi ajunseră pe partea cealaltă a stâncii. În vârf, se aşezară pe pământ şi-şi atârnară picioarele deasupra prăpastiei.

O sută de metri mai jos, Râul celor Cinci Lei se grăbea la vale, ciocnind bolovanii şi făcând spume furioase printre praguri. Jane se uită peste Vale. Terenul cultivat era

străbătut de canale de irigație şi ziduri din piatră. Culorile luminoase verde şi auriu ale culturilor în pârg făceau câmpurile să arate ca nişte cioburi de sticlă colorată de la o jucărie distrusă. Ici, colo, imaginea era pătată de daunele făcute de bombe – ziduri căzute, şanțuri blocate şi cratere de noroi în mijlocul lanurilor unduitoare. Ocazional, câte o bonetă rotundă sau un turban negru indicau că unii dintre bărbați erau deja la muncă, recoltându-şi culturile, în timp ce ruşii îşi aliniau avioanele pe pistă şi îşi puneau deoparte bombele, pentru noapte. Capetele cu eşarfe sau siluetele mai mici erau femei şi copii mai mari, care ajutau cât mai era lumină. Pe cealaltă parte a Văii, terenurile agricole se luptau să urce pantele joase ale muntelui, dar în curând le predau stâncii prăfuite. Din grupul de case din stânga, fumul de la câteva focuri de gătit se ridica în linii drepte ca trase cu creionul, până când adierea uşoară le puse în neorânduială. Aceeaşi adiere aduse frânturi neinteligibile de conversație de la femeile care se scăldau dincolo de un cot al râului, în amonte. Vocile le erau domoale şi râsul copios al Zaharei nu se mai auzea, fiindcă era în doliu. Şi totul din cauza lui Jean-Pierre...

Gândul îi dădu curaj lui Jane.

— Vreau să mă duci acasă, zise ea brusc.

La început, el o înțelese greşit.

— Abia am ajuns aici, spuse el iritat.

Apoi se uită la ea şi încruntarea i se şterse.

— Oh, rosti el.

Era o notă de imperturbabilitate în vocea lui pe care Jane o estimă de rău augur, şi-şi dădu seama că era posibil să nu facă după capul ei fără luptă.

— Da, zise ea cu fermitate. Acasă.

El îşi puse brațul în jurul ei.

— Țara asta te afectează din când în când, zise el.

Nu se uita la ea, ci la râul care se grăbea mult sub

picioarele lor.

— Eşti deosebit de vulnerabilă la depresie în momentul ăsta, chiar după naştere. În câteva săptămâni, o să găseşti...

— Nu mă lua de sus! şuieră ea.

N-avea de gând să-l lase să scape cu prostii de genul ăsta.

— Păstrează-ţi atitudinea profesionistă pentru pacienţii tăi.

— Bine, se conformă el şi îşi retrase braţul.

— Înainte să venim am decis că o să stăm aici doi ani. Tururile scurte sunt ineficiente, am fost de acord, din cauza timpului şi a banilor cheltuiţi pentru formare, călătorie şi stabilire. Am hotărât amândoi să facem totul cu profesionalism, aşa că ne-am *angajat* pentru un stagiu de doi ani...

— Şi apoi am avut un copil.

— N-a fost ideea mea!

— Oricum, m-am răzgândit.

— N-ai *dreptul* să te răzgândeşti.

— Nu eşti stăpânul meu! zise ea furioasă.

— E exclus. Haide să încheiem discuţia.

— Abia am început, spuse ea.

Atitudinea lui o înfuria. Conversaţia se transforma într-o ceartă cu privire la drepturile ei ca individ, şi cumva ea nu voi să câştige spunându-i că ştia despre spionajul lui, nu încă, oricum. Voia ca el să recunoască faptul că era liberă să ia propriile decizii.

— N-ai niciun drept să mă ignori sau să treci peste dorinţele mele, adăugă ea. Vreau să plec în vara asta.

— Răspunsul e Nu.

Ea decise să încerce să poarte cu el o discuţie logică.

— Suntem aici de un an. Am muncit bine. Am făcut şi sacrificii considerabile, mai multe decât am anticipat. N-am făcut îndeajuns?

— Am fost de acord cu doi ani, repetă el cu încăpăţânare.

— Asta a fost cu mult timp în urmă şi înainte de a o avea pe Chantal.

— Atunci, voi două ar trebui să plecați şi să mă lăsați pe mine aici.

Pentru o clipă, Jane se gândi la asta. Să călătorească împreună cu un convoi spre Pakistan, cărând un copil, era dificil şi periculos. Fără un soț, ar fi fost un coşmar.

Dar nu era imposibil. Totuşi, ar fi însemnat să-l lase pe Jean-Pierre în urmă. El ar fi putut să continue să trădeze convoaiele şi, o dată la câteva săptămâni, mai mulți soți şi fii din Vale ar muri. Şi mai era un motiv pentru care nu putea să-l lase în urmă: asta le-ar fi distrus căsnicia.

— Nu, zise ea. Nu pot să plec singură. Trebuie să vii şi tu.

— Ba nu, spuse el furios. Ba nu!

Sosise momentul în care *trebuia* să-l confrunte cu ce ştia ea.

Respiră adânc.

— Trebuie, începu ea.

— Ba nu trebuie, o întrerupse el.

Îşi îndreptă arătătorul spre Jane, şi ea se uită în ochii lui şi văzu acolo ceva care o sperie.

— Nu poți să mă forțezi. Nu încerca.

— Ba *pot*...

— Nu te sfătuiesc, continuă el, iar vocea îi era îngrozitor de rece.

Dintr-odată i se păru străin, cineva pe care nu-l cunoştea. Tăcu pentru o clipă, reflectând.

Se uită la un porumbel care se ridicase din sat şi zbura spre ea. Avea cuib pe fața stâncii, un pic mai jos de picioarele ei.

„Nu-l cunosc pe omul ăsta! se gândi ea panicată. După un an întreg, încă nu ştiu cine este!”

— Mă iubeşti? îl întrebă ea.

— Dacă te iubesc, nu înseamnă că trebuie să fac tot ce

vrei.

— E un Da?

Se uită lung la ea. Jane îi susținu neclintită privirea, încet, lumina dură îi dispăru din ochi şi el se relaxă. În cele din urmă, zâmbi.

— E un Da, răspunse el.

Jane se aplecă spre el, şi Jean-Pierre o cuprinse din nou cu brațul.

— Da, te iubesc, şopti el încet şi o sărută pe creştet.

Ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui şi se uită în jos.

Porumbelul la care se uita zbură din nou. Era un porumbel alb, precum cel din viziunea ei inventată. Pluti îndepărtându-se, alunecând fără efort în jos, spre malul râului.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, ce voi face în continuare?”

Fiul lui Mohammed, Mousa – cunoscut după accident sub numele Stângaciul – fu primul care zări convoiul când se întoarse. El veni alergând în poiana din fața peşterii, strigând cu o voce foarte ascuțită:

— S-au întors! S-au întors!

Nimeni nu trebui să întrebe *cine*.

Era în cursul dimineții şi Jane şi Jean-Pierre se aflau în dispensarul din peşteră. Jane se uită la Jean-Pierre. Pe fața lui se citea o uşoară urmă de încruntare nedumerită: era mirat de ce ruşii nu acționaseră în baza informațiilor lui şi nu prinseseră convoiul într-o ambuscadă. Jane se întoarse de la el, astfel încât acesta să nu vadă triumful pe care-l simțea. Ea le salvase viețile! Yussuf avea să cânte în seara aceea, şi Sher Kador îşi va număra caprele, iar Ali Ghanim îşi va săruta cei paisprezece copii. Yussuf era unul dintre fiii Rabiei: salvarea vieții lui compensa faptul că Rabia o ajutase s-o aducă pe Chantal pe lume. Toate mamele şi fiicele care ar fi putut fi în doliu se bucurau în acele momente.

Se întreba cum se simțea Jean-Pierre. Era furios, frustrat

sau dezamăgit? Era greu de imaginat că cineva putea fi dezamăgit fiindcă nu fuseseră ucişi oameni. Aruncă o privire la el, dar faţa lui era inexpresivă.

„Mi-aş dori să ştiu ce se întâmplă în mintea lui”, se gândi ea.

Pacienţii lor dispărură în câteva minute: toată lumea cobora în sat ca să întâmpine călătorii.

— Coborâm şi noi? întrebă Jane.

— Du-te tu, răspunse Jean-Pierre. Termin aici şi vin şi eu după tine.

— Bine, zise Jane.

Voia ceva timp ca să-şi revină, presupuse ea, ca să poată pretinde că era încântat de întoarcerea lor în siguranţă când îi vedea.

O luă pe Chantal şi o apucă pe poteca abruptă spre sat. Simţi căldura rocii prin tălpile subţiri ale sandalelor.

Încă nu-l înfruntase pe Jean-Pierre. Totuşi, asta nu putea să dureze la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, el va afla că Mohammed trimisese un mesager să devieze ruta prestabilită a convoiului. Fireşte, s-ar întreba de ce făcuse Mohammed asta, şi Khan i-ar spune despre viziunea lui Jane.

Dar Jean-Pierre ştia că Jane nu credea în viziuni...

„De ce mi-e frică? se întrebă ea. Nu eu sunt vinovată, el e. Cu toate astea, mă simt de parcă secretul lui e ceva de care ar trebui să-mi fie ruşine. Ar fi trebuit să fi vorbit cu el despre asta imediat, în seara în care ne-am dus în vârful stâncii. Ţinând-o în mine atât de mult, am devenit o trişoare. Poate asta e. Sau poate că e privirea uneori ciudată din ochii lui...”

Nu renunţase la decizia de a se întoarce acasă, însă până atunci nu reuşise să se gândească la o modalitate de a-l convinge pe Jean-Pierre să meargă. Visase o duzină de scheme bizare, de la a trimite un mesaj fals prin care să

anunțe că mama lui era pe moarte la otrăvirea iaurtului său cu ceva care i-ar da simptomele unei boli menite să-l oblige să se întoarcă în Europa pentru tratament. Cea mai simplă şi mai puțin exagerată idee a ei era să amenințe că-i va dezvălui lui Mohammed că Jean-Pierre era spion.

N-ar fi făcut-o niciodată, desigur, deoarece să-l demaşte ar fi fost ca şi cum l-ar fi ucis. Dar ar fi *crezut* Jean-Pierre că ea şi-ar fi dus până la capăt amenințarea? Probabil că nu. Trebuia să fie cineva dur, nemilos, cu inimă de piatră, ca să creadă că ar fi capabilă să-şi ucidă, practic, soțul – şi dacă Jean-Pierre era atât de dur, nemilos şi cu inimă de piatră, ar fi putut s-o ucidă pe Jane.

Se înfioră, în ciuda căldurii. Discuția asta despre ucidere era grotescă. „Atunci când doi oameni găsesc o asemenea plăcere unul în trupul celuilalt, ca noi, cum ar putea să-şi facă rău reciproc?”, chibzui ea.

Odată ajunsă în sat, începu să audă focuri de armă trase la întâmplare şi cu exuberanță, ceea ce însemna că avea loc o sărbătoare afgană. Se îndreptă spre moschee – totul se întâmpla la moschee. Convoiul era în curte, oameni, cai şi bagaje, înconjurat de femei zâmbitoare şi copii care scânceau. Jane se opri la marginea mulțimii, uitându-se.

„A meritat, medită ea. A meritat grija şi frica şi a meritat să-l manipulez pe Mohammed în felul ăla nedemn ca să văd asta, bărbații întorşi în siguranță, reuniți cu soțiile, mamele, fiii şi fiicele lor”.

Ce se întâmplă apoi fu, probabil, cel mai mare şoc din viața ei.

Acolo, în mulțime, printre bonete şi turbane, apăru un cap cu păr blond cârlionțat. La început nu-l recunoscu, chiar dacă familiaritatea îi zvâcni în străfundurile sufletului. Pe urmă acesta ieşi din mulțime şi ea văzu, ascunsă în spatele unei bărbi blonde, incredibil de stufoase, fața lui Ellis Thaler.

Genunchii lui Jane se înmuiară brusc. Ellis? Acolo? Era imposibil.

El se îndreptă spre ea. Purta hainele de bumbac largi, ca pijamalele, ale afganilor şi o pătură murdară în jurul umerilor mari. Puţina faţă vizibilă deasupra bărbii era profund bronzată, aşa că ochii albaştri precum cerul erau chiar mai izbitori decât de obicei, ca albăstrelele într-un lan de grâu copt.

Jane rămase perplexă.

Ellis stătea în faţa ei, cu faţa solemnă.

— Bună, Jane.

Ea îşi dădu seama că nu-l mai ura. În urmă cu un an l-ar fi blestemat fiindcă o înşelase şi-i spionase prietenii. Dar în acele momente furia îi dispăruse. N-avea să-l mai placă niciodată, însă ar fi putut să-l tolereze. Şi era drăguţ să audă engleza vorbită pentru prima dată în mai bine de un an.

— Ellis, zise ea încet. Ce, Doamne iartă-mă, faci aici?

— La fel ca tine, răspunse el.

Ce voia să însemne asta? Spionaj? Nu, Ellis nu ştia ce era Jean-Pierre.

Ellis văzu expresia confuză a lui Jane şi adăugă:

— Adică sunt aici ca să ajut rebelii.

Aflase despre Jean-Pierre? Jane se temu brusc pentru soţul ei. Ellis l-ar putea ucide...

— Al cui e copilul? întrebă Ellis.

— Al meu. Şi al lui Jean-Pierre. O cheamă Chantal.

Jane văzu că Ellis pare subit teribil de trist. Îşi dădu seama că el sperase să afle că e nefericită cu soţul ei. „Oh, Doamne, cred că încă e îndrăgostit de mine”, se gândi ea.

Încercă să schimbe subiectul.

— Dar cum să-i ajuţi pe rebeli?

El îşi cântări geanta. Era o chestie mare de pânză kaki, în formă de cârnat, ca un rucsac soldăţesc de modă veche.

— Am de gând să-i învăț cum să arunce în aer drumuri şi poduri, răspunse el. Deci, vezi, în războiul ăsta sunt de aceeaşi parte cu tine.

„Dar nu de aceeaşi parte cu Jean-Pierre”, se gândi ea.

Ce-o să se întâmple mai departe? Afganii nu-l suspectaseră nicio clipă pe Jean-Pierre, însă Ellis era instruit în tactici de înşelătorie. Mai devreme sau mai târziu, el avea să ghicească ce se întâmplă.

— Cât ai de gând să stai aici? îl întrebă ea.

Dacă ar fi fost o şedere de scurtă durată, poate nu avea timp să dezvolte suspiciuni.

— Toată vara, răspunse el vag.

Poate că n-avea să petreacă prea mult timp în preajma lui Jean-Pierre.

— Unde o să stai? îl iscodi ea.

— În satul ăsta.

— Aha.

El intui dezamăgirea din vocea ei şi zâmbi crispat.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă aştept să fii *bucuroasă* că mă vezi...

Mintea lui Jane o luase razna. Dacă reuşea să-l facă pe Jean-Pierre să renunțe, n-avea să mai fie niciun pericol.

Dintr-odată se simți în stare să-l înfrunte. „De ce aşa? se întrebă ea în gând. Fiindcă nu mă mai tem de el. De ce nu mă mai tem de el? Fiindcă e Ellis aici. Nu mi-am dat seama că mi-era frică de soțul meu”.

— Dimpotrivă, îi replică ea lui Ellis, gândind „Ce tare sunt!” Sunt fericită că eşti aici.

Se aşternu tăcerea. Era clar că Ellis nu ştia cum să descifreze reacția lui Jane.

— Uf, am o grămadă de explozibili şi alte chestii pe undeva prin grădina asta zoologică. Mai bine mă duc să le iau, spuse el după o clipă.

Jane dădu din cap.

— OK.

Ellis se întoarse şi dispăru în mulțime.

Jane merse încet prin curte, uşor uimită. Ellis era *acolo*, în Valea celor Cinci Lei, şi părea încă îndrăgostit de ea.

Când ajunse la casa negustorului, Jean-Pierre tocmai ieşea. Se oprise în drum spre moschee, probabil ca să-şi lase geanta medicală. Jane nu era sigură ce să-i spună.

— Convoiul a adus în sat pe cineva pe care-l cunoşti, începu ea.

— Un european?

— Da.

— Păi, pe cine?

— Du-te şi vezi. Ai să fii surprins.

El se grăbi într-acolo. Jane intră. „Ce va face Jean-Pierre în legătură cu Ellis? se întrebă ea. Păi, le va spune ruşilor. Şi ruşii îl vor omorî pe Ellis".

Gândul o înfurie.

— Nu trebuie să mai fie nimeni ucis! zise ea cu voce tare. N-am să-i permit!

Vocea ei o făcu pe Chantal să plângă. Jane o legănă şi fetița se linişti.

„Ce-am de gând să fac cu asta? reflectă Jane. Trebuie să-l împiedic să ia legătura cu ruşii. Cum? Nu poate să ia legătura cu contactul lui, în sat. Deci, nu trebuie decât să-l țin pe Jean-Pierre aici. O să-i spun: «Trebuie să promiți că nu părăseşti satul. Dacă refuzi, îi spun lui Ellis că eşti spion, şi *el* o să se asigure că nu pleci din sat». Dar dacă Jean-Pierre face promisiunea şi apoi o încalcă? Păi, aş *şti* că a ieşit din sat şi aş *şti* că s-a întâlnit cu contactul lui, şi atunci aş putea să-l avertizez pe Ellis. Mai are alt mod de comunicare cu ruşii? Trebuie să aibă un mijloc de a intra în contact cu ei în caz de urgență. Dar aici nu există telefoane, nici poştă, nici serviciu de curierat, nici porumbei călători... *Trebuie să fie un radio*. Dacă are un radio, nu există nicio

cale să-l pot opri”.

Cu cât se gândea la asta, cu atât mai convinsă era că el avea un radio. Trebuia să aranjeze cumva întâlnirile astea în colibe din piatră. În teorie, puteau să fi fost programate toate înainte de a pleca de la Paris, dar în practică era aproape imposibil: ce s-ar fi întâmplat în cazul în care trebuia să anuleze o programare sau întârzia, sau când ar fi avut nevoie să se întâlnească de urgență cu contactul lui?

„*Sigur* că are un radio. Ce pot să fac eu dacă are un radio? Pot să i-l iau”.

O puse pe Chantal în leagăn şi se uită prin casă. Se duse în camera din față. Acolo, pe tejgheaua de gresie din mijlocul a ceea ce fusese un magazin, se afla geanta medicală a lui Jean-Pierre.

Era locul cel mai evident. Nimănui nu-i era permis s-o deschidă, cu excepția lui Jane, iar ea nu a avut niciodată vreun motiv s-o facă. Până în momentul acela.

Desfăcu încuietoarea şi trecu prin conținut, verificând obiectele unul câte unul.

Nu era niciun radio.

N-avea să fie aşa de simplu.

„*Trebuie* să aibă unul, se gândi ea. Şi *trebuie* să-l găsesc: dacă nu, fie Ellis îl ucide pe el, fie el îl ucide pe Ellis”.

Decise să scotocească prin casă.

Verifică prin proviziile medicale de pe rafturile negustorului, căutând în toate cutiile şi pachetele ale căror sigilii erau rupte, grăbindu-se de teamă că el putea să se întoarcă înainte ca ea să fi terminat. Nu găsi nimic.

Se duse în dormitor. Cotrobăi prin haine, apoi între păturile de iarnă, depozitate într-un colț. Nimic. Mişcându-se mai repede, merse în camera de zi şi se uită frenetic înjur după o posibilă ascunzătoare. Dulapul cu hărți! îl deschise. Acolo erau doar hărțile. Închise uşița cu un pocnet.

Chantal se agită, dar nu plânse, chiar dacă era aproape

timpul pentru alăptare.

„Eşti un copil bun, chibzui Jane. Slavă Domnului!”

Se uită în spatele bufetului cu mâncare şi ridică încet covoraşul, în caz că exista o trapă ascunsă în podea.

Nimic.

Trebuia să fie pe acolo, pe undeva. Nu putea să-şi imagineze că el riscase să-l ascundă *în afara* casei, fiindcă ar fi fost un pericol teribil să fie găsit din întâmplare.

Se duse înapoi în magazin. Dacă ar găsi radioul, totul avea să fie bine – el n-ar mai fi avut altă opțiune decât să capituleze.

Geanta lui era în cel mai plauzibil caz locul ascunzătorii, fiindcă o lua cu el oriunde mergea. O ridică. Era grea. Bâjbâi din nou în interiorul acesteia. Avea un fund gros.

Dintr-odată, mintea i se lumină. Era posibil ca geanta să aibă fund dublu.

Cercetă baza cu degetele. „Trebuie să fie aici, se gândi ea. *Trebuie!*

Împinse degetele în jos, pe lângă bază, şi ridică. Fundul fals ieşi cu uşurință. Cu sufletul la gură, se uită înăuntru. Acolo, în compartimentul ascuns, era o cutie neagră din plastic. O luă.

„Asta e, reflectă ea. Îi cheamă prin radioul ăsta mic. De ce se şi întâlneşte cu ei? Probabil că nu poate să le transmită secretele prin radio, de teamă că cineva ascultă. Poate că radioul e doar pentru organizarea de întâlniri şi situații de urgență. Cum ar fi când nu poate să plece din sat”.

Auzi uşa din spate deschizându-se. Îngrozită, scăpă radioul pe podea şi se răsuci, uitându-se în camera de zi. Era doar Fara, cu o mătură.

— Oh, Doamne, exclamă ea cu voce tare.

Se întoarse înapoi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Trebuia să scape de radio înainte să se întoarcă Jean-

Pierre.

Dar cum? Nu putea să-l arunce – ar fi fost găsit.

Trebuia să-l spargă.

Cu ce?

N-avea ciocan.

O piatră, atunci.

Traversă grăbită camera de zi şi se duse în curte. Peretele curţii era făcut din pietre brute, zidite laolaltă cu mortar de nisip. Se întinse şi clătină una de pe rândul de sus. Părea de neclintit.

Încercă alta, şi alta. A patra piatră păru un pic mai slăbită. Se întinse şi trase de ea. Se mişcă puţin.

— Haide, haide, se văită ea.

Trase din greu. Piatra brută îi tăie pielea mâinilor. O zgudui un pic mai puternic şi piatra se desprinse. Ea sări înapoi când aceasta căzu pe pământ. Era cam de mărimea unei cutii de fasole: numai bună. O luă cu ambele mâini şi intră grăbită înapoi în casă.

Se duse în camera din faţă. Luă radiotransmiţătorul negru din plastic de pe jos şi-l puse pe tejgheaua de gresie. Apoi ridică piatra deasupra capului şi o lăsă în jos cu toată forţa asupra radioului.

Carcasa din plastic crăpă.

Ar fi trebuit să lovească mai tare.

Ridică piatra şi izbi din nou. De data asta carcasa se rupse, dezvăluind măruntaiele instrumentului: văzu un circuit integrat, un difuzor conic şi o pereche de baterii cu scris rusesc pe ele.

Scoase bateriile şi le aruncă pe podea, pe urmă începu să sfărâme mecanismul.

Fu prinsă brusc din spate şi vocea lui Jean-Pierre strigă:

— Ce faci?

Se luptă să scape din strânsoarea lui, se eliberă pentru o clipă şi apoi lovi din nou în micul radio.

El o prinse de umeri şi o aruncă deoparte. Ea se împiedică şi căzu pe podea. Ateriză dur, sucindu-şi încheietura mâinii.

— E distrus! zise el holbându-se la radio. Nu poate fi reparat!

O apucă de cămaşă şi o trase în picioare.

— Nu ştii ce-ai făcut! țipă el.

În ochii lui se citeau disperare şi furie clocotitoare.

— Dă-mi drumul! îi strigă ea.

N-avea dreptul să se poarte aşa, când *el* era cel care o mințise.

— Cum *îndrăzneşti* să mă tratezi aşa!

— Cum *îndrăznesc* eu?

Îi dădu drumul la cămaşă, trase brațul înapoi şi o lovi tare, exact în mijlocul abdomenului. Pentru o fracțiune de secundă, fu, pur şi simplu, paralizată de şoc. Apoi simți durerea, adânc în interior, unde încă persista de când o născuse pe Chantal, strigă şi se aplecă ținându-se cu mâinile de mijloc.

Avea ochii strânşi tare, aşa că nu văzu venind a doua lovitură.

Pumnul lui îi ateriză din plin peste gură. Jane țipă.

Nu-i venea să creadă că-i făcea asta. Deschise ochii şi se uită la el, îngrozită că avea s-o lovească din nou.

— Cum *îndrăznesc* eu? țipă el. Cum *îndrăznesc* eu?

Ea căzu în genunchi pe podeaua murdară şi începu să plângă în urma şocului, durerii şi a suferinței. O durea gura atât de rău, încât abia putea să vorbească.

— Te rog, nu mă lovi, reuşi ea să îngaime. Nu mă mai lovi.

Îşi ținu defensiv o mână în fața ochilor.

El îngenunche, îi trase mâna la o parte şi-şi băgă fața într-a ei.

— De când ştii? şuieră el.

Ea îşi linse buzele. Erau umflate deja. Le atinse cu

mâneca şi o îndepărtă plină de sânge.

— De când te-am văzut în coliba din piatră... în drum spre Cobak, răspunse ea.

— Dar n-ai văzut nimic!

— A vorbit cu accent rusesc şi a zis că avea băşici. Din asta mi-am dat seama.

Fu o pauză, în care totul părea să se domolească.

— De ce acum? întrebă el. De ce n-ai distrus radioul înainte?

— N-am îndrăznit.

— Şi acum?

— A venit Ellis.

— Şi?

Jane îşi adună puținul curaj care-i mai rămăsese.

— Dacă nu încetezi cu asta... cu spionajul... am să-i spun lui Ellis, şi te opreşte el.

O apucă de gât.

— Şi dacă te sugrum, cățea?

— Dacă mi se întâmplă ceva... Ellis are să vrea să ştie de ce. Încă e îndrăgostit de mine.

Se uită la el. În ochii lui mocnea ura.

— Acum n-o să-l mai prind niciodată! spuse el.

Ea se întrebă la cine se referea. La Ellis? Nu. La Masud? Era posibil ca scopul final al lui Jean-Pierre să fie uciderea lui Masud? Mâinile lui erau încă în jurul gâtului ei. Simți strânsoarea întețindu-se. Îi privi fața cu teamă.

Apoi plânse Chantal.

Expresia lui Jean-Pierre se schimbă dramatic. Ostilitatea îi dispăru din ochi, iar privirea fixă şi încordată de furie îşi recăpătă calmul. Şi, în cele din urmă, spre uimirea ei, el îşi puse mâinile la ochi şi începu să plângă.

Ea se uită la el cu neîncredere. Constată că simte milă pentru el, şi se gândi: „Nu fi proastă, nemernicul tocmai te-a bătut”. Dar, în ciuda acelei fărâme de îngăduință, fu

impresionată de lacrimile lui.
— Nu plânge, zise ea încet.
Vocea îi era surprinzător de blândă. Îi atinse obrazul.
— Îmi pare rău, bâgui el. Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Munca mea de-o viață... totul pentru nimic.
Ea îşi dădu seama cu uimire şi cu o urmă de dezgust că nu mai era supărată pe el, în pofida buzelor umflate şi a durerii continue din burtă.
Se abandonă sentimentului şi-l îmbrățişă, mângâindu-i spatele ca şi cum consola un copil.
— Doar din cauza accentului lui Anatoli, murmură el. Doar din cauza asta.
— Lasă-l pe Anatoli, zise ea. O să plecăm curând din Afganistan şi o să ne întoarcem în Europa. Plecăm cu următorul convoi.
El îşi luă mâinile de pe față şi se uită la ea.
— Când ne întoarcem la Paris...
— Da?
— Când o să fim acasă... tot mai vreau să fim împreună. Poți să mă ierți? Te iubesc – serios, mereu te-am iubit. Şi suntem căsătoriți. Şi e şi Chantal. Te rog, Jane – te rog, nu mă părăsi. Te rog?
Spre surprinderea ei, nu simți nicio ezitare. El era bărbatul pe care-l iubea, soțul ei, tatăl copilului ei. Şi el avea probleme şi cerea ajutor.
— Nu plec nicăieri, răspunse ea.
— Promite, îi ceru el. Promite-mi că n-ai să mă părăseşti.
Ea îi zâmbi cu gura însângerată.
— Te iubesc, zise ea. Promit că n-am să te părăsesc.

CAPITOLUL NOUĂ

Ellis era frustrat, nerăbdător şi furios. Era frustrat fiindcă era de şapte zile în Valea celor Cinci Lei şi încă nu-l zărise pe Masud. Era nerăbdător fiindcă era un purgatoriu zilnic pentru el să-i vadă pe Jane şi Jean-Pierre locuind împreună, lucrând cot la cot şi împărtăşind plăcerea fericitei lor fetițe. Şi era furios fiindcă el, şi nimeni altcineva, se vârâse într-o astfel de situație mizerabilă.

Se spusese că urma să se întâlnească în acea zi cu Masud, dar marele om nu apăruse. Ellis mersese toată ziua precedentă ca să ajungă în locul stabilit. Fusese la capătul de sud-vest al Văii celor Cinci Lei, în teritoriul rus. Plecase din Banda însoțit de trei luptători de gherilă – Ali Ghanim, Matullah Khan şi Yussuf Gul – dar li se mai alăturaseră alți doi sau trei în fiecare sat, iar în total erau treizeci. Stăteau într-un cerc sub un smochin, aproape de vârful unui deal, mâncând smochine şi aşteptând.

La poalele dealului unde poposeau începea o câmpie, care se întindea spre sud – până la Kabul, de fapt, deşi acesta era la optzeci de kilometri depărtare şi ei nu puteau să-l vadă. În aceeaşi direcție, însă mult mai aproape, se afla baza aeriană Bagram, la doar şaisprezece kilometri: clădirile acesteia nu erau vizibile, dar vedeau ocazional câte un avion cu reacție ridicându-se în aer. Câmpia era un mozaic fertil de câmpuri şi livezi, întretăiată de afluenți care se vărsau toți în Râul celor Cinci Lei. Şi râul tumultos se îndrepta, mai larg şi mai adânc în acea perioadă, însă la fel de rapid, spre capitală. Un drum ce abia se putea numi aşa trecea pe la poalele dealului şi urca Valea până în oraşul Rokha, cel mai nordic hotar al teritoriului rus. Nu era mult trafic pe drum: câteva căruțe țărăneşti şi maşina blindată ocazională. În locul în care drumul traversa râul, fusese construit un nou pod rusesc.

Ellis avea de gând să-l arunce în aer.

Lecțiile despre explozivi pe care le dădea în scopul de a ascunde cât mai mult timp posibil misiunea lui reală erau extrem de populare şi fusese obligat să limiteze numărul participanților. Asta în ciuda ezitantei lui dari. Îşi amintea un pic de farsi de la Teheran şi învățase dari pe drum, ca să poată să vorbească despre peisaj, mâncare, cai şi arme, dar încă nu putea să spună lucruri ca *Adâncitura în materialul exploziv are efectul de a concentra explozia*. Cu toate astea, ideea de a arunca lucrurile în aer prezenta atâta interes pentru virilitatea afgană, că avea întotdeauna un public atent. Nu putea să-i învețe formulele de calcul al cantității de TNT necesară pentru o misiune, nici să le arate cum să folosească idioatele de benzi de calcul ale US Army, fiindcă niciunul nu făcuse matematică la şcoală şi cei mai mulți dintre ei nici nu ştiau să citească. Totuşi, era capabil să le arate cum să distrugă lucrurile mai eficient şi, în acelaşi timp, să întrebuințeze mai puțin material – ceea ce era foarte important pentru ei, întrucât muniția era insuficientă.

Încercase şi să-i facă să adopte măsuri de precauție de bază, dar cu asta dăduse greş: pentru ei, prudența însemna laşitate.

Între timp, era torturat de Jane.

Era gelos când o vedea atingându-l pe Jean-Pierre, era invidios când îi vedea pe amândoi în peştera dispensar, lucrând atât de eficient şi de armonios împreună. Şi era mistuit de poftă când zărea o bucățică din pieptul umflat al lui Jane în vreme ce îşi alăpta bebeluşul.

Zăcea treaz noaptea, sub sacul de dormit din casa lui Ismael Gul, unde locuia, şi se întorcea constant de pe o parte pe alta, uneori transpirând şi alteori tremurând, incapabil să se simtă confortabil pe podeaua de pământ bătătorit, încercând să nu audă sunetele înăbuşite ale lui Ismael şi soției lui, care făceau dragoste la câțiva metri

distanță, în camera de alături. Şi palmele păreau să-l mănânce s-o atingă pe Jane.

N-avea pe altcineva să dea vina, decât pe el însuşi, pentru toate astea. El se oferise voluntar pentru misiune, în speranța stupidă că ar putea s-o recâştige pe Jane. Era atât neprofesionist, cât şi imatur. Tot ce putea face era să plece de acolo cât mai repede posibil. Şi nu putea să facă nimic până nu-l întâlnea pe Masud.

Se ridică şi se învârti pe-acolo agitat, atent totuşi să rămână în umbra copacului, ca să nu fie observat de pe drum. La câțiva metri distanță era o masă de metal contorsionat, unde se prăbuşise un elicopter. Văzu o bucată subțire de oțel cam de dimensiunea şi forma unei farfurii, şi asta îi dădu o idee.

Se întrebase cum să demonstreze efectul schimbării de formă a încărcăturii explozive, iar în acea clipă întrezări o posibilitate.

Luă din rucsac o bucățică plată de TNT şi un briceag. Luptătorii de gherilă se grupară mai aproape în jurul lui. Printre ei era şi Ali Ghanim, un omuleț diform – nas răsucit, dinți deformați şi o uşoară cocoaşă – care afirmase că avea paisprezece copii. Ellis încrustă numele *Ali* în TNT cu litere persane. Li-l arătă. Ali îşi recunoscu numele.

— Ali, zise el zâmbind şi arătându-şi dinții hidoşi.

Ellis plasă explozivul cu inscripția în jos, pe bucata de oțel.

— Sper să funcționeze, spuse el cu un zâmbet, şi ei îi zâmbiră în răspuns, deşi niciunul dintre ei nu vorbea engleza.

Luă o bobină de fitil détonant din sacul lui încăpător şi tăie o lungime de patru metri. Scoase cutia cu capse, luă una şi o introduse la capătul fitilului, în capacul cilindric. Fileță fitilul de TNT.

Se uită în josul dealului, la drum. Nu văzu niciun fel de

trafic. Îşi duse mica bombă peste deal şi o puse jos, cam la cincizeci de metri distanţă. Aprinse fitilul cu un chibrit şi apoi se înapoie la smochin.

Fitilul era cu ardere lentă. Ellis se întrebă, în timp ce aştepta, dacă Masud îl urmărea şi-l evalua împreună cu ceilalţi luptători de gherilă. Aştepta liderul să se asigure că Ellis era un om serios, pe care luptătorii de gherilă puteau să-l respecte? Protocolul era întotdeauna important într-o armată, chiar şi într-una revoluţionară. Dar Ellis nu putea să se mai joace. Dacă Masud nu apărea în decursul acelei zile, Ellis ar fi trebuit să renunţe la toate prostiile astea, să spună că era emisar al Casei Albe şi să ceară imediat o întâlnire cu liderul rebel.

Se produseră un pocnet neimpresionant şi un mic nor de praf. Luptătorii de gherilă părură dezamăgiţi de o aşa explozie slabă. Ellis recuperă bucata de metal, folosindu-şi eşarfa ca s-o ţină fiindcă era caldă. Numele *Ali* era tăiat pe aceasta, literele alfabetului persan având muchii zdrenţuite. Le-o arătă luptătorilor de gherilă, iar ei izbucniră într-o pălăvrăgeală excitată. Ellis era mulţumit: tocmai făcuse o demonstraţie clară a ideii că explozivul era *mult* mai puternic când era zimţat, contrar a ceea ce ar fi sugerat bunul-simţ.

Luptătorii de gherilă se liniştiră brusc. Ellis se uită în jur şi văzu un alt grup de şapte sau opt oameni care se apropia de peste deal. Puştile şi bonetele lor rotunde Chitrali arătau că erau luptători de gherilă. Când se apropiară, Ali înţepeni, ca şi cum era pe cale să salute.

— Cine e? întrebă Ellis.

— Masud, răspunse Ali.

— Care dintre ei?

— Cel din mijloc.

Ellis se uită intens la silueta centrală din grup. La prima vedere, Masud arăta la fel ca şi ceilalţi: un bărbat subţire,

de înălțime medie, purtând haine kaki şi cizme ruseşti. Ellis îi studie fața. Era deschisă la culoare, cu o mustață rară şi barbă subțire de adolescent. Avea un nas lung, cu vârf coroiat. Ochii negri în alertă erau înconjurați de riduri groase, care-l făceau să pară mai bătrân cu cel puțin cinci ani decât faimoasa lui vârstă de douăzeci şi opt de ani. Nu era chipeş, însă avea un aer de inteligență plină de viață şi o autoritate calmă, care-l deosebea de cei din jurul lui.

El veni direct la Ellis cu mâna întinsă.

— Eu sunt Masud.

— Ellis Thaler, zise el şi-i strânse mâna.

— O să aruncăm podul în aer, zise Masud în franceză.

— Vrei să începi?

— Da.

Ellis îşi vârî echipamentul în rucsac, în timp ce Masud se duse la grupul luptătorilor de gherilă, dând mâna cu unii, dând din cap la alții, îmbrățişând vreo doi, vorbind câteva cuvinte cu fiecare.

Când fură gata, coborâră dealul răzleți, sperând – presupuse Ellis – că dacă erau văzuți, aveau să fie luați drept un grup de țărani mai degrabă decât o unitate a armatei rebele. Odată ajunşi la poalele dealului, nu mai fură vizibili din drum, deşi oricine de deasupra, dintr-un elicopter, i-ar fi observat: Ellis bănui că s-ar fi adăpostit dacă ar fi auzit un elicopter. Se îndreptară spre râu, urmând o cărare prin câmpurile cultivate.

Trecură pe lângă casele mici şi fură văzuți de cei care lucrau pământurile, dintre care unii îi ignorară sârguincioşi, în timp ce alții le făcură cu mâna şi strigară saluturi.

Luptătorii de gherilă ajunseră la râu şi merseră de-a lungul malului acestuia, profitând de orice acoperire din bolovani şi vegetație rară pe care o găseau la marginea apei. Când erau la vreo trei sute de metri de pod, un mic convoi de camioane ale armatei se pregătea să-l treacă, şi toți se

ascunseră cât vehiculele huruiră pe lângă ei, îndreptându-se spre Rokha. Ellis se întinse sub o salcie şi se trezi cu Masud alături de el.

— Dacă distrugem podul, le tăiem linia de aprovizionare spre Rokha, zise Masud.

După ce camioanele trecură, aşteptară câteva minute, apoi merseră restul drumului spre pod şi se grupară sub acesta, invizibili de pe drum.

La jumătate, podul era la şase metri deasupra râului, care părea să aibă cam trei metri adâncime în acea zonă.

Ellis văzu că era un pod simplu – două grinzi lungi din oțel, sau lonjeroane, sprijinind o lespede plată de drum din beton, şi se întindea de la un mal la altul fără suport intermediar. Betonul era sarcina constantă – grinzile preluau efortul. Distruge-le, şi podul se dărâmă.

Ellis îşi începu pregătirile. TNT-ul lui era sub formă de calupuri galbene de o jumătate de kilogram. Făcu un teanc de zece calupuri şi le lipi. Apoi încă trei teancuri identice, folosindu-şi tot explozivul. Întrebuința TNT fiindcă era explozivul cel mai adesea găsit în bombe, proiectile, mine şi grenade de mână, şi proviziile luptătorilor de gherilă proveneau din muniția rusească neexplodată. Explozivul plastic ar fi fost mai potrivit pentru nevoile lor, deoarece ar fi putut fi îndesat în găuri, înfăşurat în jurul grinzilor şi, în general, turnat în orice formă necesară – dar trebuiau să lucreze cu materialele pe care le găseau şi le furau. Puteau face rost ocazional de un pic de *plastique*5 de la inginerii ruşi, contra marijuanei cultivate în Vale, numai că tranzacția – care implica intermediari din armata regulată afgană – era riscantă şi proviziile erau limitate. Toate astea îi fuseseră comunicate lui Ellis de omul CIA în Peshawar, şi ar fi trebuit ca informațiile să fie corecte.

---

5 Plastic (fr.) (n.tr.).

Grinzile de deasupra lui erau prevăzute cu tălpi, distanțate la vreo doi metri şi jumătate. Ellis zise în dari, indicând spațiul dintre grinzi:

— Să-mi găsească cineva un băț aşa de lung.

Unul dintre luptătorii de gherilă merse de-a lungul malului râului şi dezrădăcină un copac tânăr.

— Mai am nevoie de unul exact la fel, spuse Ellis.

Aşeză o încărcătură de TNT pe buza de jos a uneia dintre grinzile cu talpă şi-i ceru unui luptător de gherilă să o țină fixă. El puse o altă încărcătură, pe altă grindă cu talpă, într-o poziție similară, pe urmă înțepeni copacul tânăr între cele două încărcături, aşa că arbustul le ținu pe amândouă unde erau.

Intră în râu şi procedă exact la fel la celălalt capăt al podului.

Descrise tot ce făcea într-un amestec de dari, franceză şi engleză, lăsându-i să înțeleagă ce puteau – cel mai important era ca ei să vadă ce face şi rezultatele. Legă încărcăturile de Primacord, cablul detonator cu grad ridicat de explozie, şi le conectă astfel încât să se producă deflagrația simultan. Apoi făcu un inel principal înnodând Primacordul. Efectul avea să fie arderea cablului la ambele capete până la TNT, aşa că, în cazul în care cablul era tăiat cumva într-un loc, bomba tot ar fi explodat, îi explică el lui Masud în franceză. Recomanda asta ca o măsură de precauție de rutină.

În timp ce lucra, se simțea ciudat de fericit. Era ceva liniştitor în sarcinile mecanice şi în calculul obiectiv al cantității de exploziv. Şi de vreme ce Masud apăruse, în sfârşit, putea să-şi continue misiunea.

Trase Primacordul prin apă, ca să fie mai puțin vizibil – avea să ardă foarte bine sub apă – şi-l ridică pe malul râului. Ataşă un detonator la capătul Primacordului, pe urmă adaugă un fitil obişnuit cu o ardere lentă.

— Gata? îi întrebă el pe Masud.
— Da, răspunse acesta.
Ellis aprinse fitilul.
Se îndepărtară în pas vioi, spre amonte, de-a lungul malului. Ellis simți o oarecare bucurie secretă, copilărească în legătură cu deflagrația enormă pe care era pe cale s-o creeze.
Ceilalți păreau şi ei încântați, şi el se întrebă dacă îşi ascundea la rândul lui entuziasmul la fel de prost ca ei. În timp ce-i privea în felul ăsta, expresiile lor se modificară dramatic şi deveniră toți brusc alertați, precum păsările care sunt atente după viermi în pământ. Şi apoi Ellis percepu zgomotul îndepărtat al şenilelor de tancuri.
Drumul nu era vizibil de unde erau, însă unul dintre luptătorii de gherilă se cățără rapid într-un copac.
— Două, raportă el.
— Poți să distrugi podul cât sunt tancurile pe el? întrebă Masud prinzându-l de braț pe Ellis.
„Oh, la naiba! se gândi Thaler. Ăsta este un test”.
— Da, răspunse el în grabă.
Masud dădu din cap, zâmbind şters.
— Bine.
Ellis se cățără în copac lângă luptătorul de gherilă şi se uită peste câmpuri. Erau două tancuri negre, care înaintau cu greu de-a lungul drumului îngust şi pietros de la Kabul. Se simțea extrem de tensionat: era pentru prima dată când vedea inamicul. Cu armura lor cu bordaj metalic şi tunurile enorme, arătau invulnerabile, mai ales prin contrast cu zdrențuiții luptători de gherilă şi puştile lor. Şi totuşi, Valea era plină de resturi de tancuri pe care luptătorii de gherilă le distruseseră cu mine artizanale bine plasate şi rachete furate.
Nu mai erau alte vehicule cu tancurile. Nu era nicio patrulă atunci, niciun raid. Tancurile erau, probabil, trimise

la Rokha, după ce fuseseră reparate la Bagram, sau poate că tocmai sosiseră din Uniunea Sovietică.

Începu să calculeze.

Tancurile se deplasau cu aproximativ şaisprezece kilometri pe oră, aşa că urmau să ajungă la pod într-un minut şi jumătate.

Fitilul ardea de mai puțin de un minut: mai avea cel puțin trei minute până la capăt. La momentul respectiv, tancurile ar fi trecut deja peste pod şi s-ar fi aflat la o distanță sigură de explozie.

Coborî din copac şi o luă la fugă, gândindu-se: „Câți naiba ani sunt de când am fost ultima dată într-o zonă de luptă?”

Auzi paşi în spatele lui şi se uită înapoi.

Ali alerga chiar în urma lui, rânjind oribil, şi alți doi oameni erau aproape, pe urmele lui. Ceilalți se adăposteau de-a lungul malului.

O clipă mai târziu ajunse la pod, se lăsă într-un genunchi lângă fitil şi îşi dădu jos rucsacul de pe umăr. Continuă să calculeze în timp ce dibuia în sacul deschis şi cotrobăia după briceag. „Tancurile sunt acum la un minut distanță, chibzui el. Fitilul arde treizeci de centimetri la fiecare treizeci-patruzeci şi cinci de secunde. Ritmul ăsta e lent, mediu sau rapid?” Păru să-şi aducă aminte că era rapid. „Să spunem treizeci de centimetri atunci pentru o întârziere de treizeci de secunde. În treizeci de secunde pot să alerg vreo sută cincizeci de metri – abia-abia suficient pentru a fi în siguranță”.

Deschise briceagul şi i-l dădu lui Ali, care îngenunchease lângă el. Ellis apucă de fitil la treizeci de centimetri de unde era legat detonatorul şi-l ținu cu ambele mâini ca Ali să-l taie.

Avea capătul tăiat în mâna stângă şi fitilul aprins în dreapta. Nu era sigur dacă era deja timpul să reaprindă

capătul tăiat. Trebuia să vadă cât de departe erau tancurile.

Se cățără pe terasament, încă ținând în mâini ambele bucăți de fitil. În spatele lui, Primacordul atârna în râu. Îşi înălță capul peste parapetul podului. Grozavele tancuri negre se apropiau constant. Cât de curând? Presupunea la întâmplare. Numără secundele, măsurându-le înaintarea. Şi apoi, fără să calculeze, dar sperând la ce era mai bun, ataşă capătul aprins al fitilului détonant deconectat la capătul tăiat care încă era legat la bombe.

Puse cu grijă fitilul aprins pe pământ şi o luă la fugă.

Ali şi ceilalți doi luptători de gherilă îl urmară.

La început se ascunseră de tancuri pe malul râului, dar pe măsură ce tancurile se apropiau, cei patru oamenii care alergau deveniră clar vizibili. Ellis numără lent secundele până când huruiala tancurilor se transformă într-un vuiet.

Tunarii din tancuri ezitară doar o clipă: afganii în fugă puteau să fie luptători de gherilă şi, prin urmare, numai buni să fie luați la țintă, de antrenament.

Se auzi un dublu bum şi două obuze zburară pe deasupra capului lui Ellis. El schimbă direcția, alergând într-o parte, departe de râu, gândindu-se: „Tunarul îşi reglează tirul... acum îndreaptă turela spre mine... ținteşte... *acum*”. Se eschivă din nou, schimbând direcția înapoi spre râu, şi o secundă mai târziu auzi alt bum. Obuzul ateriză destul de aproape ca să-l împroaşte cu pământ şi pietre. „Următorul are să mă lovească dacă blestemata de bombă nu explodează mai înainte, chibzui el. Rahat! De ce a trebuit să-i arăt lui Masud cât de al dracului de macho sunt?” Apoi auzi o mitralieră deschizând focul. „E greu să ținteşti direct dintr-un tanc în mişcare, reflectă el. Dar probabil că au să se oprească”.

Văzu gloanțele de mitralieră zburând spre el şi începu să alerge în zigzag. Îşi dădu seama dintr-odată că putea să ghicească exact ce-ar face ruşii: ar opri tancurile unde ar

avea cea mai bună vizibilitate asupra luptătorilor de gherilă fugari, şi asta ar fi pe pod. Dar avea să explodeze bomba înainte ca mitraliorii să-şi lovească ţintele? Fugi mai tare, cu inima bătându-i şi răsuflarea întretăiată. „Nu vreau să mor, chiar dacă ea îl iubeşte pe doctor, se gândi el”. Văzu gloanţele ciobind un bolovan aproape în calea lui. Viră brusc, însă fluxul de foc îl urmă. Părea fără speranţă: era o ţintă uşoară. Îl auzi pe unul dintre luptătorii de gherilă din spatele lui strigând, apoi fu lovit de două ori la rând: simţi o arsură în şold, pe urmă un impact ca o lovitură grea în fesa dreaptă. Cel de-al doilea glonţ îi paraliză piciorul pe moment, şi el se împiedică şi căzu, învineţindu-şi pieptul, apoi se rostogoli pe spate.

Se ridică, ignorând durerea, şi încercă să se mişte. Cele două tancuri se opriră pe pod. Aflat chiar în spatele lui, Ali îl luă pe Ellis de subsuori şi încercă să-l ridice. Împreună erau ţinte sigure: tunarii din tancuri nu puteau să rateze.

Şi tocmai în momentul acela se produse deflagraţia.

Era un spectacol frumos.

Cele patru explozii simultane retezară podul la ambele capete, lăsând secţiunea din mijloc – cu două tancuri pe ea – total fără sprijin. La început căzu lent, cu capetele distruse scrâşnind. Pe urmă se desprinse şi căzu spectaculos în râul năvalnic, aterizând plat, cu un plescăit monstruos. Apele se despărţiră maiestuos, lăsând vizibilă pentru o clipă albia râului, apoi se reuniră cu un sunet ca de tunet.

Când zgomotul se stinse, Ellis îi auzi pe luptătorii de gherilă ovaţionând.

Unii dintre ei ieşiră din adăpost şi fugiră spre tancurile pe jumătate scufundate. Ali îl ridică pe Ellis în picioare. Senzaţia de durere acută i se întoarse rapid în picioare şi îşi dădu seama că era rănit.

— Nu sunt sigur că pot merge, îi zise în dari lui Ali.

Făcu un pas şi ar fi căzut dacă Ali nu l-ar fi ţinut.

— Of, rahat, rosti Ellis în engleză. Cred că am primit un glonț în fund.

Auzi împuşcături. Ridicând privirea, îi văzu pe ruşii supravieţuitori încercând să scape din tancuri şi pe luptătorii de gherilă punând mâna pe ei de cum apăreau. Afganii ăştia erau ticăloşi cu sânge rece. Privind în jos, văzu cracul drept de la pantaloni îmbibat în sânge. Asta e rană superficială, presupuse el: simţi că glonţul încă era în cealaltă rană.

Masud veni la el, zâmbind larg.

— Bună treaba cu podul, zise în franceza lui cu accent puternic. Magnific!

— Mulţumesc, răspunse Ellis. Numai că n-am venit aici să arunc poduri în aer.

Se simţea slăbit şi un pic ameţit, dar avea convingerea că sosise momentul să-şi expună misiunea.

— Am venit să facem o înţelegere.

Masud se uită la el curios.

— De unde eşti?

— Washington. Casa Albă. Îl reprezint pe preşedintele Statelor Unite.

Masud dădu din cap, surprins.

— Bine. Mă bucur.

În momentul acela, Ellis leşină.

În acea noapte se instală la Masud.

Luptătorii de gherilă înjghebară o targă şi-l duseră până-n Vale, la Astana, unde se opriră în amurg.

Masud trimisese deja un mesager la Banda să-l aducă pe Jean-Pierre, care avea să ajungă cândva a doua zi să-i scoată lui Ellis glonţul din fund. Între timp, se stabiliră cu toţii în curtea unei ferme. Durerea lui Ellis era mocnită, iar călătoria îl slăbi.

Luptătorii de gherilă îi puseră pansamente primitive pe răni.

La vreo oră după sosire, i se dădu ceai verde fierbinte şi dulce, care-l revigoră oarecum, şi un pic mai târziu mâncară toți dude şi iaurt la cină. Asta era ceva obişnuit pentru luptătorii de gherilă, observase Ellis cât călătorise cu convoiul din Pakistan în Vale: la vreo oră, două după ce ajungeau undeva, apărea mâncarea. Ellis nu ştia dacă o cumpărau, o rechiziționau sau o primeau cadou, dar presupuse că li se dădea pe degeaba, uneori de bunăvoie şi alteori fără tragere de inimă.

După ce mâncară, Masud se aşeză lângă Ellis, iar în următoarele câteva minute cei mai mulți dintre luptătorii de gherilă plecară firesc, lăsându-i pe Masud şi pe doi dintre locotenenții lui singuri cu Ellis. Thaler ştia că trebuia să discute cu Masud neapărat, fiindcă n-ar mai fi avut altă şansă, poate, timp de încă o săptămână. Cu toate astea, se simți prea slăbit şi obosit pentru sarcina asta subtilă şi dificilă.

— Cu mulți ani în urmă, o țară străină i-a cerut regelui Afganistanului cinci sute de războinici, ca să ajute într-un război, zise Masud. Regele afgan a trimis cinci oameni din Valea noastră, cu un mesaj care spunea că e mai bine să aibă cinci lei decât cinci sute de vulpi. Aşa a ajuns Valea noastră să fie numită Valea celor Cinci Lei, zâmbi el, apoi adăugă: Azi tu ai fost un leu.

— Am auzit o legendă care spune că au existat cinci mari războinici, cunoscuți sub numele Cei Cinci Lei, fiecare păzind una dintre cele cinci trecători din Vale, spuse Ellis. Şi am auzit că ăsta e motivul pentru care ți se spune Al Şaselea Leu.

— Gata cu legendele, rosti Masud cu un zâmbet. Ce ai să-mi spui?

Ellis repetase conversația asta şi în scenariul lui nu începea atât de brusc. În mod evident, stilul oriental indirect nu-i era propriu lui Masud.

— Vreau să te întreb mai întâi cum evaluezi războiul, răspunse Ellis.

Masud dădu din cap, se gândi pentru câteva secunde şi zise:

— Ruşii au douăsprezece mii de soldaţi în oraşul Rokha, poarta de acces spre Vale. Dispunerea lor e ca de obicei: mai întâi câmpurile minate, apoi trupele afgane, pe urmă trupele ruseşti care să-i oprească pe afgani să fugă. Ei se aşteaptă la încă o mie două sute de oameni ca întăriri. În termen de două săptămâni au de gând să lanseze o ofensivă majoră asupra Văii. Scopul lor e să ne distrugă trupele.

Ellis se întrebă cum obţinuse Masud informaţii aşa precise, dar nu fu atât de lipsit de tact ca să întrebe. În schimb, zise:

— Şi ofensiva o să reuşească?

— Nu, răspunse calm şi plin de încredere Masud. Când atacă, ne împrăştiem pe dealuri, aşa că n-are să fie nimeni aici ca să lupte cu ei. Când au să se oprească, îi hărţuim de pe teren înalt şi le tăiem liniile de comunicare. Treptat, îi slăbim printr-un război de uzură. Se trezesc că pierd resurse vaste ca să păstreze un teritoriu care nu le conferă niciun avantaj militar. În cele din urmă, se retrag. Aşa se întâmplă mereu.

„Iată o descriere din manualul de război de gherilă”, reflectă Ellis.

Nu era nicio îndoială că Masud îi putea învăţa multe pe ceilalţi lideri tribali.

— Cât timp crezi că au să desfăşoare ruşii astfel de atacuri inutile?

Masud ridică din umeri.

— Dumnezeu ştie.

— O să fiţi vreodată în stare să-i alungaţi din ţara voastră?

— Vietnamezii i-au alungat pe americani, chicoti Masud

cu un zâmbet.

— Ştiu, am fost acolo, replică Ellis. Ştii *cum* au făcut-o?

— Un factor important, în opinia mea, este că vietnamezii au primit de la ruşi cele mai moderne arme, rachete solaer, în special portabile. Asta e singura modalitate ca forțele de gherilă să poate riposta avioanelor şi elicopterelor.

— Sunt de acord, admise Ellis. Mai important, Guvernul Statelor Unite e de acord. Ne-ar plăcea să vă ajutăm să faceți rost de arme mai bune. Dar ar trebui să vedem că faceți progrese reale împotriva inamicului vostru cu armele astea. Poporul american vrea să vadă ce obține pentru banii lui. Cât de curând crezi că rezistența afgană are să fie în măsură să lanseze atacuri unificate, în toată țara, asupra ruşilor, cum au făcut vietnamezii spre sfârşitul războiului?

Masud clătină din cap cu îndoială.

— Unificarea rezistenței se află într-un stadiu foarte timpuriu.

— Care sunt principalele obstacole?

Ellis îşi ținu respirația, rugându-se ca Masud să dea răspunsul aşteptat.

— Neîncrederea între diferitele grupuri de luptă e principalul obstacol.

Ellis răsuflă suspect de uşurat.

— Suntem triburi diferite, națiuni diferite şi avem conducători diferiți, continuă Masud. Alte grupuri de gherilă mi-au prins convoaie în ambuscadă şi mi-au furat proviziile.

— Neîncrederea, repetă Ellis. Ce altceva?

— Comunicarea. Avem nevoie de o rețea regulată de mesageri. În cele din urmă, ne trebuie contact radio, însă asta e departe în viitor.

„Neîncrederea şi comunicarea inadecvată”. Asta sperase Ellis să audă.

— Haide să vorbim despre altceva.

Se simțea teribil de obosit: pierduse destul de mult sânge.

Lupta cu o dorinţă puternică de a închide ochii.

— Aici, în Vale, ai dezvoltat arta războiului de gherilă cu mai mult succes decât oriunde altundeva în Afganistan. Alţi lideri încă îşi mai risipesc resursele apărând teritoriul de câmpie şi atacând poziţiile puternice. Noi am dori să pregăteşti tu oameni din alte părţi ale ţării în tacticile gherilei moderne. Vrei să te gândeşti la asta?

— Da – şi cred că înţeleg unde baţi, spuse Masud. După vreun an, fiecare zonă a rezistenţei va avea un grup mic de oameni instruiţi în Valea celor Cinci Lei. Ei ar putea să formeze o reţea de comunicare. Se vor înţelege între ei, vor avea încredere în mine...

Vocea i se frânse, dar Ellis vedea pe faţa lui că încă dezvolta implicaţiile în minte.

— Bine, zise Ellis.

Rămăsese fără energie, însă aproape terminase.

— Uite cum stă treaba. Dacă poţi să obţii acordul altor comandanţi şi să înfiinţezi programul de pregătire, SUA îţi vor furniza lansatoare de rachetă sol-aer RPG-7 şi echipament radio. Dar *trebuie* să participe la înţelegere doi comandanţi. Ei sunt Jahan Kamil, din Valea Pichului, şi Amal Azizi, comandantul Faizabad.

Masud zâmbi cu tristeţe.

— I-ai ales pe cei mai dificili.

— Ştiu, spuse Ellis. Poţi s-o faci?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, zise Masud.

— Bine.

Epuizat, Ellis se întinse din nou pe pământul rece şi închise ochii. O clipă mai târziu, adormi.

CAPITOLUL ZECE

Jean-Pierre mergea fără țintă peste câmpurile luminate de Lună, în adâncurile unei depresii negre. Cu o săptămână în urmă era împlinit şi fericit, stăpân pe situație, desfăşurând o activitate utilă, în timp ce-şi aştepta marea şansă. Şi, deodată, totul se terminase, iar el se simțea fără valoare, un eşec, un ghinionist.

Nu exista nicio cale de ieşire. Trecuse în revistă toate posibilitățile, din nou şi din nou, dar sfârşea mereu cu aceeaşi concluzie: trebuia să plece din Afganistan.

Utilitatea lui ca spion se încheiase. N-avea niciun mijloc să-l contacteze pe Anatoli. Şi, chiar dacă Jane nu i-ar fi distrus radioul, i-ar fi fost imposibil să părăsească satul ca să-l întâlnească pe Anatoli, fiindcă Jane ar fi ştiut imediat ce face şi i-ar fi spus lui Ellis. Ar fi putut cumva s-o facă pe Jane să tacă (*Nu te gândi la asta*, *nici prin gând să nu-ți treacă*), însă dacă i se întâmpla ceva, Ellis ar fi vrut să ştie de ce. Totul se reducea la Ellis. „Mi-ar plăcea să-l omor pe Ellis, dacă aş avea tupeul, chibzui el. Dar cum? N-am nicio armă. Ce să fac, să-i tai gâtul cu bisturiul? E mult mai puternic decât mine – n-aş putea să-l birui niciodată".

Se gândi de ce mersese prost. El şi Anatoli deveniseră neglijenți. Ar fi trebuit să se întâlnească într-un loc din care ar fi avut o vedere bună asupra tuturor împrejurimilor, ca să fi prevenit orice apropiere a cuiva. Dar cine s-ar fi gândit că Jane ar fi putut să vină după el? Era victima celui mai îngrozitor ghinion: că băiatul rănit fusese alergic la penicilină, că Jane îl auzise pe Anatoli vorbind, că ea era în stare să recunoască un accent rusesc şi că apăruse Ellis, ca să-i dea curaj. *Fusese* ghinion. Totuşi, cărțile de istorie nu-i amintesc pe cei care *aproape* au atins măreția. „Am făcut tot posibilul, tată", reflectă el. Şi aproape auzi răspunsul tatălui său: „Nu mă interesează dacă ai făcut tot posibilul, vreau să

ştiu dacă ai reuşit sau nu”.

Se apropia de sat. Decise să se ducă la culcare şi, oricum, n-avea nimic altceva de făcut decât să se culce. Se îndreptă spre casă.

Cumva, realitatea că încă o avea pe Jane nu era o mare consolare. Faptul că ea îi descoperise secretul părea să-i fi făcut mai puţin intimi, nu mai mult. O nouă distanţă creştea între ei, chiar dacă îşi planificau întoarcerea acasă şi vorbeau despre noua lor viaţă înapoi în Europa.

Cel puţin încă se îmbrăţişau noaptea în pat.

Asta era ceva.

Intră în casa negustorului. Se aştepta ca Jane să fie deja în pat, dar, spre surprinderea lui, încă era trează. Ea începu să vorbească imediat ce el intră.

— A venit după tine un mesager din partea lui Masud. Trebuie să te duci la Astana. Ellis e rănit.

Ellis e rănit. Inima lui Jean-Pierre bătu mai repede.

— Cum?

— Nimic serios. Am înţeles că are un glonţ în fund.

— Mă duc la prima oră mâine-dimineaţă.

Jane dădu din cap.

— Mesagerul o să meargă cu tine. Poţi să te întorci până la căderea nopţii.

— Aha.

Jane voia să se asigure că n-avea posibilitatea să-l întâlnească pe Anatoli. Precauţia ei era inutilă: lui Jean-Pierre îi era dificil să aranjeze o astfel de întâlnire.

În plus, Jane stătea de pază împotriva unui pericol minor şi trecea cu vederea unul major. Ellis era *rănit*. Asta îl făcea *vulnerabil*. Ceea ce schimba totul.

Jean-Pierre ar fi putut să-l ucidă.

Rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la asta. Şi-l imagină pe Ellis culcat pe o saltea sub un smochin, scrâşnind din dinţi din cauza durerii provocate de un os

zdrobit sau, poate, palid şi slăbit de la pierderea de sânge. Se vedea pe el însuşi pregătind o injecţie.

— E un antibiotic care previne infectarea rănii, ar fi spus el, apoi l-ar fi injectat cu o supradoză de digitalice, care i-ar fi indus un atac de cord.

Un atac de cord natural era puţin probabil, dar în niciun caz imposibil la un bărbat de treizeci şi patru ani, mai ales la unul care făcuse un exerciţiu fizic intens după o lungă perioadă de muncă relativ sedentară. Oricum, n-ar fi fost nicio anchetă, nicio autopsie şi nicio suspiciune: în Occident, nu s-ar fi îndoit nimeni că Ellis fusese rănit în acţiune şi murise din cauza rănilor.

Acolo, în Vale, toată lumea ar fi acceptat diagnosticul lui Jean-Pierre. El era la fel de încredere ca oricare dintre cei mai apropiaţi locotenenţi ai lui Masud – destul de natural, fiindcă, posibil, considerau că el se sacrificase la fel de mult ca oricare dintre ei pentru cauză. Nu, singura care s-ar fi îndoit ar fi fost Jane.

Şi ce-ar fi putut să facă?

Nu era sigur. Jane era un adversar formidabil când era susţinută de Ellis. Dar Jane singură, nu. Jean-Pierre ar fi putut s-o convingă pe Jane să rămână în Vale pentru încă un an: i-ar fi promis că nu va trăda convoaiele, apoi ar fi găsit o modalitate de a restabili contactul cu Anatoli şi ar fi aşteptat, pur şi simplu, şansa să li-l arate ruşilor pe Masud.

Îi dădu lui Chantal sticla cu lapte de la două dimineaţa, pe urmă se întoarse în pat. Nici măcar nu încercă să doarmă. Era prea nerăbdător, prea emoţionat şi prea speriat. În timp ce stătea întins în pat aşteptând ca soarele să răsară, se gândi la ce ar putea să meargă prost: Ellis ar fi putut să refuze tratamentul, el ar fi putut să greşească doza, Ellis ar fi suferit o simplă zgârietură şi ar fi mers normal, Ellis şi Masud ar fi putut pleca deja din Astana.

Somnul lui Jane era tulburat de vise. Se sucea şi se

răsucea lângă el, mormăind din când în când silabe de neînțeles. Numai Chantal dormea bine.

Chiar înainte de ivirea zorilor, Jean-Pierre se ridică, aprinse focul şi se duse la râu să se scalde. Când se întoarse, mesagerul era în curtea lui, bea ceai făcut de Fara şi mânca pâine rămasă din ziua precedentă. Jean-Pierre bău un ceai, dar nu putu să mănânce nimic.

Jane o alăpta pe Chantal pe acoperiş. Se duse sus şi le sărută pe amândouă de rămas-bun. De fiecare dată când o atingea pe Jane, îşi amintea cum o lovise şi se simțea cum se cutremura de ruşine. Ea părea să-l fi iertat, însă el nu putea să se ierte.

Îşi conduse bătrâna iapă prin sat şi coborî pe malul râului, apoi, cu mesagerul alături, se îndreptă în aval. De acolo la Astana nu era drum în Valea celor Cinci Lei, ci doar o fâşie de pământ stâncos, de doi metri jumătate, trei metri lățime şi mai mult sau mai puțin plată, potrivită pentru căruțe din lemn sau jeepuri ale armatei, o maşină obişnuită ar fi fost distrusă în câteva minute.

Valea prezenta o serie de defileuri stâncoase înguste, lărgindu-se din când în când şi formând mici câmpuri cultivate, lungi de un kilometru şi jumătate până la trei kilometri şi late de mai puțin de un kilometru şi jumătate, unde sătenii se zbăteau să trăiască de pe urma unui sol neprielnic, muncind din greu şi irigând inteligent. Drumul era destul de bun pentru ca Jean-Pierre să călărească la vale. (Calul nu era suficient de bun ca să-l călărească la deal.)

Pe vremuri, Valea fusese un loc idilic, se gândi el în timp ce călărea spre sud, în soarele luminos al dimineții. Udată de Râul celor Cinci Lei, protejată de zidurile înalte ale Văii, organizată în conformitate cu vechile tradiții şi netulburată de nimic, în afară de câțiva cărăuşi de unt din Nuristan şi, ocazional, de vânzătorul de panglici din Kabul, ea se încadra

atunci în tradiția Evului Mediu. În prezent, aproape fiecare sat suferise ceva daune în urma bombardamentelor: o moară de apă ruinată, o pajişte plină de cratere, un vechi apeduct din lemn făcut aşchii, un pod de zidărie şi mortar redus la câteva pietre de călcat pe ele în râul vijelios. Efectul acestora asupra vieții economice a Văii era evident, iar Jean-Pierre era martor. Casa aceea fusese o măcelărie, dar pe planşeta de lemn din față nu era pic de carne. Peticul acela de pământ cu buruieni fusese odată o grădină de legume, dar proprietarul său fugise în Pakistan. Era acolo o livadă cu fructe putrezite pe jos, când ar fi trebuit uscate pe un acoperiş, pregătite să fie stocate pentru iarna lungă şi rece: femeia şi copiii care avuseseră grijă de livadă muriseră, iar soțul devenise luptător de gherilă. Grămada aceea de noroi şi pietre întruchipa o moschee şi sătenii deciseseră să n-o reconstruiască, fiindcă, probabil, putea fi bombardată din nou. Toate acele dărâmături şi distrugeri se întâmplaseră deoarece oameni precum Masud încercau să reziste cursului istoriei şi păcăleau țăranii ignoranți ca să-i sprijine. Cu Masud înlăturat, totul avea să se încheie.

Şi cu Ellis dat la o parte, Jean-Pierre putea să se descurce cu Masud.

Se întreba, pe măsură ce se apropiau de Astana, spre amiază, dacă avea să-i fie greu să înfigă acul. Ideea de a ucide un pacient era atât de grotescă, încât nu ştia cum să reacționeze. Văzuse pacienți murind, desigur. Dar chiar şi atunci fusese cuprins de regretul că nu putuse să-i salveze. Când urma să-l aibă pe Ellis neajutorat în față şi acul în mână, Jean-Pierre ar fi fost torturat de îndoială, ca Macbeth, sau ar fi şovăit, ca Raskolnikov din *Crimă şi pedeapsă*?

Trecură prin Sangana, cu cimitirul şi plaja lui de nisip, apoi urmară drumul pe lângă un cot al râului. În fața lor era o porțiune de teren agricol, iar pe deal un pâlc de case. Vreo

două minute mai târziu, un băiat de unsprezece – doisprezece ani se apropie de ei peste câmpuri şi-i conduse nu în satul de pe deal, ci la o casă mare de la marginea unui teren agricol.

Cu toate astea, Jean-Pierre nu simți nicio îndoială, nicio ezitare. Doar un fel de nelinişte încordată, ca în ora dinaintea unui examen important.

Îşi luă geanta medicală de pe cal, îi dădu hățurile băiatului şi intră în curtea fermei.

Mai bine de douăzeci de luptători de gherilă erau împrăştiați înjur, stând pe vine şi privind în gol, aşteptând cu o răbdare aborigenă. Masud nu era acolo, observă Jean-Pierre uitându-se înjur, ci două dintre cele mai apropiate ajutoare ale lui. Ellis zăcea într-un colț umbrit, pe o pătură.

Jean-Pierre îngenunche lângă el. Ellis suferea, în mod evident, din cauza unor dureri de la glonț. Era culcat pe burtă. Avea fața încordată şi scrâşnea din dinți. Pielea îi era palidă şi pe frunte îi şiroia transpirația.

Respirația îi era aspră.

— Doare, nu-i aşa? întrebă Jean-Pierre în engleză.

— Porcăria dracului – bine spus, răspunse Ellis printre dinți.

Jean-Pierre trase pătura de pe el. Luptătorii de gherilă îi tăiaseră hainele şi-i puseseră pe rană un pansament rudimentar. Jean-Pierre îl înlătură.

Văzu imediat că prejudiciul nu era grav. Ellis sângerase foarte mult şi faptul că încă mai avea glonțul în muşchi evident că făcea să doară ca naiba, însă era destul de departe orice os sau vas de sânge important – s-ar fi vindecat repede.

„Nu, nu se va vindeca, îşi aminti Jean-Pierre. N-are să se vindece deloc”.

— Mai întâi am să-ți dau ceva ca să-ți uşurez durerea, zise el.

— Ți-aş mulțumi pentru asta, spuse Ellis cu fervoare.

Jean-Pierre îl examină. Ellis avea pe spate o cicatrice mare, în formă de cruce. Jean-Pierre se întrebă cum o căpătase.

„N-am să aflu niciodată”, se gândi el.

Deschise geanta medicală.

„Acum am de gând să-l omor pe Ellis, chibzui el în continuare. N-am omorât pe nimeni, nici măcar accidental. Cum e să fii criminal? Oamenii o fac în fiecare zi, peste tot în lume: bărbații îşi ucid soțiile, femeile îşi ucid copiii, asasinii ucid politicieni, hoții ucid gospodari, călăii publici ucid criminali”. Luă o seringă mare şi începu s-o umple cu digitoxină: medicamentul venea în flacoane mici şi trebui să golească patru dintre ele ca să obțină o doză letală.

„Cum ar fi să mă uit la Ellis cum moare? Primul efect al medicamentului o să fie accelerarea ritmului inimii. El va simți asta şi va deveni neliniştit şi stânjenit. Apoi, pe măsură ce otrava o să-i afecteze ritmul cardiac, bătăile inimii se vor accelera. Pe urmă se va simți foarte rău. În final, vor deveni complet neregulate şi Ellis va muri în agonie şi teroare. Ce-o să fac atunci când o să strige de durere, cerându-mi mie, medicului, să-l ajut? reflectă Jean-Pierre. O să-i spun că vreau să moară? O să-şi dea seama că l-am otrăvit? O să-i murmur cuvinte liniştitoare, în spiritul celui mai bun comportament profesionist al meu, şi o să încerc să-i uşurez moartea? *Relaxează-te*, *e doar un efect secundar normal al calmării durerii*, *totul o să fie bine*.

Injecția era gata.

„Pot s-o fac, îşi dădu seama Jean-Pierre. Pot să-l omor. Doar că nu ştiu ce-o să se întâmple cu mine după aceea”.

Dezgoli partea superioară a brațului lui Ellis şi, prin prisma obişnuinței, tamponă un bandaj cu alcool.

În acel moment sosi Masud.

Jean-Pierre nu-l auzi apropiindu-se, aşa că păru să vină

de nicăieri, făcându-l pe Jean-Pierre să tresară. Masud îi puse o mână pe braț.

— Te-am speriat, *monsieur le docteur*, spuse Ahmed, îngenunche la capul lui Ellis.

— M-am gândit la propunerea guvernului american, i se adresă apoi în franceză lui Ellis.

Jean-Pierre îngenunche şi el acolo, înghețat în poziție cu seringa în mâna dreaptă. Ce propunere? Ce naiba era asta? Masud vorbise deschis, ca şi cum Jean-Pierre era doar unul dintre camarazii săi – ceea ce şi era, într-un fel – dar Ellis... Thaler putea să sugereze să vorbească în privat.

Rănitul se ridică într-un cot cu efort.

Jean-Pierre îşi ținu respirația. Dar Ellis spuse doar:

— Zi mai departe.

„E prea obosit, se gândi Jean-Pierre. Şi durerea e prea mare ca să se gândească la măsuri elaborate de securitate şi, în plus, n-are mai multe motive decât Masud să mă suspecteze".

— E bine, rosti Masud. Însă m-am întrebat cum o să îndeplinesc partea mea de înțelegere.

„Desigur! chibzui Jean-Pierre. Americanii n-au trimis aici un agent CIA de top doar ca să învețe câțiva luptători de gherilă cum să arunce în aer poduri şi tuneluri. Ellis e aici ca să facă o înțelegere!"

— Planul ăsta de a forma detaşamente în alte zone trebuie explicat celorlalți comandanți, continuă Masud. Asta are să fie dificil. Vor fi suspicioşi – mai ales dacă le prezint eu propunerea. Cred că *tu* ar trebui să te duci la ei şi să le spui ce le oferă guvernul tău.

Jean-Pierre era stupefiat. Un plan de a instrui oameni din alte zone! Care naiba era ideea?

— Aş fi bucuros s-o fac. Ar trebui să-i aduni tu laolaltă, rosti Ellis cu o oarecare dificultate.

— Da, zâmbi Masud. O să convoc o conferință a tuturor

liderilor rezistenței, care o să aibă loc aici, în Valea celor Cinci Lei, în satul Darg, în termen de opt zile. Am să trimit mesageri azi, să le transmit că e aici un reprezentant al Guvernului Statelor Unite, ca să discute despre livrările de arme.

O conferință! Livrări de arme! Natura înțelegerii îi deveni clară lui Jean-Pierre. Dar ce-ar fi trebuit să facă în privința asta?

— Vor veni? întrebă Ellis.

— Mulți, da, răspunse Masud. Camarazii noştri din deşerturile vestice, nu – e prea departe şi nu ne cunosc.

— Dar cei doi pe care îi vrem în special – Kamil şi Azizi?

Masud ridică din umeri.

— Asta e în mâinile lui Dumnezeu.

Jean-Pierre tremura de emoție. Acela avea să fie cel mai important eveniment din istoria rezistenței afgane.

Ellis bâjbâi în rucsacul lui, care era pe podea, lângă capul lui.

— S-ar putea să te ajut să-i convingi pe Kamil şi Azizi, zise el.

Trase din sac două pachețele şi deschise unul care conținea o bucată dreptunghiulară plată de metal galben.

— Aur, preciză Ellis. Fiecare dintre lingourile astea valorează vreo cinci mii de dolari.

Era o avere: cinci mii de dolari însemna mai mult decât veniturile pe doi ani ale unui afgan mediu.

Masud luă bucata de aur şi o cântări în mână.

— Ce-i asta? întrebă el arătând spre o imagine ştanțată în mijlocul dreptunghiului.

— Sigiliul preşedintelui Statelor Unite, răspunse Ellis.

„Isteț, se gândi Jean-Pierre. Exact lucrul care să-i impresioneze pe liderii tribali şi, în acelaşi timp, să-i facă irezistibil de curioşi să-l întâlnească pe Ellis".

— O să te ajute asta să-i convingi pe Kamil şi Azizi? zise

Ellis.

Masud dădu din cap.

— Cred că vor veni.

„Pariezi cu *viața* ta pentru asta”, chibzui Jean-Pierre.

Şi, dintr-odată, ştiu exact ce avea de făcut.

Masud, Kamil şi Azizi, cei trei mari lideri ai rezistenței, vor fi laolaltă în satul Darg peste opt zile.

Trebuia să-i spună lui Anatoli, apoi acesta îi putea ucide.

Asta e, reflectă Jean-Pierre. Ăsta e momentul pe care-l aşteptam dintotdeauna, de când am venit în Vale. Îl am pe Masud unde am vrut – şi alți doi lideri rebeli. Dar cum să-i spun lui Anatoli? *Trebuie* să existe o cale”.

— O reuniune la nivel înalt, adăugă Masud zâmbind foarte mândru. Are să fie un început bun pentru noua unitate de rezistență, nu?

„Fie asta, fie începutul sfârşitului”, se gândi Jean-Pierre. Coborî mâna, îndreptând acul spre pământ şi, apăsând pistonul, goli seringa. Privi otrava scufundându-se în pământul prăfuit.

Un nou început sau începutul sfârşitului.

Jean-Pierre îi dădu lui Ellis un anestezic, scoase glonțul, curăță rana, puse un nou pansament pe ea şi-i injectă antibiotice ca să prevină infecția.

Apoi se ocupă de cei doi luptători de gherilă care aveau şi ei răni minore din încăierare. Între timp, se dusese zvonul în tot satul că medicul era acolo şi un mic grup de pacienți se adunase în curtea fermei. Jean-Pierre trată un copil cu bronşită, trei infecții minore şi un mullah cu viermi. Pe urmă luă masa. Cam pe la mijlocul după-amiezii, îşi închise geanta şi se urcă pe Maggie pentru călătoria spre casă.

Îl lăsă în urmă pe Ellis, care avea să fie mult mai bine după câteva zile – rana urma să se vindece mai repede dacă stătea liniştit şi nemişcat. Jean-Pierre era însă, în mod paradoxal, îngrijorat pentru sănătatea lui Ellis, fiindcă dacă

era să moară, conferința va fi anulată.

Mergând călare prin Vale pe bătrâna iapă, își stoarse creierii ca să găsească un mijloc de a intra în contact cu Anatoli. Desigur, putea să se întoarcă, pur şi simplu, şi să se ducă jos, în Vale, la Rokha, şi să se predea ruşilor. Dacă nu trăgeau în el când îl vedeau, ar fi fost în cel mai scurt timp în compania lui Anatoli. Dar atunci Jane ar fi ştiut unde fusese şi ce făcuse, şi i-ar fi spus lui Ellis, şi ar fi schimbat ora şi locul adunării.

Cumva trebuia să-i trimită o scrisoare lui Anatoli. Problema era cine să i-o ducă?

Era o scurgere constantă de oameni care treceau prin Vale în drum spre Charikar, oraşul ocupat de ruşi de la o sută sau o sută zece kilometri depărtare, în câmpie, sau spre Kabul, capitala, la o sută şaizeci de kilometri distanță.

Erau cei care produceau lactate în Nuristan, cu untul şi brânza lor, comercianții itineranți de oale şi tigăi, ciobanii care aduceau la piață mici turme de oi cu coadă groasă şi familiile de nomazi care se duceau să-şi perfecteze misterioasele lor afaceri. Oricare dintre ei ar fi putut fi mituit ca să ducă o scrisoare la un oficiu poştal sau doar să o pună în mâinile unui soldat rus. Spre Kabul era un drum de trei zile, spre Charikar, de două. Rokha, unde erau soldații ruşi, dar niciun oficiu poştal, era la doar o zi depărtare. Jean-Pierre era destul de sigur că putea să găsească pe cineva care să accepte însărcinarea. Exista, desigur, un pericol ca scrisoarea să fie deschisă şi citită, şi Jean-Pierre avea să fie descoperit, torturat şi ucis. Ar fi fost pregătit să-şi asume riscul.

Dar mai exista un obstacol. Dacă mesagerul lua banii, ar fi livrat scrisoarea? Nimic nu putea să-l oprească s-o piardă pe drum. Jean-Pierre n-ar fi avut de unde să afle niciodată ce s-a întâmplat. Întregul aranjament era prea *nesigur*.

Nu rezolvase problema când ajunse la Banda, în amurg.

Jane era pe acoperişul casei negustorului, prinzând briza de seară cu Chantal pe genunchi. Jean-Pierre le făcu cu mâna, apoi intră în casă şi puse geanta medicală pe tejgheaua de gresie din magazie. Când goli geanta, în momentul în care văzu pastilele de diamorfină, îşi dădu seama că exista o persoană în care putea să aibă încredere cu scrisoarea pentru Anatoli.

Găsi un creion în geantă. Luă ambalajul de la un pachet de tampoane de vată şi rupse un dreptunghi din acesta – în Vale nu exista hârtie de scris. Scrise în franceză:

Pentru colonelul Anatoli de la KGB...

Suna ciudat de melodramatic, însă nu ştia cum altfel să înceapă. Nu-i ştia numele complet lui Anatoli şi n-avea o adresă.

Continuă:

Masud a convocat un consiliu al liderilor rebeliunii. *Se întâlnesc în opt zile de azi*, *joi*, *27 august*, *la Darg*, *care este următorul sat la sud de Banda*. *Vor dormi*, *probabil*, *toți în moschee în acea noapte şi vor rămâne împreună toată ziua de vineri*, *care e o zi sfântă*. *Întâlnirea a fost convocată ca să discute cu un agent CIA pe care-l cunosc sub numele Ellis Thaler*, *sosit în Vale în urmă cu o săptămână*.

Asta e şansa noastră!

Adăugă data şi o semnă *Simplex*.

N-avea plic – nu mai văzuse unul de când plecase din Europa. Se întreba doar care era cel mai bun mod să închidă scrisoarea. Uitându-se în jur, ochii îi căzură pe o cutie cu ambalaje din plastic pentru distribuirea de comprimate. Veneau cu etichete autoadezive, pe care Jean-Pierre nu le folosea niciodată, fiindcă nu ştia să scrie în alfabetul persan. Rulă scrisoarea şi o puse într-unul dintre recipiente.

Se întreba cum să-l marcheze. La un moment dat în timpul călătoriei, pachetul avea să ajungă în drumul său în

mâinile unui umil soldat rus. Jean-Pierre îşi imagină un funcţionar cu ochelari, neliniştit într-un birou rece, sau, poate, un bou prost de santinelă în faţa unei gard de sârmă ghimpată. Fără îndoială, arta aruncării pisicii moarte în curtea altuia era dezvoltată şi în armata rusă, cum fusese în cea franceză când îşi făcuse Jean-Pierre serviciul militar. Se gândi cum ar putea să facă plicul să arate suficient de important ca să fie predat unui ofiţer superior. N-avea niciun sens să scrie *Important* sau *KGB*, sau orice altceva, în franceză sau engleză sau chiar în dari, deoarece soldatul n-ar fi fost capabil să citească literele europene sau persane. Jean-Pierre nu ştia să scrie în ruseşte. Era ironic pentru că femeia de pe acoperiş, a cărei voce o auzea în acel moment intonând un cântec de leagăn, era vorbitoare fluentă de rusă şi ar fi putut să-i spună cum să scrie absolut orice, numai să fi vrut. În cele din urmă scrise *Anatoli – KGB* cu litere europene şi lipi eticheta pe recipient, apoi îl puse într-o cutie goală de medicamente pe care era scris *OTRAVĂ*! în cincisprezece limbi şi cu trei simboluri internaţionale. Legă cutia cu sfoară.

Mişcându-se repede, puse totul înapoi în geanta medicală şi înlocui medicamentele folosite în Astana.

Luă un pumn de tablete de diamorfină şi le puse în buzunarul cămăşii. Într-un sfârşit, înfăşură cutia pe care scria *OTRAVĂ*! într-un ştergar uzat.

Plecă de-acasă.

— Mă duc la râu să mă spăl, îi strigă lui Jane.

— OK.

Trecu repede prin sat, dând din cap scurt la vreo două persoane şi se îndreptă peste câmpuri. Era plin de optimism. Tot felul de riscuri îi pândeau planurile, dar el spera din nou la un mare triumf. Ocoli un câmp de trifoi care-i aparţinea mullahului şi escaladă o serie de terase. La vreun kilometru şi jumătate de sat, pe un afloriment stâncos

al muntelui, era o cabană singuratică ce fusese bombardată.

Se făcea întuneric atunci când Jean-Pierre dădu cu ochii de ea. Se îndreptă încet spre aceasta, alegându-şi drumul prudent pe terenul accidentat, regretând că nu şi-a adus o lanternă.

Se opri la grămada de moloz care odată fusese partea din faţă a casei. Se gândi să intre, însă atât mirosul, cât şi întunericul îl descurajară.

— Hei! strigă el.

Ceva fără formă se ridică de jos în picioare şi-l sperie. Sări înapoi blestemând.

Malangul era în picioare în faţa lui.

Jean-Pierre se uită la faţa scheletică şi la barba încâlcită a nebunului.

— Domnul fie cu tine, omule sfânt, rosti Jean-Pierre în dari după ce îşi recăpătă calmul.

— Şi cu tine, doctore.

Jean-Pierre îl prinsese într-o fază coerentă a stării lui mentale.

„Bine”, chibzui el, apoi întrebă:

— Ce-ţi face burta?

Omul mimă o durere de stomac: ca de obicei, voia droguri. Jean-Pierre îi dădu o pastilă de diamorfină, lăsându-l să le vadă pe celelalte, apoi le puse înapoi în buzunar. *Malangul* îşi consumă heroina şi zise:

— Mai vreau.

— O să mai primeşti, îl asigură Jean-Pierre. O grămadă.

El întinse mâna.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine, spuse Jean-Pierre.

Omul dădu din cap cu nerăbdare.

— Trebuie să te duci la Charikar şi să-i dai asta unui soldat rus.

Jean-Pierre se decisese pentru Charikar, în ciuda

călătoriei de o zi în plus pe care o implica asta, fiindcă se temea că Rokha, fiind un oraş rebel ocupat temporar de ruşi, era, probabil, într-o stare de confuzie, iar pachetul s-ar fi putut pierde, pe când Charikar era permanent controlat de ruşi. Şi se decisese pentru un soldat mai degrabă decât un oficiu poştal, ca destinatar, întrucât era posibil ca *Malangul* să nu se descurce să cumpere un timbru şi să expedieze ceva.

Se uită cu atenție la fața nespălată a omului. Se întrebă dacă tipul avea să înțeleagă chiar şi instrucțiunile astea simple, însă teama de pe fața lui auzind de un soldat rus indica faptul că înțelesese perfect.

De fapt, putea Jean-Pierre să se asigure în vreun fel că *malangul* îi urma aceste ordine? Şi el ar fi putut să arunce pachetul şi să se întoarcă jurând că îndeplinise sarcina, fiindcă dacă era destul de inteligent ca să înțeleagă ce avea de făcut, putea fi capabil şi să mintă în legătură cu asta.

Jean-Pierre fu inspirat de o idee.

— Şi cumpără un pachet de țigări ruseşti, zise el.

Malangul întinse mâinile goale.

— N-am bani.

Jean-Pierre ştia că n-avea bani. Îi dădu 100 de afgani. Cu asta se asigura că el se va duce, de fapt, la Charikar. Exista vreo modalitate să-l oblige să livreze pachetul?

— Dacă faci asta, îți dau toate pastilele pe care le vrei, continuă Jean-Pierre. Dar nu mă trage pe sfoară – fiindcă dacă o faci, aflu, şi nu mai vezi pastile, iar durerea de burtă o să se întețească şi o să te umfli, şi apoi mațele au să-ți explodeze ca o grenadă şi ai să mori în agonie, înțelegi?

— Da.

Jean-Pierre se uită la el în lumina difuză. Albul ochilor nebunului licărea din nou. Părea îngrozit. Jean-Pierre îi dădu restul de pastile de diamorfină.

— Ia câte una în fiecare dimineață, până când te întorci la

Banda.

El dădu din cap viguros.

— Du-te acum, şi nu încerca să mă tragi pe sfoară.

Omul se întoarse şi o luă la fugă pe poteca bolovănoasă, cu mersul lui ciudat, ca de animal. Urmărindu-l dispărând în întunericul care se lăsa, Jean-Pierre se gândi: „Viitorul țării ăsteia e în mâinile tale jegoase, biet nebun nefericit. Domnul fie cu tine”.

O săptămână mai târziu, *malangul* nu se întorsese.

Până miercuri, cu o zi înainte de adunare, Jean-Pierre era înnebunit. În fiecare oră, îşi zicea că omul ar putea să fie acolo în următoarea oră. La sfârşitul fiecărei zile, îşi spunea că are să vină a doua zi.

Ca să sporească grijile lui Jean-Pierre, activitatea avioanelor în Vale se înteți. Toată săptămâna, aparatele cu reacție zburaseră deasupra, ca să bombardeze satele. Banda era norocos: căzuse doar o bombă şi făcuse doar o gaură mare în lanul de trifoi al lui Abdullah. Însă zgomotul constant şi pericolul făceau ca toată lumea să fie irascibilă.

Tensiunea produse în dispensarul lui Jean-Pierre un previzibil aflux de pacienți cu simp tome de stres: avorturi spontane, accidente casnice, vărsături inexplicabile şi dureri de cap.

Chiar şi copiii căpătară dureri de cap. În Europa, Jean-Pierre i-ar fi trimis la psihiatrie.

În schimb acolo, îi trimitea la mullah. Nici psihiatria, nici islamul n-ar fi făcut prea mult bine, deoarece cauza o reprezenta războiul.

Consultă mecanic pacienții de dimineață, puse întrebările lui de rutină în dari, îi spuse lui Jane diagnosticul în franceză, pansă răni, făcu injecții şi înmână recipiente din plastic cu pastile şi sticle cu medicamente colorate.

Probabil că *malangului* îi luase două zile ca să ajungă pe jos la Charikar. Îi trebuise o zi să-şi facă curaj pentru a se

apropia de un soldat rus şi o noapte ca să treacă peste asta. Pornind la drum a doua zi dimineață, călătorise încă două zile. Ar fi trebuit să se fi întors alaltăieri.

Ce se întâmplase? Pierduse pachetul şi nu se mai apropia, înfricoşat şi tremurând? Luase toate pastilele odată şi se îmbolnăvise? Picase în blestematul de râu şi se înecase? îl făcuseră ruşii țintă de antrenament?

Jean-Pierre se uită la ceas. Era zece şi jumătate.

De-acum, *malangul* putea să sosească din clipă în clipă, aducând un pachet de țigări ruseşti, ca dovadă că a fost la Charikar. Jean-Pierre se întrebă scurt cum avea să-i explice lui Jane existența țigărilor, întrucât el nu fuma. Decise că nu era necesară nicio explicație pentru actele unui țicnit.

Pansa un băiețel din valea vecină care îşi arsese mâna în foc la gătit, când de afară se auzi tropăit de paşi şi saluturi, ceea ce însemna că venise cineva. Jean-Pierre îşi reprimă nerăbdarea şi continuă să bandajeze mâna băiatului. Când o auzi pe Jane vorbind, privi în jur şi, spre marea lui dezamăgire, văzu că nu era *malangul*, ci doi străini.

— Domnul fie cu tine, doctore, zise primul dintre ei.

— Şi cu voi, răspunse Jean-Pierre.

Ca să prevină un schimb îndelungat de politețuri, întrebă direct:

— Care-i problema?

— A fost un atentat groaznic la Skabun. Mulți au murit şi mulți au fost răniți.

Jean-Pierre se uită la Jane. Încă nu putea să părăsească Banda fără permisiunea ei, fiindcă ei îi era teamă că el ar intra cumva în contact cu ruşii. Dar, în mod clar, n-ar fi putut să născocească el întrevederea asta.

— Să mă duc? îi zise el în franceză. Sau te duci tu?

El chiar nu voia să meargă, deoarece ar fi însemnat să rămână peste noapte, după toate probabilitățile, şi era disperat să-l vadă pe *malang*.

Jane ezită. Jean-Pierre ştia că se gândea că, dacă era să plece ea, ar fi trebuit s-o ia şi pe Chantal. În plus, ştia că ea nu putea să facă faţă traumatismelor majore.

— Tu decizi, spuse Jean-Pierre.

— Du-te, fu ea de acord.

— Bine.

Skabun era la câteva ore distanţă. „Dacă voi lucra repede şi nu sunt prea mulţi răniţi, poate reuşesc să plec de-acolo la amurg”, se gândi Jean-Pierre.

— O să încerc să mă întorc diseară.

Ea veni şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, zise ea.

El îşi verifică rapid geanta: morfină pentru durere, penicilină ca să prevină infectarea rănilor, ace şi aţă chirurgicală, o grămadă de pansamente. Îşi puse o bonetă pe cap şi o pătură pe umeri.

— N-o iau pe Maggie, o lămuri el pe Jane. Skabun nu e departe, iar drumul e foarte rău.

O sărută din nou, apoi se întoarse spre cei doi mesageri.

— Să mergem, zise el.

Coborâră în sat, pe urmă trecură râul pe jos şi urcară treptele abrupte de pe partea cealaltă. Jean-Pierre se gândi la sărutul lui Jane. Dacă-i reuşea planul şi ruşii îl ucideau pe Masud, cum avea să reacţioneze ea? Va afla că el pusese totul la cale. Dar nu-l va trăda, era sigur. Încă îl mai iubea? El o voia. De când erau împreună, suferise din ce în ce mai puţine depresii negre, dintre cele care-l tot asaltaseră în mod regulat. Doar iubindu-l îl făcuse să se simtă mai bine. El asta voia. Însă voia şi să reuşească în misiunea asta. Reflectă: „Pesemne că vreau mai mult succes decât fericire, de asta sunt gata să risc s-o pierd de dragul de a-l ucide pe Masud”.

Se îndreptară tustrei spre sud-vest, de-a lungul potecii din vârful stâncii, cu râul vijelios în urechi.

— Câți au murit? întrebă Jean-Pierre.
— Mulți, răspunse unul dintre mesageri.
Jean-Pierre era obişnuit cu genul ăsta de lucruri.
— Cinci? Zece? Douăzeci? Patruzeci? adăugă el cu răbdare.
— O sută.
Jean-Pierre nu-l crezu: nu erau o sută de locuitori în Skabun.
— Câți răniți?
— Două sute.
Era ridicol. Oare omul nu ştie? se întrebă Jean-Pierre. Sau exagerează de teamă că, dacă zicea un număr mic, medicul s-ar fi întors din drum? Poate că era doar din cauză că nu ştia să numere mai departe de zece.
— Ce fel de răni? îl întrebă Jean-Pierre.
— Găuri, tăieturi şi sângerări.
Astea sunau mai mult a leziuni de luptă. Bombardarea producea contuzii, arsuri şi vătămări de compresie, de la clădirile căzute. Omul ăsta era, evident, un biet martor. N-avea niciun rost să-l mai interogheze.
La câțiva kilometri în afara Bandei, se abătură de la poteca de pe stâncă şi se îndreptară spre nord, pe un drum necunoscut de Jean-Pierre.
— Ăsta e drumul spre Skabun? întrebă el.
— Da.
Era, evident, o scurtătură pe care el n-o descoperise niciodată.
Se îndreptau, cu siguranță, în direcția corectă.
Câteva minute mai târziu, văzu una dintre cele mai mici colibe din piatră în care călătorii s-ar fi putut odihni sau şi-ar fi petrecut noaptea.
Spre surprinderea lui Jean-Pierre, mesagerii merseră spre intrarea fără uşă a acesteia.
— N-avem timp de odihnă, le zise el iritat. Mă aşteaptă

bolnavii.

Atunci, Anatoli ieşi din colibă.

Jean-Pierre fu uluit. Nu ştia dacă să se bucure că putea să-i spună lui Anatoli despre întâlnire sau să fie îngrozit că afganii aveau să-l ucidă pe Anatoli.

— Nu-ți face griji, spuse Anatoli citindu-i expresia. Sunt soldați ai armatei regulate afgane. I-am trimis să te aducă.

— Dumnezeule!

Era genial. Nu fusese niciun atentat la Skabun – ăsta fusese un şiretlic inventat de Anatoli ca să-l facă pe Jean-Pierre să vină.

— Mâine, adăugă Jean-Pierre entuziasmat. Mâine se întâmplă ceva teribil de important...

— Ştiu, ştiu. Am primit mesajul tău. De asta sunt aici.

— Deci, îl prinzi pe Masud...?

Anatoli zâmbi cu melancolie, arătându-şi dinții pătați de tutun.

— O să-l prindem pe Masud. Calmează-te.

Jean-Pierre îşi dădu seama că se comporta ca un copil încântat în apropierea Crăciunului. Îşi suprimă entuziasmul cu un efort.

— Când am văzut că *malangul* nu se întoarce, am crezut...

— A sosit în Charikar ieri, zise Anatoli. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu el pe drum. De ce n-ai folosit radioul?

— E stricat, răspunse Jean-Pierre.

Nu voia să-i explice în clipa aia despre Jane.

— *Malangul* ar face orice pentru mine, fiindcă îl aprovizionez cu heroină, de care e dependent.

Pentru o clipă, Anatoli se uită intens la Jean-Pierre şi în ochii lui fu ceva ce semăna cu admirația.

— Mă bucur că eşti de partea mea, preciză el.

Jean-Pierre zâmbi.

— Vreau să ştiu mai mult, continuă Anatoli.

Îşi puse un braţ în jurul umerilor doctorului şi-l conduse în colibă. Se aşezară pe podeaua de pământ şi rusul îşi aprinse o ţigară.

— De unde ştii de întâlnirea asta? începu el.

Jean-Pierre îi povesti despre Ellis, de rana de glonţ, de Masud vorbind cu Ellis, când Jean-Pierre era gata să-l injecteze, de lingourile de aur şi de sistemul de pregătire a oamenilor şi armele promise.

— Asta e fantastic! exclamă Anatoli. Unde e Masud acum?

— Nu ştiu. Dar o să sosească astăzi în Darg, probabil. Mâine, cel târziu.

— De unde ştii?

— El a convocat întâlnirea – cum ar putea să nu vină?

Anatoli dădu din cap.

— Descrie-l pe omul CIA.

— Păi, 1, 70, 70 de kilograme, păr blond şi ochi albaştri, treizeci şi patru de ani, însă arată un pic mai în vârstă, studii superioare.

— O să pun toate astea pe calculator.

Anatoli se ridică în picioare. Ieşi afară şi Jean-Pierre îl urmă.

Rusul scoase din buzunar un mic transmiţător radio, îi extinse antenele telescopice, apăsă un buton şi murmură în el în rusă. Apoi se întoarse spre Jean-Pierre.

— Prietene, ai reuşit în misiune, îl înştiinţă el.

„E adevărat, se gândi Jean-Pierre. Am reuşit”.

— Când daţi lovitura? întrebă el.

— Mâine, desigur.

Mâine. Jean-Pierre simţi un val de bucurie sălbatică.

Mâine.

Ceilalţi se uitară în sus. Le urmări privirile şi văzu un elicopter coborând: Anatoli îl chemase, probabil, prin transmiţător. Rusul lăsă prudenţa deoparte: jocul aproape se încheiase, asta era ultima mână, iar furişatul şi

deghizarea urmau să fie înlocuite cu îndrăzneala şi viteza. Maşinăria coborî şi ateriză cu dificultate pe un petic de pământ plan, la o sută de metri distanță.

Jean-Pierre se îndreptă spre elicopter împreună cu ceilalți trei bărbați. Se întrebă unde să se ducă după ce plecau ei. N-avea ce să facă la Skabun, dar nu putea să se întoarcă imediat la Banda fără să dezvăluie faptul că nu existase nicio victimă a bombardamentului de care să aibă grijă. Decise că mai bine stătea câteva ore în coliba de piatră, apoi avea să revină acasă.

Întinse mâna să i-o strângă pe-a lui Anatoli.

— *Au revoir*.

Anatoli nu-i luă mâna.

— Urcă.

— Ce?

— Urcă-te în elicopter.

Jean-Pierre fu uluit.

— De ce?

— Vii cu noi.

— Unde? La Bagram? în teritoriul rus?

— Da.

— Dar nu pot…

— Lasă gălăgia şi ascultă, rosti Anatoli cu răbdare. Mai întâi, treaba ta s-a încheiat. Misiunea ta în Afganistan e îndeplinită. Ți-ai atins scopul. Mâine îl capturăm pe Masud. Poți să pleci acasă. În al doilea rând, acum eşti un risc de securitate. Ştii ce ne-am propus să facem mâine. Deci, de dragul păstrării secretului, nu poți să rămâi pe teritoriul rebel.

— Însă nu spun nimănui!

— Să presupunem că te-ar tortura? Să admitem că ți-ar tortura soția în fața ochilor tăi? Să ne imaginăm că i-ar smulge fiicei tale membru cu membru în fața soției tale?

— Şi ce-are să se întâmple cu ele dacă merg cu voi?

— Mâine, în raid, le capturăm şi ți le aducem.

— Nu pot să cred asta.

Jean-Pierre ştia că Anatoli avea dreptate, dar ideea de a nu se întoarce la Banda era atât de neaşteptată, că-l dezorientă. Aveau să fie Jane şi Chantal în siguranță? Chiar le vor lua ruşii de-acolo? Anatoli îi va lăsa pe tustrei să se întoarcă la Paris? Cât de repede puteau să plece?

— Urcă, repetă Anatoli.

Cei doi mesageri afgani stăteau în picioare de fiecare parte a lui Jean-Pierre, şi el îşi dădu seama că nu se putea opune: dacă refuza să urce, aveau să-l ia pe sus şi să-l îmbarce cu forța.

Sări în elicopter, apoi Anatoli şi afganii îl urmară şi elicopterul se ridică. Nimeni nu închise uşa.

În timp ce elicopterul lua înălțime, Jean-Pierre văzu pentru prima dată din aer Valea celor Cinci Lei. Râul alb curgând în zigzag prin ținutul cenuşiu închis îi amintea de o cicatrice făcută de un cuțit vechi pe fruntea maronie a lui Shahazai Gul, fratele moaşei.

Zări satul Banda, cu mozaicul lui de câmpuri galbene şi verzi. Se uită intens spre vârful dealului unde erau peşterile, dar nu desluşi niciun semn de mişcare: sătenii îşi aleseseră bine ascunzătoarea. Elicopterul se înălță mai sus şi viră, iar el nu mai putu să vadă Banda. Se uită după alte repere.

„Mi-am petrecut un an din viață acolo şi acum n-o să-l mai văd niciodată”, chibzui el.

Identifică satul Darg, cu moscheea cu destin tragic.

„Valea asta a fost cetatea rezistenței, se gândi el. Până mâine are să fie un memorial al unei revolte eşuate. Şi toate din cauza mea”.

Dintr-odată, elicopterul viră spre sud şi trecu peste munte, iar în câteva secunde Valea se pierdu din vedere.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Când Fara aflase că Jane şi Jean-Pierre aveau să plece cu următorul convoi, plânsese o zi întreagă. Dezvoltase un ataşament puternic faţă de Jane şi o mare slăbiciune pentru Chantal.

Jane era mulţumită, dar jenată: uneori i se părea că Fara ar fi preferat ca Jane să fie mama ei.

Cu toate astea, Fara părea să se fi obişnuit cu ideea că Jane pleacă, iar a doua zi îşi venise în fire, dedicată ca de obicei, însă fără să mai aibă inima ruptă.

Jane însăşi începuse să se îngrijoreze în legătură cu drumul spre casă. Din Vale la trecătoarea Khyber era o călătorie anevoioasă de două sute patruzeci de kilometri. La venire le luase paisprezece zile. Suferise de băşici şi diaree, precum şi de inevitabile dureri. În schimb, la plecare va călători spre Paris cărând un bebeluş de două luni. Aveau să fie cai, dar mare parte din drum nu putea să fie în siguranţă călare, deoarece convoaiele străbăteau cele mai mici şi mai abrupte poteci de munte, de multe ori pe timp de noapte.

Îşi făcuse un fel de hamac din bumbac, să şi-l atârne în jurul gâtului ca s-o ducă pe Chantal. Jean-Pierre ar fi trebuit să care proviziile necesare pe timpul zilei, fiindcă – după cum aflase Jane pe drumul de venire – caii şi oamenii merg cu viteze diferite, caii merg mai iute decât oamenii la deal şi mai lent la vale, aşa că oamenii erau separaţi de bagaje pentru lungi perioade de timp.

Să decidă *ce* provizii să ia era problema care-i ocupă după-amiaza aceea, în timp ce Jean-Pierre era la Skabun. Ar fi fost o trusă medicală cu produsele de bază – antibiotice, pansamente, morfină – pe care Jean-Pierre le-ar pune laolaltă. Ar trebui să ia ceva de mâncare. Când veniseră, avuseseră o grămadă de porţii occidentale cu nivel

ridicat de calorii, ciocolată, pachete de supe şi veşnica prăjitură Kendal cu mentă, favorita exploratorilor.

La plecare, aveau doar ce puteau să găsească în Vale: orez, fructe uscate, brânză, pâine tare şi orice reuşeau să cumpere de pe drum. Era bine că nu trebuia să-şi facă griji cu privire la alimentele pentru Chantal.

Cu toate astea, existau alte probleme cu copilul.

Mamele afgane nu foloseau scutece, ci lăsau copilul cu jumătatea inferioară descoperită şi spălau ştergarul pe care stătea. Jane se gândi că era un aranjament mult mai sănătos decât sistemul occidental, dar nu era bun pentru călătorii. Jane făcu trei scutece din ştergare şi improviză o pereche de chiloți impermeabili pentru Chantal din ambalajele de polietilenă ale consumabilelor medicale ale lui Jean-Pierre. Ar fi trebuit să spele câte un scutec în fiecare seară – în apă rece, desigur – şi să încerce să-l usuce peste noapte. Dacă nu se usca, exista o rezervă. Şi când ambele erau umede, Chantal avea să se irite.

Niciun copil nu murise vreodată de la frecuşul scutecului, îşi zise ea.

Cu siguranță, convoiul nu s-ar opri pentru ca un bebeluş să doarmă sau să fie alăptat şi schimbat, aşadar, Chantal va trebui să sugă şi să moțăie în mişcare şi să fie schimbată când era posibil.

Într-un fel, Jane era mai puternică decât cu un an în urmă. Pielea de pe picioarele ei era tare şi stomacul ei rezistent la bacteriile locale. Picioarele, care fuseseră rănite atât de grav pe drumul de sosire, erau deja obişnuite să meargă pe jos mai mulți kilometri. Numai că sarcina părea să-i fi cauzat dureri de spate şi era îngrijorată la gândul că trebuia să care toată ziua un copil. Totuşi, corpul părea să se fi recuperat în urma naşterii.

Simțea că ar fi fost în stare să facă dragoste, cu toate că nu-i spusese asta lui Jean-Pierre – nu era sigură de ce.

Făcuse o grămadă de fotografii cu Polaroidul când sosise. Avea să-l lase în urmă – era unul ieftin – dar, desigur, voia să ia cele mai multe dintre fotografii. Se uită prin ele, întrebându-se ce să arunce. Avea poze cu cei mai mulți dintre săteni. Cu luptătorii de gherilă, Mohammed, şi Alishan, şi Kahmir, şi Matullah, în izbitoare ipostaze eroice ridicole şi arătând feroce. Cu femeile, voluptoasa Zahara, bătrâna ridată Rabia şi Halima cea cu ochi negri, toate chicotind ca şcolărițele. Cu copiii: trei fete ale lui Mohammed, băiatul lui, Mousa, copiii cei mici ai Zaharei, în vârstă de doi, trei, patru şi cinci ani, şi cei patru copii ai mullahului. Nu putea să arunce niciuna: trebuia să le ia pe toate cu ea.

Împachetă hainele într-o geantă, în timp ce Fara mătura podeaua şi Chantal dormea în camera de alături. Coborâseră de la peşteri devreme, ca să termine treaba.

Totuşi, nu era mult de împachetat: în afară de scutecele lui Chantal, doar o pereche de chiloți curați pentru ea şi una pentru Jean-Pierre şi câte o pereche de şosete de rezervă pentru fiecare. Niciunul n-avea nevoie de schimburi pentru exterior. Chantal oricum n-avea haine – stătea într-un şal sau în nimic. Pentru Jane şi Jean-Pierre, o pereche de pantaloni, o cămaşă, o eşarfă şi o pătură *pattu* le erau suficiente pe durata întregii călătorii şi vor fi, probabil, arse într-un hotel din Peshawar, ca un fel de celebrare a întoarcerii lor la civilizație.

Gândul ăsta avea să-i dea putere pentru călătorie.

Îşi aminti vag că-i trecuse prin minte că hotelul lui Dean din Peshawar era primitiv, însă era greu să-şi amintească ce fusese în neregulă cu el. Era *posibil* să se fi plâns că aerul condiționat era zgomotos? Locul avea *duşuri*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Civilizație, zise ea cu voce tare, şi Fara se uită la ea întrebător.

Jane zâmbi şi explică în dari:

— Sunt fericită fiindcă mă întorc în oraşul mare.

— Îmi place oraşul mare, spuse Fara continuând să măture. Am fost la Rokha odată. Fratele meu pleacă la Jalalabad, adăugă ea pe un ton invidios.

— Când se întoarce? întrebă Jane, dar Fara deveni mută şi jenată, şi după o clipă Jane îşi dădu seama de ce: un fluierat şi paşii unui bărbat se auziră din curte, apoi o bătaie în uşă.

— E cineva acasă? întrebă Ellis Thaler.

— Intră, strigă Jane.

El trecu pragul şchiopătând.

Deşi nu mai era implicată romantic cu el, fusese preocupată de rana lui. Rămăsese în Astana să se recupereze. Probabil că se întorsese în acea zi.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

— Ridicol, răspunse el cu un zâmbet trist. E un loc jenant unde să fii împuşcat.

— Dacă te simți doar jenat, înseamnă că te faci bine.

El dădu din cap.

— Doctorul e acasă?

— E plecat la Skabun. A fost un bombardament urât şi au trimis după el. Pot să te ajut cu ceva?

— Voiam doar să-i spun că mi s-a încheiat convalescența.

— Se întoarce în seara asta sau mâine-dimineață.

Observă aspectul lui Ellis: cu coama de păr blond şi barba aurie cârlionțată, arăta ca un leu.

— De ce nu te tunzi?

— Luptătorii de gherilă mi-au zis să-l las să crească şi să nu mă bărbieresc.

— Aşa spun ei mereu. Scopul e să-i facă pe occidentali mai puțin vizibili. În cazul tău are efectul opus.

— O să fiu vizibil în țara asta indiferent de tunsoare.

— E adevărat.

Jane îşi dădu seama că asta era prima dată când ea şi Ellis erau împreună fără Jean-Pierre. Alunecaseră foarte uşor în vechiul lor stil conversaţional. Era greu să-şi aducă aminte cât de supărată fusese pe el.

El se uită curios la bagajul ei.

— Ce-i asta?

— Pentru drumul spre casă.

— Cum călătoreşti?

— Cu un convoi, aşa cum am venit.

— Ruşii au cucerit mult teritoriu în ultimele zile. Nu ştiai?

Jane simţi un fior de teamă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ruşii şi-au lansat ofensiva de vară. Au avansat pe întinderi mari din zone prin care trec de obicei convoaiele.

— Vrei să spui că drumul spre Pakistan e închis?

— Drumul *normal e* închis. Nu poţi să ajungi de-aici la trecătoarea Khyber. Poate pe alte căi...

Jane îşi văzu pălind visul de a se întoarce acasă.

— Nu mi-a *spus* nimeni! zise ea furioasă.

— Cred că Jean-Pierre nu ştia. Eu am fost multă vreme cu Masud, aşa că sunt la curent.

— Da, spuse Jane fără să-l privească.

Poate că Jean-Pierre chiar nu ştia asta. Sau poate ştia, dar nu-i spusese despre asta fiindcă oricum nu voia să se întoarcă în Europa. Indiferent ce era, nu va accepta situaţia. În primul rând, trebuia să afle cu certitudine dacă Ellis avea dreptate. Apoi va căuta modalităţi de rezolvare a problemei.

Se duse la dulapul lui Jean-Pierre şi scoase hărţile americane ale Afganistanului. Erau rulate într-un cilindru şi fixate cu o bandă elastică. Nerăbdătoare, rupse banda şi scăpă hărţile pe podea. Undeva în străfundurile minţii ei, o voce zise: „Poate că asta a fost singura bandă de cauciuc pe o rază de o sută cincizeci de kilometri".

„Calmează-te", îşi spuse ea.

Îngenunche pe podea şi începu să bâjbâie prin hărţi. Erau la o scară foarte mare, aşa că fu nevoită să pună mai multe laolaltă ca să arate tot teritoriul dintre Vale şi trecătoarea Khyber. Ellis se uită peste umărul ei.

— Astea sunt hărţi bune! De unde le-ai luat?

— Jean-Pierre le-a adus de la Paris.

— Sunt mai bune decât ce are Masud.

— Ştiu. Mohammed le foloseşte mereu ca să planifice convoaiele. Deci, arată-mi cât de departe au avansat ruşii.

Ellis îngenunche lângă ea pe covoraş şi trasă cu degetul o linie pe hartă.

Jane simţi un val de speranţă.

— Nu mi se pare că trecătoarea Khyber e izolată. De ce nu putem să mergem pe-aici? întrebă ea şi trasă o linie imaginară pe hartă, un pic mai la nord de frontul rus.

— Nu ştiu dacă ăsta e un traseu, răspunse Ellis. S-ar putea să fie de netrecut – trebuie să-i întrebi pe luptătorii de gherilă. Dar, pe de altă parte, informaţiile lui Masud sunt vechi de cel puţin o zi sau două, şi ruşii încă avansează.

Valea şi trecătoarea ar putea fi deschise într-o zi şi închise a doua zi.

— La naiba! exclamă Jane.

Nu trebuia să fie învinsă. Se aplecă peste hartă şi se uită cu atenţie la zona de frontieră.

— Uite, trecătoarea Khyber nu e singurul loc de trecere.

— O vale a râului se desfăşoară de-a lungul frontierei, cu munţii pe partea afgană. Se poate să ajungi la aceste alte treceri numai dinspre sud – ceea ce înseamnă dinspre teritoriul ocupat de ruşi.

— N-are niciun rost să speculezi, zise Jane, apoi puse hărţile laolaltă şi le rulă. Cineva trebuie să *ştie*.

— Cred că da.

— N-are cum să fie doar un singur mod în care să poţi să pleci din ţara asta blestemată, adăugă ea ridicându-se în

picioare.

Vârî hărțile sub braț şi plecă, lăsându-l pe Ellis în genunchi pe covoraş.

Femeile şi copiii se întorseseră de la peşteri şi satul reveni la viață. Fumul de la focurile de gătit plutea peste pereții curții. În fața moscheii, cinci copii stăteau jos în cerc, jucând un joc numit (fără vreun motiv aparent) „faimă”. Era un joc despre povestit, în care povestitorul se oprea înainte de sfârşit şi copilul de lângă el trebuia să continue. Jane îl zări pe Mousa, fiul lui Mohammed, purtând la centură cuțitul care arăta destul de rău şi pe care tatăl lui i-l dăduse după accidentul cu mina. Mousa spunea povestea. Jane auzi:

—... şi ursul încercă să muşte mâna băiatului, însă băiatul scoase cuțitul...

Se îndreptă spre casa lui Mohammed. Acesta poate că nu era acolo – nu-l mai văzuse de mult – dar el locuia cu frații lui, în obişnuita familie afgană extinsă, iar aceştia erau şi ei luptători de gherilă – toți bărbații tineri potriviți erau – aşa că, dacă erau acolo, ei ar fi putut să-i dea nişte informații.

În fața casei ezită. Conform obiceiului, trebuia să se oprească în curte şi să vorbească mai întâi cu femeile, care ar fi pregătit acolo masa de seară. Şi apoi, după un schimb de politețuri, cea mai în vârstă dintre femei s-ar fi dus în casă, ca să întrebe care dintre bărbați ar binevoi să-i vorbească lui Jane. Auzi vocea mamei ei spunând: „Nu te da în spectacol!” Jane zise cu voce tare: „Du-te dracului, mamă”.

Intră, ignorând femeile din curte, şi se duse drept în camera din față a casei – salonul pentru bărbați.

Erau trei bărbați acolo: fratele în vârstă de optsprezece ani al lui Mohammed, Kahmir Khan, cu un chip frumos şi o barbă subțire, cumnatul lui, Matullah, şi Mohammed însuşi. Era neobişnuit să fie acasă atâția luptători de gherilă. Toți

se uitară speriați la ea.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, zise Jane.

Fără să se oprească pentru a-l lăsa să răspundă, continuă:

— Când te-ai întors?

— Azi, răspunse el automat.

Ea se aşeză pe vine, la fel ca ei. Fură prea uimiți ca să zică ceva. Ea îşi întinse hărțile pe podea. Cei trei bărbați se aplecară în față din reflex, să se uite la ele: deja uitaseră că Jane încălcase eticheta.

— Uite, spuse ea. Ruşii au avansat atât de departe – am dreptate?

Reconstitui linia pe care o trasase Ellis.

Mohammed dădu din cap a acord.

— Deci, ruta obişnuită a convoiului e blocată.

Mohammed dădu din nou din cap.

— Care e acum cea mai bună cale de ieşire?

Toți arătau nesiguri şi clătinară din cap. Asta era normal: când vorbeau despre o problemă, le-ar fi plăcut să facă o întreagă poveste din asta. Jane se gândi că era din cauză că singura putere pe care o aveau asupra străinilor ca ea erau cunoştințele lor locale. De obicei era tolerantă, dar în ziua aia n-avea pic de răbdare.

— De ce nu pe-aici? întrebă ea categoric, trasând o linie paralelă cu frontul rusesc.

— Prea aproape de ruşi, răspunse Mohammed.

— Aici, atunci.

Trasă o rută mai atentă, urmând conturul terenului.

— Nu, zise el din nou.

— De ce nu?

— Uite...

Mohammed arătă un loc pe hartă, între marginile a două văi, unde Jane îşi trecuse voios degetul peste un lanț muntos.

— Aici nu există nicio şa.
O şa era o trecătoare.
Jane indică un traseu mai spre nord.
— Pe aici?
— Şi mai rău.
— *Trebuie* să mai fie o altă cale de ieşire! strigă Jane.
Avu senzaţia că ei se bucurau de frustrarea ei. Decise să spună ceva uşor ofensator, ca să-i anime un pic.
— E ţara asta o casă cu o singură uşă, ruptă de restul lumii doar fiindcă nu poţi să ajungi la trecătoarea Khyber?
Expresia *casă cu o singură uşă* era un eufemism pentru closet.
— Bineînţeles că nu, răspunse Mohammed înţepat. În timpul verii, există Drumul Untului.
— Arată-mi.
Degetul lui Mohammed trasă o rută complexă, care începea mergând la est de Vale, printr-o serie de trecători înalte şi râuri secate, apoi se întorcea spre nord, în Himalaya, şi trecea, în cele din urmă, frontiera în apropiere de intrarea în nelocuitul Coridor Waikhan, înainte să devieze spre sud-est, spre oraşul pakistanez Chitral.
— Aşa îşi duc cei din Nuristan untul, iaurtul şi brânza în piaţa din Pakistan.
Zâmbi şi-şi atinse boneta rotundă.
— De-acolo ne luăm pălăriile.
Jane îşi reaminti că ele erau numite bonete Chitrali.
— Bine, zise Jane. Pe aici ne ducem acasă.
Mohammed clătină din cap.
— Nu se poate.
— Şi de ce nu?
Kahmir şi Matullah zâmbiră ştiutori. Jane îi ignoră. După o clipă, Mohammed zise:
— Prima problemă e altitudinea. Traseul ăsta trece pe deasupra liniei de gheaţă. Asta înseamnă că zăpada nu se

topeşte niciodată şi că nu există nicio apă curgătoare, nici chiar în timpul verii. În al doilea rând, e peisajul. Dealurile sunt foarte abrupte şi potecile sunt înguste şi înşelătoare. E greu să-ţi găseşti drumul: chiar şi ghizii locali se rătăcesc. Dar cea mai gravă problemă a tuturor sunt localnicii. Regiunea asta se numeşte Nuristan, însă i se spunea Kafiristan, fiindcă oamenii erau necredincioşi şi beau vin. Acum sunt credincioşi adevăraţi, totuşi încă înşală, jefuiesc şi uneori ucid călătorii. Traseul ăsta nu e bun pentru europeni, e imposibil pentru femei. Numai cei mai tineri şi mai puternici bărbaţi pot să-l folosească, şi chiar şi atunci, mulţi călători sunt ucişi.

— Ai să trimiţi convoaie pe-aici?

— Nu. O să aşteptăm până e redeschis traseul sudic.

Îi studie faţa frumoasă, bărbatul nu exagera. Jane ar fi putut să spună că sub înfăţişarea lui aparte se ascundea, de fapt, o expresie rigidă.

Se ridică în picioare şi începu să-şi adune hărţile cu mişcări dezordonate. Era dezamăgită amarnic. Întoarcerea ei acasă era amânată pe termen nedefinit. Continuarea vieţii în Vale părea dintr-odată insuportabilă, şi simţi că o apucă plânsul.

Îşi rulă hărţile şi se sili să fie politicoasă.

— Ai fost plecat mult timp, îi zise ea lui Mohammed.

— Am fost la Faizabad. O călătorie lungă.

Faizabad era un oraş mare, în nordul îndepărtat. Rezistenţa era acolo foarte puternică: armata se revoltase şi ruşii nu mai recăpătaseră controlul.

— Nu eşti obosit?

Era o întrebare formală, ca *How de you de*? în engleză, şi Mohammed dădu tot un răspuns formal:

— Sunt încă în viaţă!

Ea îşi vârî rola de hărţi sub braţ şi ieşi afară.

Femeile din curte se uitară la ea cu teamă când trecu pe

lângă ele. Jane dădu din cap la Halima, nevasta cu ochi negri a lui Mohammed, şi primi în schimb o jumătate de zâmbet nervos.

Luptătorii de gherilă călătoreau foarte mult în ultima vreme.

Mohammed fusese la Faizabad, fratele Farei plecase la Jalalabad... Jane îşi reaminti că una dintre pacientele ei, o femeie din Dasht-i-Rewat, zisese că soțul ei fusese trimis la Pagman, lângă Kabul. Şi cumnatul Zaharei, Yussuf Gul, fratele soțului ei mort, fusese trimis în Valea Logar, în cealaltă parte a Kabulului. Toate cele patru locuri erau fortărețe rebele.

Ceva se întâmpla.

Jane îşi uită dezamăgirea pentru o vreme, încercând să-şi dea seama ce anume se petrecea. Masud trimisese soli la mulți – probabil la toți – comandanți ai rezistenței. Era o coincidență că asta se întâmplase atât de repede după sosirea lui Ellis în Vale? Dacă nu era, ce avusese Ellis de făcut? Poate că SUA colaborau cu Masud pentru organizarea unei ofensive concertate. Dacă toți rebelii acționau împreună, chiar ar fi putut să realizeze ceva – ar fi putut, probabil, să ia temporar Kabulul.

Jane intră în casă şi puse hărțile în dulap. Chantal încă dormea. Fara pregătea mâncarea pentru cină: pâine, iaurt şi mere.

— De ce s-a dus fratele tău la Jalalabad?

— A fost trimis, răspunse Fara cu aerul cuiva care arată foarte sigur pe sine.

— Cine l-a trimis?

— Masud.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

Fara păru surprinsă că Jane punea o astfel de întrebare: cine ar fi fost atât de prost să creadă că un bărbat i-ar

spune surorii lui motivul pentru o călătorie?

— A avut ceva de făcut acolo sau a preluat vreun mesaj, sau ce?

— Nu ştiu, repetă Fara, care începu să arate neliniştită.

— Lasă, spuse Jane cu un zâmbet.

Dintre toate femeile din sat, Fara era, probabil, cel mai puţin în măsură să ştie ce se întâmpla. Cine era cel mai în măsură?

Zahara, desigur.

Jane luă un ştergar şi se îndreptă spre râu.

Zahara nu mai purta doliu după soţul ei, deşi era considerabil mai puţin zgomotoasă ca de obicei. Jane se întrebă cât de curând avea să se recăsătorească. Zahara şi Ahmed fuseseră singurul cuplu afgan întâlnit de Jane care chiar părea îndrăgostit. Cu toate astea, Zahara era o femeie puternic senzuală, care ar fi avut probleme să trăiască foarte mult timp fără un bărbat. Fratele mai mic al lui Ahmed, Yussuf, cântăreţul, locuia în aceeaşi casă cu Zahara şi era încă necăsătorit la vârsta de optsprezece ani: existau speculaţii printre sătence că Yussuf s-ar putea să se însoare cu Zahara.

În Afganistan, fraţii trăiau laolaltă. Surorile erau mereu separate. În mod obişnuit, o mireasă se ducea să locuiască împreună cu soţul ei, în casa părinţilor acestuia. Era doar unul dintre modurile în care bărbaţii din ţara asta îşi asupreau femeile.

Jane merse cu paşi mari pe poteca de peste câmpuri. Câţiva bărbaţi lucrau în lumina serii. Recoltatul se apropia de sfârşit. Curând avea să fie oricum prea târziu ca să o ia pe Drumul Untului, se gândi Jane: Mohammed zisese că era doar un traseu estival.

Ajunse la plaja pentru femei. Vreo opt-zece se scăldau în râu sau în bazinele de la marginea apei. Zahara era în mijlocul şuvoiului, stropind din greu, ca de obicei, însă fără

să râdă şi să glumească.

Jane lăsă ştergarul pe mal şi intră în apă.

Decise să fie un pic mai puțin directă cu Zahara decât fusese cu Fara. Nu putea s-o păcălească pe Zahara, desigur, dar avea să încerce să-i dea impresia că bârfea mai degrabă decât interoga.

Nu se apropie imediat de Zahara.

Când celelalte femei ieşiră din apă, Jane aşteptă vreo două minute şi se şterse cu ştergarul în tăcere. Jane nu vorbi până când Zahara şi alte câteva femei începură să se îndrepte spre sat.

— Când se întoarce Yussuf? o întrebă pe Zahara în dari.

— Azi sau mâine. E plecat în Valea Logar.

— Ştiu. S-a dus singur?

— Da, dar zicea că s-ar putea să aducă pe cineva cu el acasă.

— Pe cine?

Zahara ridică din umeri.

— O nevastă, poate.

Jane fu o clipă derutată. Zahara era prea rece şi indiferentă. Asta însemna că era îngrijorată: nu voia ca Yussuf să aducă o nevastă acasă. Se părea că zvonurile din sat erau adevărate. Jane aşa spera. Zahara avea nevoie de un bărbat.

— Nu cred că s-a dus să aducă o nevastă, zise Jane.

— De ce?

— Se întâmplă ceva important. Masud a trimis mai mulți mesageri. Nu se poate să fi plecat toți după neveste.

Zahara continuă să încerce să pară indiferentă, însă Jane putea să spună că era mulțumită. Exista vreo semnificație în posibilitatea ca Yussuf să se fi dus în Valea Logar să aducă pe cineva? se întrebă Jane.

Se lăsă noaptea pe măsură ce se apropiau de sat.

Dinspre moschee se auzea un cântec trist: sunetul

straniu al celor mai însetați de sânge bărbați din lume la rugăciune. Lui Jane îi amintea mereu de Josef, un tânăr soldat rus care supraviețuise unui accident de elicopter peste munte de Banda. Nişte femei îl aduseseră la casa negustorului – asta era în timpul iernii, înainte să se mute la dispensarul din peşteră – şi Jean-Pierre şi Jane îi îngrijiseră rănile, iar lui Masud îi fusese trimis un mesaj, întrebând ce trebuia făcut. Jane aflase ce răspunsese Masud într-o seară, când Alishan Karim intrase în camera din față a casei negustorului, unde Josef zăcea bandajat, îşi pusese țeava armei la urechea băiatului şi-i zburase creierii. Era cam la momentul ăsta al zilei, iar sunetul bărbaților rugându-se plutise în aer cât timp Jane spălase sângele de pe perete şi răzuise creierul băiatului de pe podea.

Femeile urcară ultima porțiune a potecii de la râu şi se opriră în fața moscheii, încheindu-şi conversațiile înainte să plece fiecare la casele lor. Jane se uită în moschee. Bărbații se rugau în genunchi, în frunte cu mullahul Abdullah. Armele lor, amestecul obişnuit de puşti vechi şi mitraliere moderne, erau îngrămădite într-un colț. Rugăciunile tocmai se încheiau. Când bărbații se ridicară, Jane văzu că erau mai mulți străini printre ei.

— Ei cine sunt? o întrebă ea pe Zahara.

— După turbane, se pare că sunt din Valea Pich şi Jalalabad, răspunse Zahara. Sunt paştuni – în mod normal, ne sunt duşmani. De ce sunt aici?

În timp ce ea vorbea, un bărbat foarte înalt, cu un plasture pe ochi se ivi din mulțime.

— Ăsta trebuie că e Jahan Kamil – marele duşman al lui Masud.

— Dar e şi Masud acolo, vorbeşte cu el, spuse Jane, şi adăugă în engleză: îți imaginezi?

Zahara o imită, stâlcind cuvintele:

— *Jass fencey hat*[6]!

Era prima glumă pe care Zahara o făcea de când îi murise soțul. Ăsta era un semn bun: Zahara își revenea.

Bărbații începură să iasă, iar femeile se împrăştiară pe la casele lor, toate în afară de Jane. Ea credea că începea să înțeleagă ce se întâmpla şi voia confirmarea. Când Mohammed ieşi, se apropie de el şi-i vorbi în franceză.

— Am uitat să întreb dacă a fost un succes călătoria ta la Faizabad.

— A fost, replică el fără să se oprească din mers: nu voia ca tovarăşii lui sau paştunii să-l vadă răspunzând la întrebările unei femei.

Jane se grăbi alături de el, în timp ce el se îndrepta spre casă.

— Deci, comandantul din Faizabad e aici?

— Da.

Jane ghicise corect: Masud invitase toate căpeteniile rebele aici.

— Ce spui despre ideea asta? îl întrebă ea încă scormonind după detalii.

Mohammed se uită atent şi lăsă deoparte aroganța, cum făcea întotdeauna când devenea interesat în conversație.

— Totul depinde de ce face Ellis mâine, răspunse el. Dacă îi impresionează ca om de onoare şi le câştigă respectul, cred că au să fie de acord cu planul lui.

— Şi crezi că planul lui e bun?

— Evident că e un lucru bun dacă rezistența e unită şi primeşte armament din Statele Unite.

Deci asta era! Arme americane pentru rebeli, cu condiția ca ei să lupte împreună împotriva ruşilor, în loc să se lupte între ei.

---

[6] Reproducere eronată a frazei Just fancy that (îți imaginezi asta), aici hat = pălărie (n.red.).

Ajunseră acasă la Mohammed şi Jane se întoarse cu spatele, fluturând din mână. Avea sânii plini: era timpul s-o alăpteze pe Chantal. Îşi simţea sânul drept un pic mai greu, fiindcă la ultima alăptare începuse cu stângul, şi Chantal îl golea întotdeauna mai bine pe primul.

Jane ajunse acasă şi intră în dormitor.

Chantal zăcea goală pe un ştergar pliat în leagănul ei, care era, de fapt, o cutie din carton tăiată pe din două. N-avea nevoie de haine în aerul cald al verii afgane.

Noaptea o acoperea cu un cearşaf, şi atâta tot. Rebelii şi războiul, Ellis, Mahommed şi Masud, toate astea se retraseră pe fundal când Jane îşi privi copilul. Întotdeauna crezuse că bebeluşii sunt urâţi, dar Chantal i se părea foarte frumoasă. În timp ce Jane o privea, Chantal se agită, deschise gura şi începu să plângă. Sânul drept al lui Jane secretă imediat lapte ca răspuns, şi o pată caldă şi umedă i se întinse pe cămaşă. Îşi desfăcu nasturii şi o puse pe Chantal la piept.

Jean-Pierre zicea că ar fi trebuit să-şi spele sânii cu spirt medicinal înainte de alăptare, dar n-o făcu, deoarece ştia că lui Chantal nu i-ar plăcea gustul. Se aşeză pe un covoraş, cu spatele la perete şi o legănă pe Chantal pe braţul drept. Bebeluşul dădu din mânuţele grăsuţe şi-şi agită capul dintr-o parte în alta, căutând frenetic cu gura deschisă. Jane o ghidă spre mamelon.

Gingiile fără dinţi prinseră tare şi bebeluşul supse cu înverşunare. Jane tresări la prima tragere din greu, apoi şi la a doua. Al treilea supt fu mai blând. O mânuţă grăsuţă se ridică şi atinse partea rotunjită a pieptului umflat al lui Jane, presându-l cu o mângâiere la întâmplare şi stângace.

Jane se relaxă.

Alăptarea bebeluşului o făcea să se simtă teribil de tandră şi protectoare. Şi, spre surprinderea ei, era erotică. La început se simţise vinovată fiindcă se simţise excitată de ea

însăşi, dar în scurt timp decisese că dacă era natural, nu putea să fie rău, şi se lăsase în voia plăcerii.

Abia aştepta să se laude cu Chantal dacă vor mai ajunge vreodată înapoi în Europa. Mama lui Jean-Pierre avea să-i spună că făcea totul pe dos. Fără îndoială, şi mama ei ar fi vrut să vadă copilul botezat, însă tatăl ei avea s-o adore pe Chantal printr-un abur alcoolic, iar sora ei se va simți mândră şi entuziasmată. Cine altcineva? Tatăl lui Jean-Pierre era mort...

Din curte se auzi o voce.

— E cineva acasă?

Era Ellis.

— Intră, strigă Jane.

Nu simțea că era nevoie să se acopere: Ellis nu era afgan şi, oricum, fusese odată iubitul ei.

El intră, o văzu alăptând bebeluşul şi avu o reacție întârziată.

— Să plec?

Ea clătină din cap.

— Mi-ai mai văzut țâțele înainte.

— Nu cred, zise el. Trebuie că ți le-ai schimbat.

Ea râse.

— Sarcina îți face sânii mari.

Ellis fusese căsătorit odată, ştia ea, şi avea un copil, deşi dădea impresia că nu mai ținea legătura nici cu copilul, nici cu mama acestuia. Ăsta era unul dintre aspectele de care el n-ar fi vorbit niciodată foarte mult.

— Nu-ți aminteşti de când era gravidă soția ta?

— Am ratat asta, răspunse el pe tonul tăios pe care-l folosea când voia să taci. Am fost plecat.

Ea era prea relaxată ca să replice în acelaşi fel. De fapt, îi părea rău pentru el. Se alesese praful de propria viață, şi asta nu era numai vina lui. Şi fusese, cu siguranță, pedepsit pentru păcatele lui – nu în ultimul rând de ea.

— Jean-Pierre nu s-a mai întors, adăugă Ellis.
— Nu.
Suptul slăbi pe măsură ce sânul lui Jane se goli.
Îşi trase uşor sfârcul din gura lui Chantal şi săltă bebeluşul pe umăr, bătându-l uşor pe spatele îngust, ca să râgâie.
— Masud ar vrea să împrumute hărțile soțului tău, zise Ellis.
— Sigur. Ştii unde sunt.
Chantal erupse cu voce tare.
— Bravo, fetiță, spuse Jane.
Îşi puse bebeluşul la sânul stâng. Flămândă din nou după râgâieli, Chantal începu să sugă.
— De ce nu te vezi cu copilul tău? întrebă Jane cedând unui impuls.
El luă hărțile din dulap, închise uşița şi îşi îndreptă spatele.
— Mă văd, răspunse el. Dar nu aşa de des.
Jane fu şocată.
„Am trăit cu el aproape şase luni şi nu l-am cunoscut cu adevărat”, se gândi ea.
— Băiat sau fată?
— Fată.
— Trebuie să aibă...
— Treisprezece ani.
— Doamne!
Era, practic, mare. Jane deveni brusc intens curioasă. De ce nu-l întrebase niciodată despre toate astea? Poate că nu fusese interesată înainte să aibă un copil al ei.
— Unde locuieşte?
El ezită.
— Nu-mi spune, zise ea.
Putea să-i citească pe față.
— Era gata să mă minți.

— Ai dreptate, confirmă el. Dar înțelegi *de ce* trebuie să te mint în legătură cu asta?

Ea se gândi o clipă.

— Ți-e teamă că inamicii au să te atace prin copil?

— Da.

— Bun motiv.

— Mulțumesc. Şi mulțumesc pentru astea.

Flutură hărțile către ea, apoi ieşi.

Chantal adormise cu sfârcul lui Jane în gură. Jane o desprinse uşor şi o ridică la nivelul umărului. Ea râgâi fără să se trezească. Bebeluşul putea să doarmă în orice condiții.

Jane îşi dorea ca Jean-Pierre să se înapoieze. Era sigură că el nu putea să facă niciun rău, dar tot s-ar fi simțit mai uşurată dacă ar fi fost sub ochii ei. Nu putea să-i contacteze pe ruşi, fiindcă îi distrusese ea radioul. Nu exista nici un alt mijloc de comunicare între Banda şi teritoriul rus. Masud putea să trimită mesaje prin mesageri, desigur. Dar Jean-Pierre n-avea mesageri şi, oricum, dacă ar fi trimis pe cineva, ar fi ştiut tot satul despre asta. Singura mişcare pe care ar fi putut, eventual, s-o facă ar fi fost să se ducă până la Rokha, iar el n-avusese timp de asta.

Ura să fie neliniştită, la fel şi să doarmă singură.

În Europa n-ar fi deranjat-o, însă în Banda se temea de brutalii, imprevizibilii membri ai tribului, care credeau că era normal ca un bărbat să-şi bată soția sau o mamă să-i ardă o palmă copilului. Şi Jane nu era o femeie obişnuită în ochii lor: cu opiniile ei libere, privirea directă şi o atitudine să-mori-tu, ea reprezenta un simbol al deliciilor sexuale interzise. Nu urma convențiile de comportament sexual, iar celelalte femei de genul ăsta pe care le ştiau ei erau curve.

Când Jean-Pierre era acolo, se întindea mereu să-l atingă chiar înainte să adoarmă. Dormea tot timpul ghemuit, cu spatele la ea, şi cu toate că se mişca foarte mult în somn, el nu se întindea niciodată după ea.

Singurul bărbat cu care împărtăşise asta în pat pentru o lungă perioadă era Ellis, şi el fusese exact opusul. O atingea toată noaptea, îmbrăţişând-o şi sărutând-o, uneori pe jumătate treaz şi alteori când adormea repede. De două sau trei ori, încercase să facă dragoste cu ea, brusc, în somn: ea chicotise şi încercase să-l ajute, însă după câteva secunde el se rostogolise şi începuse să sforăie, iar dimineaţa nu-şi amintise ce făcuse. Ce diferit era de Jean-Pierre! Ellis o atingea cu o afecţiune stângace, ca un copil jucându-se cu un iubit animal de companie. Jean-Pierre o atingea aşa cum un violonist mânuieşte, probabil, un Stradivarius. O iubiseră diferit, dar o înşelaseră la fel.

Chantal gânguri. Era trează. Jane o puse în poala ei, sprijinindu-i capul, aşa că puteau să se uite direct una la alta, şi începu să-i vorbească, parţial în silabe fără sens şi parţial în cuvinte reale. Lui Chantal îi plăcu asta. După un timp, Jane lăsă flecăreala şi începu să cânte. Era în mijlocul lui *Tati pleacă la Londra*, *într-un tren puf-puf*, când fu întreruptă de o voce de afară.

— Intră, strigă ea, apoi îi zise lui Chantal: Avem vizitatori tot timpul, nu? Parcă am trăi în Galeria Naţională, nu-i aşa?

Îşi adună cămaşa în faţă, ca să-şi ascundă goliciunea.

Mohammed intră şi întrebă în dari:

— Unde e Jean-Pierre?

— E plecat la Skabun. Pot să te ajut cu ceva?

— Când se întoarce?

— De dimineaţă, presupun. Vrei să-mi spui care e problema sau ai de gând să continui să vorbeşti ca un poliţist din Kabul?

El rânji la ea. Când îi vorbea cu lipsă de respect, o găsea sexy, ceea ce nu era efectul intenţionat de ea.

— A venit Alishan cu Masud. Vrea mai multe pastile, o anunţă el.

— A, da.

Alishan Karim era fratele mullahului şi suferea de angină pectorală. Desigur, n-ar fi renunțat la activitățile de gherilă, aşa că Jean-Pierre îi dădea trinitrină să ia înainte de luptă sau de alt efort.

— Îți dau nişte pastile, zise ea.

Se ridică în picioare şi i-o întinse pe Chantal lui Khan.

Bărbatul luă bebeluşul în mod automat şi apoi păru jenat. Jane îi zâmbi şi se duse în camera din față. Găsi tabletele pe un raft sub tejgheaua negustorului. Turnă cam o sută într-un recipient şi se întoarse în camera de zi.

Chantal se holba fascinată la Mohammed.

Jane luă bebeluşul şi-i dădu pastilele.

— Spune-i lui Alishan să se odihnească mai mult, îl sfătui ea.

Mohammed clătină din cap.

— Nu-i e lui frică de mine. Spune-i tu.

Jane râse. Venind de la un afgan, gluma asta era aproape feministă.

— De ce s-a dus Jean-Pierre la Skabun?

— A fost un bombardament acolo de dimineață.

— Nu, n-a fost.

— Sigur c-a fo'...

Jane se opri brusc.

Mohammed ridică din umeri.

— Am fost acolo toată ziua cu Masud. Cred că te înşeli.

Ea încercă să-şi păstreze fața netulburată.

— Da. Pesemne că n-am auzit bine.

— Mulțumim pentru pastile.

Ieşi.

Jane se lăsă greu pe un scaun. Nu fusese niciun atentat la Skabun. Jean-Pierre plecase să-l întâlnească pe Anatoli. Nu prea înțelegea cum aranjaseră, dar n-avea nicio îndoială.

Ce era să facă ea?

Dacă Jean-Pierre ştia despre adunarea de a doua zi şi

putea să le spună ruşilor despre ea, atunci ruşii ar fi fost în măsură să atace... Ar fi putut să nimicească într-o singură zi întreaga conducere a rezistenței afgane.

Trebuia să-l vadă pe Ellis.

Înfăşură un şal în jurul lui Chantal – aerul era un pic mai rece seara – şi părăsi casa îndreptându-se spre moschee. Ellis era în curte, cu ceilalți bărbați, aplecându-se asupra hărților lui Jean-Pierre cu Masud, Mohammed şi bărbatul cu plasture pe ochi. Unii luptători de gherilă treceau o narghilea de la unul la altul, alții mâncau. Se holbară la ea surprinşi în timp ce mergea cu bebeluşul pe şold.

— Ellis, zise ea.

El ridică privirea.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Vino afară, te rog.

Thaler se ridică, ieşi pe sub arcadă şi se opri în fața moscheii.

— Ce este?

— Jean-Pierre ştie despre adunarea asta pe care ați aranjat-o, cu toți liderii rezistenței?

— Da – când Masud şi cu mine am vorbit pentru prima dată despre asta, era chiar acolo, scoțându-mi glonțul din fund. De ce?

Lui Jane i se strânse inima. Ultima ei speranță fusese că Jean-Pierre poate nu ştia. În acel moment, n-avea de ales. Se uită în jur. Nu era nimeni în raza auditivă, şi oricum nu vorbeau engleza.

— Am ceva să-ți spun. Dar vreau să promiți că n-o să i se întâmple niciun rău.

El se holbă la ea pentru o clipă.

— Oh, *rahat*, rosti el cu fervoare. Oh, la naiba, oh, rahat. Lucrează pentru ei. Desigur! Cum de n-am ghicit? La Paris, el i-a adus pe nenorociții ăia la apartamentul meu! El le spunea despre convoaie – de aia s-au pierdut atâtea! *Ticălosul*...

Se opri brusc şi vorbi mai blând.

— Pesemne că a fost groaznic pentru tine.

— Da.

Irezistibil, faţa i se schimonosi, lacrimile îi ţâşniră din ochi şi începu să plângă. Se simţea slabă şi ridicolă şi-i era ruşine de ea însăşi că plângea, dar se simţea şi ca şi cum o greutate uriaşă i se ridica de pe umeri.

Ellis le îmbrăţişă pe ea şi pe Chantal.

— Biata de tine!

— Da, suspină ea. A fost groaznic.

— De când ştii?

— De câteva săptămâni.

— Nu ştiai când te-ai măritat cu el.

— Nu.

— Amândoi, zise el. Amândoi ţi-am făcut-o.

— Da.

— Ai intrat în cârdăşie cu oamenii nepotriviţi.

— Da.

Îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi plânse neînfrânat, pentru toate minciunile şi trădările, şi timpul irosit, şi iubirea pierdută. Chantal plânse şi ea. Ellis o ţinu strâns pe Jane şi-i mângâie părul, până când ea se opri, în cele din urmă, tremurând, apoi începu să se calmeze şi-şi şterse nasul pe mânecă.

— I-am distrus radioul, înţelegi? După aceea m-am gândit că n-are cum să mai intre în contact cu ei. Iar azi a fost chemat la Skabun ca să vadă răniţii în bombardament, numai că n-a fost niciun atentat azi la Skabun…

Mohammed ieşi din moschee. Ellis îi dădu drumul lui Jane şi păru jenat.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Ellis pe Mohammed în franceză.

— Se ceartă, răspunse el. Unii spun că e un plan bun şi o să ne ajute să-i învingem pe ruşi. Alţii întreabă de ce Masud

e considerat singurul comandant bun, şi cine e Ellis Thaler să judece el liderii afgani? Trebuie să vii înapoi şi să mai vorbeşti cu ei.

— Stai, zise Ellis. S-au schimbat lucrurile.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, Mohammed o să ucidă pe cineva când o să audă asta”.

— A avut loc o scurgere de informații.

— Ce vrei să spui? şuieră Mohammed periculos.

Ellis ezită, ca şi cum ar fi fost reticent să spună adevărul, apoi păru să decidă că n-avea de-ales.

— S-ar putea ca ruşii să ştie despre întâlnire...

— Cine? strigă Mohammed. Cine e trădătorul?

— E posibil să fie medicul, dar...

Mohammed se întoarse spre Jane.

— De când ştii asta?

— Adresează-mi-te politicos sau nu mi te adresa deloc, zise ea repede în răspuns.

— Stați, interveni Ellis.

Jane n-avea de gând să-l lase pe Mohammed să continue pe acelaşi ton acuzator.

— Te-am avertizat, nu? Ți-am spus să schimbi traseul convoiului. V-am salvat blestematele de vieți, aşa că nu arăta cu degetul spre *mine*.

Mânia lui Mohammed se evaporă, iar el păru un pic timid.

— Deci de asta a fost schimbat traseul, conchise Ellis.

Se uită la Jane cu un fel de admirație.

— Unde e el acum? întrebă Mohammed.

— Nu suntem siguri, răspunse Ellis.

— Când se întoarce, trebuie ucis.

— Nu! exclamă Jane.

Ellis îl opri punându-i o mână pe umăr şi-i zise lui Mohammed:

— Ai ucide un om care a salvat viețile atâtor camarazi de-ai tăi?

— Trebuie adus în fața justiției, insistă Mohammed.

Mohammed vorbise despre *când avea* să se întoarcă, şi Jane îşi dădu seama că el presupunea că Jean-Pierre va reveni. Sigur n-o abandona pe ea şi copilul?

— Dacă e trădător şi reuşeşte să intre în contact cu ruşii, atunci le zice de întâlnirea de mâine, spuse Ellis. Cu siguranță, vor ataca, şi vor încerca să-l prindă pe Masud.

— Asta e foarte rău, replică Mohammed. Masud trebuie să plece imediat. Întâlnirea va trebui anulată...

— Nu neapărat. Gândeşte-te. Am putea să transformăm asta în avantaj.

— Cum?

— De fapt, cu cât mă gândesc la asta, cu atât îmi place mai mult. Asta s-ar putea dovedi cel mai bun lucru.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Evacuară satul Darg în zori. Oamenii lui Masud merseră din casă-n casă, trezind sătenii cu blândețe şi spunându-le că satul lor avea să fie atacat de ruşi în acea zi şi trebuiau să urce Valea spre Banda, luând cu ei ce aveau mai de preț. La răsărit, un şir neregulat de femei, copii, bătrâni şi animale ieşea din sat de-a lungul drumului forestier care trecea pe lângă râu.

Darg era diferit ca formă de Banda, unde casele erau grupate la capătul estic al câmpiei, iar Valea se îngusta şi terenul era pietros.

În Darg, toate casele erau înghesuite laolaltă pe un prag subțire aflat între poalele stâncii şi malul râului. Chiar în fața moscheii era un pod, iar câmpurile erau pe partea cealaltă a râului. Era un loc bun pentru o ambuscadă.

Masud îşi concepuse planul în timpul nopții şi, înainte de evacuare, Mohammed şi Alishan dădeau dispozițiile.

Sè mişcau în jur cu o eficiență tăcută, Mohammed – înalt, chipeş şi grațios, Alishan – scund şi cu ochi răi, ambii dând instrucțiuni cu voci calme, imitând stilul domol al liderului lor.

Ellis se întrebă, în timp ce-şi făcea acuzații, dacă ruşii aveau să vină. Jean-Pierre nu apăruse, aşa că părea sigur că reuşise să intre în contact cu stăpânii lui. Şi era aproape de neconceput că ei aveau să reziste tentației de a-l captura sau ucide pe Masud. Dar asta depindea cu totul de împrejurări. Şi dacă nu veneau, Ellis ar fi arătat stupid făcându-l pe Masud să întindă o capcană elaborată pentru o victimă inexistentă.

Luptătorii de gherilă n-aveau să încheie un pact cu un prost.

„Dacă ruşii vin şi ambuscada funcționează, explozia prestigiului meu şi al lui Masud poate fi de-ajuns ca să

câştige toată afacerea”, reflectă Ellis.

Încercă să nu se gândească la Jane. Când o îmbrăţişase pe ea şi pe copil şi ea îi umezise cămaşa cu lacrimile ei, pasiunea lui pentru ea reizbucnise. Fusese ca atunci când arunci benzină pe un foc mocnit. Voise să stea acolo pentru totdeauna, cu umerii ei înguşti tremurându-i sub braţ şi cu capul pe pieptul lui. Biata Jane! Era atât de onestă, şi bărbaţii ei erau atât de perfizi!

Trase cablul de detonare în râu şi-i aduse capătul spre poziţia lui, aflată într-o căsuţă din lemn de pe mal, la câteva sute de metri în amonte de moschee. Îşi folosi cleştele special ca să ataşeze un detonator de cablul de alimentare, apoi Analiză asamblarea cu un simplu inel militar de tragere.

Aproba planul lui Masud. Ellis învăţase despre ambuscadă şi contraambuscadă la Fortul Bragg, timp de un an, între cele două misiuni în Asia, şi i-ar fi dat lui Masud nota nouă din zece. Punctul lipsă era din cauză că Masud nu reuşise să ofere o cale de ieşire pentru trupele sale dacă lupta ar fi fost să meargă împotriva lor. Desigur, Masud poate nu considera asta o greşeală.

Până la nouă, totul era gata, oră la care luptătorii de gherilă tocmai luau micul dejun. Chiar şi asta făcea parte din ambuscadă: puteau să ajungă cu toţii pe poziţii în câteva minute, dacă nu secunde, iar atunci satul văzut din aer avea să arate mai natural, dacă sătenii s-ar fi ascuns toţi în grabă de elicoptere, lăsând în urmă boluri, covoraşe şi focuri de gătit. Aşadar, comandantul forţei ruse n-ar fi avut niciun motiv să suspecteze o capcană.

Ellis mâncă pâine şi bău mai multe pahare cu ceai verde, apoi începu să aştepte ca soarele să se ridice deasupra Văii. Întotdeauna era mult de aşteptat. Îşi amintea asta din Asia. În acele zile fusese de multe ori drogat cu marijuana, cu amfetamină numită *speed* sau cu cocaină, iar atunci

aşteptarea grea păruse importantă, fiindcă se bucura de ea.

Era amuzant cum după război îşi pierduse interesul pentru droguri, se gândi el.

Ellis aştepta atacul fie după-amiază, fie a doua zi în zori. Dacă ar fi fost el în locul comandantului rus, s-ar fi gândit că liderii rebeli se adunaseră cu o zi înainte şi aveau să plece a doua zi, şi ar fi vrut să atace suficient de târziu ca să-i prindă şi pe ultimii sosiți, dar nu atât de târziu cât unii dintre ei să fi plecat deja.

Pe la mijlocul dimineții sosiră armele grele, o pereche de mitraliere antiaeriene Dashoka, de calibrul 12, 7 mm, fiecare trasă de-a lungul drumului pe şasiul său pe două roți de un luptător de gherilă. Erau urmate de un măgar încărcat cu valize de gloanțe antiblindaj chinezeşti de calibrul 5-0.

Masud anunță că una dintre arme avea să fie mânuită de Yussuf, cântărețul, care, potrivit zvonurilor din sat, era posibil să se însoare cu prietena lui Jane, Zahara, cealaltă mitralieră urmând să ajungă un luptător de gherilă din Valea Pichului, un anume Abdur, pe care Ellis nu-l cunoştea. Se spunea că Yussuf doborâse deja trei elicoptere cu Kalaşnikovul. Ellis era sceptic cu privire la asta: el zburase cu elicoptere în Asia şi ştia că era aproape imposibil să dobori unul cu o puşcă. Totuşi, Yussuf explicase cu un rânjet că trucul era să fii deasupra obiectivului şi să tragi asupra lui de pe un munte, o tactică ce nu fusese posibilă în Vietnam, fiindcă peisajul era diferit.

Deşi Yussuf avea în acea zi o armă mult mai mare, intenționa să întrebuințeze aceeaşi tehnică. Armele fură demontate, apoi luate, fiecare fiind cărată de doi oameni în sus, pe treptele abrupte tăiate în fața stâncii care se înălța deasupra satului. Erau urmate de socluri şi de muniție.

Ellis îi privea de jos cum reasamblau armele. În vârful falezei era un prag de trei-patru metri lățime, pe urmă

versantul continua să urce într-o pantă blândă. Luptătorii de gherilă aşezaseră armele la vreo zece metri în afara pragului şi le camuflaseră. Desigur, piloții de elicopter aveau să afle în curând unde erau armele, dar ar fi fost foarte greu pentru ei să le lovească în poziția aceea.

Când se încheie manevra asta, Ellis se întoarse la poziția lui, în căsuța din lemn de pe malul râului. Mintea i se tot întorcea la anii ’60.

Începuse deceniul ca elev şi-l încheiase ca soldat. Se înscrisese la Berkeley în 1967, încrezător că ştia ce-i rezerva viitorul: voia să fie producător de documentare de televiziune şi, din moment ce era strălucit şi creativ şi se afla în California, unde oricine putea fi orice dacă muncea din greu, nu existase niciun motiv pentru care să nu vadă de ce nu şi-ar atinge visul. Apoi fusese surprins de pace şi *flower power*, marşuri antirăzboi şi proiubire, de The Doors şi blugii evazați, de LSD şi, din nou, se gândise că ştia ce-i rezervase viitorul: avea de gând să schimbe lumea. Şi visul ăsta fusese de scurtă durată, şi în curând fusese surprins din nou, de data asta de absurda brutalitate a armatei şi stupefianta oroare a Vietnamului.

Ori de câte ori privea înapoi aşa, vedea că fuseseră vremurile în care se simțise încrezător şi calm, când viața îi oferise cu adevărat mari schimbări.

Amiaza trecu fără masa de prânz. Asta fiindcă luptătorii de gherilă n-aveau nimic de mâncare. Lui Ellis îi era greu să se obişnuiască, de fapt, cu ideea esențială şi destul de simplă că, dacă nu era nimic de mâncare, atunci nimeni nu putea să ia masa de prânz. Îşi dădu seama că ăsta putea fi motivul pentru care aproape toți luptătorii de gherilă erau fumători: tutunul omora apetitul.

Era cald chiar şi la umbră. Ieşi în uşa căsuței de lemn, încercând să prindă puțină briză. Vedea câmpurile, râul cu podul cu arc, de zidărie şi mortar, satul cu moscheea lui şi

stânca atârnând deasupra. Cei mai mulți dintre luptătorii de gherilă erau pe poziții, care le ofereau atât adăpost de soare, cât şi protecție. Cei mai mulți se aflau în casele din apropierea falezei, unde pentru elicoptere ar fi fost dificil să-i bombardeze. Dar, în mod inevitabil, unii erau în poziții avansate, mai vulnerabile, mai aproape de râu. Fațada de piatră brută a moscheii era străpunsă de trei uşi cu arcade, şi câte un luptător de gherilă stătea cu picioarele încrucişate sub fiecare arcadă. Ei îl făcură pe Ellis să se gândească la gărzile din ghereta santinelei. Ellis îi ştia pe toți trei: Mohammed era în cea mai îndepărtată arcadă, fratele lui, Kahmir, cu barba subțire, în mijloc, iar în cea mai apropiată arcadă, Ali Ghanim, urâtul cu şira spinării răsucită şi familia cu paisprezece copii, omul care fusese rănit cu Ellis pe câmpie. Fiecare dintre cei trei avea un Kalaşnikov pe genunchi şi o țigară între buze. Ellis se întrebă care dintre ei va mai fi viu a doua zi.

Primul eseu scris de el în colegiu fusese despre aşteptarea înainte de luptă, aşa cum fusese tratată de Shakespeare.

Pusese în contrast două discursuri premergătoare luptei: cel inspirat din *Henric al V-lea*, în care regele spune: „La zidul spart dați iureş iar, băieți, Sau umpleți-l cu trupurile voastre”[7], şi cinicul monolog al lui Falstaff despre onoare, în *Henric al IV-lea*: „Poate onoarea să-ți tămăduiască un picior rupt? Aş! Sau o mână? Aş! Sau să-ți aline durerile unei răni? Aş! Carevasăzică, onoarea nu are nicio pricepere doftoricească. Niciuna... Cine este plin de onoare? Cel care a răposat miercuri”[8]. În vârstă de nouăsprezece ani, Ellis luase un A pentru asta – primul şi ultimul pentru el, fiindcă după aceea fusese prea ocupat să argumenteze că

---

[7] William Shakespeare, Henric al V-lea (traducere în limba română de Ion Vinea) (n.tr.).

[8] William Shakespeare, *Henric al IV-lea* (traducere în limba română de Dan Duțescu) (n.tr.).

Shakespeare, ba chiar şi tot cursul de engleză erau „irelevante”.

Reveria îi fu întreruptă de o serie de strigăte. Nu înțelese cuvintele în dari folosite, însă nici n-avea nevoie: ştia, după caracterul imperios al tonului, că santinelele de pe dealurile din jur observaseră elicoptere îndepărtate şi i le semnalaseră lui Yussuf, aflat în vârful falezei, care răspândise vorba. Se produse o mişcare bruscă prin tot satul copt de soare când luptătorii de gherilă îşi ocupară posturile, se retraseră mai adânc în adăposturile lor, îşi verificară armele şi-şi aprinseră țigări proaspete.

Cei trei bărbați din arcadele moscheii se topiră în interiorul obscur al acesteia. În acel moment, satul văzut din aer ar fi părut pustiu, cum era în mod normal în perioada cea mai fierbinte a zilei, când cei mai mulți dintre oameni se odihneau.

Ellis ascultă cu atenție şi auzi amenințătoarea bătaie a elicelor elicopterelor care se apropiau. Îşi simți intestinele apoase: nervi. „Aşa se simțeau vietnamezii pe pante ascunzându-se în jungla umedă când auzeau elicopterul meu de luptă venind spre ei prin norii de ploaie, se gândi el. Culegi ce semeni, baby”.

Slăbi cârligele de siguranță ale dispozitivului de tragere.

Elicopterele urlară mai aproape, totuşi el încă nu putea să le vadă. Se întrebă cât de multe erau: nu putea să spună după zgomot. Văzu ceva cu coada ochiului, se întoarse şi zări un luptător de gherilă scufundându-se în râu de pe malul celălalt şi începând să înoate spre el. Când silueta apăru lângă el, Ellis îşi dădu seama că era bătrânul plin de cicatrice, Shahazai Gul, fratele moaşei. Specialitatea lui Shahazai erau minele. El trecu în fugă pe lângă Ellis şi se adăposti într-o casă.

Pentru câteva clipe, satul rămase tăcut şi nu se auzi nimic altceva decât bătaia palelor, care făceau să-ți stea

inima, şi Ellis se gândi: „Doamne, câte naiba au trimis?”, şi apoi primul ţâşni la vedere peste stâncă, survolând la înălţime joasă satul. Ezită deasupra podului ca un colibri gigantic.
Era un Mi-24, cunoscut în Occident drept Hind9 (ruşii îl numeau Hunchbacks[10] din cauza voluminoaselor motoare turbo gemene montate în vârful cabinei pasagerilor).
Trăgătorul stătea jos, în bot, cu pilotul în spatele şi deasupra lui, precum copiii care se joacă de-a luatul în cârcă. Iar geamurile din jurul întregii punţi de zbor arătau ca ochiul cu multiple faţete al unei insecte monstruoase.

Elicopterul avea un tren de rulare cu trei roţi şi aripi scurte şi butucănoase, cu capsulele rachetei dedesubt.

Cum naiba să poată câteva triburi zdrenţuite să lupte împotriva unei maşinării de genul ăsta?

Urmară încă cinci Hind, într-o succesiune rapidă. Survolară satul şi terenul de jur-împrejur, cercetând poziţiile inamice, presupuse Ellis. Asta era o precauţie de rutină – ruşii n-aveau niciun motiv să se aştepte la o rezistenţă puternică, fiindcă ei credeau că atacul lor urma să fie o surpriză.

Un al doilea model de elicopter îşi făcu apariţia, iar Ellis recunoscu un Mi-8, cunoscut sub numele Hip11. Mai mare decât un Hind, dar mai puţin de temut, putea să care douăzeci-treizeci de oameni, iar scopul acestuia era transportul de trupe mai degrabă decât asaltul. Primul ezită deasupra satului, apoi se lăsă brusc într-o parte şi coborî în lanul de orz. Fu urmat de alte cinci.

„O sută cincizeci de oameni”, chibzui Ellis. Când elicopterele Hip aterizară, trupele săriră afară şi se întinseră pe burtă, îndreptând armele spre sat, însă fără să tragă.

---

[9] Căprioară (engl.) (n.red.).
[10] Ghebosul (engl.) (n.red.).
[11] Şold (engl.) (n.red.).

Ca să cucerească satul, trebuiau să treacă râul, şi ca să traverseze râul, trebuiau să cucerească podul. Dar ei nu ştiau asta. Erau doar precauți: se aşteptau ca elementulsurpriză să le permită să-şi atingă ținta cu uşurință.

Ellis se temea că satul s-ar putea să pară *prea* pustiu. Până în acel moment, la câteva minute după ce primul elicopter apăruse, în mod normal ar fi trebuit să se vadă câțiva oameni fugind. Îşi încordă auzul pentru prima împuşcătură. Nu mai era speriat. Se concentra prea tare, pe prea multe aspecte, ca să simtă teamă.

Din străfundurile minții îi veni gândul: „Aşa e mereu odată ce începe”.

Shahazai minase lanul de orz, îşi aminti Ellis. De ce nu explodase încă nicio mină? O clipă mai târziu, avu răspunsul. Unul dintre militari se săltă – un ofițer, probabil – şi strigă un ordin. Douăzeci-treizeci de oameni se ridicară în picioare şi fugiră spre pod. Dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor, mai tare chiar decât vârtejul zgomotos al unui elicopter, apoi altul şi altul, în timp ce terenul părea să explodeze sub picioarele soldaților în alergare – Ellis se gândi: „Shahazai şi-a stimulat minele cu TNT suplimentar” – şi norii de pământ brun şi orzul auriu îi ascunse vederii pe toți, în afară de unul, care fu aruncat în aer şi căzu încet, dându-se peste cap din nou şi din nou, ca un acrobat, până când se lovi de pământ prăbuşindu-se grămadă. Când ecourile se stinseră, se auzi alt sunet, un extraordinar răpăit ca de tobă care bufnea în stomac, ce venea din fața falezei, când Yussuf şi Abdur deschiseră focul. Ruşii se retraseră în dezordine, în timp ce luptătorii de gherilă din sat începură să tragă cu Kalaşnikovurile de peste râu.

Surpriza le dăduse inițial luptătorilor de gherilă un imens avantaj, dar acesta nu putea să dureze pentru totdeauna: comandantul rus avea să-şi adune trupele. Numai că

înainte să-şi continuie atacul, trebuia să rezolve abordarea podului.

Unul dintre elicopterele Hip din lanurile de orz explodă în bucăți, şi Ellis îşi dădu seama că Yussuf şi Abdur îl loviseră.

Era impresionat: deşi Dashoka avea o bătaie de un kilometru jumătate şi elicopterele erau la mai puțin de opt sute de metri, era nevoie de o lovitură bună ca să distrugi unul de la distanța aceea.

Elicopterele Hind erau încă în aer, rotindu-se deasupra satului. Comandantul rus le aduse în acțiune. Unul dintre ele se năpusti la mică înălțime peste râu şi curăță terenul minat de Shahazai. Yussuf şi Abdur traseră în el, însă ratară.

Minele lui Shahazai explodară inofensiv, una după alta.

Ellis se gândi neliniştit: „Mi-aş fi dorit ca minele să fi doborât mai mulți inamici – vreo douăzeci şi ceva de oameni dintr-o sută cincizeci nu e mult”. Hind se înălță din nou, îndepărtându-se de Yussuf, dar coborî altul şi bombardă din nou câmpul de mine. Yussuf şi Abdur trimiseră constant un flux de foc asupra acestuia. Brusc, se clătină, o parte dintr-o aripă căzu şi botul i se înfipse în râu, iar Ellis reflectă: „Frumoasă lovitură, Yussuf!” Dar abordarea podului era liberă, iar ruşii încă aveau mai mult de o sută de oameni şi zece elicoptere: Ellis îşi dădu seama cu un fior de teamă că luptătorii de gherilă ar putea să piardă lupta asta.

Ruşii prinseră atunci curaj şi cei mai mulți dintre ei – optzeci de oameni sau mai mulți, estimă Ellis – începură să se târască pe burtă spre pod, trăgând în mod constant.

„Nu se poate să fie atât de abătuți sau indisciplinați cum scriu ziarele americane, chibzui Ellis. Doar dacă asta nu e o unitate de elită”. Apoi conştientiză că toți soldații păreau a avea pielea albă. Nu erau afgani în forța asta. Era la fel ca în Vietnam, unde vietnamezii erau mereu ținuți departe de ceva cu adevărat important.

Apoi apăru o perioadă de acalmie. Ruşii din lanul de orz şi luptătorii de gherilă din sat făcură sporadic schimb de focuri peste râu, ruşii trăgând mai mult sau mai puţin la întâmplare, luptătorii de gherilă folosindu-şi muniţia cu moderaţie. Ellis se uită în sus. Elicopterele se duceau după Yussuf şi Abdur, pe faleză. Comandantul rus identificase corect mitralierele grele ca principala lui ţintă. Şi când se năpustiră asupra tunarilor de pe faleză, Ellis simţi o clipă admiraţie pentru pilot, fiindcă zbura direct către arme: el ştia de cât curaj era nevoie pentru asta. Aeronava viră îndepărtându-se: se rataseră reciproc.

Şansele lor erau aproximativ egale, se gândi Ellis: era mai uşor pentru Yussuf să ţintească exact, fiindcă era staţionar, pe când aeronava era în mişcare. Dar, în aceeaşi ordine de idei, acesta era ţinta mai uşoară deoarece era nemişcat.

Ellis îşi aminti că într-un Hind erau trase de pilot rachete montate pe aripă, în timp ce trăgătorul opera mitraliera din bot.

„Ar fi greu pentru un pilot să ţintească precis în astfel de împrejurări îngrozitoare, chibzui Ellis. Şi, din moment ce Dashoka are o mai mare rază de acţiune decât arma cu patru ţevi de tip Gatling a elicopterului, probabil Yussuf şi Abdur se află într-un uşor avantaj. Sper, pentru binele nostru, al tuturor”.

Alt Hind se lăsă asupra falezei ca un şoim care cade asupra unui iepure, dar armele răpăiră şi elicopterul explodă în zbor. Lui Ellis îi veni să aplaude – ceea ce era ironic, fiindcă el cunoştea atât de bine teroarea şi panica abia controlate ale echipajului elicopterului sub foc.

Alt Hind se năpusti. Tunarii fură o fracţiune departe de ţintă de data asta, însă traseră în coada elicopterului, şi acesta scăpă de sub control şi se prăbuşi în faţa stâncii, iar Ellis reflectă: „Iisuse Hristoase! încă putem să le lovim pe toate!” Pe urmă sunetul armelor se schimbă, iar după o

clipă Ellis îşi dădu seama că numai una mai trăgea.

Cealaltă fusese făcută knockout. Ellis privi prin praf şi văzu o beretă Chitrali mişcându-se acolo sus. Yussuf era încă în viață. Abdur fusese lovit.

Cele trei Hinduri rămase dădură târcoale şi se repoziționară.

Unul urcă deasupra luptei. „Comandantul rus trebuie să fie ăsta”, se gândi Ellis.

Celelalte două coborâră asupra lui Yussuf într-o mişcare de învăluire.

„Asta este o gândire inteligentă, chibzui Ellis cu nelinişte. Fiindcă Yussuf nu poate să tragă în amândouă în acelaşi timp”. Ellis le urmări coborând. Când Yussuf viză unul, celălalt se năpusti în zbor la mică înălțime. Ellis observă că ruşii zboară cu uşile deschise, cum făcuseră şi americanii în Vietnam.

Hindurile se năpustiră. Unul se lăsă asupra lui Yussuf şi viră departe, dar el reuşi o lovitură directă şi aparatul izbucni în flăcări. Apoi al doilea căzu în picaj, cu capsulele rachetelor şi armele trăgând foc continuu, şi Ellis se gândi: „Yussuf n-are nicio şansă!” Şi atunci al doilea Hind păru să ezite în zbor. Fusese lovit? căzu dintr-odată, douăzeci-treizeci de metri drept în jos – „Când se opreşte brusc motorul, elicopterul cade ca un pian”, zicea instructorul de la şcoala de zbor – şi se prăbuşi pe muchie, la doar câțiva metri de Yussuf. Dar motorul acestuia păru să pornească din nou şi, spre surprinderea lui Ellis, elicopterul începu să se ridice.

„E mai greu decât un afurisit de Huey”, reflectă el.

Elicopterele se îmbunătățiseră în ultimii zece ani. Trăgătorul trăsese încontinuu, însă în acele momente se oprise.

Ellis văzu de ce, şi inima i se strânse. O Dashoka se rostogolea peste marginea falezei, într-o învălmăşeală de

camuflaj, tufişuri şi ramuri, şi fu urmată imediat de un pachet moale de culoarea noroiului, care era Yussuf. În timp ce cădea pe fața stâncii, se lovi de un afloriment zimțat la jumătatea drumului, şi boneta rotundă Chitrali îi sări de pe cap. O clipă mai târziu, el dispăru din vederea lui Ellis. Aproape câştigase lupta de unul singur: n-avea să primească nicio medalie, dar povestea lui va fi spusă timp de o sută de ani lângă focurile de tabără din frigurosii munți afgani.

Ruşii pierduseră patru dintre cele şase Hinduri, un Hip şi vreo douăzeci şi cinci de bărbați. Însă luptătorii de gherilă pierduseră ambele arme grele şi erau deci fără apărare, pe când cele două Hinduri rămase începură să bombardeze satul. Ellis se ghemui în interiorul colibei lui, dorindu-şi să nu fi fost făcută din lemn. Mitralierea din zborul la mică înălțime era o tactică de liniştire: după vreo două minute, ca la un semnal, ruşii din lanul de orz se ridicară de jos şi o luară la fugă spre pod.

„Asta e, reflectă Ellis. Ăsta e sfârşitul, într-un fel sau altul”.

Luptătorii de gherilă din sat traseră în trupele care atacau, dar fură inhibați de valul de aer şi doar câțiva ruşi căzură. Ceilalți erau în picioare, optzeci-nouăzeci de oameni, trăgând orbeşte peste râu în timp ce alergau. Strigau cu entuziasm, încurajați de restrângerea apărării, împuşcăturile luptătorilor de gherilă deveniră un pic mai precise când ruşii ajunseră la pod, şi mai căzură câțiva, dar nu destui ca să oprească atacul. Câteva secunde mai târziu, primul dintre ei traversă râul şi se ascunse ca să cerceteze casele din sat.

Erau vreo şaizeci de oameni pe pod sau în apropierea acestuia, când Ellis acționă mânerul dispozitivului de tragere.

Zidăria veche a podului explodă ca un vulcan.

Ellis fixase încărcătura pentru a ucide, nu pentru o elegantă demolare, iar explozia pulveriză bucăți letale de zidărie ca focul automat al unei mitraliere gigantice, ucigându-i pe toți cei de pe pod şi pe mulți dintre cei care încă erau în lanul de orz. Ellis se strecură înapoi în coliba lui, în timp ce molozul cădea asupra satului. Când se opri, se uită din nou înapoi.

Unde fusese podul, era doar un mic morman de pietre şi trupuri, într-un melanj hidos. O parte din moschee şi două case din sat se prăbuşiră şi ele. Şi ruşii erau în plină retragere.

În timp ce privea, douăzeci-treizeci de oameni rămaşi în viață se cățărară prin uşile deschise ale elicopterelor Hip. Ellis nu-i condamna. Dacă rămâneau în lanul de orz, fără protecție, ar fi fost doborâți lent de luptătorii de gherilă aflați în poziții bune în sat, iar dacă încercau să traverseze râul, ar fi fost culeşi din apă ca nişte peşti în butoi.

Câteva secunde mai târziu, cele trei Hipuri supraviețuitoare decolară de pe câmp şi se alăturară celor două Hinduri din aer, apoi, fără vreo împuşcătură de despărțire, se ridicară peste vârful falezei şi dispărură.

Când bătaia elicelor se stinse, el auzi alt zgomot. După o clipă, îşi dădu seama că erau uralele oamenilor.

„Am câştigat, îşi dădu el seama. La naiba, am câştigat”. Şi începu şi el să aclame.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Şi unde au plecat toţi luptătorii de gherilă? întrebă Jane.

— S-au risipit, răspunse Ellis. Asta e tehnica lui Masud. Se topeşte în dealuri înainte ca ruşii să-şi recapete respiraţia. Este posibil ca ei să revină cu întăriri – chiar s-ar putea să fie la Darg acum, dar n-au să găsească pe nimeni cu care să se lupte. Luptătorii de gherilă au plecat toţi, cu excepţia celor câţiva de aici.

În dispensarul lui Jane erau şapte răniţi. Niciunul dintre ei nu avea să moară.

Altor doisprezece le fuseseră tratate rănile minore şi fuseseră trimişi la treaba lor. Doar doi oameni muriseră în luptă, însă, printr-un ghinion cumplit, unul dintre ei fusese Yussuf. Zahara avea să fie din nou în doliu – şi din nou era din cauza lui Jean-Pierre.

Jane se simţi deprimată, în ciuda euforiei lui Ellis.

„Trebuie să las deoparte gândurile negre, se gândi ea. Jean-Pierre a plecat şi nu se mai întoarce, şi nu există niciun motiv de mâhnire. Ar trebui să gândesc pozitiv. Ar trebui să mă preocup de vieţile altora”.

— Şi întâlnirea lor? îl întrebă ea pe Ellis. Dacă toţi luptătorii de gherilă au plecat...

— Toţi au fost de acord, răspunse Ellis. Erau atât de euforici după succesul ambuscadei, că erau gata să spună Da la orice. Într-un fel, ambuscada a dovedit ceea ce unii dintre ei puneau la îndoială: că Masud e un lider genial şi că prin unirea sub el pot obţine mari victorii. Mi-a consacrat şi mie acreditările de macho, ceea ce e de folos.

— Deci ai reuşit.

— Da. Chiar am un tratat semnat de toţi liderii rebeli, în prezenţa mullahului.

— Înseamnă că eşti mândru.

Se întinse şi-i strânse braţul, apoi îşi trase mâna repede. Era atât de bucuroasă că era acolo, să-i ţină de urât, încât se simţi vinovată că fusese supărată pe el atât de mult timp. Dar se temea că, din greşeală, putea să-i dea impresia că încă ţinea la el ca pe vremuri, ceea ce ar fi fost ciudat.

Se întoarse cu spatele la el şi se uită prin peşteră. Bandajele şi seringile erau în cutiile lor şi avea medicamentele în geantă. Luptătorii de gherilă răniţi stăteau confortabil pe covoraşe sau pături. Aveau să-şi petreacă noaptea în peşteră: era prea greu să-i mute pe toţi pe deal în jos. Aveau apă şi o bucată de pâine, şi doi-trei dintre ei erau suficient de întremaţi ca să se ridice şi să facă ceai. Mousa, fiul cu o singură mână al lui Mohammed, stătea pe vine în gura peşterii, jucând un joc misterios în praf, cu cuţitul pe care i-l dăduse tatăl lui: el urma să rămână cu oamenii răniţi, iar în cazul puţin probabil în care unul dintre ei ar fi avut nevoie de îngrijiri medicale peste noapte, băiatul ar fi coborât dealul şi ar fi adus-o pe Jane.

Totul era în ordine. Le ură noapte bună, îl mângâie uşor pe Mousa pe cap şi ieşi.

Ellis o urmă. Jane simţi un pic de răcoare în briza serii. Primul semn că vara era pe sfârşite. Se uită la îndepărtatele vârfuri muntoase ale Hindu Kush, de unde avea să vină iarna. Vârfurile înzăpezite erau roz în reflexia apusului de soare.

Era o ţară frumoasă: asta se uita prea uşor, mai ales în zilele aglomerate.

„Mă bucur că am văzut-o, chiar dacă abia aştept să plec spre acasă”, se gândi ea.

Coborî dealul cu Ellis alături. Din când în când, se uita la el. Apusul de soare făcea ca faţa lui să arate bronzată şi colţuroasă. Îşi dădu seama că el nu dormise, probabil, prea mult cu o noapte înainte.

— Arăţi obosit, zise ea.

— E mult de când sunt într-un război adevărat, răspunse el. Pacea te înmoaie.

Era foarte realist în legătură cu asta. Cel puțin nu savura măcelul, ca afganii. El îi zisese doar că aruncase în aer podul de la Darg, dar unul dintre luptătorii de gherilă răniți îi dăduse detalii, explicând cum sincronizarea exploziei întorsese soarta luptei şi descrisese amănunțit masacrul.

Jos, în satul Banda, era un aer de sărbătoare. Bărbații şi femeile vorbeau cu însuflețire în grupuri în loc să se retragă în curțile lor. Copiii jucau jocuri zgomotoase de război şi îşi imitau frații mai mari capturând ruşi imaginari.

Undeva, un bărbat bătea ritmat într-o tobă.

Lui Jane, gândul de a petrece seara singură i se păru deodată insuportabil de trist şi, dintr-un impuls, îi zise lui Ellis:

— Vino şi bea un ceai cu mine – dacă nu te deranjează c-o alăptez pe Chantal.

— Mi-ar plăcea, spuse el.

Bebeluşul plângea când intrară în casă şi, ca de obicei, corpul lui Jane răspunse instinctual: dintr-unul dintre sâni apăru o scurgere bruscă.

— Stai jos, şi Fara o să-ți aducă un ceai, rosti ea în grabă.

Apoi se repezi în cealaltă cameră, înainte ca Ellis să-i vadă jenanta pată de pe cămaşă.

Îşi desfăcu nasturii repede şi luă bebeluşul. Se produse obişnuitul moment de panică oarbă, când Chantal căuta mamelonul, pe urmă începea să sugă, dureros de tare la început şi ulterior mai blând. Jane se simți ciudat să se întoarcă în camera cealaltă.

„Nu fi proastă, îşi zise ea în gând. L-ai întrebat, iar el a răspuns că e OK şi, oricum, la un moment dat ai petrecut, practic, fiecare noapte în patul lui”.

Cu toate astea, roşi uşor când intră pe uşă. Ellis se uita pe hărțile lui Jean-Pierre.

— Asta a fost chestia cea mai deşteaptă, zise el. Ştia toate rutele datorită faptului că Mohammed îi folosea mereu hărțile.

Ridică privirea la ea, îi văzu expresia şi adăugă în grabă:

— Haide să nu vorbim despre asta. Ce-ai să faci acum?

Ea se aşeză pe pernă cu spatele lipit de perete, poziția ei preferată pentru alăptat. Ellis nu păru jenat de sânul expus, şi ea începu să se simtă mai confortabil.

— Trebuie să aştept, răspunse ea. De îndată ce se deschide drumul spre Pakistan şi convoaiele reîncep, mă voi duce acasă. Dar tu?

— La fel. Treaba mea aici s-a terminat. O să fie nevoie să fie supravegheat acordul, desigur, însă agenția are oameni în Pakistan care pot să facă asta.

Fara aduse ceaiul. Jane se întrebă care avea să fie următoarea misiune a lui Ellis: plănuirea unei lovituri de stat în Nicaragua sau şantajarea unui diplomat sovietic la Washington, sau, poate, asasinarea unui comunist african? îl întrebase, când erau împreună, despre plecarea în Vietnam şi el zisese că toată lumea se aşteptase să se eschiveze de la proiect, numai că el era un ticălos îndărătnic, aşa că făcuse contrariul. Ea nu era sigură dacă să creadă, dar chiar dacă ar fi fost adevărat, asta nu explica de ce rămăsese în meseria asta violentă chiar şi după ce se eliberase din armată.

— Deci, ce-ai să faci când ajungi acasă? insistă ea. Te întorci la elaborarea de modalități drăguțe de a-l ucide pe Castro?

— Nue treaba agenției să organizeze asasinate.

— Totuşi o face.

— Ăsta e un element alienat care ne face de ruşine. Din păcate, preşedinții nu pot să reziste tentației de a se juca de-a agentul secret, şi asta încurajează fracțiunea țicnită.

— De ce nu le întorci spatele tuturor şi nu te alături rasei

omenești?
— Uite. America e plină de lume care crede că și alte țări, ca și a lor, au dreptul să fie libere – dar sunt tipul de oameni care „întorc spatele și se alătură rasei omenești”, în consecință, agenția are prea mulți psihopați și prea puțini cetățeni decenți, plini de compasiune. Apoi, când agenția dă jos un guvern străin la bunul plac al unui președinte, toți se întreabă cum e posibil să se întâmple așa ceva. Răspunsul e: fiindcă îi lasă. Țara mea e o democrație, deci n-am pe cine să dau vina, în afară de mine, când lucrurile merg prost. Și dacă lucrurile trebuie îndreptate, trebuie s-o fac eu, fiindcă e responsabilitatea mea.
Jane era convinsă.
— Vrei să spui că modul în care poți să reformezi KGB-ul e să i te alături?
— Nu, fiindcă KGB-ul nu e controlat în ultimă instanță de popor. Agenția e.
— Controlul nu e atât de simplu, zise Jane. CIA minte poporul. Nu poți să-i controlezi dacă habar n-ai ce fac.
— Până la urmă e agenția noastră și responsabilitatea noastră.
— Ai putea să te lupți s-o elimini în loc să i te alături.
— Cert e că avem nevoie de o agenție centrală de informații. Trăim într-o lume ostilă și ne trebuie informații despre inamicii noștri.
Jane oftă.
— Dar uite la ce duce asta, continuă ea. Ai de gând să-i trimiți arme mai multe și mai mari lui Masud, ca să poată să omoare mai repede mai multă lume. Și asta faceți voi *mereu* în final.
— *Nu* doar ca să poată să omoare mai repede mai multă lume, protestă Ellis. Afganii se luptă pentru libertatea lor – și se luptă *împotriva* unui grup de criminali...
— *Toți* luptă pentru libertatea lor, îl întrerupse Jane. OEP,

exilații cubanezi, Weathermen[12], IRA, albii sudafricani şi Armata pentru Eliberarea Țării Galilor.

— Unii au dreptate, alții nu.

— ŞI CIA ştie diferența?

— Aşa ar trebui...

— Dar n-o ştie. Pentru a cui libertate luptă Masud?

— Libertatea pentru toți afganii.

— Prostii, rosti Jane cu înverşunare. El e fundamentalist musulman, iar dacă o să ia vreodată puterea, prima dată o să devină mai sever cu femeile. N-o să le dea niciodată drept de vot – vrea să le ia şi puținele drepturi pe care le au. Şi cum crezi că are să-şi trateze adversarii politici având în vedere că eroul lui politic e ayatollahul Khomeini? Oamenii de ştiință şi profesorii vor avea libertate academică? Bărbați şi femeile gay vor avea libertate sexuală? Ce-o să se întâmple cu hinduşii, budiştii, ateii şi creştinii după Evanghelie?

— Chiar crezi *serios* că regimul lui Masud are să fie mai rău decât cel al ruşilor?

Jane se gândi o clipă.

— Nu ştiu. Dar un lucru e sigur: regimul Masud are să fie tiranie afgană în loc de tiranie rusească. Şi nu merită să se omoare oameni ca să se schimbe un dictator străin cu unul local.

— Afganii par să creadă că merită.

— Cei mai mulți dintre ei nu sunt întrebați niciodată.

— Cred că e evident. Totuşi, eu, oricum, nu fac în mod normal treburi de-astea. De obicei, sunt mai mult genul de detectiv.

În legătură cu asta, Jane era curioasă de un an.

— Care a fost exact misiunea ta la Paris?

---

[12] O organizație americană de stânga, activă la sfârşitul anilor ’60-’70, cunoscută şi sub numele Weather Underground (n.red.).

— Când i-am spionat pe toți prietenii noştri? zâmbi el discret. Nu ți-a spus Jean-Pierre?

— A zis că nu prea ştie.

— Poate că nu ştia. Vânam terorişti.

— Printre prietenii noştri?

— Acolo se găsesc de obicei – între disidenți, cei care au abandonat şcoala şi criminali.

— Rahmi Coskun era terorist? Jean-Pierre zicea că Rahmi a fost arestat din cauza lui.

— Da. Era responsabil pentru atentatul cu bombă asupra Turkish Airlines, de pe Avenue Félix Faure.

— Rahmi? De unde ştii?

— Mi-a spus el. Şi când l-am arestat, planifica alt atentat.

— Şi asta tot el ți-a spus?

— Mi-a cerut să-l ajut cu bomba.

— Doamne!

Chipeşul Rahmi, cu ochii lui cu foc mocnit şi ura pasională față de mizerabilul guvern al țării lui...

Ellis nu terminase.

— Ți-l aminteşti pe Pepe Gozzi?

Jane se încruntă.

— Vrei să spui micul corsican amuzant care avea un Rolls-Royce?

— Da. Furniza arme şi explozibili pentru toți țicniții din Paris. Ar fi vândut oricui care îşi permitea prețurile lui, dar se specializase în clienți „politici”.

Jane era uluită. Se gândise că Pepe avea oarecum o reputație proastă doar pe motiv că era atât de bogat şi corsican, dar presupusese că, în cel mai rău caz, era implicat în vreo infracțiune de zi cu zi, precum contrabanda sau traficul de droguri. Şi când te gândeşti că el le vindea arme asasinilor! Jane începu să se simtă de parcă trăise într-un vis, în timp ce intrigile şi violența continuau în lumea reală din jurul ei.

„Oare sunt chiar atât de naivă?”, se gândi ea.

— Şi am arestat şi un rus care finanţase o grămadă de asasinate şi răpiri, continuă hotărât Ellis. Apoi Pepe a fost interogat şi a divulgat jumătate din teroriştii din Europa.

— Asta ai făcut tot timpul cât am fost împreună, rosti Jane visătoare.

Îşi reaminti petrecerile, concertele rock, demonstraţiile, discuţiile politice din cafenele, sticlele nesfârşite de *vin roşu obişnuit* în studioul de la mansardă... De la despărţirea lor, ea presupusese vag că el scrisese mici rapoarte despre toţi radicalii, precizând care era important ori extremist, care avea bani sau cea mai mare influenţă în rândul studenţilor, ori legături cu Partidul Comunist şi aşa mai departe. Îi era greu în acel moment să accepte ideea că el alergase după criminali reali şi că găsise, de fapt, unii printre prietenii lor.

— Nu pot să cred, adăugă ea uluită.

— A fost un mare triumf, dacă vrei să ştii adevărul.

— Probabil, nu trebuia să-mi spui.

— Nu. Dar când te-am minţit în trecut, am regretat – ca s-o spun blând.

Jane se simţi ciudat şi nu ştiu ce să spună. O mută pe Chantal la sânul stâng, apoi, surprinzând privirea lui Ellis, îşi acoperi sânul drept cu cămaşa. Conversaţia devenise din ce în ce mai incomod personală, însă murea de curiozitate să ştie mai multe. Constata cum se justifica el – deşi nu era de acord cu raţionamentul lui – totuşi încă se întreba care fusese motivaţia lui. „Dacă nu aflu acum, s-ar putea să nu mai am niciodată şansa”, chibzui ea.

— Nu înţeleg ce anume îl poate determina pe un bărbat să-şi petreacă viaţa făcând chestii de genul ăsta, reluă Jane.

El îşi mută privirea.

— Sunt bun la asta, merita s-o fac şi salariul e frumos.

— Şi mă aştept să-ţi fi plăcut planul de pensii şi meniul de la cantină. Lasă – nu trebuie să te justifici în faţa mea

dacă nu vrei.

El îi aruncă o privire dură, ca şi cum încerca să-i citească gândurile.

— Eu vreau să-ți spun, zise el. Tu eşti sigură că vrei să auzi?

— Da. Te rog.

— Are de-a face cu războiul, începu el, şi dintr-odată Jane ştiu că Ellis era pe cale să spună ceva ce nu spusese nimănui. Una dintre chestiile cumplite din misiunile aeriene în Vietnam era dificultatea de a face diferența între vietcongi şi civili. Ori de câte ori sprijineam din aer trupele terestre, să zicem, sau minam o potecă în junglă sau declaram o zonă fără foc, ştiam că aveam să ucidem femei, copii şi bătrâni mai mulți decât luptători de gherilă. Obişnuiam să spunem că ei adăposteau inamicul, dar cine ştia? Şi cui îi păsa? Noi îi omoram. *Noi eram teroriştii atunci*. Şi nu vorbesc despre cazuri izolate – deşi am văzut şi atrocități – ci despre tacticile noastre obişnuite de zi cu zi. Şi nu exista nicio justificare, înțelegi tu. Asta era şmecheria. Am făcut toate chestiile astea teribile dintr-un motiv care s-a dovedit a fi minciună, corupție şi autoînşelăciune. Am fost de partea greşită.

Era tras la față, ca şi cum îl dureau nişte persistente răni interne. În lumina neliniştită a lămpii, pielea lui era fantomatică şi palidă.

— Nu există scuză, înțelegi tu. Nici iertare.

— Deci, de ce ai rămas? îl încurajă ea delicat să spună mai mult. De ce te-ai oferit voluntar pentru a doua oară?

— Fiindcă atunci n-am văzut toate astea atât de clar, şi luptam pentru țara mea, şi nu poți să pleci dintr-un război, fiindcă am fost un ofițer bun, şi dacă aş fi plecat acasă, locul meu ar fi fost preluat de vreun ticălos şi oamenii mei ar fi fost ucişi. Şi niciunul dintre motivele astea nu e destul de bun, desigur, aşa că, la un moment dat, m-am întrebat:

„Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?” Voiam… nu mi-am dat seama atunci, dar acum înţeleg că voiam să fac ceva ca să mă răscumpăr. În anii ’60, am fi numit asta remuşcare.

— Da, însă…

Arăta atât de nesigur şi de vulnerabil, încât îi era greu să-i pună întrebări directe. Cert e că avea nevoie să vorbească şi ea voia să-l audă, aşa că Jane merse mai departe.

— Dar de ce *asta*?

— Spre final am fost în serviciile secrete şi ei mi-au oferit şansa să continui în acelaşi domeniu în viaţa civilă. Spuneau că am să fiu capabil să lucrez sub acoperire fiindcă eram familiarizat cu mediul ăsta. Mi-au ştiut trecutul radical, înţelegi tu. Mi se părea că prin prinderea teroriştilor aş fi putut să anulez unele dintre chestiile pe care le-am făcut. Aşa că am devenit expert în combaterea terorismului. Sună simplist când îl pui în cuvinte, însă am avut succes, ştii. Agenţia nu mă place, fiindcă uneori refuz câte o misiune, ca atunci când l-au ucis pe preşedintele statului Chile, iar agenţii n-ar trebui să refuze misiunile. Totuşi, am fost responsabil de încarcerarea unor oameni tare nesuferiţi, şi sunt mândru de mine.

Chantal adormi. Jane o puse în cutia care-i era leagăn.

— Cred că ar trebui să spun că… se pare că te-am judecat greşit, spuse ea.

— Slavă Domnului pentru asta, zâmbi el.

Pentru o clipă, fu cuprinsă de nostalgie, gândindu-se la vremurile alea – trecuse doar un an şi jumătate? – când ea şi Ellis erau fericiţi şi nimic din toate *astea* nu se întâmplase: nici CIA, nici Jean-Pierre, nici Afganistanul.

— Totuşi, nu poţi să ştergi asta, nu-i aşa? zise ea. Tot ce s-a întâmplat – minciunile tale, mânia mea.

— Nu.

Stătea pe scaun, privind în sus la ea aşezată în faţa lui, studiind-o cu atenţie. Întinse braţele, ezită, apoi îşi puse

mâinile pe şoldurile ei, într-un gest care ar fi putut fi de dragoste frăţească sau ceva mai mult. Pe urmă, Chantal gânguri:

— Mamamamamammmma...

Jane se întoarse şi se uită la ea, şi Ellis îşi lăsă mâinile în jos. Chantal era trează, agitându-şi braţele şi picioarele în aer. Jane o ridică în sus, şi ea râgâi imediat.

Jane se întoarse cu faţa la Ellis. El îşi încrucişase braţele pe piept şi o privea zâmbind.

Brusc, ea nu voi ca el să plece.

— Ia cina cu mine. E doar pâine şi unt totuşi, rosti ea mânată de un impuls.

— Bine.

I-o întinse pe Chantal.

— Lasă-mă să mă duc şi să-i spun Farei.

El luă bebeluşul şi ea ieşi în curte. Fara încălzea apă pentru baia lui Chantal.

Jane testă temperatura cu cotul şi o găsi numai bună.

— Pregăteşte pâine pentru două persoane, te rog, zise ea în dari.

Ochii Farei se măriră şi Jane îşi dădu seama că era şocant ca o femeie singură să invite un bărbat la cină.

„La dracu' cu toate astea", reflectă ea.

Luă vasul cu apă şi-l duse înapoi în casă.

Ellis stătea pe perna mare de sub lampa cu petrol, jucând-o pe Chantal pe genunchi, intonând o poezioară ritmată, cu voce joasă. Mâinile lui mari şi păroase cuprindeau trupul ei mic şi roz. Fetiţa se uita în sus la el, gângurea fericită şi dădea din picioarele grăsuţe. Jane se opri în prag, încremenită de scenă, şi în minte îi veni spontan un gând: „Ellis ar fi trebuit să fie tatăl lui Chantal. E adevărat? se întrebă uitându-se la ei. Chiar îmi doresc asta?"

Ellis termină poezioara, se uită în sus la Jane şi zâmbi un

pic timid, iar ea se gândi: „Da, chiar îmi doresc”.

Urcară pe munte la miezul nopții, Jane în frunte, Ellis urmând-o cu marele lui sac de dormit sub braț. O îmbăiaseră pe Chantal, își mâncaseră cina ușoară de pâine și unt, apoi Jane o alăptase pe Chantal din nou și pe urmă puseseră bebelușul pentru noapte pe acoperiș, unde dormea lângă Fara, care ar fi protejat-o cu prețul vieții ei. Ellis voise s-o ducă pe Jane departe de casa în care era nevasta altcuiva, și Jane simțise la fel.

— Știu un loc unde putem să mergem, spuse ea.

Se abătu de la cărarea de munte și-l conduse pe Ellis de-a lungul terenului în pantă și pietros, spre refugiul ei secret, scobitura ascunsă unde făcuse băi de soare goală și-și unsese burta înainte de a se naște Chantal. O găsi ușor în lumina Lunii. Se uită în jos, în sat, unde jarul de la sobele de gătit strălucea în curți și câteva lămpi încă pâlpâiau în spatele ferestrelor fără geam. Putu să identifice doar forma casei sale. În câteva ore, de îndată ce se va crăpa de ziuă, avea să vadă siluetele adormite ale lui Chantal și Farei pe acoperiș. Și se va bucura: va fi prima dată când o va părăsi pe Chantal peste noapte.

Se întoarse. Ellis trase complet fermoarul sacului de dormit și-l întinse pe jos ca pătură. Jane se simți ciudat și inconfortabil.

Intensitatea pasiunii și a poftei care o copleșise în casă, când îl privise spunându-i o poezie rimată copilului ei, dispăruse. Toate vechile sentimente se întorseseră pentru moment: nevoia să-l atingă, dragostea ei pentru modul în care zâmbea el când se simțea sfios, nevoia de a-i simți mâinile mari pe pielea ei, dorința obsesivă de a-l vedea gol. Cu câteva săptămâni înainte de nașterea lui Chantal, își pierduse dorința pentru sex, și nu-i revenise până în acel moment. Dar starea de spirit se risipise, puțin câte puțin, în orele următoare, în timp ce făcuseră aranjamente practice

stângace să fie singuri, de parcă erau doi adolescenți încercând să scape de părinți pentru o hârjoneală.

— Vino şi stai jos, zise Ellis.

Se aşeză lângă el pe sacul de dormit. Amândoi se uitară în jos, la satul întunecat. Nu se atingeau. Se lăsă o clipă de tăcere tensionată.

— N-a mai fost nimeni altcineva vreodată aici, remarcă Jane doar ca să spună ceva.

— Pentru ce foloseai refugiul ăsta?

— A, îl alesesem ca să stau la soare şi să nu mă gândesc la nimic, răspunse ea, apoi chibzui: „Of, ce naiba", şi adăugă: Nu, de fapt, nu e chiar adevărat, îl foloseam ca să mă masturbez.

El râse, pe urmă îşi puse brațul în jurul ei şi o îmbrățişă.

— Mă bucur că încă n-ai învățat să vorbeşti pe ocolite, o tachină el.

Se întoarse cu fața spre Ellis, care o sărută moale pe gură.

„Mă place pentru greşelile mele, reflectă ea. Pentru lipsa mea de tact, temperamentul iute şi abuzul de obscenități, pentru voința şi încăpățânarea mea".

— Tu nu vrei să mă schimbi, zise ea.

— Of, Jane, mi-a fost dor de tine, spuse el, apoi închise ochii şi murmură: Cea mai mare parte a timpului nu mi-am dat seama că mi-era dor de tine.

Se lăsă pe spate, trăgând-o cu el, aşa că ea ajunse să stea aplecată peste el. Îi sărută fața uşor. Senzația ciudată apăru rapid. Se gândi: „Ultima dată când l-am sărutat n-avea barbă". Îi percepu mâinile mişcându-se: o descheie la cămaşă. Nu purta sutien – n-avea unul destul de mare – şi îşi simți sânii foarte liberi. Îşi strecură mâna sub cămaşa lui şi-i atinse firele lungi de păr din jurul sfârcului. Aproape uitase cum erau bărbații. De luni de zile viața ei era plină de voci moi şi fețe netede de femei şi copii: în acele clipe,

deodată, voia să-i simtă pielea aspră, coapsele dure şi obrajii țepoşi. Îşi răsuci degetele în barba lui şi-i apăsă gura deschisă cu limba. Mâinile lui îi găsiră sânii umflați, ea simți un fior de plăcere – şi apoi ştiu ce urma să se întâmple şi nu fu în stare să împiedice asta, deoarece chiar în momentul în care se trase brusc departe de el, îşi simți ambele sfârcuri stropindu-l pe mâini cu lapte cald.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, cât e de dezgustător, n-am cum să împiedic asta... zise ea roşind de ruşine.

— Nu-i nimic, o făcu el să tacă punându-i un deget pe buze.

Îi mângâie sânii cât vorbi, şi aceştia deveniră alunecoşi.

— E normal. Se mai întâmplă. E sexy.

„*Nu poate* să fie sexy”, se gândi ea, dar el schimbă poziția şi-şi lipi fața de pieptul ei, sărutându-i sânii şi atingându-i în acelaşi timp şi, treptat, ea se relaxă şi începu să se bucure de senzație. În cele din urmă, simți alt fior ascuțit de plăcere când secretă din nou, dar de data asta n-o deranjă. Ellis zise „Aaah”, şi suprafața aspră a limbii lui îi atinse tandru mamelonul, iar ea se gândi: „*Dacă suge*, *am orgasm”.*

El parcă îi citi gândurile. Îşi închise buzele în jurul unui mamelon lung, îl trase în gură şi supse, în timp ce pe celălalt îl ținea între arătător şi degetul mare, strângând uşor şi ritmic. Neputincioasă, Jane se lăsă în voia senzației şi, în timp ce sânii ei secretară lapte, unul în mâna lui, iar celălalt în gură, senzația fu atât de rafinată, că se cutremură incontrolabil şi gemu „Doamne, Dumnezeule, Doamne”, până când se stinse şi ea se prăbuşi peste el.

Pentru o vreme n-avu nimic în minte, în afară de senzații: respirația lui caldă pe sânii ei umezi, barba lui zgâriindu-i pielea, aerul rece al nopții adiindu-i pe obrajii încălziți, sacul de dormit de nailon şi pământ tare de dedesubt.

— Mă sufoc, rosti el după un timp, cu vocea înăbuşită.

Ea se rostogoli de pe el.

— Suntem ciudați? întrebă ea.
— Da.
— Ai mai făcut asta vreodată? chicoti ea.
— Da, răspunse el ezitând.
— Ce...
Ea încă se simțea uşor jenată.
— Ce gust are?
— Cald şi dulce. Precum conservele de lapte. Ai avut orgasm?
— N-ai observat?
— N-am fost sigur. E greu de spus cu fetele, uneori.
Ea îl sărută.
— Am avut. Unul mic, dar inconfundabil. Un orgasm țâțal.
— Eu aproape am ejaculat.
— Serios? fu ea curioasă şi îşi trecu mâna pe trupul lui.
Purta un tricou de bumbac ca de pijama şi pantaloni subțiri specifici afganilor. Îi simți coastele şi osul şoldului: pierduse grăsimea moale de sub piele pe care o au toți occidentalii, în afară de cei mai slabi. Mâna ei îl pipăi între picioare până îi atinse sexul prin pantaloni, zise: „Ahhh” şi-i desfăcu şlițul.
— Se simte bine, zise ea.
— Şi de la capătul ăstalalt la fel.
Îşi dori să-i ofere la fel de multă plăcere câtă îi oferise el. Se ridică în sus, îi dezlegă cordonul de la pantaloni şi-i mângâie uşor sexul, pe urmă se apleacă şi-i sărută capul. Brusc, drăcuşorul din ea ieşi la suprafață şi întrebă:
— Câte fete ai avut de la mine încoace?
— Tu continuă să faci asta, şi-ți răspund.
— OK.
Ea reluă cadența şi sărutatul. El rămase tăcut.
— OK, spuse ea după un minut. Câte?
— Aşteaptă, încă mai număr.

— Ticălosule! zise ea şi-l muşcă încet.
— Au! Nu multe, serios... Jur!
— Ce faci când nu ai o fată?
— Ghiceşte din trei încercări.
Ea nu se eschivă.
— O faci cu mâna?
— Ah, la naiba, donşorică Janey, sunt sfios.
— Aşa faci, conchise ea triumfător. La ce te gândeşti în timp ce o faci?
— Ai crede că la prințesa Diana?
— Nu.
— Acum, *eu* sunt jenat.
Jane murea de curiozitate.
— Trebuie să spui adevărul.
— Pam Ewing.
— Cine dracu' e asta?
— *Nu mai eşti* la curent. E nevasta lui Bobby Ewing, din *Dallas*.
Jane îşi aduse aminte de serialul televiziune şi de actriță, şi fu uimită.
— Nu se poate să vorbeşti serios.
— Tu ai cerut adevărul.
— Dar e făcută din plastic!
— Vorbim de *fantezie* aici.
— Nu poți să ai fantezii cu o libertină?
— Fantezia nu e loc pentru politică.
— Sunt şocată.
— Cum o faci? întrebă ea, ezitând.
— Ce?
— Ce faci. Cu mâna.
— Cam cum o faci tu, dar mai tare.
— Arată-mi.
— Nu mai sunt jenat acum, zise el, ci umilit.
— Te rog. Arată-mi, te rog. Mereu am vrut să văd un

bărbat făcând-o. N-am avut curaj să cer înainte – dacă mă refuzi, n-o să ştiu niciodată.

Îi luă mâna şi i-o puse unde fusese a ei.

După o clipă, el începu să-şi mişte mâna încet.

Făcu mai multe curse fără tragere de inimă, apoi oftă, închise ochii şi începu s-o frece serios.

— Eşti atât de dur cu ea! exclamă *ea*.

El se opri.

— Nu pot să fac asta... dacă n-o faci şi tu.

— Bine, zise ea cu nerăbdare.

Îşi scoase rapid pantalonii şi chiloţii. Îngenunche lângă el şi începu să se mângâie.

— Vino mai aproape, spuse el cu voce sunând un pic răguşită. Nu te văd.

Era culcat pe spate. Ea se târî mai aproape, până când stătu în genunchi lângă capul lui, cu lumina argintie a Lunii pe sfârcuri şi pe părul pubian. El începu să se masturbeze din nou, mai repede de data asta, şi se uită la mâna ei ca încremenit, în timp ce ea se mângâia.

— Oh, Jane, gemu el.

Ea începu să se bucure de săgeţile familiare ale plăcerii răspândite din vârful degetelor. Văzu şoldurile lui Ellis începând să se mişte în sus şi-n jos în ritm cu mâna.

— Vreau să ejaculezi, zise ea. Vreau să văd ţâşnind afară fluidul alb.

O parte din Jane era şocată de ea însăşi, pe când o altă parte era copleşită de excitare şi de dorinţă.

El gemu iar. Ea se uită la faţa lui. Gura îi era deschisă şi respira greu. Ochii erau fixaţi pe sexul ei. Ea îşi mângâia buzele cu degetul mijlociu.

— Bagă-ţi degetul înăuntru, respiră el. Vreau să-ţi văd degetul intrând înăuntru.

Asta nu era ceva ce făcea ea în mod normal. Îşi împinse vârful degetului înăuntru. Îl simţi neted şi alunecos.

Îl împinse până la capăt. El gemu, şi fiindcă era atât de încântat de ce făcea ea, avu şi Jane orgasm. Îşi întoarse privirea înapoi la sexul lui. Şoldurile i se hurducau mai repede în timp ce se masturba. Ea îşi mişcă degetul înăuntru şi-n afară în vagin, cu plăcerea împerecherii.

Dintr-odată, el îşi arcui spatele, împingându-şi pelvisul sus în aer şi gemând, şi din el ţâşni o şuviţă de spermă albă. Jane ţipă involuntar: „Oh, Doamne!”, apoi, în timp ce privea fascinată la găurica din vârful organului lui, apăru alt jet, şi altul, şi un al patrulea, ţâşnind sus, în aer, strălucind în lumina Lunii şi aterizând pe pieptul, pe braţul şi în părul ei. Şi pe urmă, când el deveni slăbit, fu chinuită ea însăşi de spasmele de plăcere provocate de mişcarea foarte rapidă a degetului ei, până ajunse şi ea epuizată.

Se prăbuşi, întinzându-se lângă el pe sacul de dormit, cu capul pe coapsa lui. Penisul lui era încă rigid. Ea se aplecă peste acesta, slăbită, şi îl sărută. Pe final, putu să guste o urmă de spermă sărată. În răspuns, simţi faţa lui vârându-se între coapsele ei.

Pentru o vreme rămaseră liniştiţi. Singurele sunete erau respiraţia lor şi râul vijelios de cealaltă parte a văii. Jane se uită la stele. Erau foarte luminoase şi nu era niciun nor. Aerul nopţii era din ce în ce mai rece.

„În curând o să fim nevoiţi să intrăm în sacul ăsta de dormit”, se gândi ea. Abia aştepta să adoarmă aproape de el.

— Suntem ciudaţi? întrebă iar Ellis.

— Oh, da, răspunse ea.

Penisul lui căzuse într-o parte şi i se culcase pe burtă.

Ea îi răsuci cu vârful degetelor părul roşcat-auriu de pe vintre.

Aproape uitase cum era să facă dragoste cu Ellis. Fusese atât de diferit de Jean-Pierre, căruia îi plăcea să pună în scenă o grămadă de pregătiri: ulei de baie, parfum, lumina lumânărilor, vin, viori. Era un amant greu de mulţumit. Îi

plăcea ca ea să se spele înainte să facă dragoste, iar el se grăbea mereu la baie după aceea. Nu s-ar fi atins de ea cât era la ciclu şi, cu siguranță, nu i-ar fi supt sânii şi n-ar fi înghițit laptele, cum făcuse Ellis.

„Ellis ar face *orice*, se gândi ea. Cu cât mai neigienic, cu atât mai bine”.

Zâmbi în întuneric. Descoperi că nu fusese niciodată complet convinsă că lui Jean-Pierre chiar *îi plăcea* să presteze sex oral, chiar dacă era bun la asta. Cu Ellis nu exista nicio îndoială.

Gândul o făcu să vrea ca el s-o facă. Îşi deschise coapsele ademenitor. Îl simți cum o sărută, buzele lui periind părul sârmos, apoi limba lui începu să sondeze lasciv între faldurile labiilor. După o vreme, o rostogoli pe spate, îngenunche între coapsele ei şi-i ridică picioarele pe umerii lui. Ea se simțea complet goală, teribil de deschisă şi vulnerabilă, şi totuşi foarte apreciată. Limba lui se mişca în curbe lungi şi lente, începând de la baza coloanei ei vertebrale – „Oh, Doamne, chibzui ea, îmi amintesc cum face asta” – linse de-a lungul crăpăturii feselor, oprindu-se să împingă adânc în vaginul ei, pe urmă ridicându-se ca să ațâțe pielea sensibilă din locul unde se întâlneau buzele şi clitorisul furnicător dintre ele. După şapte sau opt linsuri lungi, ea îi ținu capul peste clitorisul ei, făcându-l să se concentreze pe asta, şi începu să-şi ridice şi să-şi coboare şoldurile, spunându-i prin presiunea degetelor pe tâmplele lui să lingă mai tare sau mai uşor, mai sus sau mai jos, la stânga sau la dreapta. Îi simți mâna în interiorul ei umed, şi ghici ce avea de gând să facă: o clipă mai târziu, el îşi retrase mâna, apoi îi împinse încet un deget ud în anus. Îşi aminti cât de şocată fusese prima dată când el făcuse asta şi cât de repede ajunsese să-i placă. Jean-Pierre n-ar fi făcut asta într-un milion de ani. Când muşchii trupului ei începură să se tensioneze pentru punctul culminant, îi veni

în minte gândul că îi fusese mai dor de Ellis decât recunoscuse vreodată, chiar şi faţă de ea însăşi. Într-adevăr, motivul pentru care fusese foarte supărată pe el atâta vreme era că ea nu încetase să-l iubească. Şi când recunoscu, o teribilă greutate i se ridică de pe suflet şi avu orgasm, tremurând ca un copac în furtună, şi Ellis, ştiind ce-i place, împinse limba adânc în interiorul ei, în timp ce ea îşi frecă frenetic sexul de faţa lui.

Părea că ar fi continuat pentru totdeauna. De fiecare dată când senzaţiile se stingeau, el îi vâra degetul adânc în anus sau îi lingea clitorisul, sau o muşca de labii şi totul reîncepea, până când, din pură epuizare, ea imploră:

— Gata, gata, nu mai am pic de energie, mă omori.

În cele din urmă, el îşi ridica faţa dintre picioarele ei şi-o lăsă să se întindă pe pământ.

Se apleca asupra ei, susţinându-şi greutatea pe mâini, şi-i sărută gura. Avea în barbă mirosul ei intim. Ea zăcea lată, prea obosită ca să deschidă ochii şi chiar să-i răspundă la sărut. Îi simţi mâna între picioare, deschizând-o, apoi penisul lui intrând, şi se gândi: „S-a întărit din nou rapid... A trecut atâta vreme, oh, Doamne, ce bine e”.

El începu să se mişte înăuntru şi-n afară, încet şi apoi mai repede. Ea deschise ochii. Faţa lui era deasupra ei şi o privea. Apoi aplecă gâtul şi se uită în jos, spre locul în care corpurile lor se uneau. Ochii i se lărgiră şi gura i se deschise, urmărindu-şi penisul mişcându-se înăuntrul şi în afara ei, iar priveliştea îl aţâţă aşa de tare, că ea îşi dori să vadă şi ea.

Dintr-odată, el îşi încetini ritmul, împingându-se mai adânc, iar ea îşi aminti că el făcea asta înainte de punctul culminant. Se uită în ochii ei.

— Sărută-mă cât ejaculez, zise el, şi-şi coborî buzele.

Ea îi trase limba în gură. Îi plăcea la nebunie când el ejacula.

El îşi arcui spatele, îşi înălţă capul şi scoase un strigăt ca de sălbăticiune, şi ea îi simţi jetul în interiorul ei.

Când termină, îşi lăsă capul pe umărul ei şi-şi mişcă buzele uşor pe pielea moale a gâtului, şoptind cuvinte pe care ea le înţelegea cu greu. După vreo două minute, el scoase un oftat adânc de mulţumire, o sărută pe gură, apoi se ridică în genunchi şi-i sărută sânii, pe rând. În cele din urmă, îi sărută sexul. Trupul ei răspunse imediat, şi-şi mişcă şoldurile, să le împingă spre buzele lui. Ştiind că avea să se excite din nou, el începu să lingă. Şi, ca întotdeauna, gândul că el îi lingea vaginul cât încă avea înăuntru sperma lui aproape o făcu s-o ia razna, şi avu imediat orgasm, strigând numele lui până când spasmul trecu.

Apoi se prăbuşi lângă ea. Se mutară automat în poziţia în care stătuseră mereu după ce făceau dragoste: cu braţul lui în jurul ei, cu capul ei pe umărul lui, cu coapsa lui peste şoldurile ei. Căscă tare, şi ea chicoti către el. Se atingeau unul pe altul letargic, ea întinzând mâna să se joace cu penisul lui moale, el mişcându-şi degetele înăuntru şi în afară în sexul ei ud leoarcă. Îl linse pe piept şi gustă sarea transpiraţiei de pe pielea lui. Se uită la gâtul lui. Luna sublinia liniile şi brazdele, trădându-i vârsta: „E cu zece ani mai mare ca mine, reflectă Jane. Poate că de aia e aşa un amant grozav, fiindcă e mai în vârstă".

— De ce eşti aşa un amant grozav? întrebă ea cu voce tare.

El nu răspunse. Adormise.

— Te iubesc, dragule, somn uşor, adăugă ea şi apoi închise ochii.

După un an în Vale, Jean-Pierre găsi oraşul Kabul uimitor şi înfricoşător. Clădirile erau prea înalte, maşinile mergeau prea repede şi era prea multă lume. Când enormele camioane ruseşti vuiră în convoi, trebui să-şi acopere urechile. Totul îl agresă cu şocul noutăţii: blocurile de

apartamente, şcolăriţele în uniformă, iluminatul stradal, lifturile, feţele de masă şi gustul vinului. După douăzeci şi patru de ore, încă era iritat.

Asta era ironic: era parizian!

I se dădu o cameră în apartamentele ofiţerilor necăsătoriţi, îi promiseră că avea să primească un apartament de îndată ce Jane ajungea cu Chantal. Între timp, se simţea ca şi cum ar fi trăit într-un hotel ieftin. Clădirea fusese, probabil, un hotel înainte de venirea ruşilor. Dacă Jane ar fi ajuns în momentul acela – era aşteptată în orice clipă – tustrei ar fi trebuit să se descurce acolo pentru tot restul nopţii.

„Nu pot să mă plâng, se gândi Jean-Pierre. Nu sunt un erou – încă".

Stătea la fereastră, privind Kabulul pe timp de noapte.

Pentru câteva ore, curentul căzuse în tot oraşul, probabil din cauza omologilor urbani ai lui Masud şi luptătorilor săi de gherilă, dar în urmă cu câteva minute revenise din nou, şi peste centrul oraşului se vedea o strălucire slabă care venea de la iluminatul stradal. Singurul zgomot era urletul motoarelor maşinilor militare, camioane şi tancuri, grăbindu-se prin oraş spre destinaţii misterioase. Ce era atât de urgent, la miezul nopţii, în Kabul? Jean-Pierre făcuse serviciul militar şi se gândi că dacă armata rusă era în genul celei franceze, tipul de activitate efectuată fără întârziere în miez de noapte semăna cu mutarea a cinci sute de scaune dintr-o cazarmă într-o sală din cealaltă parte a oraşului, pentru pregătirea unui concert care urma să aibă loc în două săptămâni şi, probabil, avea să fie anulat.

Nu putea să simtă mirosul aerului nopţii, fiindcă fereastra lui era bătută în cuie. Uşa nu era încuiată, dar un sergent rus cu un pistol-automat stătea, cu faţă impasibilă, pe un scaun, cu spatele drept, la capătul coridorului, lângă toaletă, şi Jean-Pierre simţea că, dacă ar fi vrut să plece,

sergentul, probabil, l-ar fi împiedicat.

Unde era Jane? Raidul asupra satului Darg avusese loc până la căderea nopții. Ca un elicopter să zboare de la Darg la Banda şi să le ia pe Jane şi Chantal ar fi fost treabă de câteva minute. Elicopterul putea să ajungă de la Banda la Kabul în mai puțin de-o oră. Dar poate că forța de atac se întorcea la Bagram, la baza aeriană din apropierea gurii Văii, caz în care Jane ar fi trebuit să vină de la Bagram la Kabul pe drum, însoțită, fără îndoială, de Anatoli.

„S-ar fi simțit atât de bucuroasă să-şi vadă soțul, că aş fi fost gata să-i iert înşelătoria, să-i înțeleg punctul de vedere cu privire la Masud şi să dau uitării trecutul", reflectă Jean-Pierre. Pentru o clipă, se întrebă dacă era doar dorința lui deşartă. Nu, decise el. O cunoştea destul de bine şi o avea, practic, la degetul mic.

Şi ea ar *şti*. Cu doar câțiva oameni ar împărtăşi secretul şi înțelegerea amplorii a ceea ce realizase el: era bucuros că ea avea să fie unul dintre ei.

Spera că Masud fusese capturat mai degrabă decât ucis. Dacă ar fi fost capturat, ruşii ar fi putut să-i intenteze un proces, aşa că toți rebelii ar fi ştiut sigur că era terminat. Moartea era aproape la fel de bună, cu condiția să aibă corpul. Dacă n-aveau corpul sau un cadavru de nerecunoscut, propagandiştii rebelilor din Peshawar ar fi emis comunicate de presă, susținând că Masud era încă în viață. Desigur, avea să devină clar, în cele din urmă, că era mort, dar impactul urma să fie un pic mai redus. Jean-Pierre spera că aveau cadavrul.

Auzi paşi pe coridor. O fi Anatoli sau Jane – sau amândoi? Suna a călcătură bărbătească. Deschise uşa şi văzu doi soldați ruşi destul de mari şi un al treilea bărbat, mai mărunt, într-o uniformă de ofițer. Fără îndoială că veniseră să-l ducă la Anatoli şi Jane, oriunde ar fi fost ei. Fu dezamăgit.

Se uită întrebător la ofițer, care făcu un gest cu mâna. Cei doi soldați intrară violent pe uşă. Jean-Pierre făcu un pas în spate, cu un protest ridicându-i-se pe buze, însă înainte să zică ceva, cel mai apropiat de el dintre cei doi îl apucă de cămaşă şi-i pocni un pumn imens în față.

Jean-Pierre scoase un urlet de durere şi teamă. Celălalt soldat îl lovi în abdomen cu o gheată grea: durerea fu chinuitoare, şi Jean-Pierre se lăsă în genunchi, ştiind că sosise momentul cel mai cumplit din viața lui.

Cei doi soldați îl traseră în picioare şi-l ținură aşa, câte unul de fiecare braț, iar ofițerul intră.

Printr-o ceață de lacrimi, Jean-Pierre văzu un tânăr scund şi îndesat, cu un fel de sluțenie care făcea ca o parte din fața lui să pară congestionată şi umflată, afişând un permanent surâs batjocoritor. Avea un baston în mâna înmănuşată.

În următoarele cinci minute, cei doi soldați ținură trupul contorsionat, tremurând al lui Jean-Pierre în timp ce ofițerul îl lovea în mod repetat cu bastonul din lemn peste față, umeri, genunchi, gambe, burtă şi vintre – mereu vintrele. Fiecare lovitură era atent plasată şi aplicată cu răutate, şi exista întotdeauna o pauză între lovituri, astfel ca agonia ultimei să dispară doar cât să-i permită lui Jean-Pierre să se teamă de următoarea pentru o secundă, înainte de a veni. Fiecare lovitură îl făcu să urle de durere şi fiecare pauză îl făcu să urle în anticiparea loviturii următoare. În cele din urmă, fu o pauză mai lungă şi Jean-Pierre începu să vorbească aiurea, fără să ştie dacă ei înțelegeau sau nu:

— Oh, te rog, nu mă mai lovi, te rog, nu mă mai lovi, domnule, o să fac orice, tot ce vrei, te rog nu mă mai lovi, nu, nu mă mai lovi...

— Ajunge! rosti o voce în franceză.

Jean-Pierre deschise ochii şi încercă să-l zărească prin sângele care-i şiroia pe față pe acest salvator, care rostise

Ajunge. Era Anatoli.

Cei doi soldați îl lăsară pe Jean-Pierre să cadă încet pe jos. Îşi simți trupul de parcă luase foc. Fiecare mişcare era agonie. Îşi simțea fiecare os rupt, îşi simțea ouăle zdrobite, fața părea să i se fi umflat enorm. Deschise gura şi ieşi sânge. Înghiți şi vorbi printre buzele sparte.

— De ce... de ce au făcut asta?

— Ştii tu de ce, răspunse Anatoli.

Jean-Pierre clătină încet din cap dintr-o parte în alta şi încercă să se împiedice să înnebunească de tot.

— Mi-am riscat viața pentru voi... Am dat totul... De ce?

— Ai întins o capcană, zise Anatoli. Optzeci şi unu de oameni au murit azi din cauza ta.

Înseamnă că raidul mersese prost, îşi dădu seama Jean-Pierre, şi cumva era acuzat el.

— Nu, răspunse el. Nu eu.

— Te aşteptai să fii la kilometri depărtare când capcana se declanşa, continuă Anatoli. Dar te-am surprins cerându-ți să urci în elicopter şi să vii cu mine. Deci, eşti aici să-ți primeşti pedeapsa – care o să fie dureroasă şi foarte, foarte lungă.

Se întoarse.

— Nu, zise Jean-Pierre. Aşteaptă!

Anatoli se întoarse la loc.

Jean-Pierre se luptă să gândească, în ciuda durerii.

— Am venit aici... Mi-am riscat viața... V-am dat informații despre convoaie... Le-ați atacat... Ați făcut mult mai mult rău decât pierderea a optzeci şi unu de oameni... Nu e logic, asta nu e logic.

Îşi adună puterile pentru o singură propoziție coerentă.

— Dacă aş fi ştiut că e o capcană, aş fi putut să vă avertizez ieri şi să cer îndurare.

— Atunci, cum de au ştiut că urmează să atacăm satul? întrebă Anatoli.

— Probabil că au ghicit...
— Cum?
Jean-Pierre îşi chinui creierii confuzi.
— Skabun a fost bombardat?
— Nu cred.
Asta era, îşi dădu seama Jean-Pierre. Cineva descoperise că nu fusese niciun atentat la Skabun.
— Trebuia să-l fi bombardat, zise el.
Anatoli păru gânditor.
— Cineva e foarte bun la a face conexiuni.
Jane, se gândi Jean-Pierre, şi pentru o secundă o urî.
— Ellis Thaler are vreun semn distinctiv? întrebă Anatoli.
Jean-Pierre voia să leşine, dar se temea că aveau să-l lovească din nou.
— Da, răspunse el jalnic. O cicatrice mare, în formă de cruce, pe spate.
— Atunci el *e*, rosti Anatoli aproape în şoaptă.
— Cine?
— John Michael Raleigh, treizeci şi patru de ani, născut în New Jersey, fiul cel mare al unui constructor. A abandonat Universitatea California, de la Berkeley, şi a fost căpitan în Marina SUA. E agent CIA din 1972. Stare civilă: divorţat o dată, un copil, datele despre familie, un secret bine păzit.
Flutură din mână ca şi cum voia să îndepărteze detaliile acelea.
— Nu e nicio îndoială că el m-a descoperit azi la Darg. E strălucit şi foarte periculos. Dacă ar fi să aleg dintre toţi agenţii statelor imperialiste occidentale, pe el aş dori să pun mâna. În ultimii zece ani ne-a făcut daune ireparabile de cel puţin trei ori. Anul trecut, la Paris, a distrus o reţea care avusese nevoie de şapte-opt ani de muncă răbdătoare să se dezvolte. Cu un an înainte a descoperit un agent pe care l-am plantat în Serviciul Secret în 1965 – un om care într-o zi

ar fi putut să asasineze un preşedinte. Iar acum – acum îl avem aici.

Jean-Pierre îngenunche pe podea şi-şi cuprinse trupul lovit, lăsă capul să-i cadă în faţă şi închise ochii în disperare: îi fugise pământul de sub picioare, plângându-şi de milă împotriva marilor maeştri ai acestui joc nemilos, un copil gol într-un bârlog de lei.

Avusese speranţe aşa de mari! Lucrând de unul singur, trebuia să-i administreze rezistenţei afgane o lovitură din care să nu-şi mai revină niciodată. Ar fi schimbat cursul istoriei în partea asta de lume. Şi şi-ar fi luat revanşa faţă de infatuaţii conducători occidentali, i-ar fi păcălit şi i-ar fi îngrozit pe cei care îl trădaseră şi-l uciseseră pe tatăl lui. Însă în loc de triumful ăla, era învins. Totul îi fusese smuls în ultima clipă – de Ellis.

Auzi vocea lui Anatoli ca un murmur pe fundal.

— Putem să fim siguri că face ce vrea cu rebelii. Nu ştim detalii, dar rezumatul e de-ajuns: un pact de unitate între liderii banditilor în schimbul armelor americane. Aşa ceva ar putea să susţină revolta ani de zile. Trebuie să oprim asta înainte să înceapă.

Jean-Pierre deschise ochii şi ridică privirea.

— Cum?

— Trebuie să-l prindem pe omul ăsta înainte să se întoarcă în Statele Unite. În felul ăsta, nimeni n-o să ştie că a pus la cale tratatul, rebelii n-au să primească armele şi totul are să se termine.

În ciuda durerii, Jean-Pierre asculta fascinat: se putea să mai fie o şansă pentru răzbunarea lui?

— Prinderea lui aproape ar compensa pierderea lui Masud, continuă Anatoli şi inima lui Jean-Pierre tresări cu o speranţă reînnoită. Nu numai că l-am neutraliza pe singurul şi cel mai periculos agent pe care îl au imperialiştii. Gândeşte-te la asta: un om real al CIA, viu, prins aici, în

Afganistan... De trei ani, maşinăria propagandei americane susține că bandiții afgani sunt luptători pentru libertate care duc o eroică luptă David-Goliat împotriva puterii Uniunii Sovietice. Acum avem *dovada* a ceea ce am tot spus – că Masud şi ceilalți sunt doar lachei ai imperialismului american. Putem să-i facem un proces lui Ellis...

— Dar ziarele occidentale au să nege totul, zise Jean-Pierre. Presa capitalistă...

— Cui îi pasă de Occident? Noi vrem să impresionăm mai ales țările nealiniate, țările din Lumea a Treia şi națiunile musulmane.

Era posibil să transforme asta într-un triumf, îşi dădu seama Jean-Pierre. Şi încă ar fi un triumf pentru el personal, fiindcă el era cel care îi alertase pe ruşi cu privire la prezența unui agent CIA în Valea celor Cinci Lei.

— Acum, *unde* e Ellis în seara asta? întrebă Anatoli.

— Se mişcă în jurul lui Masud, răspunse Jean-Pierre.

Despre prinderea lui Ellis era mai uşor de vorbit decât de făcut: lui Jean-Pierre îi luase un an întreg să-l localizeze pe Masud.

— Nu văd de ce ar continua să fie cu Masud, adăugă Anatoli. Avea o bază?

— Da – teoretic, locuia la o familie din Banda. Dar rareori era acolo.

— Totuşi, ăsta e, evident, locul de unde să se înceapă.

„Da, sigur, se gândi Jean-Pierre. Dacă Ellis nu e la Banda, cineva de acolo s-ar putea să ştie unde a plecat... Cineva ca Jane. Dacă Anatoli se duce la Banda să-l caute pe Ellis, s-ar putea ca în acelaşi timp s-o găsească pe Jane”.

Durerea lui Jean-Pierre păru a se uşura când îşi dădu seama că putea să se răzbune pe conducere capturându-l pe Ellis, care-i furase triumful, *şi* să le ia înapoi pe Jane şi pe Chantal.

— Merg şi eu cu tine la Banda? întrebă el.

Anatoli se gândi la asta.

— Cred că da. Tu ştii satul şi oamenii – s-ar putea să fie util să te avem la îndemână.

Jean-Pierre se luptă să se ridice în picioare, scrâşnind din dinți împotriva agoniei din vintre.

— Când plecăm?

— Acum, zise Anatoli.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ellis se grăbea să prindă un tren şi era panicat, chiar dacă ştia că visa. În primul rând, nu putea să-şi parcheze maşina – conducea o Honda Gill – apoi nu găsea ghişeul de bilete. Decis să urce în tren fără bilet, se pomeni înghesuindu-se printr-o mulţime densă în marea aglomeraţie din gara Grand Central. În acel moment îşi aminti că mai avusese visul ăsta înainte, de mai multe ori şi destul de recent. Şi nu prindea niciodată trenul. Visele îl lăsau mereu cu o senzaţie insuportabilă că toată fericirea trecea pe lângă el, permanent, iar în acea clipă fu îngrozit că avea să se întâmple din nou la fel. Se împinse prin mulţime cu o violenţă sporită şi, în cele din urmă, ajunse la poartă.

Acolo stătuse înainte, uitându-se după trenul care dispărea în depărtare, dar în acea zi acesta era în gară. Ellis fugi pe peron şi sări în garnitură chiar când ea începea să se pună în mişcare.

Era atât de încântat că prinsese trenul, că se simţi aproape ca drogat. Se aşeză într-un vagon de clasa întâi şi nu i se păru deloc ciudat că era într-un sac de dormit cu Jane. Pe geam, se crăpa de ziuă peste Valea celor Cinci Lei.

Nu era nicio delimitare clară între somn şi realitate. Imaginea trenului păli treptat, până când nu mai rămaseră decât sacul de dormit, Valea, Jane şi sentimentul de bucurie. La un moment dat în timpul scurtei nopţi, trăseseră fermoarul sacului, iar după câteva clipe stăteau întinşi foarte aproape unul lângă altul, abia putând să se mişte. Simţi răsuflarea ei caldă pe gâtul lui şi sânii ei măriţi striviţi pe coaste. Oasele ei îl înghioldeau, şoldul şi genunchii, cotul şi laba piciorului, dar lui îi plăcea. Dormiseră mereu înghesuiţi, îşi aminti el. Patul antic din apartamentul ei de la Paris fusese oricum prea mic pentru orice altceva. Propriul lui pat fusese mai mare, dar chiar şi

acolo dormiseră îmbrățișați. Ea susținea mereu că o molesta în timpul nopții, însă el nu-şi amintea asta niciodată dimineața.

Trecuse mult de când nu mai dormise toată noaptea cu o femeie. Încercă să-şi amintească cine fusese ultima, şi-şi dădu seama că era Jane: fetele pe care le luase în apartamentul lui din Washington nu rămâneau niciodată la micul dejun.

Jane fusese ultima şi *singura* persoană cu care făcuse un aşa sex fără inhibiții. Îşi inventarie în minte chestiile pe care le experimentaseră noaptea trecută şi începu să aibă o erecție. Nu părea să fie nicio limită în ceea ce priveşte numărul de dăți când putea să aibă scene fierbinți cu ea. La Paris stăteau uneori toată ziua în pat, se ridicau doar ca să dea un raid pe la frigider sau să destupe nişte vin, şi ejacula de cinci-şase ori, iar ea chiar pierdea numărul orgasmelor. Nu se crezuse niciodată un atlet sexual, şi experiența ulterioară dovedise că nici nu era, cu excepția ei. Când el era cu altă femeie, Jane elibera ceva ce era închis în străfundurile ei, în adâncurile minții, de frică, din vinovăție sau din alt motiv. Nimeni altcineva nu-i făcuse asta, cu toate că o femeie ajunsese aproape: o vietnameză cu care avusese o aventură scurtă şi sortită eşecului, în 1970.

Era evident că nu încetase niciodată s-o iubească pe Jane. Anul trecut, îşi făcuse treaba, se întâlnise cu femei, o vizitase pe Petal şi se dusese la supermarket ca un actor jucând un rol, pretinzând de dragul verosimilității că ăsta era el cel real, dar ştiind în adâncul inimii că nu era. Ar fi jelit-o pentru totdeauna dacă n-ar fi venit în Afganistan.

I se părea că era de multe ori orb la cele mai importante fapte ale lui. Nu-şi dăduse seama, în 1968, că voise să lupte pentru țara lui, nici că nu intenționa să se însoare cu Gill, iar în Vietnam că era împotriva războiului. Fiecare dintre revelațiile astea îl uimiseră şi-i dăduseră toată viața peste

cap. Autoînşelătoria nu era neapărat ceva rău, se gândi el: n-ar fi supravieţuit războiului fără asta, şi ce-ar fi făcut dacă n-ar fi venit în Afganistan altceva decât să-şi spună că n-o voia pe Jane?

Acum o am?”, se întrebă el în gând.

Ea nu zisese prea multe, în afară de „Te iubesc, dragule, somn uşor”, chiar când el adormise. Se gândi că era cel mai încântător lucru pe care-l auzise vreodată.

— De ce zâmbeşti?

El deschise ochii şi se uită la ea.

— Credeam că dormi, răspunse el.

— Eram cu ochii pe tine. Pari atât de fericit.

— Da.

Ellis inspiră o dată adânc în aerul rece al dimineţii şi se ridică într-un cot să se uite peste Vale. Câmpurile erau aproape incolore în lumina zorilor, iar cerul era gri-perlat. Era pe punctul de a-i spune de ce era fericit, când auzi un zumzet. Înclină capul să asculte.

— Ce este? întrebă ea.

El îi puse un deget la buze. O clipă mai târziu, ea auzi. În câteva secunde, zgomotul crescu, până când nu mai fu nicio îndoială că era produs de elicoptere. Ellis avu o senzaţie de dezastru iminent.

— Of, rahat! exclamă el pe deplin conştient.

Trei elicoptere Hind, înţesate cu armament, şi un Hip mare, transportând trupe, apărură la vedere deasupra capetelor lor, ieşind din spatele muntelui.

— Bagă capul înăuntru, îi zise repede Ellis lui Jane.

Sacul de dormit era maroniu şi prăfuit, precum solul pretutindeni în jur: dacă reuşeau să rămână sub acesta, puteau fi invizibili din aer. Luptătorii de gherilă foloseau acelaşi principiu ca să se ascundă de avioane – se acopereau cu păturile de culoarea noroiului numite *pattus*, pe care le cărau după ei.

Jane se ascunse în sacul de dormit. Acesta avea o clapă la capătul deschis, ca să țină o pernă, deşi nu exista nicio pernă în el în acel moment. Dacă şi-o trăgeau peste ei, aveau să-şi acopere capetele. Ellis o ținu strâns pe Jane şi se rostogoli, iar fața de pernă căzu peste ei.

Erau, practic, invizibili.

Stăteau pe burtă, el pe jumătate peste ea şi uitându-se în jos, la sat. Elicopterele păreau să coboare.

— Sigur n-au de gând să aterizeze *aici*? întrebă Jane.

— Ba cred că da... răspunse încet Ellis.

— Cobor... zise Jane începând să se ridice.

— Nu!

Ellis o ținu de umeri, folosindu-şi greutatea ca s-o forțeze să stea jos.

— Aşteaptă – doar câteva secunde şi vezi ce-o să se întâmple...

— Dar Chantal...

— Aşteaptă!

Ea renunță la luptă, însă el continuă s-o țină bine. Pe acoperişurile caselor, bărbații somnoroşi se ridicaseră în picioare, frecându-se la ochi şi holbându-se năuci la maşinile uriaşe care băteau aerul deasupra lor ca nişte păsări gigantice. Ellis localiză casa lui Jane. O văzu pe Fara stând dreaptă şi înfăşurându-se într-un cearşaf.

Alături de ea era salteluța pe care stătea Chantal, ascunsă de lenjeria de pat.

Elicopterele dădeau târcoale cu atenție.

„Au de gând să aterizeze aici, dar sunt precauți după ambuscada de la Darg”, chibzui Ellis.

Sătenii erau electrizați. Unii fugeau afară din case, iar alții se năpusteau în case. Copiii şi animalele erau adunați şi mânați înăuntru. Mai multe persoane încercară să fugă, dar unul dintre elicopterele Hind zbură la joasă înălțime deasupra potecilor din sat şi le forță să se întoarcă.

Scena îl convinse pe comandantul rus că nu era nicio ambuscadă acolo. Hipul care transporta trupe şi una dintre cele trei aeronave Hind coborâră greoi şi aterizară pe un câmp. Câteva secunde mai târziu, soldaţii apărură din Hip, sărind ca insectele din burta lui mare.

— Nu e bine, strigă Jane. Trebuie să cobor acum.

— Ascultă! zise Ellis. Chantal nu e în pericol – indiferent ce vor ruşii, ei n-au venit după copii. Dar s-ar putea să fi venit după tine.

— Trebuie să fiu cu ea...

— Nu te mai panica, urlă el. Dacă eşti cu ea, *are să fie* în pericol. Dacă stai aici, e în siguranţă. Nu vezi? Să alergi la ea e cea mai mare prostie posibilă pe care poţi s-o faci.

— Ellis, *nu pot*...

— *Trebuie*.

— Oh, Doamne!

Închise ochii.

— Ţine-mă strâns.

El o apucă de umeri ca într-un cleşte.

Trupele înconjurară sătucul. O singură casă era în afara reţelei lor: cea a mullahului, aflată la patru-cinci sute de metri de celelalte case, pe cărarea care ducea pe munte.

Când Ellis observă asta, un bărbat ieşi agitat din casă. Era destul de aproape ca Ellis să-i vadă barba vopsită în roşu: era Abdullah. Trei copii de diferite vârste şi o femeie cu un bebeluş îl urmară din casă şi fugiră în spatele lui în sus, pe cărarea de munte.

Ruşii îl văzură aproape imediat. Ellis şi Jane îşi traseră şi mai mult sacul de dormit peste capete când elicopterul din aer viră să se îndepărteze de sat şi veni să planeze peste cărare. Se auzi o rafală de mitralierele de jos, din botul elicopterului, şi praful explodă într-o linie frumos cusută la picioarele lui Abdullah. Acesta se opri scurt, arătând aproape comic atunci când aproape căzu, apoi se întoarse şi

fugi înapoi, fluturând din mâini şi strigându-şi familia să se întoarcă. Pe când se apropiară de casă, o altă rafală de avertizare porni din mitralieră, împiedicându-i să intre, şi după o clipă întreaga familie se îndreptă în jos, spre sat.

În vuietul asurzitor al palelor rotorului se auzeau ocazional împuşcături, dar părea că soldații trăgeau în aer, ca să supună sătenii. Ei intrau în case şi-i scoteau afară pe ocupanții acestora, în cămăşi de noapte şi lenjerie de corp. Aeronava Hind care-i întorsese din drum pe mullah şi familia lui începu să dea târcoale satului, foarte jos, ca şi cum căuta şi alți rătăciți.

— Ce au de gând să facă? întrebă Jane cu o voce tremurată.

— Nu sunt sigur.

— Sunt... represalii?

— Doamne fereşte.

— Ce, atunci? insistă ea.

Lui Ellis îi veni să zică: „De unde naiba să ştiu eu?”, dar, în schimb, spuse:

— Poate că încearcă din nou să-l captureze pe Masud.

— Dar el nu stă niciodată lângă scena unei bătălii.

— Poate că ei speră să devină din ce în ce mai neglijent sau mai leneş. Sau că s-ar putea să fie rănit...

Adevărul era că Ellis nu ştia ce se întâmpla, însă se temea de un masacru în stil My Lai.

Sătenii fură mânați în curtea moscheii de soldați care păreau să-i trateze dur, dar nu brutal.

— Fara! strigă deodată Jane.

— Ce este?

— Ce face?

Ellis localiză acoperişul casei lui Jane. Fara era îngenuncheată lângă salteluța lui Chantal, iar Ellis văzu doar un căpşor roz ițindu-se afară. Chantal părea că încă dormea. Trebuie că Fara îi dăduse o sticlă cu lapte la un

moment dat pe la miezul nopții, dar, cu toate că nu-i era încă foame, era de așteptat ca zgomotul elicopterelor s-o trezească. Ellis spera că avea să rămână adormită.

O văzu pe Fara punând o pernă lângă capul lui Chantal, apoi trăgând cearșaful peste fața bebelușului.

— O ascunde, zise Jane. Perna sprijină pătura, ca să permită aerului să intre.

— Fată deșteaptă.

— Aș vrea să fi fost *acolo*.

Fara mototoli cearșaful, apoi puse altul, dezordonat, peste trupul lui Chantal. Se opri pentru o clipă, studiind efectul. De la distanță, bebelușul, arăta exact ca un morman de lenjerie de pat abandonată în grabă. Fara păru mulțumită de iluzie, deoarece se duse la marginea acoperișului și coborî treptele în curte.

— O părăsește, spuse Jane.

— Chantal e cât se poate de în siguranță, date fiind împrejurările...

— Știu, știu!

Fara fu împinsă în moschee cu ceilalți.

Era una dintre ultimii care intrau.

— Toți copiii sunt cu mamele lor, adăugă Jane. Cred că Fara ar fi trebuit s-o ia pe Chantal...

— Nu, zise Ellis. Așteaptă. O să vezi.

Încă nu știa ce urma să se întâmple, dar dacă avea să fie un masacru, Chantal era mai în siguranță pe acoperiș.

Când toată lumea păru să fie între zidurile moscheii, soldații începură să scotocească satul din nou, intrând și ieșind din case trăgând în aer.

„Ei nu duc lipsă de muniție”, se gândi Ellis.

Unul dintre elicopterele Hind care rămăsese în aer zbura jos și cerceta marginea satului în cercuri din ce în ce mai mari, ca și cum căuta.

Un soldat intră în curtea casei lui Jane.

Ellis o simți împietrind.

— O să fie bine, o îmbărbătă el la ureche.

Soldatul pătrunse în clădire. Ellis şi Jane se holbară fix la uşă. Câteva secunde mai târziu, rusul ieşi şi urcă repede pe scara exterioară.

— Of, Dumnezeu s-o salveze, şopti Jane.

Soldatul se opri pe acoperiş, se uită la aşternutul mototolit, privi în jur la celelalte acoperişuri din apropiere şi-şi întoarse atenția spre al lui Jane. Salteaua Farei era mai aproape de el: Chantal se afla chiar la câțiva paşi. Împunse salteaua Farei cu vârful piciorului.

Deodată, se întoarse şi fugi în jos pe scări.

Ellis respiră uşurat şi se uită la Jane. Era groaznic de palidă.

— Ți-am spus că are să fie bine, repetă el.

Ea începu să tremure.

Ellis îşi întoarse atenția spre moschee. Vedea doar o parte din curtea interioară. Părea că sătenii fuseseră aşezați în rânduri, dar era o mişcare de du-te-vino. Încercă să ghicească ce se întâmplă acolo. Erau interogați despre Masud şi unde era? Erau acolo doar trei oameni care ar fi putut să ştie, trei luptători de gherilă din Banda şi care cu o zi în urmă nu se refugiaseră pe dealuri cu Masud: Shahazai Gul, cel cu cicatricea, Alishan Karim, fratele mullahului Abdullah, şi Sher Kador, băiatul cu caprele. Shahazai şi Alishan aveau amândoi patruzeci de ani şi puteau să joace cu uşurință rolul de bătrâni intimidați. Sher Kador avea doar paisprezece ani. Toți trei ar fi putut să spună plauzibil că nu ştiau nimic despre Masud. Era un noroc faptul că Mohammed nu era acolo: ruşii n-ar fi crezut atât de uşor în nevinovăția lui. Armele lor erau abil ascunse în locuri în care ruşii n-ar fi căutat: în acoperişul unei case, printre frunzele unui dud, într-o gaură adâncă din malul râului.

— Oh, uite! icni Jane. Omul din fața moscheii!

Ellis se uită.

— Ofițerul rus cu chipiu?

— Da. Ştiu cine este – l-am mai văzut. E cel care era în coliba de piatră cu Jean-Pierre, este Anatoli.

— Contactul lui, conchise Ellis.

Se uită cu atenție, încercând să desluşească trăsăturile omului: de la distanță, acesta părea cumva oriental. Cum era? Se aventurase singur pe teritoriul rebel ca să-l întâlnească pe Jean-Pierre, aşa că era curajos. În acea zi, era, cu siguranță, supărat, fiindcă îi condusese pe ruşi într-o capcană la Darg.

Probabil că intenționa să riposteze rapid, ca să reia inițiativa...

Speculațiile lui Ellis fură întrerupte brusc de alt personaj ieşit din moschee, un bărbat cu barbă într-o cămaşă albă deschisă la gât şi cu pantaloni de tip occidental de culoare închisă.

— Iisuse Hristoase Atotputernice, exclamă Ellis. E Jean-Pierre.

— Oh! țipă Jane.

— Acum ce naiba se întâmplă? murmură Ellis.

— N-am crezut că am să-l mai văd vreodată, răspunse Jane.

Ellis se uită la ea. Pe fața ei era o expresie ciudată. După o clipă, el îşi dădu seama că era o privire de remuşcare.

Îşi întoarse atenția spre scena din sat.

Jean-Pierre vorbea cu ofițerul rus şi arăta, gesticulând, spre versantul muntelui.

— Stă ciudat, adăugă Jane. Cred că s-a rănit.

— Arată spre noi? întrebă Ellis.

— Nu ştie despre locul ăsta – nimeni nu ştie. Poate să ne vadă?

— Nu.

— Noi putem să-l vedem, rosti ea cu îndoială.

— Dar el stă în picioare pe un câmp. Noi suntem întinşi, ițindu-ne de sub o pătură, pe un deal pestriț. Nu poate să ne observe dacă nu ştie încotro să se uite.

— Atunci, arată spre peşteri.

— Da.

— Probabil că le spune ruşilor să se uite într-acolo.

— Da.

— Dar asta e *groaznic*. Cum poate...

Vocea i se stinse treptat, iar după o pauză continuă:

— Sigur că asta a făcut de când a ajuns aici – i-a trădat pe oameni ruşilor.

Ellis observă că Anatoli părea să vorbească într-o stație de emisie-recepție. O clipă mai târziu, una dintre aeronavele Hind care dădeau târcoale urlă peste capetele acoperite ale lui Ellis şi Jane, să aterizeze, zgomotoase, dar în afara vederii, pe un vârf de deal.

Jean-Pierre şi Anatoli se îndepărtară de moschee.

Doctorul şchiopăta.

— Este rănit, confirmă Ellis.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, îşi exprimă Jane nedumerirea.

Lui Ellis i se păru că Jean-Pierre era bătut, dar nu zise nimic. Era curios ce se petrecea în mintea lui Jane. Soțul ei mergea alături de un ofițer KGB – un colonel, credea Ellis, după uniformă. Ea era acolo, într-un pat improvizat, cu alt bărbat. Se simțea vinovată? Ruşinată? Neloială? Sau nu se căia? îl ura pe Jean-Pierre sau era doar dezamăgită de el? Fusese îndrăgostită de el: mai rămăsese vreun strop de iubire?

— Ce *simți* în legătură cu el?

Ea se uită lung şi dur la Ellis, şi pentru o clipă el se gândi că avea să se înfurie, numai că Jane lua foarte în serios întrebarea lui.

— Tristețe, răspunse ea în cele din urmă şi îşi întoarse

privirea înapoi spre sat.

Jean-Pierre şi Anatoli se îndreptau spre casa lui Jane, unde Chantal era ascunsă pe acoperiş.

— Cred că mă caută pe mine, adăugă ea.

Avea o expresie încordată şi speriată în timp ce se uita la cei doi bărbați de mai jos. Ellis nu credea că ruşii veniseră până acolo cu atâția oameni şi maşini doar pentru Jane, însă nu zise nimic.

Jean-Pierre şi Anatoli trecură prin curtea casei negustorului şi intrară în clădire.

— Nu plânge, fetițo, şopti Jane.

„E un miracol că bebeluşul este încă adormit", chibzui Ellis.

Poate că nu era: poate era trează şi plângea, dar țipetele îi erau înecate de zgomotul elicopterelor. Poate că soldații n-o auziseră fiindcă în acel moment un elicopter fusese chiar deasupra capului. Poate că mai sensibilele urechi de tată aveau să audă sunete care nu reuşiseră să capteze atenția unui străin dezinteresat.

Poate că...

Cei doi bărbați ieşiră din casă.

Se opriră în curte pentru o clipă, vorbind absorbiți. Jean-Pierre urcă şchiopătând pe scara de lemn care ducea la acoperiş. Puse primul pas cu dificultate evidentă, apoi se dădu jos din nou. Avu loc un alt scurt schimb de cuvinte, şi rusul urcă pe scări.

Ellis îşi ținu respirația.

Anatoli ajunse în vârful scării şi păşi pe acoperiş. Ca şi soldatul dinaintea lui, se uită la aşternutul împrăştiat, privi în jur la alte case, apoi îşi întoarse atenția spre cea în care se afla. Ca şi soldatul, împunse cu vârful bocancului în salteaua Farei. Pe urmă îngenunche lângă Chantal.

Trase uşor cearşaful.

Jane scoase un strigăt incoerent când ieşi la vedere fața

roz a lui Chantal.

„Dacă au venit după Jane şi n-au găsit-o, o vor lua pe Chantal, fiindcă ei ştiau că soţia doctorului o să se dea singură bătută, ca să fie împreună cu copilul ei”, se gândi Ellis.

Anatoli se uită la legăturică timp de câteva secunde.

— Of, Doamne, nu pot să suport asta, nu pot să suport, gemu Jane.

— Aşteaptă, aşteaptă să vezi, o linişti Ellis ţinând-o în continuare strâns.

El îşi încordă privirea ca să vadă expresia de pe faţa bebeluşului, dar distanţa era prea mare.

Rusul părea să se gândească.

Dintr-odată păru că a luat o decizie.

Lăsă cearşaful să cadă, îl puse în jurul bebeluşului, se ridică în picioare şi plecă.

Jane izbucni în lacrimi.

De pe acoperiş, Anatoli vorbi cu Jean-Pierre, clătinând din cap a negare. Apoi coborî în curte.

— De ce a făcut asta? medită Ellis gândind cu voce tare.

Clătinatul de cap însemna că Anatoli îl minţea pe Jean-Pierre, spunând: „Nu e nimeni pe acoperiş”. Asta însemna că Jean-Pierre ar fi vrut să ia copilul, însă Anatoli nu. Asta mai însemna că Jean-Pierre voia s-o găsească pe Jane, dar rusul nu era interesat de ea.

Deci, de ce *era* el interesat?

Era evident. Îl voia pe Ellis.

— Cred că s-ar putea să fiu terminat, zise Ellis mai mult către sine.

Jean-Pierre le voia pe Jane şi Chantal, dar Anatoli era în căutarea lui Ellis. Rusul voia răzbunare pentru umilinţa din ziua precedentă, voia să-l împiedice pe Ellis să se întoarcă în Occident cu tratatul semnat de comandanţii rebelilor şi voia să-i facă proces lui Ellis, ca să dovedească lumii că în

spatele rebeliunii afgane se afla CIA.

„Ar fi trebuit să mă gândesc ieri la toate astea, reflectă Ellis cu amărăciune. Însă am fost orbit de succes şi de gândul doar la Jane. În plus, Anatoli nu putea *să ştie* că eram aici – aş fi putut să fiu în Darg sau în Astana, sau să mă ascund în dealuri cu Masud. Dar aproape a funcționat. Anatoli a avut instincte bune. E un adversar formidabil – şi lupta încă nu s-a încheiat”.

Jane plângea. Ellis îi mângâie părul şi murmură cuvinte liniştitoare, în timp ce-i privea pe Jean-Pierre şi pe Anatoli întorcându-se la elicopterele care erau încă pe câmp, cu elicele învolburând aerul.

Hindul care aterizase pe un deal din apropierea peşterii decolă din nou şi trecu pe deasupra capetelor lui Ellis şi Jane. Thaler se întrebă dacă cei şapte luptători de gherilă răniți din peştera dispensar fuseseră interogați sau luați prizonieri, sau ambele.

Se termină foarte repede. Soldații ieşiră din moschee fără întârziere şi se îngrămădiră în Hip la fel de repede cum ieşiseră. Jean-Pierre şi Anatoli urcară într-una dintre aeronavele Hind. Urâtele aparate de zbor decolară una câte una, ridicându-se amețitor, până fură mai sus decât dealul, şi apoi accelerară spre sud în linie dreaptă.

— Aşteaptă doar câteva secunde, până pleacă toate elicopterele – nu strica totul acum, zise Ellis ştiind ce era în mintea lui Jane.

Ea dădu din cap, încuviințând printre lacrimi.

Sătenii începură să iasă din moschee, părând speriați. Ultimul elicopter decolă şi se îndreptă în aceeaşi direcție. Jane se buluci afară din sacul de dormit, îşi trase pantalonii, îşi aranja cămaşa şi fugi în jos pe deal, alunecând şi poticnindu-se şi încheindu-şi din mers nasturii cămăşii. Ellis o privi plecând, simțind că într-un fel ea îl disprețuia, ştiind că sentimentul era irațional şi că Jane era

totuşi incapabilă să-l şteargă din ansamblul stărilor ei.

N-avea s-o urmeze încă, decise el. O va lăsa în pace ca să fie iar împreună cu Chantal.

Dincolo de casa mullahului, Jane ieşi din raza lui vizuală.

Ellis se uită în jos, la sat. Acesta începea să revină la normal. Auzea voci ridicându-se în țipete frenetice. Copiii alergau în jur, jucându-se de-a elicopterele sau îndreptând arme imaginare şi strângând puii de găină în curți, ca să-i interogheze. Cei mai mulți dintre adulți plecau încet înapoi la casele lor, părând speriați.

Ellis îşi aduse aminte de cei şapte luptători de gherilă răniți şi de băiatul cu o singură mână din peştera dispensar. Hotărî să verifice ce e cu ei. Îşi trase hainele pe el, îşi rulă sacul de dormit şi porni în sus, pe cărarea de munte.

Şi-l aminti pe Allen Winderman, în costum cenuşiu şi cu cravată cu dungi, alegând o salată într-un restaurant din Washington şi zicând: „Care sunt şansele ca ruşii să-l prindă pe omul nostru?”. „Mici, răspunse Ellis. Dacă nu pot să-l prindă pe Masud, de ce ar fi capabili să captureze un agent sub acoperire trimis să-l întâlnească pe Masud?” în acel moment, în refugiu, ştia răspunsul la întrebarea asta: din cauza lui Jean-Pierre.

— Dracu’ să te ia, Jean-Pierre, zise Ellis cu voce tare.

Ajunse în poiană. Dinspre dispensarul peşteră nu veni niciun zgomot. Spera că ruşii nu luaseră copilul, pe Mousa, ca pe luptătorii de gherilă răniți – Mohammed ar fi fost neconsolat.

Intră în peşteră. Soarele era deja sus, şi el putu să vadă destul de clar. Erau toți acolo, zăcând liniştiți şi tăcuți.

— Sunteți bine? întrebă Ellis în dari.

Nu fu niciun răspuns. Niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Oh, Doamne, şopti Ellis.

Îngenunche lângă cel mai apropiat luptător de gherilă şi-i atinse fața bărboasă. Omul zăcea într-o baltă de sânge.

Era împuşcat în cap de la mică distanţă.
Mişcându-se rapid, Ellis îi verifică pe fiecare dintre ei.
Erau morţi cu toţii.
Şi la fel şi copilul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Jane goni prin sat într-o panică oarbă. Împinse lumea la o parte, se ciocni de pereți, se poticni şi căzu, pe urmă se ridică din nou, plângând în hohote şi gâfâind, şi gemând, toate în acelaşi timp.

„Trebuie să fie bine”, îşi zise ea, repetând-o ca pe o litanie, dar, la fel, creierul ei se tot întreba: „De ce nu se trezise Chantal?” şi „Ce-i făcuse Anatoli?” şi „E copilul meu rănit?”

Se împiedică în curtea casei negustorului şi urcă treptele spre acoperiş câte două deodată.

Căzu în genunchi şi trase cearşaful de pe salteluță. Ochii lui Chantal erau închişi. Jane se gândi: „Respiră? Respiră?” Apoi ochii bebeluşului se deschiseră, se uită la mama ei şi – pentru prima dată în viața ei – zâmbi.

Jane o luă şi o îmbrățişă cu înverşunare, simțindu-se ca şi cum inima avea să-i explodeze. Chantal plânse la strângerea bruscă şi Jane plânse şi ea, plină de bucurie şi uşurare că fetița ei era în continuare încă în viață şi caldă, şi scâncind, şi fiindcă tocmai îi zâmbise pentru prima dată.

După o vreme, Jane se calmă, iar Chantal, simțind schimbarea, se linişti. Jane o legănă, mângâind-o ritmic pe spate şi sărutându-i vârful moale al capului chel. În cele din urmă, ea îşi aduse aminte că mai erau şi alte persoane pe lume şi se întrebă ce se întâmplase cu sătenii din moschee şi dacă ei erau în regulă. Coborî în curte şi se întâlni acolo cu Fara.

Jane se uită la fată pentru o clipă. Tăcuta, speriata Fara, timidă şi atât de uşor de şocat: unde găsise ea curajul, prezența de spirit ca să o ascundă pe Chantal sub un cearşaf şifonat, în timp ce elicopterele ruşilor aterizau şi ei trăgeau cu puştile-automate la câțiva metri depărtare?

— Ai salvat-o, zise Jane.

Fara păru speriată, ca şi cum fusese o acuzație.

Jane o mută pe Chantal pe şoldul stâng şi-şi puse braţul drept în jurul Farei, îmbrăţişând-o.

— Mi-ai salvat copilul! repetă ea. Mulţumesc! Mulţumesc!

Fara radie de plăcere o clipă, apoi izbucni în lacrimi.

Jane o alină, o bătu uşor pe spate cum o bătea pe Chantal după alăptat.

— Ce s-a întâmplat în moschee? Ce-au făcut? E cineva rănit? întrebă Jane de îndată ce Fara se linişti.

— Da, răspunse Fara năucă.

Jane zâmbi: nu putea să-i pună Farei trei întrebări una după alta şi să se aştepte la un răspuns raţional.

— Ce s-a întâmplat când ai intrat în moschee?

— Au întrebat unde era americanul.

— Pe cine au întrebat?

— Pe toată lumea. Dar nimeni nu ştia. Doctorul m-a întrebat pe mine unde eşti tu cu copilul şi am spus că nu ştiu. Apoi au ales trei dintre bărbaţi: mai întâi pe unchiul meu, Shahazai, pe urmă pe mullah, după aceea pe Alishan Karim, fratele mullahului. I-au întrebat din nou, dar n-avea niciun rost, fiindcă oamenii nu ştiau unde plecase americanul. Aşa că i-au bătut.

— Sunt răniţi grav?

— Doar bătuţi.

— O să arunc o privire la ei. Alishan are o boală de inimă, îşi reamintit Jane îngrijorată. Unde sunt acum?

— Tot în moschee.

— Haide cu mine.

Jane intră în casă şi Fara o urmă. Jane găsi geanta medicală pe tejgheaua negustorului din camera din faţă. Adăugă nişte pastile de nitroglicerină la trusa normală şi ieşi din nou. Când se îndreptară spre moschee, ţinând-o tot strâns în braţe pe Chantal, o întrebă pe Fara:

— Te-au rănit?

— Nu. Doctorul părea foarte furios, însă nu m-au bătut.

Jane se întrebă dacă Jean-Pierre era supărat fiindcă ghicise că-şi petrecuse noaptea cu Ellis. Îşi dădu seama că tot satul ghicise. Se întrebă cum aveau să reacţioneze. Asta putea să fie dovada finală că era Târfa Babilonului.

Totuşi, n-aveau s-o evite încă, nu cât timp existau oameni răniţi care trebuiau îngrijiţi. Ajunse la moschee şi intră în curte. Soţia lui Abdullah o văzu, se agită cu importanţă şi o conduse unde acesta zăcea pe jos. La prima vedere, părea în regulă, şi cum Jane era îngrijorată de inima lui Alishan, îl lăsă pe mullah – ignorând protestele indignate ale nevestei lui – şi se duse la fratele lui, care zăcea în apropiere.

Era cenuşiu la faţă, respira cu dificultate şi-şi ţinea o mână pe piept: cum se temuse Jane, bătaia îi declanşase un atac de angină pectorală. Îi dădu o tabletă, precizând:

— Mestec-o, n-o înghiţi.

I-o predă pe Chantal Farei şi-l examină repede pe Alishan. Era grav învineţit, dar fără niciun os rupt.

— Cum te-au bătut? îl întrebă ea.

— Cu armele, răspunse el răguşit.

Ea dădu din cap. Era norocos: singurul prejudiciu real pe care i-l făcuseră fusese să-l supună la stres, care era atât de rău pentru inima lui, însă el deja se recupera din asta. Îi tamponă tăieturile cu iod şi-i zise să se întindă unde era pentru o oră.

Reveni la Abdullah. Cu toate astea, când mullahul o văzu apropiindu-se, flutură din mână cu un urlet furios să se îndepărteze. Ştia ce-l înfuriase: se gândea că avea dreptul la tratament cu prioritate şi era insultat că ea îl văzuse mai întâi pe Alishan. Jane n-avea de gând să se scuze. Îi zisese înainte că ea tratează oamenii în ordinea urgenţei, nu a statutului.

Aşadar, se întoarse. N-avea niciun rost să insiste să-l examineze pe prostul bătrân. Dacă era suficient de bine ca să urle la ea, avea să trăiască.

Se duse la Shahazai, bătrânul luptător plin de cicatrice. El fusese deja examinat de sora lui, Rabia, moaşa, care-i spălase rănile. Unguentele pe bază de plante ale Rabiei nu erau atât de antiseptice cum ar fi trebuit, dar Jane se gândi că, probabil, una peste alta, făcuseră mai mult bine decât rău, aşa că se mulțumi să-l convingă să-şi mişte degetele de la mâini şi de la picioare. Era în regulă.

„Am avut noroc, se gândi Jane. Au venit ruşii, însă am scăpat cu răni minore. Slavă Domnului! Poate că putem să sperăm acum să ne lase în pace pentru o vreme – poate până când drumul spre trecătoarea Khyber va fi redeschis".

— Doctorul e rus? întrebă Rabia brusc.

— Nu.

Pentru prima dată, Jane era curioasă să afle ce fusese mai exact în mintea lui Jean-Pierre. „Dacă m-ar fi găsit, ce mi-ar fi spus?", chibzui ea.

— Nu, Rabia, nu e rus. Dar se pare că a trecut de partea lor.

— Deci, e un trădător.

— Da, cred că da.

Jane se întrebă în momentul acela ce era în mintea bătrânei Rabia.

— Poate o femeie creştină să divorțeze de soțul ei fiindcă e trădător? o iscodi moaşa.

„În Europa poate să divorțeze şi pentru mai puțin", reflectă Jane, aşa că răspunse:

— Da.

— De asta te-ai măritat cu americanul?

Jane înțelese cum gândea Rabia. Petrecând noaptea pe munte cu Ellis, confirmase, într-adevăr, acuzația lui Abdullah că era o curvă occidentală.

Rabia, care fusese mult timp principala susținătoare a lui Jane în sat, se hotărâse să ia în calcul acuzația, cu o interpretare alternativă: Jane divorțase rapid de trădător

conform unei ciudate legi creştine necunoscute de Adevărații Credincioşi şi era în acel moment căsătorită cu Ellis, conform aceleiaşi legi.

„Aşa să fie”, se gândi Jane.

— Da, confirmă ea. De asta m-am căsătorit cu americanul.

Rabia dădu din cap mulțumită.

Jane se simți aproape ca şi cum ar fi existat un sâmbure de adevăr în epitetul mullahului. Se mutase, la urma urmelor, din patul unui bărbat în al altuia cu o rapiditate indecentă. Se simți un pic ruşinată, apoi înțelese: nu-şi lăsase niciodată comportamentul să fie condus de aşteptările altora.

„Lasă-i să creadă ce le place”, îşi zise ea.

Nu se considera căsătorită cu Ellis.

„Mă simt divorțată de Jean-Pierre?”, se întrebă ea.

Răspunsul era Nu. Cu toate astea, *simțise* că obligațiile ei față de el se încheiaseră.

„După tot ce-a făcut, nu-i datorez nimic”, reflectă ea.

Asta ar fi trebuit să vină ca un fel de uşurare pentru ea, dar, de fapt, se simți doar tristă.

Meditațiile îi fură întrerupte când la intrarea în moschee se produse o agitație. Se întoarse şi-l văzu pe Ellis intrând cu ceva în brațe. Când se apropie, văzu că fața lui era o mască de furie şi-i fulgeră prin minte că-l mai zărise aşa o dată înainte: când un şofer de taxi neatent făcuse brusc o întoarcere în U şi răsturnase un tânăr pe motocicletă, rănindu-l destul de grav. Ellis şi Jane asistaseră la întreaga scenă şi chemaseră ambulanța – pe vremea aia ea nu ştia nimic despre medicină – şi Thaler repeta întruna:

— Atât de inutil, a fost atât de inutil.

Ea zări legăturica din brațele lui: era un copil, şi îşi dădu seama că expresia lui însemna că bietul copil era mort. Prima ei reacție, ruşinoasă, fu să se gândească: „Slavă

Domnului că nu e copilul meu”. Apoi, când se uită mai atent, văzu că era un copil din sat care uneori i se părea că era al ei – Mousa cel cu o singură mână, băiatul a cărui viață o salvase. Avu senzația îngrozitoare de dezamăgire şi pierdere care apărea când murea un pacient, după ce ea şi Jean-Pierre luptaseră mult şi din greu pentru viața lui. Dar în ceea ce-l privea pe băiat era deosebit de dureros, fiindcă Mousa fusese curajos şi hotărât să facă față cu handicapul lui. Şi tatăl lui era mândru de el.

„De ce el? se gândi Jane în timp ce lacrimile îi veneau în ochi. De ce el?”

Sătenii se grupară în jurul lui Ellis, însă el se uită la Jane.

— Toți sunt morți, zise el vorbind în dari, astfel încât ceilalți să înțeleagă, în timp ce unele dintre sătence începură să plângă.

— Cum? întrebă Jane.

— Împuşcați de ruşi, toți.

— Of, Doamne!

Doar noaptea trecută zisese: „Niciunul dintre ei n-are să moară” – de la răni voise să spună, dar, cu toate astea, prevăzuse că fiecare dintre ei avea să se facă bine, mai repede sau mai încet, şi să-şi recapete pe deplin sănătatea şi puterea sub îngrijirea ei. Din păcate, toți muriseră.

— Dar de ce-au omorât copilul? plânse ea.

— Cred că i-a enervat.

Jane se încruntă nedumerită.

Ellis îşi mută povara uşor, aşa că ieşi la vedere mâna lui Mousa. Degetele mici țineau rigid mânerul cuțitului pe care tatăl lui i-l dăduse. Avea sânge pe lamă.

Dintr-odată se auzi un bocet grozav şi Halima îşi făcu loc prin mulțime. Luă trupul fiului ei de la Ellis şi se lăsă în jos cu copilul mort în brațe, strigând-i numele. Femeile se adunară în jurul ei. Jane se întoarse.

Făcându-i semn Farei s-o urmeze cu Chantal, părăsi moscheea şi plecă încet spre casă. Cu doar câteva minute în urmă se gândise că satul scăpase cu bine. Realitatea însă aducea cu ea şapte bărbaţi şi un băiat morţi.

Lui Jane nu-i mai rămăseseră lacrimi, fiindcă plânsese prea mult: doar se simţi slăbită de durere.

Intră în casă şi se aşeză s-o alăpteze pe Chantal.

— Ce cuminte ai fost, micuţo, o alintă ea punând bebeluşul la piept.

Vreo două minute mai târziu veni Ellis. Se aplecă peste ea şi o sărută, o privi pentru o clipă, apoi zise:

— Pari supărată pe mine.

Jane îşi dădu seama că era.

— Bărbaţii sunt atât de sângeroşi, rosti ea cu amărăciune. Copilul acela e evident că a încercat să atace cu cuţitul de vânătoare trupe ruseşti înarmate – cine l-a învăţat să fie nesăbuit? Cine i-a zis că rolul lui în viaţă era să omoare ruşi?

Când s-a aruncat asupra omului cu Kalaşnikov, cine i-a fost model? Nu mama lui. Tatăl. E vina lui Mohammed că băiatul a murit. Vina lui Mohammed şi a ta.

Ellis păru uimit.

— De ce a mea?

Ştia că era dură cu el, însă nu putea să se abţină.

— I-au bătut pe Abdullah, Alishan şi Shahazai ca să-i facă să spună unde eşti tu, răspunse ea. Pe tine te căutau. Ăsta a fost scopul misiunii.

— Ştiu. De asta sunt eu vinovat că l-au împuşcat pe băieţel?

— S-a întâmplat fiindcă tu eşti aici, unde nu ţi-e locul.

— Poate. Oricum, am soluţia la problema *asta*. Plec. Prezenţa mea aduce violenţă şi vărsare de sânge, aşa cum te grăbeşti atât de tare să subliniezi. Dacă rămân, nu numai că pot fi prins – întrucât am fost foarte norocoşi noaptea

trecută – dar s-ar destrăma şi fragilul meu mic sistem de a face triburile astea să lucreze împreună împotriva inamicului lor comun. E mai rău de-atât, de fapt. Ruşii mi-ar face proces public pentru maximă propagandă. „Ia uite cum CIA încearcă să exploateze problemele interne ale unei țări din Lumea a Treia”. Chestii de genul ăsta.

— Chiar eşti o mare brânză, nu-i aşa?

Părea ciudat că ce se întâmpla acolo, în Vale, în grupulețul acela de oameni, trebuia să aibă aşa mari consecințe la nivel global.

— Problema e că nu poți să pleci. Drumul prin trecătoarea Khyber e blocat.

— Mai e o cale: Drumul Untului.

— Oh, Ellis... e foarte greu – şi periculos.

Se gândi la el urcând acele trecători înalte, înfruntând vânturi amarnice. Se putea să rătăcească drumul şi să moară înghețat în zăpadă sau să fie jefuit şi ucis de bandiți.

— Te rog, nu face asta.

— Dacă aş avea de ales, aş alege.

Deci, îl va pierde din nou şi va rămâne singură. Gândul o făcu nefericită. Asta era surprinzător. Îşi petrecuse doar o noapte cu el. La ce se aşteptase? Nu era sigură. La mai mult, oricum, decât la despărțirea aceea bruscă.

— Nu credeam că am să te pierd din nou atât de repede, zise ea, apoi o mută pe Chantal la celălalt sân.

El îngenunche în fața ei şi o luă de mână.

— Nu te-ai gândit la situația asta în ansamblul ei, spuse el. Gândeşte-te la Jean-Pierre. Nu ştii că te vrea înapoi?

Jane reflectă la asta şi îşi dădu seama ca Ellis avea dreptate.

Jean-Pierre avea să se simtă umilit şi neputincios: singurul lucru care i-ar vindeca rănile ar fi s-o aibă înapoi, în patul şi în puterea lui.

— Dar ce-ar face cu mine? răspunse ea.

— O să vrea ca tu şi Chantal să trăiţi tot restul vieţii în vreun oraş minier din Siberia, în timp ce el spionează în Europa şi te vizitează la fiecare doi-trei ani, pentru o vacanţă între misiuni.

— Ce-ar putea să facă dacă refuz?

— Te-ar convinge. Sau te-ar ucide.

Jane îşi aminti cum Jean-Pierre o pocnise. Simţi un pic de greaţă.

— Au să-l ajute ruşii să mă găsească? mai întrebă ea.

— Da.

— Dar de ce? De ce le-ar păsa de mine?

— În primul rând, fiindcă i-o datorează lui. În al doilea rând, fiindcă îşi imaginează că ai să-l faci fericit. În al treilea rând, fiindcă ştii prea multe. Îl cunoşti intim pe Jean-Pierre şi l-ai văzut pe Anatoli: ai putea să oferi descrieri bune ale amândurora pentru computerul CIA, dacă ai reuşi să te întorci în Europa.

„Deci, ar fi mai multă vărsare de sânge”, se gândi Jane. Ruşii ar întreprinde raiduri prin sate, ar interoga oameni, i-ar bate şi i-ar tortura ca să afle unde e ea.

— Ofiţerul ăsta rus... Anatoli. A văzut-o pe Chantal, preciză Jane şi îşi îmbrăţişă bebeluşul mai strâns pentru o clipă, când îşi aminti acele secunde îngrozitoare. M-am gândit că o s-o ia. Nu şi-a dat seama că, dacă ar fi luat-o, m-aş fi predat doar ca să fiu cu ea?

Ellis dădu din cap.

— Asta m-a nedumerit şi pe mine la momentul respectiv. Cert e că eu sunt mai important pentru ei decât tine. Şi cred că a decis că, dacă vrea să pună mâna pe mine în cele din urmă, între timp are să te folosească altfel.

— Cum anume? Ce-ar trebui să fac pentru ei?

— Să mă încetineşti.

— Făcându-te să rămâi aici?

— Nu, venind cu mine.

De îndată ce el zise asta, ea îşi dădu seama că avea dreptate, se gândi la ce destin tragic o aştepta, apoi un sentiment greu o învălui ca un giulgiu. Trebuia să plece cu el, ea şi copilul ei. N-avea de-ales.

„Dacă murim, murim, se gândi ea fatalist. Deci, asta e”.

— Cred că am mai multe şanse să scap de-aici cu tine decât să scap singură din Siberia, adăugă ea.

— Corect, dădu Ellis din cap în semn de încuviinţare.

— Încep să-mi fac bagajele, conchise Jane conştientizând că nu era nicio clipă de pierdut. Mai bine plecăm mâinedimineaţă la prima oră.

Ellis clătină din cap.

— Vreau să plec de-aici într-o oră, replică el.

Jane intră în panică. Planificase să plece, desigur, însă nu atât de brusc. Iar în acel moment simţea că n-avea timp să *gândească*. Începu să se agite prin căsuţă, aruncând haine, mâncare şi provizii medicale, fără discriminare, într-o varietate de pungi, îngrozită că va uita ceva important, dar prea grăbită să împacheteze înţelept.

Ellis îi înţelese starea de spirit şi o opri. O apucă de umeri, o sărută pe frunte şi-i vorbi calm.

— Spune-mi ceva, zise el. Se întâmplă să ştii care e cel mai înalt munte din Marea Britanie?

Ea se întrebă dacă era nebun.

— Ben Nevis, răspunse ea. E în Scoţia.

— Cât de înalt e?

— Peste o mie două sute de metri.

— Unele dintre trecătorile spre care o să ne căţărăm au patru mii opt sute-cinci mii două sute de metri înălţime – asta înseamnă *de patru ori* mai înalte decât cel mai înalt munte din Marea Britanie. Deşi distanţa e de numai două sute patruzeci de kilometri, o să ne ia cel puţin două săptămâni. Deci, opreşte-te şi gândeşte-te. Şi fă-ţi un plan. Dacă-ţi ia ceva mai mult de-o oră să împachetezi, păcat, e

mai bine decât să mergi fără antibiotice.

Ea dădu din cap, inspiră o dată adânc şi începu din nou.

Avea două şei, pe care putea să le dubleze ca rucsaci. Într-una puse haine: scutecele lui Chantal, câte un schimb de lenjerie de corp pentru fiecare dintre ei, haina matlasată de la New York a lui Ellis şi pelerina de ploaie căptuşită cu blană, completată cu glugă, adusă de ea de la Paris.

O folosi pe cealaltă pentru materiale medicale şi alimente – raţii bogate în fier pentru situaţii de urgenţă. N-avea prăjitură cu mentă Kendal, desigur, însă Jane găsi un substitut local, o prăjitură cu dude şi nuci uscate, aproape nedigerabilă, dar foarte energizantă. Aveau şi o grămadă de orez şi o bucată de brânză tare. Singurul suvenir pe care îl alese Jane fu colecţia de fotografii Polaroid cu sătenii. Îşi luară şi sacii de dormit, o cratiţă şi rucsacul militar al lui Ellis, care conţinea ceva explozivi şi echipamente explozoare – singura lor armă. Ellis fixă tot bagajul pe Maggie, iapa unidirecţională.

Rămasul lor bun grăbit se lăsă cu lacrimi. Jane le îmbrăţişă pe Zahara, pe bătrâna Rabia, moaşa, şi chiar pe Halima, soţia lui Mohammed. Abdullah se rezumă la un gest de dispreţ: trecu pe lângă ei chiar înainte de plecare şi scuipă pe jos, grăbindu-şi familia la drum. Însă câteva secunde mai târziu soţia lui se întoarse, arătând speriată, dar hotărâtă, şi strecură în mâna lui Jane un cadou pentru Chantal, o păpuşă primitivă de cârpă, cu şal şi voal miniaturale.

Jane o îmbrăţişă şi-o sărută pe Fara, care era de neconsolat.

Fata era în vârstă de treisprezece ani: în curând avea să aibă un soţ de adorat. Într-un an sau doi se va mărita şi se va muta în casa părinţilor soţului ei. Va avea opt sau zece copii, dintre care poate doar jumătate vor trece de vârsta de cinci ani. Fiicele ei se vor mărita şi vor pleca de acasă, iar fiii

care ar supraviețui luptelor se vor însura și-și vor aduce soțiile acasă.

În cele din urmă, când familia avea să fie prea mare, fiii, nurorile și nepoții vor începe să se mute, ca să-și înceapă propriile familii extinse. Apoi Fara avea să devină moașă, ca bunica ei, Rabia.

„Sper că o să-și amintească unele dintre lecțiile pe care i le-am predat", se gândi Jane.

Ellis fu îmbrățișat de Alishan și Shahazai, pe urmă ei plecară strigând „Domnul fie cu tine!" Copiii din sat îi însoțiră până la cotul râului.

Jane se opri acolo și se uită înapoi pentru o clipă la micul ciorchine de case de culoarea noroiului care-i fusese cămin timp de un an. Știa că nu se va mai întoarce. Dar avea sentimentul că, dacă scăpa cu viață, le va spune nepoților ei poveștile satului Banda.

Merseră vioi de-a lungul malului. Jane se trezi ascuțindu-și auzul după sunet de elicoptere. Cât de curând aveau să înceapă rușii să-i caute? Vor trimite câteva elicoptere să-i vâneze mai mult sau mai puțin la întâmplare sau vor aștepta ca să organizeze o căutare cu adevărat amănunțită? Jane nu știa la ce să spere.

Le luă mai puțin de-o oră ca să ajungă la Dasht-i-Rewat, „Câmpia cu un Fort", un sat plăcut, unde casele având curțile umbrite erau presărate de-a lungul malului nordic al râului. Pe acel drum de căruțe – cărarea cu gropi, șerpuitoare, murdară, care trecea drept drum în Valea celor Cinci Lei – se ajungea la capăt. Orice vehicul cu roți suficient de robuste ca să facă față drumului trebui să se oprească în acel punct, așa că satul făcea un pic de afacere cu cai. Fortul menționat era sus, pe o parte a Văii, și fusese transformat în închisoare, găzduind câțiva luptători de gherilă capturați de trupele guvernamentale, vreo doi ruși și un hoț ocazional. Jane o vizitase odată ca să trateze un

nefericit de nomad din deşertul de vest, încorporat în armata regulată, care contractase pneumonie în frigul iernii din Kabul şi dezertase.

Fusese „reeducat” înainte să i se permită să se alăture luptătorilor de gherilă.

Era miezul zilei, dar niciunul dintre ei nu voia să se oprească şi să mănânce. Sperau ca până la căderea nopţii să ajungă la Saniz, la şaisprezece kilometri depărtare, la capătul Văii. Şi, deşi nu era o distanţă mare pe teren drept, în peisajul acela putea să dureze mai multe ore.

Ultima porţiune a drumului şerpuia înăuntrul şi-n afara caselor de pe malul nordic. Malul sudic era o stâncă înaltă de şaizeci de metri. Ellis mâna calul şi Jane o căra pe Chantal în banduliera concepută de ea, care-i permitea să hrănească bebeluşul fără să se oprească. Satul se sfârşea la o moară de apă din apropierea gurii văii laterale, numite Rewat, care ducea spre închisoare.

După ce trecură de acel punct, nu mai fură în stare să meargă atât de repede. Terenul începea să urce în pantă, treptat la început şi apoi mai abrupt. Urcară constant sub soarele fierbinte. Jane îşi acoperi capul cu *pattu*, pătura maronie pe care o cărau cu ei toţi călătorii. Chantal era umbrită de bandulieră. Ellis purta boneta Chitrali, cadou de la Mohammed.

Când ajunseră în vârful trecătorii, ea observă cu o oarecare satisfacţie că nici măcar nu respira greu. Nu fusese niciodată în aşa formă în viaţa ei – şi, probabil, nici n-avea să mai fie. Ellis nu numai că gâfâia, ci şi transpira, observă ea. Era într-o formă destul de bună, deşi nu era aşa de obişnuit cu mersul cu orele, ca ea. Asta o făcea să se simtă mai degrabă fudulă, până când îşi aminti că el fusese rănit de două gloanţe cu doar nouă zile în urmă.

Dincolo de trecătoare, poteca şerpuia de-a lungul versantului muntelui, deasupra Râului celor Cinci Lei. În

acel loc, neobişnuit, râul era lent. Unde era adânc şi liniştit, apa părea verde strălucitor, de culoarea smaraldelor care se găseau peste tot în jurul Dasht-i-Rewat şi erau duse în Pakistan ca să fie vândute. Jane se înspăimântă când urechile ei hipersensibile prinseră sunetul îndepărtat de aeronave: n-aveau unde să se ascundă pe vârful stâncii goale şi fu cuprinsă de o dorinţă bruscă de a sări de pe stâncă în râu, treizeci de metri mai jos. Dar era doar un zbor de avioane cu reacţie, prea sus ca să vadă ceva la sol. Cu toate acestea, de atunci, Jane cercetă terenul în mod constant după copaci, arbuşti şi gropi în care s-ar fi putut ascunde. Un drac din interiorul ei zicea: „Nu trebuie să faci asta, ai putea să te întorci, să te predai şi să te reuneşti cu soţul tău”, dar cumva părea o chestiune academică, o problemă tehnică.

Poteca încă urca, dar mai blând, aşa că grăbiră mai mult pasul. Erau întârziaţi, la fiecare kilometru jumătate sau trei kilometri, de afluenţii care năvăleau din văile laterale, ca să se verse în râul principal: cărarea cobora până la un pod de bârne sau un vad. Ellis trebui s-o tragă în apă pe încăpăţânata Maggie, cu Jane strigând şi aruncând cu pietre în iapă din spate.

Un canal de irigaţii străbătea întreaga lungime a defileului, pe vârful versantului stâncii, deasupra râului. Scopul acestuia era să mărească zona cultivabilă de la câmpie. Jane se întrebă în care secol din trecut avusese Valea suficient răgaz, oameni şi pace ca să facă un astfel de proiect de mare inginerie: în urmă cu sute de ani, poate.

Defileul se îngusta şi râul de dedesubt era presărat cu bolovani de granit. În stâncile de calcar erau peşteri: Jane le remarcă drept posibile ascunzători. Apoi peisajul deveni sumbru şi un vânt rece suflă peste Vale, făcând-o pe Jane să se înfioare pentru o clipă, în ciuda soarelui. Terenul pietros şi stâncile lucioase erau potrivite pentru păsări: zeci

de coțofene asiatice.
În sfârşit, defileul făcu loc altei câmpii. Departe, spre est, Jane putu să vadă o serie de dealuri. Şi deasupra lor erau vizibili munții albi Nuristan.
„Oh, Doamne, într-acolo mergem”, chibzui ea şi se înfricoşă. În câmpie se afla un mic pâlc de case sărace.
— Cred că asta e, zise Ellis. Bun venit la Saniz.
Merseră pe câmpie, în căutarea unei moschei sau a uneia dintre acele colibe din piatră pentru călători. Când ajunseră în dreptul primei case, o siluetă ieşi din ea şi Jane recunoscu fața frumoasă a lui Mohammed.
El fu la fel de surprins ca ea. Surpriza ei lăsă loc groazei când îşi dădu seama că o să fie nevoită să-i spună că fiul lui fusese ucis.
Ellis îi dădu timp să-şi adune gândurile, întrebând bărbatul în dari:
— De ce eşti aici?
— Masud e aici, răspunse Mohammed.
Jane înțelese că asta era o ascunzătoare de-a gherilei.
— De ce sunteți *voi* aici? continuă Mohammed.
— Plecăm în Pakistan.
— Pe aici? se arătă mirat Mohammed şi fața lui deveni gravă. Ce s-a întâmplat?
Jane ştia că ea trebuia să fie cea care-i va spune, fiindcă îl cunoştea mai de mult.
— Aducem veşti proaste, prietene Mohammed. Ruşii au venit la Banda. Au ucis şapte bărbați – şi un copil...
El ghici atunci ce voia ea să-i spună, şi durerea de pe fața lui o făcu pe Jane să plângă.
— Mousa era copilul, încheie ea.
— Cum a murit fiul meu? întrebă Mohammed cu aceeaşi mină aspră.
— Ellis l-a găsit, răspunse Jane.
Luptându-se să găsească vorbele în dari de care avea

nevoie, Ellis adăugă:
— A murit... cu cuțitul în mână, cu sânge pe lamă.
Ochii lui Mohammed se lărgiră.
— Spune-mi tot.
Preluă Jane, fiindcă vorbea limba mai bine.
— Ruşii au venit în zori, începu ea. Ne căutau, pe Ellis şi pe mine. Noi erau pe munte, aşa că nu ne-au găsit. I-au bătut pe Alishan, Shahazai şi Abdullah, dar nu i-au omorât. Apoi au găsit peştera. Cei şapte mujahedini răniți erau acolo, şi Mousa era cu ei, ca să alerge în sat dacă aveau nevoie de ajutor peste noapte. Când ruşii au plecat, Ellis s-a dus la peşteră. Toți bărbații fuseseră ucişi, şi la fel şi Mousa...
— Cum? o întrerupse Mohammed. Cum a fost ucis?
Jane se uită la Ellis, care răspunse folosind un cuvânt ce n-avea nevoie de traducere:
— Kalaşnikov.
Arătă spre inimă, ca să indice unde lovise glonțul.
— Probabil că a încercat să-i apere pe răniți, fiindcă avea sânge pe vârful cuțitului, adăugă Jane.
Mohammed se umflă de mândrie, chiar dacă lacrimile îi veniseră în ochi.
— I-a atacat – bărbați maturi, înarmați – s-a dus la ei cu cuțitul! Cel pe care i l-a dat tatăl lui! Băiatul cu o singură mână e acum, cu siguranță, în raiul războinicilor.
Să mori într-un război sfânt era cea mai mare onoare posibilă pentru un musulman, îşi aminti Jane. Micul Mousa avea să devină, probabil, un sfânt minor. Era bucuroasă că Mohammed se consola cu asta, dar nu putu să se abțină să nu gândească cinic: „Aşa îşi liniştesc războinicii conştiințele – vorbind despre glorie”.
Ellis îl îmbrățişă solemn pe Mohammed, fără să spună nimic.
Jane îşi aminti dintr-odată de fotografiile ei. Avea mai

multe cu Mousa. Afganii iubeau oricum fotografiile, şi Mohammed ar fi fost nespus de fericit să aibă una cu fiul lui. Deschise unul dintre sacii de pe spatele lui Maggie şi scotoci prin materialele medicale până când găsi cutia de carton Polaroid. Dibui o poză cu Mousa, o trase afară şi închise sacul.

Apoi îi dădu poza lui Mohammed.

Ea nu văzuse niciodată un bărbat afgan atât de profund emoționat. Era incapabil să vorbească. Pentru o clipă, păru că are să plângă. Se întoarse, încercând să se controleze. Când se întoarse la loc, fața îi era liniştită, însă udă de lacrimi.

— Veniți cu mine, zise el.

Îl urmară prin sătucul de la marginea râului, unde vreo cincisprezece – douăzeci de luptători de gherilă stăteau pe vine în jurul unui foc de gătit.

Mohammed păşi spre grup şi, fără preambul, începu să spună povestea morții lui Mousa, cu lacrimi şi gesticulări.

Jane se întoarse. Văzuse prea multă durere.

Se uită în jur neliniştită.

„Unde fugim dacă vin ruşii?”, se întrebă ea. Nu era nimic altceva decât câmpiile, râul şi câteva bordeie. Dar Masud părea să creadă că se afla în siguranță. Poate că satul era, pur şi simplu, prea mic pentru a atrage atenția armatei.

Nu mai avea energie ca să-şi facă griji. Se aşeză jos cu spatele la un copac, recunoscătoare să-şi odihnească picioarele, şi începu s-o alăpteze pe Chantal. Ellis o priponi pe Maggie şi descărcă sacii, iar calul începu să pască vegetația bogată de lângă râu.

„A fost o zi lungă, chibzui Jane. Dar şi o zi cumplită. Şi n-am dormit prea mult azi-no ap te”.

Zâmbi pe ascuns, amintindu-şi noaptea.

Ellis scoase hărțile lui Jean-Pierre şi se aşeză alături de Jane să le studieze în lumina serii care pălea rapid. Jane se

uita peste umărul lui. Ruta planificată de ei continua până în Vale, spre un sat numit Comar, unde aveau să se întoarcă spre sud-est, într-o vale laterală care ducea la Nuristan. Valea era numită şi Comar şi era prima trecătoare mare pe care o întâlneau.

— Patru mii cinci sute de metri, zise Ellis arătând spre trecătoare. De aici se face frig.

Jane se înfioră.

Când Chantal se sătură, Jane o schimbă de scutec şi-l spălă pe cel murdar în râu. Se întoarse şi-l găsi pe Ellis adâncit în conversaţie cu Masud.

Se ghemui lângă ei.

— Ai luat decizia corectă, zicea Masud. Trebuie să ieşi din Afganistan cu tratatul nostru în buzunar. Dacă te prind ruşii, totul e pierdut.

Ellis încuviinţă din cap. Jane se gândi: „Nu l-am mai văzut pe Ellis aşa înainte – îl tratează pe Masud cu respect".

— Cu toate astea, e o călătorie de o dificultate extraordinară, continuă Masud. O mare parte a traseului e mai sus de linia de gheaţă. Uneori, poteca e greu de găsit în zăpadă, iar dacă te pierzi acolo, mori.

Jane se întrebă unde aveau să ducă toate astea. I se părea de rău augur că Masud i se adresa atent lui Ellis, nu ei.

— Pot să te ajut, adăugă Masud. Dar, ca şi tine, vreau să fac o înţelegere.

— Zi mai departe, îl îndemnă Ellis.

— Ţi-l dau pe Mohammed ca ghid, să te ducă prin Nuristan şi în Pakistan.

Inima lui Jane tresări. Mohammed ghid! Ar face o diferenţă enormă în călătorie.

— Care e partea mea din înţelegere? întrebă Ellis.

— Te duci singur. Soţia doctorului şi copilul rămân aici.

Era sfâşietor de clar pentru Jane că trebuia să fie de

acord cu asta. Era riscant pentru ei doi să încerce să facă asta singuri – probabil ar muri amândoi. Aşa, putea cel puțin să-i salveze viața lui Ellis.

— *Trebuie* să fii de acord, zise ea.

Ellis îi zâmbi şi se uită la Masud.

— Nici nu se pune problema, replică el.

Masud se ridică în picioare, vizibil ofensat, şi se duse înapoi la cercul luptătorilor de gherilă.

— Of, Ellis, a fost asta înțelept?

— Nu, răspunse el şi întinse mâna. Dar n-am de gând să te las să scapi aşa uşor.

Ea îi strânse mâna.

— Eu... nu ți-am promis nimic.

— Ştiu. Când ne întoarcem la civilizație, eşti liberă să faci ce vrei – să trăieşti cu Jean-Pierre, dacă asta vrei şi dacă poți. Eu aranjez pentru următoarele două săptămâni, dacă asta e tot ce pot să obțin. Oricum, poate nu trăim atât de mult.

Asta era adevărat. „De ce să ne chinuim cu gândul la viitor, când, probabil, nu aveam oricum niciun viitor?", se gândi ea.

Masud se întoarse, zâmbind din nou.

— Nu sunt un bun negociator, zise el. Ți-l dau oricum pe Mohammed.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Decolară cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor. Unul câte unul, elicopterele se ridicară de pe pista din beton şi dispărură în cerul nopţii, dincolo de aliniamentul reflectoarelor. La rândul său, aeronava Hind în care erau Jean-Pierre şi Anatoli străbătu cu greu aerul, ca o pasăre greoaie, şi se alătură convoiului. În curând, luminile de la baza aeriană dispărură din vedere, şi Jean-Pierre şi Anatoli zburară din nou deasupra munţilor, spre Valea celor Cinci Lei.

Anatoli făcuse posibilă o minune. În mai puţin de douăzeci şi patru ore, pusese la cale ceea ce era, probabil, cea mai mare operaţiune din istoria războiului din Afganistan – şi el era la comanda acesteia.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei anterioare la telefon cu Moscova. Trebuise să dinamizeze birocraţia adormită a armatei sovietice explicând, mai întâi superiorilor lui din KGB şi apoi unei serii de ştabi militari, cât de important era să-l prindă pe Ellis Thaler.

Jean-Pierre ascultase fără să înţeleagă cuvintele, dar admirând combinaţia precisă de autoritate, calm şi insistenţă din tonul lui Anatoli.

Permisiunea oficială fusese dată după-amiaza târziu, apoi Anatoli se confruntase cu provocarea de a o pune în practică. Pentru a obţine numărul de elicoptere pe care-l voia, implorase favoruri, în schimbul unor vechi datorii, şi împrăştiase de la Jalalabad la Moscova ameninţări şi promisiuni. Când un general din Kabul refuzase să-şi pună la dispoziţie aparatele de zbor fără un ordin scris, Anatoli sunase KGB-ul din Moscova şi-şi convinsese un vechi prieten să arunce o privire în dosarul personal al generalului, pe urmă îl sunase pe general şi-l ameninţase că-i va anula livrarea de pornografie infantilă din Germania.

Sovieticii aveau şase sute de elicoptere în Afganistan: la trei după-amiază, cinci sute dintre ele erau pe pista de la Bagram, sub comanda lui Anatoli.

Jean-Pierre şi Anatoli îşi petrecuseră ultima oră aplecaţi peste hărţi, decizând unde trebuia să meargă fiecare elicopter şi dând ordinele necesare unui lanţ de ofiţeri. Desfăşurările erau precise datorită atenţiei obsesive pentru detalii a lui Anatoli şi bunei cunoaşteri a terenului a lui Jean-Pierre.

Deşi Ellis şi Jane nu fuseseră în sat cu o zi înainte, când Jean-Pierre şi Anatoli se duseseră după ei, era totuşi aproape sigur că ei auziseră despre raid şi plecaseră pe ascuns. N-aveau să mai fie în Banda. Era posibil să locuiască într-o moschee din alt sat – vizitatorii pe termen scurt dormeau în mod normal în moschei – sau, dacă simţiseră că satul nu era sigur, poate se mutaseră într-una dintre micile colibe din piatră cu o singură cameră pentru călătorii care împânzeau regiunile rurale.

Puteau fi oriunde în Vale sau într-una dintre multele mici văi laterale.

Anatoli luase în calcul toate aceste posibilităţi.

Elicopterele aveau să aterizeze în fiecare sat din Vale şi în fiecare cătun, în fiecare vale laterală. Piloţii vor survola toate potecile şi drumurile. Trupele – mai puţin de o mie de oameni – erau instruite să scotocească fiecare clădire şi să caute sub copacii mari şi în peşteri. Anatoli era hotărât să nu dea greş din nou. În acea zi trebuiau să-l *găsească* pe Ellis.

Şi pe Jane.

În cabina pasagerilor din interiorul elicopterului Hind nu era nimic altceva decât o bancă fixată pe fuzelajul opus uşii. Jean-Pierre o împărţea cu Anatoli. Se vedea puntea de decolare.

Scaunul pilotului era ridicat la cincizeci, o sută de

centimetri de podea, cu o scară de acces alături. Toţi banii fuseseră cheltuiți pe armament, aparate pentru mărirea vitezei şi a manevrabilității aeronavei – şi nimic pe confort.

În timp ce zburau spre nord, Jean-Pierre cugeta. Ellis pretinsese că-i era prieten, iar el lucrase tot timpul pentru americani. Folosindu-se de prietenia asta, îi zădărnicise aranjamentul lui Jean-Pierre pentru prinderea lui Masud, distrugându-i astfel munca migăloasă de un an.

„Şi, într-un final, mi-a sedus soția”, chibzui Jean-Pierre.

Gândurile îi reveneau mereu la asta. Se uită afară, în întuneric, urmărind luminile celorlalte elicoptere, şi şi-i imagină pe cei doi amanți aşa cum fuseseră cu o noapte înainte, întinşi pe o pătură sub stele, pe vreun câmp, jucându-se unul cu trupul altuia şi şoptind dezmierdări.

Se întrebă dacă Ellis era bun la pat. O întrebase pe Jane care dintre ei era mai bun ca amant, dar ea nu zisese că era vreunul mai bun, ci că erau doar diferiți.

Oare asta îi zicea şi lui Ellis? Sau murmura: „Eşti cel mai bun, baby, cel mai tare!” Jean-Pierre începu s-o urască şi pe ea. Cum *putea* să se întoarcă la un bărbat cu nouă ani mai în vârstă decât ea, un american tâmpit şi spion CIA?

Se uită la Anatoli. Rusul stătea liniştit şi cu fața lipsită de expresie, ca statuia din piatră a unui mandarin chinez. Dormise foarte puțin în ultimele patruzeci şi opt de ore, dar nu arăta obosit, ci doar încăpățânat. Jean-Pierre văzu o nouă latură a bărbatului. La întâlnirile lor de pe parcursul anului trecut, Anatoli fusese relaxat şi afabil, în acele momente era încordat, fără emoții şi neobosit, conducându-i necruțător pe toți din jurul lui. Era un calm obsesiv.

Când se crăpă de ziuă, văzură celelalte elicoptere. Era o privelişte minunată: erau ca un nor mare de albine gigantice roind peste munți. Zumzetul lor era asurzitor la sol.

Pe măsură ce se apropiau de Vale, începură să se împartă în grupuri mai mici. Jean-Pierre şi Anatoli erau între cei

care mergeau la Comar, satul cel mai nordic al Văii. Pentru ultima porțiune a călătoriei, urmară râul. Lumina dimineții care începuse să strălucească rapid dezvălui rândurile ordonate de snopi din lanurile de grâu: bombardamentul nu perturbase complet agricultura în partea superioară a Văii.

Soarele le intră în ochi când coborâră spre Comar. Satul era format dintr-un pâlc de case apărând peste un zid mare de pe deal: asta îi aminti lui Jean-Pierre de satele cocoțate pe deal din sudul Franței şi simți un fior de dor de casă. Ce bine ar fi fost să meargă acasă şi să audă franceza vorbită corect, şi să mănânce pâine proaspătă şi mâncare gustoasă, sau să se urce într-un taxi şi să se ducă la cinema!

Se foi în scaunul tare. Deocamdată ar fi fost bine doar să iasă din elicopter. Avea dureri mai mult sau mai puțin constante de la bătaia încasată.

Dar mai rea decât durerea era amintirea umilinței, modul în care țipase, plânsese şi cerşise milă: de fiecare dată când se gândea la asta tresărea, fizic, şi-şi dorea să se ascundă undeva. Voia răzbunare pentru asta. Simțea că n-avea să mai doarmă liniştit până când nu egala scorul. Şi exista o singură cale care l-ar fi satisfăcut. Voia să-l vadă pe Ellis bătut în acelaşi fel, de aceiaşi doi soldați brutali, până când suspina şi țipa şi cerea îndurare, însă cu un plus: Jane ar fi privit.

Până la mijlocul după-amiezii, se confruntară din nou cu eşecul.

Scotociseră satul Comar, toate cătunele din jurul acestuia, toate văile secundare din zonă şi fiecare fermă de pe pământul aproape sterp din nordul satului. Anatoli era în legătură permanentă prin radio cu piloții celorlalte elicoptere. Aceştia făceau percheziții la fel de riguroase în întreaga Vale. Descoperiseră arme în câteva peşteri şi case, se încăieraseră cu mai multe grupuri de bărbați, probabil luptători de gherilă, în special pe dealurile din jurul

Sanizului, dar se lăsase doar cu victime ruseşti mai multe decât de obicei din cauza noii experienţe cu explozivii a luptătorilor de gherilă. Se uitaseră la feţele descoperite ale tuturor femeilor cu voal şi examinaseră culoarea pielii fiecărui bebeluş, şi tot nu-i găsiseră pe Ellis, Jane sau Chantal.

Jean-Pierre şi Anatoli sfârşiră la o poştă pentru cai de pe dealurile de deasupra Comarului. Locul n-avea nume: erau acolo o mână de case din piatră simplă şi o pajişte prăfuită pe care mârţoage subnutrite păşteau iarba rară. Singurul locuitor de sex masculin părea a fi geambaşul, un bătrân desculţ purtând o cămaşă lungă şi largă, tradiţionala *kurta*, cu o glugă voluminoasă ca să ţină muştele departe. Erau şi câteva femei tinere şi o învălmăşeală de copii speriaţi.

În mod evident, tinerii erau luptători de gherilă şi erau plecaţi undeva cu Masud. Scotocirea cătunului nu durase mult. După ce terminaseră, Anatoli se aşezase în praf, cu spatele la un zid din piatră, părând îngrijorat. Jean-Pierre se aşezase lângă el.

Peste dealuri vedeau îndepărtatul vârf alb Mesmer, înalt de aproape şase mii de metri, care pe vremuri atrăsese alpinişti din Europa.

— Vezi dacă poţi să faci rost de nişte ceai, zise Anatoli.

Jean-Pierre se uită în jur şi-l văzu pe bătrânul cu glugă ascuns în apropiere.

— Fă ceai, strigă la el în dari.

Omul o luă la goană îndepărtându-se. O clipă mai târziu, Jean-Pierre îl auzi strigând la femei.

— Vine ceaiul, îi traduse lui Anatoli în franceză.

Oamenii lui Anatoli, văzând că trebuiau să stea acolo o vreme, opriră motoarele elicopterelor şi se aşezară în jur în praf, aşteptând răbdători.

Anatoli privi în depărtare. Pe faţa lătăreaţă i se vedea oboseala.

— Suntem în necaz, spuse el.

Jean-Pierre găsi de rău augur că zisese *suntem*.

— În profesia noastră, e înțelept să minimizezi importanța unei misiuni până când cineva e sigur de succes, moment în care unul începe să exagereze, continuă Anatoli, în cazul de față, n-am putut să urmez modelul ăsta. Ca să mă asigur că folosesc cinci sute de elicoptere şi aproape o mie de oameni, a trebuit să-i conving pe superiorii mei de importanța copleşitoare a capturării lui Ellis Thaler. A trebuit să-i fac să înțeleagă foarte clar pericolele care ne aşteaptă dacă el ne scapă. Am reuşit. Şi furia lor față de mine că *nu* l-am prins va fi acum cu atât mai mare. Viitorul tău e, desigur, legat de-al meu.

Jean-Pierre nu se gândise aşa la asta până atunci.

— Ce-au să facă?

— Pur şi simplu, cariera mea se va încheia. Salariul o să rămână acelaşi, însă am să pierd toate privilegiile. Gata cu whisky-ul, gata cu parfumul Rive Gauche pentru nevastă-mea, gata cu vacanțele de familie la Marea Neagră, gata cu blugii de firmă şi discurile cu Rolling Stones pentru copiii mei... Totuşi, aş putea să trăiesc fără toate astea. N-aş putea să suport însă marea plictiseală a locurilor de muncă oferite celor care au eşuat în profesie. M-ar trimite într-un orăşel din Extremul Orient, unde chiar nu există nicio muncă de securitate. Ştiu cum îşi petrec timpul oamenii noştri şi cum îşi justifică existența în astfel de locuri. Trebuie să intri în grațiile unor oameni uşor nemulțumiți, să-i faci să aibă încredere în tine şi să-ți vorbească, să-i încurajezi să facă observații critice la adresa guvernului şi a partidului, apoi să-i arestezi pentru subversiune. E pierdere de timp...

Păru să înțeleagă că era incoerent şi se întrerupse.

— Şi eu? întrebă Jean-Pierre. Ce-are să se întâmple cu mine?

— Ai să devii un nimeni, răspunse Anatoli. Nu vei mai lucra pentru noi. S-ar putea să te lase să stai la Moscova, dar cel mai probabil au să te trimită înapoi.

— Dacă Ellis scapă, n-am să pot să mă întorc în Franța, mă vor ucide.

— N-ai comis nicio crimă în Franța.

— Nici tatăl meu, însă l-au ucis.

— Poate că ai să poți să te duci în vreo țară neutră – Nicaragua, de exemplu, sau Egipt.

— Rahat.

— Important e să nu ne pierdem speranța, zise Anatoli un pic mai vioi. Oamenii nu pot să dispară în neant. Fugarii noştri sunt *undeva*.

— Dacă nu putem să-i găsim cu o mie de oameni, nu cred că putem să-i găsim nici cu zece mii, rosti Jean-Pierre sumbru.

— Păi, nicio mie nu avem, ce să mai vorbim de zece mii, zise Anatoli. De acum înainte trebuie să ne folosim creierul şi minimele resurse. Încrederea acordată nouă s-a epuizat. Să încercăm altă abordare. Gândeşte-te: cineva probabil că-i ajută să se ascundă. Asta înseamnă că ştie unde sunt.

Jean-Pierre se gândi la asta.

— Dacă i-ar ajuta, înseamnă că sunt luptători de gherilă – poporul nu se implică.

— Ceilalți poate *ştiu* despre asta.

— Poate. Dar îi vor trăda?

— Fugarii noştri trebuie să aibă *nişte* duşmani, insistă Anatoli.

Jean-Pierre clătină din cap.

— Ellis nu e aici de suficient de mult timp ca să-şi fi făcut duşmani, şi Jane e o eroină – o tratează ca pe Ioana d'Arc. Nimeni n-o displace – ha!

Chiar când vorbea, îşi dădu seama că nu era adevărat.

— Ei bine?

— Mullahul.
— Ahaaa.
— Cumva, ea îl enerva la culme. Parţial fiindcă tratamentele ei erau mai eficace decât ale lui, dar nu numai asta, fiindcă şi ale mele erau, însă pe mine nu m-a displăcut în mod special.
— Probabil că îi zicea curvă occidentală.
— Cum ai ghicit?
— Aşa fac mereu. Unde stă mullahul ăsta?
— Abdullah locuieşte în Banda, într-o casă la o jumătate de kilometru în afara localităţii.
— O să vorbească?
— Probabil că o urăşte suficient pe Jane ca s-o dea pe mâna noastră, răspunse Jean-Pierre gânditor. Dar nu poate fi *văzut* c-o face. Nu putem să aterizăm în sat şi să-l ridicăm – toată lumea ar şti ce s-a întâmplat, şi el ar tăcea. Va trebui să mă întâlnesc cu el cumva în secret...
Jean-Pierre se întrebă în ce fel de pericol s-ar putea vârî dacă va continua să meargă pe linia asta. Apoi îi veni în minte umilinţa pe care o suferise: răzbunarea merita orice risc.
— Dacă mă laşi în apropierea satului, pot să mă duc spre poteca dintre sat şi casa lui şi să mă ascund acolo până când trece el.
— Şi dacă nu „trece" toată ziua?
— Da...
— Va trebui să ne asigurăm că trece, zise Anatoli încruntându-se. Adunăm toţi sătenii în moschee, aşa cum am făcut înainte – apoi îi lăsăm să plece. Abdullah se va duce aproape sigur înapoi acasă.
— Dar o să fie singur? întrebă Jean-Pierre.
— Hmmm. Să presupunem că lăsăm femeile să plece primele şi le ordonăm să se întoarcă la casele lor. Apoi, când bărbaţii sunt eliberaţi, toţi îşi vor supraveghea nevestele.

Mai locuieşte cineva aproape de Abdullah?

— Nu.

— Atunci, *ar trebui* să se grăbească singur pe potecă. Tu ieşi din spatele unui tufiş...

— Şi el îmi taie gâtul de la o ureche la alta.

— Poartă cuţit?

— Ai întâlnit vreodată un afgan care nu poartă?

Anatoli ridică din umeri.

— Poţi să iei pistolul meu.

Jean-Pierre fu mulţumit şi un pic surprins să i se acorde atât de multă încredere, chiar dacă nu ştia cum să folosească o armă.

— Cred că poate servi drept ameninţare, spuse el neliniştit. Am nevoie de nişte haine locale, în caz că sunt văzut şi de altcineva în afară de Abdullah. Ce se întâmplă dacă mă întâlnesc cu cineva care mă cunoaşte? Va trebui să-mi acopăr faţa cu o eşarfă sau ceva...

— Asta e uşor, replică Anatoli.

Strigă ceva în rusă, iar trei dintre soldaţi săriră în picioare. Dispărură în case şi apărură câteva secunde mai târziu cu bătrânul vânzător de cai.

— Poţi să iei hainele lui, îl lămuri Anatoli.

— Bine. Gluga are să-mi ascundă faţa, pe urmă Jean-Pierre schimbă în dari şi-i strigă bătrânului: Scoate-ţi hainele!

Omul începu să protesteze: goliciunea era teribil de ruşinoasă la afgani. Anatoli strigă o comandă abruptă în rusă, şi soldaţii îl aruncară pe om la pământ şi-i scoaseră *kurta*. Toţi râseră în hohote văzându-i picioarele subţiri ca beţele care ieşeau din chiloţii zdrenţuiţi. Îl lăsară să plece şi el o zbughi cu mâinile peste organele genitale, ceea ce-i făcu să râdă mai tare.

Jean-Pierre era prea agitat ca să găsească asta amuzant. Îşi scoase tricoul şi pantalonii europeni şi puse pe el cămaşa

lungă şi largă, cu glugă, a bătrânului.

— Miroşi a pişat de cal, remarcă Anatoli.

— Dinăuntru e chiar mai rău, răspunse Jean-Pierre.

Se urcară în elicopterul lor. Anatoli luă casca radio a pilotului şi vorbi detaliat în microfon în limba rusă. Jean-Pierre se simțea foarte neliniştit cu privire la ce era pe cale să facă. Se întrebă ce se va întâmpla dacă trei luptători de gherilă vor veni de pe munte şi-l vor prinde amenințându-l pe Abdullah cu arma? Era cunoscut literalmente de toată lumea din Vale. Vestea că vizitase Banda cu ruşii se răspândise rapid.

Fără îndoială, cei mai mulți ştiau că era spion. Ajunsese Inamicul Public Numărul Unu. Aveau să-l sfâşie în bucăți.

„Poate că suntem prea inteligenți, se gândi el. Poate ar trebui doar să aterizăm şi să-l tragem pe Abdullah înăuntru şi să-l batem până scoatem adevărul de la el. Nu, am încercat asta ieri şi n-a mers. Asta e singura cale”.

Anatoli îi dădu casca înapoi pilotului, care îşi ocupă locul şi începu să încălzească motoarele elicopterului. Cât aşteptau, Anatoli scoase pistolul şi i-l arătă lui Jean-Pierre.

— E un Makarov de 9 mm, îi preciză el peste zgomotul elicelor.

Lovi uşor piedica de la baza mânerului şi scoase încărcătorul. Conținea opt gloanțe. Îl împinse înapoi. Arătă spre alt mecanism de pe partea stângă a pistolului.

— Asta e piedica de siguranță. Când punctul roşu e acoperit, e în poziția „sigur”.

Ținând arma în mâna stângă, se folosi de dreapta ca să tragă înapoi culisorul deasupra mânerului.

— Aşa se armează pistolul.

Îl eliberă, şi culisorul reveni în poziția inițială.

— Când tragi, apasă tare pe trăgaci, ca să armezi din nou pistolul.

Îi predă arma lui Jean-Pierre.

„Chiar are încredere în mine”, reflectă Jean-Pierre, şi pentru o clipă o fierbinţeală de plăcere îi alungă frigul fricii.

Elicopterele decolară. Urmară Râul celor Cinci Lei spre sud-vest, mergând spre Vale. Jean-Pierre se gândi că el şi Anatoli făceau echipă bună. Anatoli îi amintea de tatăl lui: un bărbat inteligent, hotărât, curajos, cu un angajament de nezdruncinat faţă de comunismul mondial.

„Dacă reuşim aici, o să mai lucrăm, probabil, împreună, pe alt câmp de luptă”, chibzui Jean-Pierre. Gândul îi plăcu din cale-afară.

La Dasht-i-Rewat, unde începea partea mai joasă a Văii, elicopterul coti spre sud-est, urmând afluentul Rewat în amonte, pe dealuri, ca să se apropie de Banda din spatele muntelui.

Anatoli folosi din nou casca pilotului, apoi veni să strige în urechea lui Jean-Pierre.

— Sunt toţi în moschee deja. Cât timp are să-i ia nevestei mullahului ca să ajungă acasă?

— Cinci-zece minute, strigă Jean-Pierre în răspuns.

— Unde vrei să te lăsăm?

Jean-Pierre se gândi.

— *Toţi* sătenii sunt în moschee, corect?

— Da.

— Au verificat peşterile?

Anatoli se întoarse la radio şi întrebă. Reveni şi zise:

— Au verificat peşterile.

— OK. Lasă-mă acolo.

— Cât timp îţi ia să ajungi la locul tău secret?

— Daţi-mi zece minute, apoi eliberaţi femeile şi copiii, pe urmă aşteptaţi alte zece minute şi eliberaţi bărbaţii.

— Bine.

Elicopterul coborî în umbra muntelui. Se întuneca deja, dar tot mai era încă vreo oră până la căderea nopţii. Aterizară în spatele crestei, la câţiva metri de peşteri.

— Nu pleca încă. Să verificăm din nou peşterile, îi spuse Anatoli lui Jean-Pierre.

Prin uşa deschisă, Jean-Pierre văzu alt Hind aterizând. Şase oameni coborâră şi fugiră peste creastă.

— Cum o să semnalez să veniți şi să mă luați după aceea? întrebă Jean-Pierre.

— Te aşteptăm aici.

— Ce faceți dacă unii săteni vin aici înainte să mă întorc?

— Îi împuşcăm.

Asta era altceva ce Anatoli avea în comun cu tatăl lui Jean-Pierre: cruzimea.

Echipa de recunoaştere reveni pe creastă şi unul dintre bărbați făcu un semn cu mâna că drumul e liber.

— Du-te, zise Anatoli.

Jean-Pierre deschise uşa şi sări din elicopter, încă ținând în mână pistolul lui Anatoli. Se grăbi să se îndepărteze, cu capul plecat, de lamele care se învârteau.

Când ajunse pe creastă, se uită înapoi: ambele aeronave erau în continuare acolo.

Traversă poiana familiară din fața fostei lui peşteri dispensar şi se uită în jos, în sat. Vedea doar în curtea moscheii. Îi era imposibil să identifice vreo siluetă zărită acolo, însă era foarte posibil ca unul dintre luptători să arunce o privire în sus la momentul nepotrivit şi să-l zărească – vederea lor putea fi mai bună decât a lui – aşa că-şi trase gluga pe cap ca să-şi ascundă fața.

Inima îi bătu mai repede în timp ce se îndepărta de siguranța elicopterelor ruseşti. Se grăbi în jos pe deal şi trecu pe lângă casa mullahului. Valea părea straniu de tăcută, în ciuda mereu prezentului zgomot al râului şi a şoaptei îndepărtate a lamelor elicopterului. Lipseau vocile de copii, îşi dădu el seama.

Dădu un colț şi constată că era în afara vederii casei mullahului. Pe lângă potecă era un pâlc de arbuşti de iarba-

cămilei şi ienupăr. Se duse în spatele acestuia şi se lăsă pe vine. Era bine ascuns, dar avea o viziune clară a potecii. Se aşeză să aştepte.

Se gândi la ce avea să spună Abdullah. Mullahul era un misogin isteric: poate putea să se folosească de asta.

O explozie bruscă de îndepărtate voci ascuțite, de jos, din sat, îi sugeră că Anatoli dăduse instrucțiuni ca femeile şi copiii să fie eliberați din moschee. Sătenii se întrebau la ce servea tot exercițiul ăsta, dar îl atribuiau nebuniei notorii a armatelor de pretutindeni.

Câteva minute mai târziu, soția mullahului veni pe potecă, ducându-şi în brațe bebeluşul şi fiind urmată de trei copii mai mari. Jean-Pierre deveni agitat: chiar era bine ascuns acolo? Aveau copiii să alerge pe potecă şi să se poticnească în tufişul lui? Ce umilință ar fi fost să fie descoperit de copii. Îşi aminti de arma din mână.

„Oare aş putea să trag în copii?”, se întrebă el în gând.

Trecură de el şi cotiră spre casa lor.

Curând după aceea, elicopterele ruseşti îşi luară zborul din lanurile de grâu: asta însemna că bărbații fuseseră eliberați. Chiar la timp, Abdullah urcă gâfâind dealul, o siluetă dolofană cu turban şi sacou englezesc cu dungi.

Probabil că exista un comerț intens cu haine secondhand între Europa şi Orient, se gândi Jean-Pierre, fiindcă atât de mulți bărbați de acolo purtau haine croite, fără îndoială, la Paris sau Londra, şi apoi le aruncau, poate fiindcă se demodau, cu mult înainte să se fi uzat.

„Asta e, chibzui Jean-Pierre în timp ce comica siluetă ajunse în dreptul lui. Clovnul ăsta în sacou de broker s-ar putea să dețină cheia viitorului meu”.

Se ridică în picioare şi ieşi dintre arbuşti.

Mullahul tresări şi scoase un strigăt de şoc. Se uită la Jean-Pierre şi-l recunoscu.

— Tu! zise el în dari şi-şi duse mâna spre centură.

Jean-Pierre îi arătă pistolul. Abdullah păru speriat.

— Nu te teme, rosti Jean-Pierre în dari.

Instabilitatea vocii îi trăda nervozitatea şi făcu un efort s-o readucă sub control.

— Nimeni nu ştie că sunt aici. Soția şi copiii tăi au trecut fără să mă vadă. Sunt în siguranță.

— Ce vrei? îl întrebă Abdullah părând suspicios.

— Soția mea e o adulteră, răspunse Jean-Pierre şi, deşi miza în mod deliberat pe prejudecățile mullahului, mânia lui nu era în întregime falsificată. Mi-a luat copilul şi m-a părăsit. A plecat să preacurvească în voie cu americanul.

— Ştiu, spuse Abdullah, şi Jean-Pierre îl văzu începând să se umfle de o justificată indignare.

— Am căutat-o ca s-o aduc înapoi şi s-o pedepsesc.

Abdullah dădu din cap cu entuziasm şi în ochi i se arătă răutatea: îi plăcea ideea de a pedepsi adultere.

— Numai că imoralul cuplu a plecat pe ascuns.

Jean-Pierre vorbea lent şi cu atenție: în acel moment, fiecare nuanță conta.

— Tu eşti un om al lui Dumnezeu. Spune-mi unde sunt. Nimeni n-are să ştie vreodată cum am aflat, în afară de tine, de mine şi de Dumnezeu.

— Au plecat, şuieră Abdullah, şi saliva îi umezi barba vopsită în roşu.

— Unde? întrebă Jean-Pierre ținându-şi respirația.

— Au plecat din Vale.

— *Dar unde s-au dus*?

— În Pakistan.

În Pakistan! Despre ce vorbea prostul bătrân?

— Drumurile sunt închise! țipă Jean-Pierre exasperat.

— Nu şi Drumul Untului.

— *Mon Dieu*[13], şopti Jean-Pierre în limba lui natală.

---

[13] Dumnezeule! (fr.) (n.red.).

Drumul Untului.

Fu copleşit de curajul lor şi, în acelaşi timp, dezamăgit amarnic, fiindcă avea să fie imposibil să-i mai găsească.

— Au luat şi copilul?

— Da.

— Atunci, n-am să-mi mai revăd fiica niciodată.

— Or să moară toţi în Nuristan, zise Abdullah cu satisfacţie. O femeie occidentală cu un bebeluş n-au să supravieţuiască niciodată în trecătorile astea înalte, iar americanul o să moară încercând să-i salveze. Aşa îi pedepseşte Dumnezeu pe cei care scapă de justiţia omenească.

Jean-Pierre îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă la elicopter cât mai repede posibil.

— Du-te înapoi acasă, acum, îi spuse el lui Abdullah.

— Tratatul o să moară odată cu ei, fiindcă Ellis are hârtia, adăugă Abdullah. Ăsta e un lucru bun. Deşi avem nevoie de arme americane, e periculos să faci pacte cu necredincioşi.

— Du-te! repetă Jean-Pierre. Dacă nu vrei ca familia ta să mă vadă, ţine-i înăuntru câteva minute.

Abdullah se arătă o clipă indignat de ordinele primite, totuşi păru să înţeleagă că nu era la capătul potrivit al armei pentru proteste, şi se grăbi să se îndepărteze.

Jean-Pierre se întrebă ce-ar fi dacă ar muri toţi în Nuristan, cum prezisese Abdullah cu încântare. Nu asta voia el. Nu s-ar fi simţit răzbunat sau satisfăcut. El îşi voia fiica înapoi. O voia pe Jane în viaţă şi în puterea lui. Voia ca Ellis să sufere durere şi umilinţă.

Îi dădu timp lui Abdullah să intre în casă, apoi îşi trase gluga peste faţă şi porni neconsolat în sus pe deal. Îşi ţinu faţa ferită când trecu pe lângă casă, în caz că vreunul dintre copii s-ar fi uitat afară.

Anatoli îl aştepta în poiana din faţa peşterilor.

— Ei? îl iscodi rusul întinzând mâna după pistol.

Jean-Pierre îi dădu arma înapoi.
— Ne-au scăpat, răspunse el. Au plecat din Vale.
— Nu se poate să ne fi *scăpat*, exclamă Anatoli furios. Unde au plecat?
— Spre Nuristan, zise el şi apoi arătă în direcția elicopterelor. N-ar trebui să decolăm?
— Nu putem să vorbim în elicopter.
— Dar dacă vin sătenii...
— La naiba cu sătenii! Nu te mai purta ca un învins! Ce fac fugarii noştri în Nuristan?
— Se îndreaptă spre Pakistan pe un traseu cunoscut sub numele Drumul Untului.
— Dacă le ştim traseul, putem să-i găsim.
— Nu prea cred. Există un drum, dar are variații.
— O să le survolăm pe toate.
— Nu poți să urmăreşti cărările astea din aer. Abia poți să le urmezi la *sol* chiar şi cu un ghid local.
— Putem să folosim hărți...
— Ce hărți? întrebă Jean-Pierre. Vi le-am văzut şi nu sunt mai grozave decât ale mele, americane, cele mai bune disponibile – şi care nu arată traseele şi trecătorile astea. Nu ştii că există regiuni ale lumii care n-au fost niciodată cartografiate în mod corespunzător? Eşti într-una dintre ele acum!
— Ştiu – sunt în serviciile secrete, îți aminteşti?
Anatoli îşi coborî vocea.
— Eşti prea uşor de descurajat, prietene. Gândeşte-te. Dacă Ellis poate să găsească un ghid local ca să-i arate drumul, atunci şi eu pot.
„Oare e posibil?”, se întrebă Jean-Pierre.
— Dar există mai mult de un drum pe care se merge, replică el.
— Să presupunem că există zece variante. Avem nevoie de zece ghizi locali, care să conducă zece echipe de căutare.

Entuziasmul lui Jean-Pierre crescu rapid când îşi dădu seama că încă era posibil să le ia pe Jane şi Chantal înapoi şi să-l vadă pe Ellis prins.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, rosti el cu entuziasm. Putem să întrebăm, pur şi simplu, de-a lungul drumului. Odată ce suntem în afara Văii ăsteia uitate de Dumnezeu, lumea s-ar putea să fie mai puțin strânsă la buze. Cei din Nuristan nu sunt aşa de implicați în război ca oamenii de-aici.

— Bine, zise Anatoli brusc. Se face întuneric. Avem multe de făcut în seara asta. Începem dimineață devreme. Să mergem!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Jane se trezi speriată. Nu ştia unde era, cu cine era sau dacă o prinseseră ruşii. Pentru o secundă, se uită în sus, la partea de dedesubt, expusă, a unui acoperiş de nuiele, gândindu-se: „E o închisoare?” Apoi se ridică brusc în şezut, cu inima bătându-i nebuneşte, şi-l văzu pe Ellis în sacul lui, dormind liniştit cu gura deschisă, şi-şi aminti: „Am plecat din Vale. Am scăpat. Ruşii nu ştiu unde suntem şi nu pot să ne găsească”.

Se întinse la loc şi aşteptă ca bătăile inimii să i se potolească.

Nu urmau traseul planificat iniţial de Ellis. În loc să meargă spre nord, la Comar, şi apoi spre est, de-a lungul Văii Comarului, în Nuristan, se întorseseră spre sud de Saniz şi plecaseră spre est, de-a lungul Văii Aryuului. Mohammed sugerase asta, fiindcă aşa ieşeau mult mai repede din Valea celor Cinci Lei, şi Ellis fusese de acord.

Plecaseră înainte de ivirea zorilor şi urcaseră toată ziua. Ellis şi Jane o cărau pe rând pe Chantal, Khan mânând-o pe Maggie. La prânz se opriseră în satul cu colibe de lut Aryu şi cumpăraseră pâine de la un bătrân suspicios, cu un câine arţăgos.

Satul Aryu fusese la limita civilizaţiei: după aceea nu mai văzură nimic altceva decât kilometri de râu presărat cu bolovani şi grozavii munţi pleşuvi de culoarea fildeşului pe fiecare parte, până când ajunseseră la o pajişte, la sfârşitul epuizant al după-amiezii.

Jane se ridică din nou. Chantal era culcată lângă ea, respira liniştită şi radia căldură ca o sticlă cu apă fierbinte. Thaler ar fi putut să pună laolaltă cei doi saci, ca să facă unul singur, dar lui Jane îi fusese teamă că Ellis s-ar fi putut rostogoli noaptea peste Chantal, aşa că dormiseră separat şi mulţumiţi să stea culcaţi aproape unul de altul şi

să se întindă ca să se atingă din când în când. Mohammed era în camera vecină.

Jane se ridică în picioare cu atenție, încercând să n-o deranjeze pe Chantal. Când își puse pe ea cămașa și pantalonii, simți junghiuri de durere în spate și în mușchii gambelor: era călită pentru mersul pe jos, însă nu toată ziua, urcând fără încetare, pe un teren așa de accidentat.

Încălță ghetele fără să lege șireturile și ieși afară. Clipi în lumina rece și strălucitoare a munților. Era pe o pajiște montană, verde, cu un pârâu care șerpuia. Într-o parte a pajiștii, muntele se înălța abrupt, și acolo, la poalele versantului, erau adăpostite o mână de case din piatră și niște țarcuri pentru vite. Casele erau goale și vitele dispăruseră: era o pășune de vară, și turmele de vaci plecaseră spre locul de iernat. Încă era vară în Valea celor Cinci Lei, dar la altitudinea aceea toamna venea mai devreme.

Jane se apropie de pârâu. Era suficient de departe de casele din piatră ca să-și scoată hainele fără teama de a-l ofensa pe Mohammed. Intră în pârâul rapid și se cufundă în apă. Era extrem de rece. Ieși imediat, cu dinții clănțănindu-i incontrolabil.

— La naiba cu *asta*, zise ea cu voce tare.

Avea să rămână jegoasă până se întorcea la civilizație, decise Jane.

Își puse hainele la loc – aveau doar un prosop, și era rezervat pentru Chantal – și fugi înapoi în casă, culegând câteva bețe pe drum. Le aruncă în resturile focului de noaptea trecută și suflă în jar până când lemnul se aprinse. Își ținu mâinile înghețate la flăcări până le simți din nou normale.

Puse un vas cu apă pe foc, ca s-o spele pe Chantal. Cât așteptă ca apa să se încălzească, ceilalți se treziră, unul câte unul: primul – Mohammed, care se duse afară să se spele.

Apoi Ellis, care se plânse că-l durea peste tot, şi în cele din urmă Chantal, care ceru să fie hrănită şi fu mulțumită degrabă.

Jane se simți ciudat de euforică. Ar fi trebuit să fie neliniştită, credea ea, fiindcă îşi luase bebeluşul de două luni într-unul dintre cele mai sălbatice locuri ale lumii. Dar cumva neliniştea asta îi era copleşită de fericire.

„De ce sunt fericită? se întrebă ea, şi răspunsul veni din străfundurile minții ei: Fiindcă sunt cu Ellis".

Şi Chantal părea fericită, ca şi cum se îmbiba de mulțumire din laptele mamei sale. Le fusese imposibil să cumpere alimente noaptea trecută, deoarece turmele de vaci plecaseră şi n-avuseseră de la cine. Cu toate astea, îşi luaseră ceva orez şi sare, pe care încercaseră să-l prepare – nu fără dificultate, întrucât la altitudinea aceea dura o veşnicie să aprindă focul. Aşadar, la micul dejun aveau resturi de orez rece. Asta îi înrăutăți un pic starea de spirit lui Jane.

Mâncă în timp ce o alăptă pe Chantal, apoi o spălă şi o schimbă. Scutecul de rezervă, spălat în pârâu în ziua precedentă, se uscase peste noapte la foc. Jane i-l puse lui Chantal şi duse scutecul murdar la pârâu. Îl întinse pe bagaj şi speră ca vântul şi căldura trupului calului să-l usuce.

„Ce-ar zice mama dacă ar afla că nepoata ei poartă un singur scutec toată ziua? Ar fi îngrozită. Şi ce dacă!?"., chibzui Jane.

Ellis şi Mohammed încărcară calul şi-l îndreptară în direcția cea bună. În acea zi avea să fie mai greu decât în cea precedentă. Trebuiau să traverseze lanțul muntos care timp de secole ținuse Nuristanul mai mult sau mai puțin izolat de restul lumii. Aveau să urce prin trecătoarea Aryu, la patru mii trei sute de metri deasupra nivelului mării. O mare parte din drum vor fi nevoiți să se chinuie prin zăpadă

şi gheaţă. Sperau să ajungă la satul Linar din Nuristan: era la doar şaisprezece kilometri depărtare în linie dreaptă, dar ar fi făcut bine să ajungă acolo până la sfârşitul după-amiezii.

Lumina soarelui era puternică atunci când porniră, însă aerul era rece. Jane purta şosete, mănuşi cu un deget şi un pulover de lână pe sub haina îmblănită. O căra pe Chantal în bandulieră între pulover şi haină, cu nasturele de sus desfăcut, ca să permită aerului să intre.

Părăsiră păşunea, urmând râul Aryu în amonte, şi imediat peisajul deveni din nou aspru şi ostil. Stâncile reci erau lipsite de vegetaţie. O dată, Jane văzu în depărtare o înghesuială de corturi de nomazi, pe o pantă expusă vântului: nu ştiu dacă să se bucure că mai erau şi alţi oameni în jur sau să se teamă de ei. Singura vietate zărită fu un vultur bărbos plutind în vântul tăios.

Nu exista nicio potecă vizibilă. Jane era bucuroasă din cale-afară că era Mohammed cu ei. La început, el urmă râul, iar când acesta se îngustă şi se dispersă, afganul continuă să înainteze cu încredere. Jane îl întrebă cum de ştia drumul, iar el răspunse că, din loc în loc, traseul era marcat cu mormane de pietre. Ea nu le observase până când nu i le arătase el.

Curând, pe jos apăru un strat subţire de zăpadă şi lui Jane îi îngheţară picioarele, în ciuda şosetelor groase şi a ghetelor.

Uimitor, Chantal dormea cea mai mare parte a timpului. La fiecare câteva ore se opreau pentru câteva minute să se odihnească şi Jane profita de ocazie s-o alăpteze, tresărind când îşi expunea sânii sensibili în aerul îngheţat. Îi zise lui Ellis că ea credea că fetiţa se simţea extrem de bine, iar el răspunse:

— Incredibil. Incredibil.

La amiază se opriră pentru o bine-venită odihnă de o

jumătate de oră într-un loc de unde se vedea trecătoarea Aryu. Jane era deja obosită şi o durea spatele. Şi era şi înfometată – înfulecă prăjitura cu dude şi nuci uscate pe care o aveau pentru masa de prânz.

Abordarea trecătorii era teribil de descurajatoare. Privind la urcuşul abrupt, Jane îşi pierdu calmul. Cred că am să stau aici un pic mai mult”, se gândi ea. Dar era frig şi începu să tremure. Ellis observă şi se ridică în picioare.

— Haide să mergem înainte să înghețăm, zise el cu vioiciune.

— Jane reflectă: „Aş vrea să nu mai fii atât de al naibii de vesel”, apoi se ridică şi ea în picioare cu un efort de voință.

— Dă-mi-o mie pe Chantal, spuse Ellis.

Jane îi dădu bebeluşul recunoscătoare. Mohammed mergea în față, trăgând-o pe Maggie. Obosită, Jane se sili să-l urmeze. Ellis venea în spate.

Panta era abruptă şi terenul alunecos din cauza zăpezii. După câteva minute, Jane era mai obosită decât fusese înainte să se oprească. În timp ce se împleticea, gâfâind şi cu dureri, îşi aminti că-i spusese lui Ellis:

„Cred că am mai multe şanse să scap de-aici cu tine decât să scap singură din Siberia”. „Poate că nu pot să mă descurc nici aşa, chibzui ea în acel moment. N-am ştiut că o să fie aşa”. „Sigur că ai ştiut, îşi zise tot ea. Şi ştii că are să fie mai rău înainte să fie mai bine. Revino-ți, creatură jalnică!”

În acel moment, alunecă pe un bolovan cu gheață şi căzu într-o parte. Ellis, chiar în spatele ei, o prinse de braț şi o sprijini. Îşi dădu seama că el o veghea atent şi simți un val de iubire pentru el. Ellis îi purta de grijă într-un fel în care Jean-Pierre n-o făcuse niciodată. Soțul ei ar fi mers în față, presupunând că dacă ea avea nevoie de ajutor, i-ar fi spus. Şi dacă s-ar fi plâns de atitudinea aceea, ar fi întrebat dacă voia sau nu să fie tratată ca un egal.

Erau aproape de vârf. Jane se aplecă în faţă să abordeze panta, gândindu-se: „încă un pic, doar un pic”. Se simţea ameţită. În faţa ei, Maggie derapă pe bolovanii desprinşi şi pe urmă o luă la galop pe ultimii metri, obligându-l pe Mahommed să alerge pe lângă ea. Jane se târî după ei, numărând paşii. În cele din urmă, ajunse pe loc drept. Se opri. I se învârtea capul. Braţul lui Ellis o cuprinse, şi ea închise ochii şi se lăsă pe el.

— De acum doar coborâm tot restul zilei, anunţă el.

Ea deschise ochii. Nu şi-ar fi putut imagina un peisaj aşa crud: nimic altceva decât zăpadă, vânt, munţi şi singurătate de jur-împrejurul lor.

— Ce loc uitat de Dumnezeu! spuse ea.

Se uitară la peisaj pentru un minut, apoi Ellis adăugă:

— Trebuie să continuăm.

Merseră mai departe. Drumul era mai abrupt. Mohammed, care trăsese de frâul lui Maggie în timpul urcuşului, la vale acţiona ca o frână ca să împiedice calul să alunece necontrolat pe panta instabilă.

Mormanele de pietre se distingeau greu prin restul de bolovani desprinşi, acoperiţi cu zăpadă, dar Khan nu ezită în privinţa direcţiei de mers. Jane se gândi că ar trebui să se ofere s-o ia pe Chantal, ca să-i dea lui Ellis un răgaz de odihnă, însă ştia că n-ar fi putut s-o ducă.

Pe măsură ce coborau, zăpada se subţie şi apoi dispăru, iar drumul deveni vizibil. Jane tot auzea un fluierat ciudat şi, în cele din urmă, găsi energia să-l întrebe pe Mohammed ce era. Ca răspuns, el folosi un cuvânt în dari pe care ea nu-l ştia. Khan nu ştia echivalentul în franceză, într-un sfârşit, arătă şi Jane văzu un animăluţ ca o veveriţă zbughind-o din drum: o marmotă.

După aceea, ea mai zări câteva şi se întrebă ce găseau să mănânce în pustietatea aceea.

În curând mergeau alături de alt pârâu, îndreptându-se

în aval, şi nesfârşita piatră alb-cenuşie lăsă loc unei ierbi mici şi aspre şi câtorva tufe mici pe malurile pârâului. Dar vântul încă bătea în defileu şi pătrundea prin hainele lui Jane ca nişte ace de gheaţă.

Aşa cum urcuşul devenise tot mai rău, la fel şi coborârea deveni tot mai uşoară: poteca se lărgea lin, aerul se încălzea, iar peisajul devenea mai prietenos.

Jane era încă epuizată, însă nu se mai simţea chinuită şi deprimată. După câţiva kilometri ajunseră la primul sat din Nuristan. Oamenii de acolo purtau pulovere groase fără mâneci, cu un model alb-negru frapant, şi vorbeau o limbă a lor pe care Mahommed abia dacă o înţelegea. Cu toate astea, reuşi să cumpere pâine cu nişte bani afgani de-ai lui Ellis.

În sat, Jane fu tentată să pledeze în faţa lui Ellis să se oprească pentru o noapte, fiindcă se simţea disperat de obosită. Dar mai rămăseseră câteva ore de lumină şi căzuseră de acord că aveau să încerce să ajungă la Linar în acea zi, aşa că-şi muşcă limba şi-şi forţă picioarele dureroase să continue să meargă.

Spre imensa ei uşurare, cei patru-cinci kilometri rămaşi fură mai uşori şi ajunseră cu bine înainte de căderea nopţii.

Jane se aşeză jos sub un dud enorm şi rămase, pur şi simplu, nemişcată pentru o vreme.

Mohammed aprinse un foc şi puse de ceai.

Khan lăsă cumva să se înţeleagă că Jane era o asistentă medicală occidentală şi mai târziu, în timp ce ea o alăpta şi o schimba pe Chantal, se adună un grup mic de pacienţi, aşteptând la o distanţă respectuoasă. Jane îşi adună energia şi-i examină. Erau obişnuitele răni infectate, paraziţi intestinali şi boli pulmonare, dar acolo erau mai puţini copii subnutriţi decât în Valea celor Cinci Lei, probabil fiindcă războiul nu afectase prea mult pustietatea asta îndepărtată.

De pe urma dispensarului improvizat, Mohammed primi un pui pe care îl fierse în cratiţa lor. Jane ar fi preferat să

meargă la culcare, însă se decise să aştepte mâncarea, şi înghiți hulpav când aceasta veni. Carnea era ațoasă şi lipsită de gust, numai că ei îi era mai foame decât îi fusese vreodată în viața sa.

Lui Ellis şi Jane li se dăduse o cameră într-una dintre casele din sat. Era acolo o saltea pentru ei şi un pătuț brut din lemn, rudimentar, pentru Chantal. Intrară împreună în sacii de dormit şi făcură dragoste cu tandrețe obosită.

Jane se bucură de căldură şi de faptul că stătea culcată aproape la fel de mult ca de sex. Ulterior, Ellis adormi instantaneu.

Jane rămase trează timp de câteva minute. Muşchii păreau s-o doară mai mult, că era relaxată. Se imagină culcată într-un pat adevărat, într-un dormitor obişnuit, cu lumini stradale strălucind prin perdele şi portierele maşinilor trântindu-se, cu o baie cu toaletă la care curge apă caldă la robinet şi un magazin pe colț de unde poți să-ți cumperi bețişoare de urechi, Pampers şi şampon Johnson's No-More Tears pentru copii.

„Am scăpat de ruşi, se gândi ea în timp ce aluneca în somn. Poate chiar o să ajungem acasă. Poate că aşa o să facem".

Jane se trezi odată cu Ellis, simțind tensiunea lui bruscă. El stătu întins şi crispat lângă ea pentru o clipă, fără să respire, ascultând lătratul a doi câini. Apoi se strecură repede jos din pat.

Camera era în beznă. Ea auzi un chibrit scăpărând, pe urmă o lumânare licări în colț. Se uită la Chantal: bebeluşul dormea liniştit.

— Ce-i? îl întrebă ea pe Ellis.

— Nu ştiu, şopti el.

Îşi trase blugii pe el, se încălță cu ghetele şi-şi îmbrăcă haina, apoi plecă.

Jane aruncă pe ea nişte haine şi-l urmă. În camera

vecină, razele Lunii care treceau prin uşa deschisă luminau patru copii la rând într-un pat, toți cu ochii larg deschişi peste marginea păturii comune. Părinții lor dormeau într-o altă cameră. Ellis era în pragul uşii, privind afară.

Jane stătea lângă el. Sus pe deal ea văzu o siluetă singuratică alergând spre ei.

— L-au simțit câinii, şopti Ellis.

— Dar cine e? întrebă Jane.

Dintr-odată, un alt contur apăru lângă ei. Jane tresări, apoi îl recunoscu pe Mohammed. Lama cuțitului îi sclipi în mână.

Silueta se apropie. Mersul i se păru familiar lui Jane. Brusc, Mohammed scoase un mormăit şi lăsă cuțitul jos.

— Ali Ghanim, zise el.

Jane recunoscu pasul distinctiv al lui Ali, care fugea în felul ăsta fiindcă avea spatele uşor răsucit.

— Dar de ce? şopti ea.

Mohammed păşi în față şi făcu cu mâna. Ali îl văzu, făcu şi el cu mâna ca răspuns şi alergă la coliba în care stăteau cei trei. Se îmbrățişă cu Mohammed.

Jane aşteptă cu nerăbdare ca Ali să-şi tragă sufletul.

— Ruşii sunt pe urmele voastre, zise el în cele din urmă.

Inima lui Jane se opri. Se gândise că scăpaseră. Ce nu mersese bine?

Ali respiră greu pentru câteva secunde, pe urmă continuă:

— Masud m-a trimis să vă avertizez. A doua zi după ce ați plecat, au scotocit toată Valea celor Cinci Lei după voi, cu sute de elicoptere şi vreo mie de oameni. Azi, fiindcă n-au reuşit să vă găsească, au trimis echipe de căutare să urmeze fiecare vale care duce spre Nuristan.

— Ce zice? îi întrerupse Ellis.

Jane ridică o mână ca să-l oprească pe Ali cât îi traducea ea lui Ellis, care nu putea să urmărească schimbul rapid de

replici.

— De unde ştiu ei că am plecat spre Nuristan? Puteam să fi decis să ne ascundem undeva în blestemata asta de țară, spuse Ellis.

Jane îl întrebă pe Ali. El nu ştia.

— Există o echipă de căutare în valea asta? îl întrebă Jane pe Ali.

— Da. Am depăşit-o chiar înainte de trecătoarea Aryu. E posibil să fi ajuns la ultimul sat până la căderea nopții.

— Oh, nu, exclamă Jane disperată.

Îi traduse lui Ellis.

— Cum de pot să se deplaseze mult mai repede decât noi? întrebă ea.

Ellis ridică din umeri, iar ea răspunse la întrebare:

— Fiindcă ei nu sunt încetiniți de o femeie cu un bebeluş. Of, rahat!

— Dacă pornesc dimineață devreme, ne prind mâine, adaugă Ellis.

— Ce putem să facem?

— Plecăm acum.

Jane îşi simțea oboseala în oase şi era plină de un resentiment irațional împotriva lui Ellis.

— Nu se poate să ne ascundem undeva? zise ea iritată.

— Unde? se arătă mirat Ellis. Există un singur drum aici. Ruşii au destui oameni ca să scotocească toate casele – nu sunt prea multe. În plus, localnicii nu sunt neapărat de partea noastră. S-ar putea să le spună cu uşurință ruşilor unde ne ascundem. Nu, singura noastră speranță e să înaintăm rapid.

Jane se uită la ceas. Era două dimineața. Fu gata să renunțe.

— Pun bagajele pe cal, zise Ellis. Tu alăpteaz-o pe Chantal.

Apoi îi zise lui Mohammed în dari:

— Vrei, te rog, să faci un ceai? Şi dă-i lui Ali ceva de mâncare.

Jane se întoarse în casă, termină îmbrăcatul, apoi o alăptă pe Chantal. Cât ea făcea asta, Ellis aduse ceaiul verde dulce într-un bol de ceramică. Ea îl bău cu recunoştinţă.

Cât Chantal supse, Jane se întreba cât de mult îl chinuia pe Jean-Pierre gândul neobosit la ea şi Ellis. Ştia că el ajutase raidul asupra Bandei fiindcă îl văzuse. Când scotociseră Valea celor Cinci Lei, cunoştinţele lui locale fuseseră de nepreţuit. Ştia că ei îi vânau nevasta şi copilul aşa cum câinii vânează şobolani. Cum de se hotărâse să-i ajute? Iubirea lui se schimbase în ură din cauza resentimentelor şi geloziei lui clocotinde.

Chantal se sătură. „Ce plăcut trebuie să fie să nu ştii nimic despre pasiune, gelozie sau trădare, să ai senzaţii doar de cald sau frig şi plin sau gol”, se gândi Jane.

— Bucură-te de asta cât mai poţi, fetiţă, zise ea.

Îşi încheie grăbită nasturii cămăşii şi-şi trase puloverul greu de lână peste cap. Îşi puse banduliera în jurul gâtului, o aşeză pe Chantal confortabil în interiorul acesteia, apoi îmbrăcă haina şi ieşi afară.

Ellis şi Mohammed studiau harta la lumina unui felinar. Ellis îi arătă lui Jane traseul lor.

— Urmăm Linarul spre locul unde se varsă în râul Nuristan, apoi cotim în sus din nou, spre nordul depresiunii cu acelaşi nume. Pe urmă apucăm pe una dintre văile astea laterale – Mohammed nu e sigur pe care dintre ele până nu ajungem acolo – şi ne îndreptăm spre trecătoarea Kantiwar. Aş vrea să părăsim astăzi Valea Nuristanului – asta va face mult mai dificil pentru ruşi să ne urmeze, fiindcă n-au să fie siguri pe care parte a văii am luat-o.

— Cât de departe e? întrebă Jane.

— La doar douăzeci şi patru de kilometri, dar dacă e uşor

sau greu, asta depinde de teren, desigur.

Jane dădu din cap.

— Să mergem, zise ea.

Fu mândră de ea că fraza sunase mai vesel decât simțea.

Porniră în lumina Lunii. Mohammed stabili un ritm rapid şi lovi calul fără milă cu o curea de piele când iapa şovăi. Jane avea o uşoară durere de cap şi o senzație de gol, de greață în stomac. Cu toate astea, nu-i era somn, ci era mai degrabă nervoasă, încordată şi obosită.

Găsi înfricoşător drumul de noapte. Uneori mergeau prin iarba rară de lângă râu, care era în regulă. Dar apoi drumul în ac de păr urca pe versantul muntelui şi continua pe marginea falezei sute de metri mai sus, unde terenul era acoperit cu zăpadă, şi Jane era îngrozită să nu alunece şi să cadă, murind cu copilul în brațe.

Uneori trebuiau să aleagă: poteca se bifurca, un drum mergea în sus şi celălalt în jos. Din moment ce niciunul dintre ei nu ştia ce cale să apuce, îl lăsau pe Mohammed să ghicească.

Prima dată o luaseră în jos şi se dovedi a fi corect: drumul îi conduse pe o mică plajă, unde trebuiră să treacă prin treizeci de centimetri de apă, însă îi scuti de un ocol mare. Cu toate astea, a doua oară când fură nevoiți să aleagă, o luară din nou pe malul râului, dar de data asta regretară: după vreun kilometru jumătate, poteca ducea direct spre fața unei stânci abrupte şi, ca s-o ocolească, ar fi trebuit să înoate. Obosiți, reveniră la bifurcație şi apoi urcară pe poteca de pe stâncă.

La următoarea răscruce, coborâră din nou pe malul râului. De data asta, drumul îi duse la o margine care trecea de-a lungul feței stâncii, la vreo treizeci de metri deasupra râului. Calul deveni nervos, probabil fiindcă drumul era foarte îngust. Jane era şi ea speriată. Lumina stelelor nu era suficientă ca să vadă râul de dedesubt, aşa că defileul de

lângă ea părea ca o groapă neagră fără fund. Maggie continuă să se oprească, şi Mohammed trebui să tragă de frâu ca s-o facă să plece din nou.

Când cărarea coti orbeşte în jurul unui pilastru în stâncă, Maggie refuză să meargă şi deveni sperioasă. Jane se retrase, ferindu-se de picioarele din spate ale calului agitat. Chantal începu să plângă, fie fiindcă simțise momentul de tensiune, fie fiindcă nu adormise după alăptarea de la ora două dimineața. Ellis i-o dădu pe Chantal lui Jane şi se duse în față, să-l ajute pe Mohammed cu calul.

El se oferi să ia frâul, însă Mohammed refuză nepoliticos: tensiunea pusese stăpânire pe el. Ellis se mulțumi să împingă animalul din spate şi să strige *hii* şi *hoo*. Jane se gândi doar că era aproape amuzant, când Maggie se cabră, Mohammed scăpă frâul şi se poticni, iar iapa dădu cu spatele direct în Ellis, îl trânti şi continuă să meargă de-a-ndărătelea.

Din fericire, Ellis căzu în stânga, pe peretele stâncii. Când calul dădu cu spatele peste Jane, ea se găsea pe marginea potecii, şi acesta o împinse când trecu pe lângă ea. Se prinse de un sac fixat de hamul calului, ținându-se cu îndârjirea morții, în eventualitatea că avea să-i facă vânt în prăpastie.

— Animal prost! țipă ea.

Chantal, strivită între Jane şi cal, țipă şi ea.

Jane fu târâtă mai mulți metri, speriată să nu slăbească prinderea. Apoi, luându-şi viața în propriile mâini, dădu drumul sacului, întinse mâna dreaptă şi apucă de căpăstru, căpătă o poziție fermă, se împinse să ajungă lângă cap, trase tare de căpăstru şi rosti cu voce tare:

— Stop!

Spre surprinderea ei, Maggie se opri.

Jane se întoarse. Ellis şi Mohammed se ridicaseră în picioare.

— Sunteți bine? îi întrebă ea în franceză.

— Aproape, răspunse Ellis.
— Mi-am pierdut lanterna, zise Mohammed.
— Sper doar ca nenorociții de ruşi să aibă aceleaşi probleme, rosti Ellis în engleză.
Jane îşi dădu seama că ei nu văzuseră cum calul aproape o împinsese peste margine. Decise să nu le spună. Găsi frâul şi i-l dădu lui Ellis.
— Haide să mergem mai departe, zise ea. Ne lingem rănile mai târziu.
Trecu pe lângă Ellis şi-i spuse lui Mohammed:
— Condu-ne.
Khan se însenină după câteva minute fără Maggie. Jane se întrebă dacă aveau, într-adevăr, nevoie de un cal, dar decise că da: era prea mult bagaj de cărat şi totul era esențial. Însă adevărul era că ar fi trebuit să aducă mai multă mâncare.
Trecură în grabă printr-un cătun tăcut şi adormit, doar o mână de case şi o cascadă. Într-una dintre căsuțe, un câine lătră isteric până când cineva îl reduse la tăcere cu un blestem. Apoi ajunseră din nou în pustietate.
Cerul deveni din negru cenuşiu şi stelele dispărură: se lumină. Jane se întrebă ce făceau ruşii. Poate că ofițerii îşi deşteptau în acel moment oamenii, strigând şi lovindu-i pe cei lenți care abia ieşeau din sacii de dormit. Un bucătar făcea cafea, în timp ce ofițerul comandant îşi studia harta. Sau poate se treziseră devreme, cu o oră-două în urmă, pe când încă era întuneric, şi se organizaseră în câteva minute, mărşăluind într-un singur şir de-a lungul râului Linar. Poate că trecuseră deja prin satul Linar. Poate că ei aleseseră corect toate direcțiile la bifurcări şi chiar în clipa aia erau la doar vreun kilometru şi jumătate în spatele prăzii lor.
Jane grăbi un pic pasul.
Marginea drumului şerpuia de-a lungul falezei şi apoi

cădea spre malul râului. Nu existau semne de agricultură, dar pantele muntoase de pe fiecare parte erau dens împădurite, şi când lumina străluci, Jane identifică stejari verzi. Îi arătă lui Ellis, spunând:

— De ce nu putem să ne ascundem în pădure?

— În ultimă instanță, am putea, răspunse el. Dar ruşii şi-ar da seama curând că ne-am oprit, fiindcă ar întreba sătenii şi li s-ar spune că n-am trecut pe-acolo. Aşa că s-ar întoarce şi ar începe să caute intens.

Jane dădu din cap resemnată. Ea doar căuta scuze ca să profite de un popas.

Chiar înainte de răsărit, dădură o curbă şi se opriră brusc: o alunecare de teren umpluse defileul cu pământ şi pietre, blocându-l complet.

Jane se simți gata să izbucnească în lacrimi. Merseră trei-cinci kilometri de-a lungul malului şi al acelei margini înguste: să se întoarcă însemna un plus de opt kilometri, inclusiv partea care o speriase aşa de mult pe Maggie.

Se opriră tustrei pentru o clipă uitându-se la blocaj.

— Putem să urcăm? întrebă Jane.

— Calul nu poate, răspunse Ellis.

Jane era supărată pe el pentru ceva evident.

— Unul dintre noi ar putea să meargă înapoi cu calul, propuse ea nerăbdătoare. Ceilalți doi ar putea să se odihnească în timp ce aşteaptă calul să vină din urmă.

— Nu cred că separarea e înțeleaptă.

Jane simți în vocea lui tonul „decizia-mea-e-finală”.

— Nu presupune că o să facem toți ce se întâmplă ca *tu* să crezi că e înțelept, zise ea repede.

El păru uimit.

— Bine. Dar cred şi că movila de pământ şi pietre s-ar putea să se mişte dacă cineva încearcă să se urce pe ea. De fapt, aş putea să spun şi că eu n-am de gând să încerc asta, indiferent de ce decideți voi doi.

— Deci, nici nu vrei să discuți. Înțeleg.

Furioasă, Jane se întoarse şi porni înapoi de-a lungul cărării, lăsându-i pe cei doi bărbați în urmă.

„De ce aşa? se întrebă ea. De ce bărbații ajung la stilul ăsta autoritar, atoateştiutor ori de câte ori apare o problemă fizică sau mecanică? Ellis nu este fără greşeală. Poate o fi confuz: cu toate discursurile lui despre faptul că este expert antiterorist, totuşi lucrează pentru CIA, care este, probabil, cel mai mare grup de terorişti din lume. O parte din el iubeşte, fără îndoială, pericolul, violența şi înşelăciunea. Nu alege un macho romantic dacă vrei ca un bărbat să te respecte”, reflectă ea.

Despre Jean-Pierre se putea spune că nu trata niciodată femeile de sus. Poate le neglija, le înşela sau le ignora, însă nu le trata cu superioritate. Poate fiindcă era mai tânăr.

Trecu pe lângă locul unde se cabrase Maggie. Nu-i aşteptă pe bărbați: puteau să se descurce şi singuri de data asta cu blestematul de cal.

Chantal scânci, dar Jane o lăsă să aştepte. Merse cu paşi mari până când ajunse într-un punct în care părea să fie o potecă până în vârful stâncii. Acolo, se aşeză şi declară în mod unilateral o perioadă de odihnă. Ellis şi Mohammed o prinseră din urmă după vreo două minute. Khan scoase o prăjitură cu dude şi nuci uscate din bagaje şi o împărți în jur. Ellis nu vorbi cu Jane.

Odată pauza încheiată, urcară coasta. Când ajunseră în vârf, ieşiră la soare şi lui Jane începu să-i treacă supărarea. După un timp, Ellis îşi puse brațul în jurul ei şi zise:

— Îmi cer scuze că mi-am asumat comanda.

— Mulțumesc, rosti Jane înțepat.

— Nu crezi că poate ai exagerat un pic?

— Fără îndoială că aşa am făcut. Îmi pare rău.

— Sigur. Dă-mi-o mie pe Chantal.

Jane îi dădu bebeluşul. Când scăpă de greutate, îşi dădu

seama că o doare spatele. Chantal nu *păruse* niciodată grea, însă povara se resimţea pe o distanţă mare. Era ca şi cum ai căra cincisprezece kilometri o pungă cu cumpărături.

Aerul deveni mai blând pe măsură ce soarele urca pe cerul de dimineaţă. Jane se descheie la haină, iar Ellis şi-o scoase pe-a lui. Mohammed îşi păstră mantaua de uniformă rusească, cu indiferenţa caracteristică afganilor faţă de schimbările în vreme, cu excepţia celor mai severe.

Către amiază ieşiră din defileul îngust al Linarului, în valea mai largă a Nuristanului. Acolo, drumul era din nou marcat destul de clar, poteca fiind aproape la fel de bună ca drumul de căruţe care trecea prin Valea celor Cinci Lei. Cotiră spre nord, mergând în amonte şi urcând.

Jane se simţea teribil de obosită şi de descurajată. După ce se trezise la două noaptea, mersese zece ore, dar acoperiseră doar şase-opt kilometri. Ellis voia să facă încă şaisprezece kilometri în acea zi. Pentru Jane era a treia zi consecutivă de mers şi ştia că nu va rezista până la căderea nopţii. Chiar şi Ellis avea pe faţă o expresie de supărare care, ştia Jane, indica un semn că era obosit. Numai Mohammed părea neobosit.

În Valea Linarului nu văzuseră pe nimeni în afara satelor, dar în valea mai largă a Nuristanului erau câţiva călători, cei mai mulţi dintre ei purtând haine şi turbane albe. Nuristanii se uitară curioşi la cei doi occidentali palizi şi epuizaţi, însă îl salutară cu respect precaut pe Mohammed, fără îndoială din cauza Kalaşnikovului aruncat pe umăr.

În timp ce se târau în sus, pe lângă râul Nuristan, fură ajunşi din urmă de un tânăr cu barbă neagră, cu ochi strălucitori, care transporta zece peşti proaspeţi înfipţi într-un fel de suliţă.

El vorbi cu Khan într-un amestec de limbi – Jane recunoscu ceva cuvinte în dari şi ocazional în paşto – şi se înţeleseră unul pe altul destul de bine ca Mohammed să

cumpere trei peşti.

— Cinci sute de afgani pentru peşte – cât înseamnă asta? o întrebă Ellis pe Jane numărând banii.

— Cinci sute de afgani înseamnă cincizeci de franci francezi – cinci lire sterline.

— Zece dolari, calculă rapid Ellis. Scump peşte!

Jane îşi dori ca el să înceteze să bombăne: ea abia dacă mai putea să pună un picior în fața celuilalt, iar el vorbea despre prețul peştelui.

Tânărul, al cărui nume era Halam, zise că prinsese peştele în lacul Mundol, mai departe, jos, în vale, deşi probabil îl cumpărase, fiindcă nu arăta a pescar. Îşi încetini ritmul, ca să meargă alături de ei, volubil, aparent nu prea interesat dacă-l înțelegeau sau nu.

Ca şi Valea celor Cinci Lei, Nuristanul era un canion stâncos care se extindea la fiecare câțiva kilometri în mici câmpii cultivate, în terase. Cea mai vizibilă diferență era pădurea de stejar verde care în acea zonă acoperea munții ca lâna de pe spatele unei oi şi la care Jane se gândi ca ascunzătoare dacă orice altceva eşua.

Mergeau mai repede între timp. Nu mai era ramificația enervantă de pe munte, motiv pentru care Jane era profund recunoscătoare. Într-un loc, drumul era blocat de o alunecare de teren, dar de data asta Ellis şi Jane reuşiră să depăşească obstacolul, şi Mohammed şi calul trecură prin râu şi se întoarseră câțiva metri în amonte. Puțin mai târziu, când din apă ieşi un pilastru, drumul continuă în jurul stâncii, pe o estacadă şubredă din lemn pe care calul refuză să calce, şi, din nou, Mohammed rezolvă problema trecând prin apă.

La momentul respectiv, Jane era aproape să se prăbuşească de oboseală. Când Mohammed se întoarse peste râu, ea zise:

— Trebuie să mă opresc şi să mă odihnesc.

— Suntem aproape de Gadwal, spuse Khan.
— Cât de departe e?
Mohammed conversă cu Halam în dari şi franceză, apoi răspunse:
— O jumătate de oră.
Lui Jane i se păru o veşnicie.
„*Desigur*, pot să mai merg încă o jumătate de oră”, îşi zise ea şi încercă să se gândească la altceva decât la durerea de spate şi nevoia de a se întinde.
Dar când dădură următoarea curbă, văzură satul.
Era o privelişte uimitoare, precum şi una bine-venită: casele din lemn se îngrămădeau în sus, pe muntele abrupt, ca nişte copii care se cățărau unul în spatele altuia, dând impresia că dacă o casă din partea de jos se prăbuşea, tot satul se rostogolea de pe deal şi cădea în apă.
De îndată ce ajunseră în dreptul primei case, Jane se opri, pur şi simplu, şi se aşeză pe malul râului. O durea fiecare muşchi din trup şi abia avu puterea s-o ia pe Chantal de la Ellis, care se aşeză lângă ea cu o grabă care sugera că şi el era extenuat. O față curioasă se uită din casă, şi Halam începu imediat să-i vorbească femeii, probabil spunându-i ce ştia despre Jane şi Ellis.
Mohammed o priponi pe Maggie într-un loc unde putea să pască iarba aspră de pe malul râului, apoi se lăsă pe vine lângă Ellis.
— Trebuie să cumpărăm pâine şi ceai, zise Khan.
Jane se gândi că aveau nevoie de ceva mai substanțial.
— Şi peştele? întrebă ea.
— Ar dura prea mult să-l curățăm şi să-l gătim, răspunse Ellis. O să-l păstrăm pentru diseară. Nu vreau să petrecem mai mult de o jumătate de oră aici.
— Bine, zise Jane, deşi nu era sigură că avea să reuşească să continue după numai o jumătate de oră.
„Poate ceva de mâncare mă va revigora”, chibzui ea.

Halam îi strigă. Jane ridică privirea şi-l văzu făcând semn. Femeia la fel: îi invita în casa ei. Ellis şi Khan se ridicară în picioare. Jane o puse pe Chantal jos, pe pământ, se ridică, apoi se aplecă să ia bebeluşul. Deodată, vederea i se încețoşă şi păru să-şi piardă echilibrul. Pentru o clipă se luptă cu asta, văzând doar fetişoara lui Chantal înconjurată de o ceață. Apoi genunchii i se înmuiară, căzu la pământ şi totul se întunecă.

După o vreme, deschise ochii şi văzu un cerc de fețe îngrijorate deasupra ei: Ellis, Mohammed, Halam şi femeia.

— Cum te simți? întrebă Ellis.

— Ridicol, răspunse ea. Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

— O să fiu în regulă, îi asigură ea şi se ridică.

— Nu, n-ai să fii, zise Ellis. Nu poți să mergi mai departe azi.

Capul lui Jane se limpezi. Ştia că el avea dreptate. Trupul n-o mai ducea, şi niciun efort de voință n-avea să schimbe asta. Începu să vorbească în franceză, ca să înțeleagă şi Mohammed.

— Dar e sigur că ruşii ajung aici azi.

— Va trebui să te ascundem, spuse Ellis.

— Uită-te la oamenii ăştia, interveni Mohammed. Ți se pare că pot să țină un secret?

Jane privi spre Halam şi femei. Ei se uitau, țintuiți de conversație, chiar dacă nu înțelegeau o iotă. Sosirea străinilor era, probabil, cel mai interesant eveniment al anului. În câteva minute, tot satul avea să fie acolo. Ea îl studie pe Halam. Să-i spună lui să nu trăncănească ar fi fost ca şi cum ar fi spus unui câine să nu latre. Locul ascunzătorii lor avea să fie cunoscut de tot Nuristanul până la căderea nopții. Era posibil să scape de oamenii ăştia şi să se strecoare neobservați pe versantul unei văi? Poate. Dar nu puteau să trăiască la nesfârşit fără ajutor din partea

localnicilor – la un moment dat, hrana lor avea să se termine şi se va întâmpla cam în momentul în care ruşii îşi vor da seama că s-au oprit şi vor începe să-i caute în pădure şi canioane. Ellis avusese dreptate mai devreme când afirmase că singura lor speranță era să stea în fața urmăritorilor lor.

Mohammed trase adânc din țigară, părând gânditor, îi vorbi lui Ellis.

— Va trebui ca noi doi să mergem mai departe şi s-o lăsăm pe Jane în urmă.

— Nu, zise Ellis.

— Bucata de hârtie pe care o ai, semnată de Masud, Kamil şi Azizi, e mai importantă decât viața oricăruia dintre noi. Reprezintă viitorul Afganistanului – libertatea pentru care a murit fiul meu, îi explică Mohammed.

„Ellis ar trebui să meargă de unul singur, reflectă Jane. Cel puțin el poate fi salvat”.

Îi era ruşine de ea însăşi pentru disperarea cumplită pe care o simțea la gândul de a-l pierde. Trebuia să încerce să-şi dea seama cum să-l ajute, nu să se întrebe cum să-l țină lângă ea.

Dintr-odată îi veni o idee.

— Aş putea să-i deviez pe ruşi, zise ea, să mă las prinsă, apoi, după ce voi mima reticența să-i dau lui Jean-Pierre tot felul de informații false: încotro te îndrepți şi cum călătoreşti... Dacă i-aş trimite pe un drum complet greşit, ai putea să câştigi câteva zile – suficiente ca să ieşi în siguranță din țară.

Deveni entuziasmată de idee, chiar dacă în inima ei se gândea: „Nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa”.

— E singura cale, Ellis, zise Mohammed privindu-l.

— Las-o baltă, replică Ellis. N-are să se întâmple.

— Dar, Ellis...

— N-are să se întâmple, repetă Ellis. Las-o baltă.

Mohammed tăcu.
— Dar ce-o să facem? întrebă Jane.
— Ruşii n-au să ne prindă din urmă azi, răspunse Ellis, încă avem un avantaj – ne-am trezit foarte de dimineaţă. O să stăm aici la noapte şi pornim din nou mâine devreme. Amintiţi-vă, nu se termină până nu se termină. Orice se poate întâmpla. Cineva de la Moscova ar putea să decidă că Anatoli şi-a ieşit din minţi şi să-i anuleze misiunea de căutare.
— Prostii, rosti Jane în engleză, dar pe ascuns era bucuroasă, împotriva oricărei raţiuni, că el refuza să plece singur.
— Am o sugestie, propuse Mohammed. Mă întorc eu şi-i abat pe ruşi.
Inima lui Jane tresări. Era posibil?
— Cum? se arătă curios Ellis.
— Mă ofer să le fiu ghid şi interpret, şi-i conduc spre sudul Văii Nuristanului, departe de voi, în direcţia lacului Mundol.
Jane se gândi la un obstacol şi se întristă din nou.
— Dar probabil că au deja un ghid, zise ea.
— Poate că e un om bun din Valea celor Cinci Lei, care a fost obligat să-i ajute pe ruşi împotriva propriei voinţe, în cazul ăsta, vorbesc cu el şi aranjez lucrurile.
— Şi dacă nu ne sprijină?
Mohammed se gândi.
— Atunci, nu e un om bun care a fost obligat să-i ajute, ci un trădător care colaborează de bună voie cu inamicul, pentru câştig personal, caz în care o să-l omor.
— Nu vreau să fie nimeni ucis de dragul meu, spuse ea repede.
— Nu pentru tine, preciză Ellis cu asprime. Pentru mine – refuz să plec de unul singur.
Jane tăcu.

Ellis se gândi la punerea în practică a planului.
— Nu eşti îmbrăcat ca un nuristani, îi zise el lui Khan.
— Am să-mi schimb hainele cu Halam.
— Nu vorbeşti bine limba locală.
— În Nuristan există mai multe dialecte. O să pretind că provin dintr-o zonă unde se foloseşte altul. Oricum, ruşii nu vorbesc niciunul, aşa că n-au să ştie niciodată.
— Ce faci cu arma?
Mohammed chibzui pentru o clipă.
— Îmi dai sacul tău?
— E prea mic.
— Kalaşnikovul meu e un model cu patul rabatabil.
— Sigur, zise Ellis. Îți dau sacul.
Jane se întrebă dacă asta avea să atragă suspiciuni, însă decise că nu: bagajele afganilor erau la fel de ciudate şi variate ca hainele lor. Chiar şi aşa, mai devreme sau mai târziu, Mohammed avea să stârnească suspiciuni, cu siguranță.
— Ce-o să se întâmple când au să-şi dea seama, în cele din urmă, că sunt pe drumul greşit? întrebă ea.
— Înainte ca asta să se întâmple, am să fug noaptea, lăsându-i în mijlocul pustietății.
— E grozav de periculos, replică Jane.
Mohammed încercă să pară eroic nepăsător. La fel ca mulți alți luptători de gherilă, era cu adevărat curajos, dar şi ridicol de înfumurat.
— Dacă planul tău eşuează şi ruşii te suspectează înainte să decizi să-i părăseşti, au să te tortureze ca să afle pe ce drum am plecat, zise Ellis.
— N-au să mă prindă în veci viu, îl asigură Khan.
Jane îl crezu.
— Dar n-o să mai avem noi ghid, adăugă Ellis.
— O să vă găsesc altul.
Mohammed se întoarse spre Halam şi începu o rapidă

conversaţie multilingvă.

Jane deduse că Mohammed propunea să-l angajeze pe Halam ca ghid. Nu-l plăcea prea mult pe Halam – era prea bun vânzător ca să fie cu totul demn de încredere – dar era, evident, un om umblat, aşa că era o alegere naturală. Cei mai mulţi dintre localnici nu s-ar fi aventurat probabil niciodată în afara propriei văi.

— El zice că ştie drumul, traduse Mohammed revenind la franceză.

Jane simţi un junghi de nelinişte la cuvintele *El zice*.

— O să vă ducă la Kantiwar, iar acolo o să găsească alt ghid să ajungeţi la următoarea trecătoare, şi aşa o să continuaţi spre Pakistan, continuă Khan. El o să se aleagă cu cinci mii de afgani.

— Pare un preţ convenabil, dar câţi alţi ghizi o să fim nevoiţi să angajăm la preţul ăsta înainte să ajungem la Chitral? întrebă Ellis.

— Poate cinci sau şase, răspunse Mohammed.

Ellis clătină din cap.

— Nu avem treizeci de mii de afgani. Şi trebuie să cumpărăm şi mâncare.

— Va trebui să faceţi rost de mâncare prin organizarea de dispensare, replică Mohammed. Şi drumul o să devină mai uşor odată ce sunteţi în Pakistan. Poate că la final n-o să fie nevoie de ghizi.

Ellis păru nesigur.

— Ce crezi? o întrebă el pe Jane.

— Există o rezolvare, răspunse ea. Ai putea să pleci fără mine.

— Nu, spuse el. Asta nu-i o alternativă. Vom continua împreună.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În prima zi, echipele nu găsiră nici urmă de Ellis şi Jane.

Jean-Pierre şi Anatoli stăteau pe scaune tari din lemn într-un birou spartan, fără ferestre, la baza aeriană Bagram, monitorizând rapoartele venite prin rețeaua radio. Echipele de căutare plecaseră din nou înainte de ivirea zorilor. Erau şase la început: câte una pentru fiecare dintre cele cinci văi laterale principale care duceau spre est de Valea celor Cinci Lei şi una care urma Râul celor Cinci Lei la nord de izvor şi dincolo de acesta. Fiecare dintre echipe includea cel puțin un ofițer din armata regulată afgană vorbitor de dari. Cele şase elicoptere ale lor aterizară în câte un sat din Vale şi, o jumătate de oră mai târziu, toți comandanții raportaseră că găsiseră ghizi locali.

— A fost rapid, zise Jean-Pierre după al şaselea raport. Cum au făcut asta?

— Simplu, răspunse Anatoli. Cer cuiva să fie ghid. El zice nu. Ei îl împuşcă. Cer altcuiva. Nu le ia mult să găsească un voluntar.

Una dintre echipele de căutare încercă să urmeze traseul indicat din aer, dar experimentul eşuă. Traseele erau destul de dificil de urmărit de la sol, imposibil din aer. Mai mult decât atât, niciunul dintre ghizi nu mai fusese într-o aeronavă, şi noua experiență era complet dezorientantă.

Deci, toate echipele de căutare merseră pe jos, unii cu cai confiscați ca să le care bagajele.

Jean-Pierre nu se mai aşteaptă la nicio veste de dimineață, fiindcă fugarii aveau o zi întreagă avans. Totuşi, soldații se mişcau, cu siguranță, mai repede decât Jane, mai ales că ea o căra pe Chantal.

Jean-Pierre simțea vinovăție de fiecare dată când se gândea la Chantal. Furia lui din cauza a ceea ce făcea soția lui nu se extindea asupra fiicei, dar copilul suferea, era

sigur: drumeții montane cât e ziua de lungă, trecători mai sus de linia de zăpadă, bătute de vânturi înghețate.

Mintea i se întorcea, la fel ca de multe ori zilele acelea, la întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă Jane murea şi Chantal supraviețuia. Şi-l imaginase pe Ellis capturat, singur. Pe Jane găsită la un kilometru, doi în urmă, moartă de frig, în brațe cu copilul încă în viață în mod miraculos.

„Aş ajunge din nou la Paris ca un personaj tragic, romantic, se gândi Jean-Pierre. Un văduv cu o fetiță, un veteran al războiului din Afganistan. Ce vedetă au să mă facă! Sunt perfect capabil să cresc un copil. Ce relație intensă o să avem când o să mai crească. Ar trebui să angajez o bonă, evident, însă o să mă asigur că n-o să ia locul mamei în afecțiunea copilului. Nu, eu o să fiu şi tată, şi mamă pentru ea”.

Cu cât reflecta la asta, cu atât mai revoltat se simțea că Jane îi risca viața lui Chantal. Desigur, ea îşi pierduse toate drepturile părinteşti prin luarea copilului într-o astfel de escapadă. Chibzui că pe această bază ar putea să obțină, probabil, custodia legală a copilului într-un tribunal european.

Pe măsură ce se scurgea după-amiaza, Anatoli devenea mai plictisit, iar Jean-Pierre se tensiona. Erau amândoi morocănoşi. Anatoli purta lungi conversații în limba rusă cu alți ofițeri care veneau în cămăruța fără ferestre, şi bolboroseala lor interminabilă îl umplea de nervi pe Jean-Pierre. La început, Anatoli tradusese toate rapoartele radio ale echipelor de căutare, dar în acele momente spunea doar „Nimic”. Jean-Pierre trasase rutele echipelor pe un set de hărți, marcându-le cu bolduri roşii, dar până la sfârşitul după-amiezii ele urmaseră trasee sau albii secate de râu netrecute pe hărți, şi dacă rapoartele radio ofereau indicii cu privire la locul unde se aflau, Anatoli nu le transmitea mai departe.

Echipele făcură tabără la căderea nopții, fără să raporteze vreo urmă de fugari. Căutătorii fuseseră instruiți să întrebe locuitorii satelor prin care treceau. Sătenii spuneau că nu văzuseră niciun străin. Asta nu era surprinzător, deoarece căutătorii încă erau pe partea Văii celor Cinci Lei a marii trecători care ducea în Nuristan. Oamenii pe care îi chestionau ei îi erau, în general, loiali lui Masud: pentru ei, să-i ajute pe ruşi însemna trădare. A doua zi, când echipele de căutare vor trece în Nuristan, lumea avea să fie mai cooperantă.

Cu toate astea, Jean-Pierre se simți descurajat când părăsi biroul la căderea nopții, împreună cu Anatoli, şi traversară pista din beton spre cantină. Mâncară o cină scârboasă de cârnați la conservă şi piure de cartofi reîncălzit, apoi Anatoli plecă indispus să bea votcă împreună cu nişte colegi ofițeri, lăsându-l pe Jean-Pierre în grija unui sergent care vorbea doar rusa. Jucară o partidă de şah, dar – spre dezamăgirea lui Jean-Pierre – sergentul era mult prea bun. Jean-Pierre se retrase devreme şi rămase întins treaz pe o saltea militară tare, vizualizându-i în minte pe Jane şi Ellis împreună în pat.

În dimineața următoare fu trezit de Anatoli, cu fața lui orientală numai zâmbet, cu toată iritarea dispărută, şi Jean-Pierre se simți ca un copil rău care era iertat, deşi, din câte ştia, nu greşise nimic. Mâncară împreună terci la micul dejun, în sala de mese. Anatoli vorbise deja cu echipele de căutare, toate părăsind tabăra şi pornind din nou în zori.

— Azi o prindem pe nevasta ta, prietene, rosti Anatoli vesel şi Jean-Pierre simți un val de optimism fericit.

De îndată ce ajunseră la birou, Anatoli vorbi din nou prin radio cu echipele de căutători. Le ceru să descrie ce vedeau pretutindeni în jur, şi Jean-Pierre le folosi descrierile de râuri, lacuri, depresiuni şi morene ca să le ghicească locațiile. Păreau să se mişte teribil de încet în termeni de

kilometri pe oră, însă, desigur, urcau pe teren dificil, şi aceiaşi factori îi încetineau şi pe Ellis şi Jane.

Fiecare echipă de căutare avea ghid, şi când ajunseră la un loc unde poteca se bifurca şi ambele sensuri duceau în Nuristan, mai recrutau un ghid din cel mai apropiat sat şi se despărţeau în două grupuri. Până la amiază, harta lui Jean-Pierre era plină de bolduleţe roşii, de parcă avea pojar.

În mijlocul după-amiezii, ceva neaşteptat le distrase atenţia. Un general ochelarist, aflat într-un tur de cinci zile de constatare a situaţiei din Afganistan, ateriză la Bagram şi decise să afle cum cheltuia Anatoli banii contribuabililor ruşi. Asta o înţelese Jean-Pierre din câteva vorbe ale lui Anatoli, cu câteva secunde înainte ca generalul să intre vijelios în micul birou, urmat de ofiţeri neliniştiţi, precum bobocii grăbindu-se după raţa-mamă.

Jean-Pierre era fascinat să vadă cu câtă măiestrie se descurca Anatoli cu vizitatorul lui. El sări în picioare, arătând energic, dar netulburat, îi scutură mâna generalului şi-i dădu un scaun; lătră o serie de comenzi prin uşa deschisă; vorbi rapid, dar respectuos cu generalul, cam vreun minut; se scuză şi transmise ceva prin radio; traduse pentru Jean-Pierre răspunsul care veni cu pocnituri prin atmosferă din Nuristan; şi i-l prezentă pe general lui Jean-Pierre în franceză.

Generalul începu să pună întrebări şi Anatoli arătă spre boldurile de pe harta lui Jean-Pierre când răspunse. Apoi, în mijlocul a toate astea, conducătorul uneia dintre echipele de căutare chemă cu o voce neaşteptată, emoţionată, sporovăind în rusă, şi Anatoli îi făcu semn generalului să tacă în mijlocul propoziţiei, ca să asculte.

Jean-Pierre se aşeză pe marginea scaunului tare şi aşteptă nerăbdător traducerea.

Vocea se opri. Anatoli puse o întrebare şi primi răspuns.

— Ce-a văzut? izbucni Jean-Pierre incapabil să mai tacă.

Anatoli îl ignoră pentru o clipă şi vorbi cu generalul, în cele din urmă, se întoarse spre Jean-Pierre.

— Au descoperit doi americani într-un sat numit Atati, în Valea Nuristanului.

— Minunat! exclamă Jean-Pierre. Ei sunt!

— Cred că da, zise Anatoli.

Jean-Pierre nu reuşea să-i înțeleagă lipsa de entuziasm.

— Sigur că sunt! Trupele tale nu fac diferența între americani şi englezi.

— Probabil că nu. Dar spun că nu e niciun bebeluş.

— Niciun bebeluş! se încruntă Jean-Pierre. Cum o fi asta?

O lăsase Jane pe Chantal în Valea celor Cinci Lei, urmând să-i fie adusă de Rabia, Zahara sau Fara? Părea imposibil. Dacă ascunsese bebeluşul la o familie în satul acela – Atati – doar cu câteva secunde înainte să fie prinsă de echipa de căutare? Şi asta părea puțin probabil: instinctul lui Jane ar fi fost să țină copilul aproape de ea în vremuri de primejdie.

Oare Chantal murise?

Era, probabil, o greşeală, decise el: o eroare de comunicare, interferențe atmosferice în legătura radio sau chiar un ofițer orb cu desăvârşire în echipa de căutare, care, pur şi simplu, nu vedea un bebeluş.

— Să nu speculăm, îi spuse el lui Anatoli. Să mergem şi să vedem.

— Vreau să mergi cu echipa de capturare, zise Anatoli.

— Sigur, fu de acord Jean-Pierre, apoi înțelesese adevăratul sens al frazei lui Anatoli. Vrei să spui că tu nu vii?

— Corect.

— De ce nu?

— E nevoie de mine aici, răspunse Anatoli aruncând o privire la general.

— Bine, conchise Jean-Pierre.

Erau jocuri de putere în cadrul birocrației militare, fără

îndoială: Anatoli se temea să părăsească baza cât generalul încă dădea târcoale pe-acolo, fiindcă vreun rival ar fi avut şansa să-l calomnieze pe la spate.

Anatoli ridică receptorul telefonului de birou şi dădu o serie de ordine în limba rusă. Cât el vorbea, în cameră intră o ordonanță şi-i făcu semn lui Jean-Pierre.

Anatoli puse mâna pe receptor şi zise în franceză:

— Îți vor da o haină călduroasă – e deja iarnă în Nuristan. *À bientôt*.

Jean-Pierre ieşi cu ordonanța. Merseră de-a lungul pistei de beton. Două elicoptere aşteptau cu elicele învârtindu-se: un Hind cu ochi de gândac, cu rachete în aruncătorul de sub aripile butucănoase, şi un Hip destul de mare, cu un rând de hublouri de-a lungul fuzelajului. Jean-Pierre se întrebă la ce folosea aeronava Hip, apoi îşi dădu seama că avea să aducă înapoi echipa de căutare. Chiar înainte să ajungă la aparatele de zbor, un soldat alergă spre ei cu o manta de uniformă şi i-o dădu lui Jean-Pierre. El şi-o aruncă pe braț şi urcă în Hind.

Decolară imediat. Jean-Pierre era în febra anticipării. Se aşeză pe bancheta din cabina pasagerilor împreună cu o jumătate de duzină de soldați. Se îndreptau spre nord-est.

Când părăsiră baza aeriană, pilotul îi făcu semn lui Jean-Pierre. El se duse în față ca pilotul să poată să-i vorbească.

— Eu am să-ți fiu interpret, zise omul într-o franceză ezitantă.

— Mulțumesc. Ştii încotro ne îndreptăm?

— Da, domnule. Avem coordonatele şi pot să comunic prin radio cu şeful echipei de căutare.

— Bine.

Jean-Pierre era surprins să fie tratat cu aşa respect. Se părea că dobândise un rang de onoare prin asocierea cu un colonel KGB.

Când se întoarse la locul lui, se întrebă ce față o să facă

Jane când el o să intre. Avea să fie uşurată? Sfidătoare? Sau doar epuizată? Ellis o să fie furios şi umilit, desigur.

„Cum ar trebui să mă port? se întrebă Jean-Pierre. Vreau să-l pun în încurcătură, dar trebuie să rămân demn. Ce-ar trebui să spun?”

Încercă să-şi imagineze scena. Ellis şi Jane erau în curtea vreunei moschei sau aşezați pe podeaua de pământ a unei colibe din piatră, eventual legați, păziți de soldați cu Kalaşnikovuri. Erau, probabil, înfrigurați, înfometați şi nefericiți. Jean-Pierre intra, purtând mantaua rusească, arătând încrezător şi dominant, urmat de subofițeri supuşi. Le arunca o privire lungă, pătrunzătoare şi spunea...

Ce spunea? *Ne întâlnim din nou* suna teribil de melodramatic. *Chiar credeați că puteți să scăpați de noi*? era prea retoric. *N-ați avut nicio şansă* era mai bine, însă un pic nesatisfăcător.

Temperatura scăzu rapid pe măsură ce se îndreptau spre munți. Jean-Pierre îmbrăcă mantaua şi rămase lângă uşa deschisă, privind în jos. Sub el era o vale în genul celei a celor Cinci Lei, cu un râu în mijloc, curgând în umbra munților. Zărea zăpadă pe culmile şi crestele de pe ambele părți, dar deloc în vale.

Jean-Pierre se duse în față, în cabina de pilotaj, şi vorbi în urechea pilotului.

— Unde suntem?

— Se numeşte Valea Sakardarei, răspunse omul. Cum mergem spre nord, numele i se schimbă în Valea Nuristanului. Ne duce până la Atati.

— Cât mai avem?

— Douăzeci de minute.

Părea o veşnicie. Făcând un efort să-şi controleze nerăbdarea, Jean-Pierre se întoarse pe banchetă, lângă trupe. Soldații erau tăcuți şi liniştiți, privindu-l. Părea că le era frică de el. Poate se gândeau că era în KGB.

„*Sunt* în KGB”, chibzui el brusc.

Se întrebă la ce se gândeau soldații. La iubitele şi soțiile de acasă, poate? Acasă la ei urma să fie acasă la el de-acum înainte. I se va oferi un apartament la Moscova. Se întrebă dacă era posibil să aibă o viață fericită de familie cu Jane. Voia să le instaleze pe ea şi pe Chantal în apartamentul lui cât timp el, asemenea soldaților ăstora, lupta cu dârzenie în țări străine şi aştepta cu nerăbdare să plece acasă în concediu, să se culce cu soția lui din nou şi să vadă cum a crescut fiica lui.

„Am înşelat-o pe Jane şi ea m-a înşelat pe mine, reflectă el. Poate putem să ne iertăm unul pe altul, fie şi doar de dragul lui Chantal”.

Ce se întâmplase cu Chantal?

Era pe cale să afle. Elicopterul pierdu înălțime. Aproape ajunseseră. Jean-Pierre se ridică în picioare să se uite din nou din uşă. Coborau într-o luncă unde un afluent se vărsa în râul principal. Era un loc frumos, cu doar câteva case răspândite pe coasta dealului, fiecare suprapunându-se celui de dedesubt, în stil Nuristani: Jean-Pierre îşi aminti că văzuse fotografii ale unor astfel de sate în cărțile despre Himalaya de pe măsuța de cafea.

Elicopterul ateriză.

Jean-Pierre sări jos. În cealaltă parte a luncii, un grup de soldați ruşi – echipa de căutare, fără îndoială – apăru din cea mai joasă casă din lemn de pe colină. Jean-Pierre aşteptă cu nerăbdare pilotul, interpretul lui. În cele din urmă, omul ieşi din elicopter.

— Să mergem! zise Jean-Pierre şi porni peste câmp, abținându-se să nu fugă.

„Ellis şi Jane sunt, probabil, în casa din care a ieşit echipa de căutare”, chibzui el şi se îndreptă într-acolo cu mers grăbit.

Începu să se simtă revoltat: furia mult timp reprimată se

învolbură în el. „La naiba eu să fii demn, chibzui el. Am de gând să-i spun cuplului ăstuia dezgustător exact ce cred”.

În timp ce se apropia de echipa de căutare, ofițerul de la conducerea grupului începu să vorbească. Ignorându-l, Jean-Pierre se întoarse spre pilot şi zise:

— Întreabă-l unde sunt.

Pilotul îl întrebă, iar ofițerul arătă spre casa din lemn. Fără alte formalități, Jean-Pierre trecu pe lângă soldați şi intră în casă.

Mânia lui era pe punctul să dea în fiert când luă cu asalt clădirea grosolană. Alți câțiva din echipa de căutare stăteau grupați într-un colț. Ei se uitară la el, apoi îi făcură loc.

În colț, doi oameni erau legați de o bancă.

Jean-Pierre se uită la ei şocat. Gura i se deschise şi sângele i se scurse din față. Erau un băiat de optsprezece – nouăsprezece ani, slab, cu aspect anemic, cu părul lung şi murdar şi o mustață pleoştită, şi o fată cu pieptul mare, blondă, cu flori în păr. Băiatul se uită la Jean-Pierre cu uşurare şi rosti în engleză:

— Hei, omule, ajută-ne, te rog? Suntem în rahatpână-*n gât*.

Jean-Pierre se simți de parcă era gata să explodeze. Era doar o pereche de hipsteri pe traseul Katmandu, o specie de turişti care nu dispăruse chiar cu totul, în ciuda războiului. Ce dezamăgire! De ce se aflau acolo tocmai când toată lumea căuta o pereche fugară de occidentali?

Cu siguranță, Jean-Pierre n-avea de gând să ajute o pereche de degenerați drogați. Se întoarse şi ieşi.

Pilotul tocmai intra. Văzu expresia de pe fața lui Jean-Pierre şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu e cuplul pe care-l căutăm. Vino cu mine.

Omul se grăbi după Jean-Pierre.

— Nu e cuplul nostru? Nu sunt americanii?

— Ei sunt americani, dar nu cei pe care-i căutăm noi.
— Ce-ai de gând să faci acum?
— O să vorbesc cu Anatoli, şi am nevoie de tine ca să-mi faci legătura cu el prin radio.
Traversară câmpul şi urcară în elicopter. Jean-Pierre se aşeză în scaunul trăgătorului şi-şi puse căştile. Bătu nerăbdător cu piciorul în podeaua din metal în timp ce pilotul vorbi la nesfârşit prin radio în limba rusă. În final, se auzi vocea lui Anatoli, sunând foarte îndepărtat şi punctată cu intermitențe atmosferice.
— Jean-Pierre, prietene, aici e Anatoli. Unde eşti?
— Sunt la Atati. Cei doi americani capturați nu sunt Ellis şi Jane. Repet, nu sunt Ellis şi Jane. Sunt doar doi puşti fără minte care caută nirvāṇa. Terminat.
— Asta nu mă surprinde, Jean-Pierre, se auzi în răspuns vocea lui Anatoli.
— Ce? întrebă Jean-Pierre, uitând că transmisiunea era unidirecțională.
—... primit o serie de rapoarte că Ellis şi Jane au fost văzuți în Valea Linarului. Echipa de căutare n-a luat contact cu ei, dar suntem pe urmele lor. Terminat.
Furia lui Jean-Pierre în legătură cu hipsterii se evaporă şi o parte din înflăcărare i se întoarse.
— Valea Linarului – unde e asta? Terminat.
— Aproape de locul unde vă aflați acum. Dă în Valea Nuristanului la douăzeci şi cinci-treizeci de kilometri sud de Atati. Terminat.
— Atât de aproape! Eşti sigur? Terminat.
— Echipa de căutare a primit mai multe rapoarte în satele prin care a trecut. Descrierile li se potrivesc lui Ellis şi Jane. Şi menționează un bebeluş. Terminat.
Atunci *erau* ei.
— Putem să ne dăm seama unde sunt acum? Terminat.
— Nu încă. Sunt pe drum să mă alătur echipei de

căutare. Atunci o să am mai multe detalii. Terminat.

— Vrei să spui că nu eşti la Bagram? Ce s-a întâmplat cu... ăăă... musafirul tău? Terminat.

— A plecat, răspunse Anatoli vioi. Sunt în aer acum şi gata să mă întâlnesc cu echipa într-un sat numit Mundol. E în Valea Nuristanului, în aval de punctul în care Linarul se varsă în Nuristan şi aproape de un lac mare, care e numit şi Mundol. Vino să ne întâlnim în acel sat. O să petrecem noaptea acolo şi apoi o să supraveghem căutarea de dimineață. Terminat.

— O să fiu acolo! zise Jean-Pierre exaltat.

Fu lovit de un gând.

— Ce facem cu hipsterii ăştia? Terminat.

— Va trebui să-i iau la Kabul, pentru interogatoriu. Avem nişte oameni acolo care o să le amintească de realitatea lumii materiale. Dă-mi-l pe pilot să vorbesc cu el. Terminat.

— Ne vedem în Mundol. Terminat.

Anatoli începu să vorbească în rusă cu pilotul şi Jean-Pierre îşi scoase casca. Se întrebă de ce voia Anatoli să piardă timpul interogând o pereche de hipsteri inofensivi. Ei, evident, nu erau spioni. Apoi înțelese că singurul care chiar *ştia* dacă cei doi erau sau nu Ellis şi Jane era Jean-Pierre însuşi. Era posibil – chiar dacă teribil de puțin probabil – ca Ellis şi Jane să-l fi convins să-i lase să plece şi pe urmă el să-i spună lui Anatoli că echipa lui de căutare tocmai a capturat un cuplu de hipsteri.

Era un ticălos suspicios rusul ăla.

Jean-Pierre aşteptă cu nerăbdare ca Anatoli să termine de vorbit cu pilotul. Suna ca şi cum echipa de căutare de jos, din Mundol, era aproape de pradă. Ziua următoare, probabil, Ellis şi Jane aveau să fie prinşi. În realitate, încercarea lor de a scăpa fusese întotdeauna mai mult sau mai puțin inutilă. Dar asta nu-l împiedică pe Jean-Pierre să-şi facă griji, şi avea să fie în această agonie a aşteptării până

când cei doi erau legați de mâini şi de picioare şi închişi într-o celulă din Rusia.

— Te luăm la Mundol în elicopterul ăsta, zise pilotul după ce-şi scoase căştile. Elicopterul Hip îi duce pe ceilalți înapoi la bază.

— OK.

Câteva minute mai târziu erau în aer, lăsându-i pe ceilalți să se pregătească pe îndelete. Era aproape întuneric şi Jean-Pierre se întrebă dacă avea să fie dificil să găsească satul Mundol.

Noaptea căzu rapid în timp ce se îndreptau în aval. Peisajul de dedesubt dispăru în întuneric. Pilotul vorbi în mod constant la radio şi Jean-Pierre îşi imagină că cei de la sol, din Mundol, îl ghidau. După zece – cincisprezece minute, dedesubt apărură lumini puternice. Cam la un kilometru dincolo de lumini, Luna strălucea pe suprafața unei mase mari de apă. Elicopterul coborî.

Ateriză pe un câmp, lângă alt elicopter. Un soldat care aştepta îl conduse pe Jean-Pierre peste păşune într-un sat pe un deal. Siluetele caselor din lemn erau luminate de Lună. Jean-Pierre îl urmă pe soldat într-una dintre case. Acolo, pe un scaun pliant şi înfăşurat într-o haină enormă de blană de lup, stătea Anatoli.

Era într-o stare de spirit exuberantă.

— Jean-Pierre, prietenul meu francez, suntem aproape de succes! zise el cu voce tare.

Era ciudat să vezi un bărbat cu o față orientală entuziast şi jovial.

— Ia o cafea – are votcă în ea.

Jean-Pierre acceptă o ceaşcă din carton de la o femeie afgană care părea să-l slujească pe Anatoli. Se aşeză pe un scaun pliant ca al lui Anatoli. Scaunele astea păreau ale armatei. Dacă ruşii cărau tot echipamentul ăsta – scaune pliante, cafea, ceşti cartonate şi votcă, poate că nu se

mişcau mai repede decât Ellis şi Jane, la urma urmelor.

Anatoli îi citi gândurile.

— Am adus câteva mici articole de lux în elicopterul meu, preciză el cu un zâmbet. KGB-ul are demnitatea lui, să ştii.

Jean-Pierre nu reuşi să citească expresia de pe fața lui şi nu ştiu dacă glumea sau nu. Schimbă subiectul.

— Care sunt ultimele veşti?

— Fugarii noştri au trecut azi, cu siguranță, prin satele Bosaydur şi Linar. În după-amiaza asta, echipa de căutare şi-a pierdut ghidul – a dispărut, pur şi simplu. Probabil, a decis să revină acasă.

Anatoli se încruntă, ca şi cum era deranjat de mărunțişurile astea, apoi îşi reluă povestea.

— Din fericire, au găsit aproape imediat alt ghid.

— Folosindu-vă obişnuita tehnică extrem de convingătoare de recrutare, fără îndoială, replică Jean-Pierre.

— Nu, destul de ciudat. Ăsta a fost un voluntar adevărat, mi-au spus ei. E aici, în sat, pe undeva.

„Fireşte, e mult mai probabil să se ofere voluntar aici, în Nuristan, medită Jean-Pierre. Ei nu sunt prea implicați în război – şi, în orice caz, se spune că sunt total lipsiți de scrupule”.

— Omul ăsta nou pretinde, de fapt, că i-a văzut pe fugari azi, înainte să ni se alăture, continuă Anatoli. Au trecut pe lângă el în punctul în care Linarul se varsă în Nuristan. L-a văzut luând-o spre sud, îndreptându-se într-acolo.

— Bine!

— În seara asta, după ce echipa de căutare a ajuns aici, în Mundol, omul nostru a chestionat nişte săteni şi a aflat că doi străini cu un bebeluş au trecut pe-aici în după-amiaza asta, mergând spre sud.

— Atunci, nu e nicio îndoială, rosti Jean-Pierre cu satisfacție.

— Absolut niciuna, fu Anatoli de acord. O să-i prindem mâine. Cu siguranță.

Jean-Pierre se trezi pe o saltea gonflabilă – alt lux de-al KGB-ului – pe podeaua murdară a casei. Focul se stinsese peste noapte şi aerul era rece. Patul lui Anatoli, din cealaltă parte a cămăruței întunecate, era gol.

Jean-Pierre nu ştia unde îşi petrecuseră noaptea proprietarii casei. După ce le furnizase hrană şi le-o servise, Anatoli îi gonise. El trata întregul Afganistan ca şi cum ar fi fost regatul lui personal. Poate că era.

Jean-Pierre se ridică în şezut şi se frecă la ochi, apoi îl văzu pe Anatoli stând în uşă, privindu-l meditativ.

— Bună dimineața, zise Jean-Pierre.

— Ai mai fost vreodată aici înainte? întrebă Anatoli fără altă introducere.

Creierul lui Jean-Pierre era încă încețoşat de somn.

— Unde?

— În Nuristan, răspunse Anatoli nerăbdător.

— Nu.

— Ciudat.

Jean-Pierre găsi iritant stilul ăsta enigmatic de conversație atât de devreme dimineața.

— De ce? zise el morocănos. De ce e ciudat?

— Am vorbit cu noul ghid în urmă cu câteva minute.

— Cum îl cheamă?

— Mohammed, Muhammed, Mahomet, Mahmoud – unul dintre numele astea pe care le poartă un milion de alte persoane.

— Ce limbă ai folosit cu un nuristani?

— Franceză, rusă, dari şi engleză – de obicei un amestec. M-a întrebat cine a venit cu al doilea elicopter aseară. I-am răspuns: „Un francez care-i poate identifica pe fugari” sau ceva în sensul ăsta. M-a mai întrebat cum te cheamă, aşa că i-am spus. Voiam să continuăm până aflam de ce era atât

de interesat. Însă n-a mai pus întrebări. Era aproape ca şi cum te cunoştea.

— Imposibil.

— Aşa cred.

— De ce nu-l întrebi?

„Nu e genul lui Anatoli să fie timid”, se gândi Jean-Pierre.

— N-are niciun rost să întrebi pe cineva ceva până când nu stabileşti dacă are motive să te mintă, răspunse Anatoli, apoi ieşi.

Jean-Pierre se ridică în picioare. Dormise în tricou şi lenjerie de corp. Îşi trase pantalonii şi cizmele, pe urmă îşi puse mantaua pe umeri şi ieşi afară.

Nimeri într-un pridvor din lemn necioplit, cu vedere spre întreaga vale. Jos, râul curgea încolăcit între câmpuri, larg şi lent. Unele canale dinspre sud se vărsau într-un lac lung şi îngust, mărginit de munți. Soarele nu răsărise încă. O ceață peste apă ascundea capătul îndepărtat al lacului. Era o scenă plăcută. „Desigur, îşi aminti Jean-Pierre, asta este partea cea mai fertilă şi mai populată a Nuristanului: cea mai mare parte e pustietate. Ruşii au săpat o latrină în pământ, mai remarcă el aprobator. Practica afgană de a utiliza pâraiele din care iau apa de băut este motivul pentru care toți au viermi. Ruşii chiar au să facă ordine în țara asta după ce vor lua controlul asupra ei”.

Se duse până în luncă, folosi latrina, se spălă în râu şi luă o ceaşcă de cafea de la unul dintre soldații care stăteau în picioare în jurul focului de gătit.

Echipa de căutare era gata de plecare. Anatoli decisese în seara precedentă că avea să dirijeze căutarea de aici, rămânând în contact radio permanent cu căutătorii. Elicopterele urmau să fie gata de decolare pentru a-i duce pe el şi Jean-Pierre să se alăture căutătorilor de îndată ce aceştia îşi zăreau prada.

Pe când Jean-Pierre îşi sorbea cafeaua, Anatoli veni peste

câmpul dinspre sat.

— L-ai văzut pe blestematul ăla de ghid? întrebă el brusc.

— Nu.

— Se pare că a dispărut.

Jean-Pierre ridică din sprâncene.

— La fel ca şi celălalt dinainte.

— Oamenii ăştia sunt imposibili. Va trebui să-i întreb pe săteni. Vino şi tradu.

— Nu vorbesc limba lor.

— Poate o să vă înțelegeți în dari.

Jean-Pierre merse cu Anatoli înapoi în sat, de-a lungul pajiştii. Când urcau poteca îngustă şi murdară dintre casele şubrede, cineva strigă la Anatoli în limba rusă. Se opriră şi se uitară într-o parte. Zece – doisprezece bărbați, unii nuristani în alb şi alții ruşi în uniformă, erau înghesuiți împreună pe o verandă, uitându-se la ceva pe jos. Se despărțiră, ca să le permită lui Anatoli şi Jean-Pierre să treacă printre ei. Pe podea era un bărbat mort.

Sătenii sporovăiau pe tonuri indignate şi arătau spre cadavru. Omul avea gâtul tăiat: rana se căsca oribil şi capul îi atârna. Sângele se uscase – fusese probabil ucis cu o zi în urmă.

— E Mohammed, ghidul? întrebă Jean-Pierre.

— Nu, răspunse Anatoli.

Îl chestionă pe unul dintre soldați, apoi zise:

— Ăsta e ghidul *anterior*, cel care dispăruse.

Jean-Pierre se adresă sătenilor lent, în dari.

— Ce se întâmplă?

După o pauză, un bătrân ridat, cu o ocluzie urâtă în ochiul drept, răspunse în aceeaşi limbă.

— A fost ucis, răspunse el acuzator.

Jean-Pierre începu să-l interogheze şi, puțin câte puțin, apăru povestea. Mortul era un sătean din Valea Linarului, recrutat ca ghid de ruşi. Corpul lui, ascuns în grabă într-un

pâlc de tufe, fusese găsit de câinele unui cioban. Familia omului credea că îl uciseseră ruşii şi-i adusese corpul acolo, în acea dimineață, într-o încercare dramatică de a afla de ce.

Jean-Pierre îi explică lui Anatoli.

— Sunt revoltați fiindcă ei cred că l-au ucis oamenii tăi, încheie el.

— Revoltați? se arătă mirat Anatoli. Nu ştiu că e un război în desfăşurare? Oamenii sunt omorâți în fiecare zi – asta e toată ideea.

— Evident, ei nu văd prea multă acțiune aici. L-ați ucis *voi*?

— O să aflu.

Anatoli vorbi cu soldații. Răspunseră mai mulți în acelaşi timp, pe tonuri însuflețite.

— Nu l-am ucis noi, îi traduse Anatoli lui Jean-Pierre.

— Deci, mă întreb cine a făcut-o. E posibil ca localnicii să ne ucidă ghizii pentru colaborarea cu inamicul?

— Nu, răspunse Anatoli. Dacă ar fi urât colaboratorii, n-ar fi făcut tot tam-tamul ăsta despre cine l-a ucis. Spune-le că suntem nevinovați – calmează-i.

Jean-Pierre vorbi cu chiorul.

— Nu străinii l-au ucis pe omul ăsta. Şi ei vor să ştie cine l-a omorât pe ghidul lor.

Chiorul traduse asta, iar sătenii reacționară cu consternare.

Anatoli arăta gânditor.

— Poate că dispărutul Mahommed l-a ucis pe omul ăsta, ca să-i ia locul ca ghid.

— Plătiți mult? întrebă Jean-Pierre.

— Mă îndoiesc.

Anatoli întrebă un sergent şi traduse răspunsul.

— Cinci sute de afgani pe zi.

— E un salariu bun pentru un afgan, dar nu merită să ucizi pentru suma asta – cu toate că ei spun că un nuristani

te omoară şi pentru sandalele tale dacă sunt noi.

— Întreabă-i dacă ştiu unde este Mohammed.

Jean-Pierre întrebă. Se iscară ceva discuţii. Cei mai mulţi dintre săteni clătinară din cap, numai un singur om ridică vocea deasupra celorlalte şi arătă insistent spre nord. În cele din urmă, chiorul îi zise lui Jean-Pierre:

— A plecat din sat de dimineaţă devreme. Abdul l-a văzut îndreptându-se spre nord.

— A plecat înainte sau după ce a fost adus cadavrul aici?

— Înainte.

Jean-Pierre îi spuse lui Anatoli şi adăugă:

— Mă întreb de ce a plecat atunci.

— Se comportă ca un om vinovat de *ceva*.

— Pesemne că a plecat imediat după ce a vorbit cu tine de dimineaţă. E ca şi cum ar fi plecat fiindcă am venit eu.

Anatoli dădu din cap gânditor.

— Oricare ar fi explicaţia, cred că ştie ceva ce noi nu ştim. Mai bine am merge după el. Dacă pierdem un pic de timp, păcat – oricum, ne permitem.

— Cu cât timp în urmă ai vorbit cu el?

Anatoli se uită la ceas.

— Un pic mai mult de o oră.

— Atunci, nu se poate să fi ajuns prea departe.

— Corect.

Anatoli se întoarse şi dădu o serie rapidă de comenzi. Soldaţii se puseră brusc în mişcare. Doi dintre ei îl înhăţară pe chior şi-l duseră în jos, spre câmp. Altul alergă la elicoptere. Anatoli îl luă de braţ pe Jean-Pierre şi merseră amândoi vioi după soldaţi.

— Îl luăm pe chior, în caz că avem nevoie de un interpret, explică Anatoli.

În momentul în care ajunseră pe câmp, cele două elicoptere aveau motoarele pornite. Anatoli şi Jean-Pierre urcară într-unul din ele. Chiorul era deja înăuntru, arătând

în acelaşi timp şi încântat, şi îngrozit. „Are să spună povestea zilei ăsteia tot restul vieții lui”, se gândi Jean-Pierre.

Câteva minute mai târziu se aflau în aer. Şi Anatoli, şi Jean-Pierre stăteau lângă uşa deschisă şi se uitau în jos. O potecă bine bătută, vizibilă în mod clar, ducea de la sat spre vârful dealului, apoi dispărea între copaci. Anatoli vorbi în radioul pilotului, apoi îi explică lui Jean-Pierre:

— Am trimis nişte soldați să cutreiere pădurile alea, în caz că s-a decis să se ascundă.

Fugarul plecase, aproape sigur, mai departe de-atât, bănui Jean-Pierre, dar Anatoli era prudent – ca de obicei.

Zburară în paralel cu râul vreun kilometru jumătate, pe urmă ajunseră la gura de vărsare a Linarului.

Continuase Mohammed să urce valea, în ținutul rece al Nuristanului, sau cotise spre est, în Valea Linarului, îndreptându-se spre Valea celor Cinci Lei?

— De unde a venit Mohammed?, îl întrebă Jean-Pierre pe chior.

— Nu ştiu, răspunse omul. Însă era tadjic.

Asta însemna că era mai probabil din Valea Linarului decât din Nuristan. Jean-Pierre îi explică lui Anatoli, şi rusul direcționă pilotul să cotească spre stânga şi să urmeze Linarul.

„Asta e o ilustrare grăitoare de ce căutarea lui Ellis şi Jane nu poate fi făcută din elicopter, reflectă Jean-Pierre. Mohammed are doar o oră avans şi deja e posibil să-i fi pierdut urma. Când fugarii Ellis şi Jane au o zi întreagă înainte, există mult mai multe alternative şi locuri în care să se ascundă”.

Dacă exista un drum de-a lungul Văii Linarului, nu era vizibil din aer. Pilotul elicopterului urmă, pur şi simplu, râul. Dealurile erau lipsite de vegetație, dar nu erau încă acoperite cu zăpadă, aşa că dacă fugarul era în acea zonă,

n-ar fi avut unde să se ascundă.

Îl zăriră câteva minute mai târziu.

Hainele şi turbanul albe se reliefau clar pe pământul gri-maroniu. Mergea cu paşi mari de-a lungul vârfului stâncii, cu acel ritm neobosit al călătorilor afgani, cu bunurile sale într-un sac pe umăr. Când auzi zgomotul elicopterelor, se opri şi se uită în spate la ele, apoi îşi continuă mersul.

— El e? întrebă Jean-Pierre.

— Cred că da, răspunse Anatoli. O să aflăm în curând.

Luă casca radio a pilotului şi vorbi cu celălalt elicopter. Acesta trecu în față, zburând peste silueta de pe pământ şi ateriză la vreo sută de metri în fața lui. El se duse într-acolo nepăsător.

— De ce nu aterizăm şi noi? îl întrebă Jean-Pierre pe Anatoli.

— Doar ca o măsură de precauție.

Uşa laterală a celuilalt elicopter se deschise şi ieşiră şase soldați. Omul în alb se îndreptă spre ei, luându-şi sacul de pe umăr. Era un sac lung, ca un rucsac militar, şi vederea acestuia sună un clopot în memoria lui Jean-Pierre. Dar înainte să-şi dea seama de ce-i amintea, Mohammed ridică sacul şi-l îndreptă spre soldați, şi Jean-Pierre îşi dădu seama ce era pe cale să facă fugarul şi deschise gura să strige un avertisment inutil.

Parcă încerca să strige într-un vis sau ar fi alergat sub apă: evenimentele se derulau cu încetinitorul, iar el se mişca încă şi mai lent. Înainte să-i vină cuvintele, văzu țeava unei mitraliere ieşind din sac.

Sunetul împuşcăturii fu înăbuşit de zgomotul elicopterelor, care dădu impresia ciudată că totul are loc în tăcere de moarte. Unul dintre soldații ruşi se apucă de burtă şi căzu în față, altul îşi ridică brațele în sus şi căzu pe spate, iar fața unui al treilea explodă în sânge şi carne. Ceilalți trei ridicară armele. Unul muri înainte să apese pe trăgaci, dar

ceilalți doi dezlănțuiră o furtună de gloanțe, şi chiar dacă Anatoli strigă „*Niet*! *Niet*! *Niet*! *Niet*!" în radio, trupul lui Mohammed fix ridicat de la pământ şi aruncat înapoi din cauza impactului, pe urmă ateriză într-o grămadă însângerată pe pământul rece.

Anatoli încă striga furios în radio.

Elicopterul coborî rapid. Jean-Pierre se trezi tremurând de emoție. Să vadă lupta îl făcuse să se simtă ca drogat cu cocaină, părând că voia să râdă, sau să facă sex, sau să alerge, sau să danseze. Îi fulgeră în minte gândul: „Obişnuiam să *vindec* lumea".

Elicopterul ateriză. Anatoli îşi scoase casca şi rosti dezgustat:

— Acum n-o să mai ştim niciodată de ce s-a ales ghidul ăla cu gâtul tăiat.

Sări afară şi Jean-Pierre îl urmă. Se duseră la mortul afgan. Corpul îi era o masă de carne sfâşiată şi cea mai mare parte din față dispăruse, totuşi Anatoli era sigur în privința identității victimei.

— E ghidul ăla, sunt sigur. Constituția e corectă, coloritul e corect şi recunosc sacul, preciză el, apoi se aplecă şi ridică încet mitraliera. Dar de ce căra o mitralieră?

Din sac zbură o bucată de hârtie. Jean-Pierre o luă şi se uită la ea. Era o fotografie Polaroid de-a lui Mousa.

— Oh, Doamne! exclamă el. Cred că am înțeles.

— Ce-i? întrebă Anatoli. Ce-ai înțeles?

— Mortul e din Valea celor Cinci Lei, răspunse Jean-Pierre. E unul dintre primii locotenenți ai lui Masud. Asta e o fotografie a fiului său, Mousa, şi a fost făcută de Jane. Recunosc şi sacul în care a ascuns arma: a fost al lui Ellis.

— Şi ce? zise Anatoli nerăbdător. Ce concluzie tragi din asta?

Creierul lui Jean-Pierre se chinuia, întrucât făcea conexiuni cu unele detalii mai repede decât şi le putea

explica.

— Mohammed l-a ucis pe ghid ca să-i ia locul, începu el. N-aveați cum să știți că nu era cine pretindea. Nuristanii știau că nu era unul de-al lor, desigur, însă asta nu contează, fiindcă ei nu știau că el doar pretindea că era localnic, și chiar dacă ar fi știut, n-ar fi putut să-ți spună, fiindcă el îți era și interpret. De fapt, exista o singură persoană care ar fi putut să-l dea în vileag...

— Tu, completă Anatoli. Fiindcă tu îl cunoșteai.

— Era conștient de pericol și se comporta cu băgare de seamă față de mine. De aceea te-a întrebat de dimineață cine a venit ieri după căderea întunericului. I-ai indicat numele meu. A plecat imediat.

Jean-Pierre se încruntă: ceva nu era chiar în regulă.

— Dar de ce a stat în spațiu deschis? continuă el. Putea să se fi ascuns în pădure sau într-o peșteră: ne-ar fi luat mult mai mult timp să-l găsim. Parcă se aștepta să fie urmărit.

— De ce? întrebă Anatoli. Când primul ghid a dispărut, n-am trimis o echipă de căutare după *el* – tocmai am făcut rost de alt ghid și am continuat: fără anchetă, fără urmărire. Ce-a fost diferit de data asta – ce a mers prost pentru Mohammed – a fost că localnicii au găsit trupul și ne-au acuzat pe noi de crimă. Asta ne-a făcut să-l suspectăm pe Mohammed. Chiar și așa, ne gândeam să uităm de el și doar să ne grăbim. A avut ghinion.

— Nu știa cu ce om precaut avea de-a face, zise Jean-Pierre. Următoarea întrebare: care a fost motivul lui în toate astea? De ce s-a băgat în atâtea necazuri ca să-l substituie pe ghidul inițial?

— Probabil ca să ne inducă în eroare. Probabil tot ce ne-a zis a fost o minciună. *Nu* i-a văzut pe Ellis și Jane ieri după-amiază la gura Văii Linarului. *Nu* au luat-o spre sud spre Nuristan. Sătenii din Mundol *nu au* confirmat că doi străini

cu un bebeluş au trecut pe-acolo ieri spre sud – Mohammed nici măcar nu i-a întrebat. El *ştia* unde erau fugarii...

— Şi ne-a condus în direcţia opusă, desigur! completă Jean-Pierre simţindu-se din nou entuziasmat. Vechiul ghid a dispărut imediat după ce echipa de căutare a părăsit satul Linar, nu-i aşa?

— Da. Deci putem să presupunem că rapoartele *primite până* în punctul respectiv sunt adevărate, prin urmare, Ellis şi Jane *au* trecut prin satul ăla. Ulterior a preluat Mohammed şi ne-a condus spre *sud*...

— Fiindcă Ellis şi Jane s-au dus spre nord! rosti Jean-Pierre triumfător.

Anatoli dădu din cap încruntat.

— Mohammed le-a câştigat o zi, cel mult, spuse el gânditor. Şi-a dat viaţa pentru asta. A meritat?

Jean-Pierre se uită din nou la fotografia Polaroid a lui Mousa. Vântul rece o făcea să-i fluture în mână.

— Ştii, răspunse el, cred că Mohammed ar răspunde: Da, a meritat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Părăsiră Gadwalul în întunericul adânc dinainte de ivirea zorilor, în speranța că le-o vor lua înainte rușilor pornind la drum atât de devreme. Ellis știa cât de greu era chiar și pentru ofițerul cel mai capabil să strângă o grupă de soldați ca să se pună în mișcare înainte de ivirea zorilor: bucătarul trebuia să pregătească micul dejun, intendentul trebuia să ridice tabăra, operatorul radio trebuia să ia legătura cu sediul central, iar oamenii trebuiau să mănânce. Și toate astea luau timp. Un avantaj pe care Ellis îl avea față de comandantul rus era că el n-avea altceva de făcut decât să încarce iapa cât Jane o alăpta pe Chantal, apoi să-l zgâlțâie pe Halam să se trezească.

În fața lor se afla un urcuș lung și lent pe Valea Nuristanului, de treisprezece – paisprezece kilometri, și pe urmă o vale laterală. „Prima parte, în Nuristan, n-ar trebui să fie prea dificilă, nici chiar pe întuneric, fiindcă e un soi de drum”, se gândi Ellis. Dacă Jane putea să meargă în continuare, ar fi trebuit să ajungă în valea laterală în timpul după-amiezii și să mai călătorească vreo câțiva kilometri până la căderea nopții. Odată ce ieșeau din Valea Nuristanului, avea să fie mult mai dificil să le ia urma, fiindcă rușii n-ar ști pe care parte a văii o luaseră.

Halam îi conducea, purtând hainele lui Mohammed, inclusiv boneta Chitrali. Urma Jane, cărând-o pe Chantal, iar Ellis venea în spate, mânând-o pe Maggie. Calul căra însă un bagaj mai puțin: Mohammed luase sacul și Ellis nu găsise un bagaj adecvat să-l înlocuiască. Fusese silit să-și abandoneze în Gadwal cea mai mare parte a echipamentelor explozive. Totuși, păstrase niște TNT, un cablu Primacord, câteva capse detonatoare și inelul de tragere de la dispozitivul de aprindere și le depozitase în buzunarele încăpătoare ale hainei lui de puf de la New York.

Jane era veselă şi energică. Odihna din după-amiaza precedentă îi reînnoise forţele. Era minunat de tare, şi Ellis se simţi mândru de ea, deşi când se gândea la asta nu vedea de ce trebuia să aibă *el* dreptul să se simtă mândru de tăria *ei*.

Halam purta un felinar cu lumânare care arunca umbre groteşti pe pereţii stâncii. Părea nemulţumit. Cu o zi înainte fusese tot numai un zâmbet, aparent bucuros să facă parte din expediţia aceea bizară. Dar în dimineaţa respectivă avea o faţă supărată şi taciturnă. Ellis dădu vina pe plecatul devreme.

Poteca, aşa cum era ea, şerpuia de-a lungul versantului stâncii, înconjurând promontoriile din pârâu, uneori îmbrăţişând marginea apei şi alteori urcând spre vârful stâncii. După vreun kilometru, ajunseră într-un loc unde drumul dispărea, pur şi simplu: erau o stâncă în stânga şi râul în dreapta. Halam zise că drumul fusese distrus de o furtună şi că ar trebui să aştepte până se face lumină, ca să găsească o cale înjur.

Ellis nu era dispus să piardă nicio clipă. Îşi scoase cizmele şi pantalonii şi intră în apa rece ca gheaţa. În cele mai adânci locuri era doar până la brâu, şi ajunse cu uşurinţă pe malul celălalt. Se întoarse şi o trecu pe Maggie, apoi reveni după Jane şi Chantal. Halam fu ultimul, însă decenţa îl împiedică să se dezbrace, chiar şi pe întuneric, aşa că trebui să continue drumul cu pantaloni uzi leoarcă, ceea ce îi înrăutăţi starea de spirit.

Trecură printr-un sat în întuneric, urmaţi îndeaproape de câţiva câini răpănoşi care-i lătrară de la o distanţă sigură. Curând după aceea, zorii luminară cerul răsăritean şi Halam stinse lumânarea.

Fură nevoiţi să traverseze râul de mai multe ori, în locuri în care poteca era distrusă sau blocată de o alunecare de teren. Halam se supuse şi-şi suflecă pantalonii largi peste

genunchi. La una dintre aceste treceri se întâlniră cu un călător care venea din direcția opusă, un omuleț slab, cărând în brațe, peste râu, o oaie cu coada groasă. Halam purtă o lungă conversație cu el într-o limbă nuristani şi Ellis suspectă, după modul în care îşi fluturau brațele, că vorbeau despre rute în munți.

— Nu spune nimănui unde mergem, îi zise Ellis lui Harlam în dari, după ce se despărțiră de călător.

Halam se prefăcu că nu înțelege.

Jane repetă ce spuse Ellis. Ea vorbea mai fluent şi utiliza gesturi autoritare şi mişcări din cap cum făceau afganii.

— Ruşii vor chestiona toți călătorii, explică ea.

Halam păru să înțeleagă, dar făcu exact la fel cu următorul călător cu care se întâlniră, un tânăr cu aspect periculos transportând o venerabilă carabină Lee-Enfield. În timpul conversației, Ellis crezu că-l aude pe Halam spunând „Kantiwar”, numele trecătorii spre care se îndreptau. Şi, o clipă mai târziu, călătorul repetă cuvântul. Ellis se înfurie: Halam se juca, pur şi simplu, cu viețile lor. Însă răul era deja făcut, aşa că îşi suprimă nevoia de a interveni şi aşteptă cu răbdare până când se puseră din nou în mişcare.

— Ți-am spus să nu spui unde mergem, îl atenționă iar Ellis de îndată ce tânărul cu carabina dispăru din vedere.

De data asta, Halam nu pretinse că nu înțelege.

— Nu i-am spus nimic, se apără el indignat.

— Ba da, rosti Ellis categoric. De acum n-ai să mai vorbeşti cu alți călători.

Halam nu mai scoase niciun cuvânt.

— Nu mai vorbeşti cu alți călători, înțelegi? repetă Jane.

— Da, admise Halam fără tragere de inimă.

Ellis considera important să-l facă să tacă. Bănuia de ce Halam voia să discute rutele cu alții: ca să afle factori precum alunecări de teren, ninsori sau inundații în munți, care ar fi putut să blocheze o vale şi să facă de preferat o

altă abordare. El nu înțelegea cu adevărat că Ellis şi Jane *fugeau* de ruşi. Existența rutelor alternative era cam singurul factor în favoarea fugarilor, fiindcă ruşii trebuiau să verifice fiecare cale posibilă. Aveau să muncească din greu ca să elimine unele dintre rute prin interogarea oamenilor, mai ales a călătorilor. Cu cât mai puține informațiile pe care puteau să le adune aşa, cu atât mai dificilă şi mai de lungă durată urma să fie căutarea, şi cu atât mai mari şansele ca Ellis şi Jane să scape de ei.

Un pic mai târziu, se întâlniră cu un mullah îmbrăcat în haine albe, cu barba vopsită în roşu, şi, spre frustrarea lui Ellis, Halam deschise imediat o conversație cu omul, în exact acelaşi fel cum făcuse cu cei doi călători precedenți.

Ellis ezită doar o clipă. Se duse la Halam, îl apucă puternic de braț şi-l făcu s-o ia din loc, dar fără să-i dea drumul.

Halam se luptă pentru scurt timp, însă în curând se opri, fiindcă îl durea. Strigă ceva, numai că mullahul, pur şi simplu, se uită la el cu gura căscată, fără să facă nimic. Privind înapoi, Ellis văzu că Jane luase frâiele şi venea din urmă cu Maggie.

— Dacă ruşii mă găsesc, mă omoară, îi spuse Ellis lui Halam, după vreo sută de metri, când îl eliberă. De asta nu trebuie să vorbeşti cu nimeni.

Halam nu zise nimic, ci se îmbufnă.

Mai merseră un pic şi Jane zise:

— Mă tem că are să ne facă să suferim pentru asta.

— Aşa consider şi eu, replică Ellis. Dar a trebuit să-l fac cumva să tacă.

— Cred doar că poate exista o modalitate mai bună să ne descurcăm cu el.

Ellis îşi suprimă un spasm de iritare. Ar fi vrut să adauge: „Atunci de ce n-ai făcut-o tu, deşteapto?”, dar nu era momentul să se certe. Halam trecu pe lângă următorul

călător schițând doar cel mai scurt dintre saluturile formale şi Ellis se gândi: „Cel puțin tehnica mea a dat roade”.

La început, înaintarea lor fu mult mai lentă decât anticipase Ellis. Cu poteca şerpuită, terenul accidentat, panta dealului şi ramificațiile continue, însemna că la mijlocul dimineții acoperiseră doar şapte-opt kilometri în linie dreaptă, după estimarea lui. Apoi drumul deveni totuşi mai uşor, trecând prin pădurea de sus, de deasupra râului.

Tot mai erau câteva case cam la fiecare kilometru şi jumătate, dar în loc de cele improvizate din lemn, îngrămădite sus, pe dealuri, precum scaunele pliante aruncate grămadă la întâmplare, erau locuințe în formă de cutie din aceeaşi piatră ca stâncile pe ale căror versanți stăteau cocoțate atât de precar, precum cuiburile de pescăruşi.

La amiază se opriră într-un sat, şi Halam îi invită într-o casă şi le dădu ceai. Era o clădire cu două etaje, parterul fiind aparent un magazin, precum la casele englezeşti medievale pe care Ellis şi le amintea de la lecțiile de istorie din clasa a noua. Jane îi dădu femeii din casă o sticluță cu un medicament roz pentru viermii intestinali ai copiilor ei şi primi în schimb pâine coaptă în tigaie şi brânză delicioasă din lapte de capră. Se aşezară pe covoraşele de pe podeaua de lut, în jurul focului, cu grinzile de plop şi răchită ale acoperişului vizibile, deasupra lor. Nu exista niciun coş de fum, aşa că fumul de la foc plutea în derivă până la căpriori şi, în cele din urmă, se infiltra prin acoperiş: acela era motivul pentru care casele n-aveau plafoane, presupuse Ellis.

Ar fi vrut s-o lase pe Jane să se odihnească după masă, însă nu îndrăzni să rişte, fiindcă nu ştia cât de aproape puteau fi ruşii în spatele lor. Ea arăta obosită, dar în regulă. Plecarea imediată avu şi avantajul de a-l împiedica pe Halam să intre în discuții cu sătenii.

Cu toate astea, Ellis o supraveghe atent pe Jane cât urcară valea. O rugă să mâne calul cât o căra el pe Chantal, judecând că bebeluşul era mult mai obositor.

De fiecare dată când ajungeau pe un versant al văii spre răsărit, Halam se oprea şi studia cu atenție configurația terenului, apoi scutura din cap şi continua mersul. În mod clar, nu era sigur de drum, cu toate că negă asta aprig când îl întrebă Jane. Era enervant, mai ales când Ellis era atât de nerăbdător să iasă din Valea Nuristanului. El se consola totuşi cu gândul că, dacă Halam nu era sigur pe ce vale s-o ia, atunci nici ruşii n-aveau să ştie pe unde au apucat-o fugarii.

Începu să se întrebe dacă Halam nu cumva trecuse de răscruce, când, în sfârşit, ghidul lor se opri unde un pârâu se vărsa susurând în râul Nuristan şi anunță că traseul lor trecea prin acea vale. Păru că se oprise pentru odihnă, ca şi cum era reticent să părăsească teritoriul familiar, dar Ellis îl grăbi.

Curând, urcară printr-o pădure de mesteacăn argintiu şi valea principală dispăru din vedere în spatele lor. În fața lor se vedea lanțul muntos pe care trebuiau să-l treacă, un perete imens acoperit cu zăpadă care umplea un sfert din cer, şi Ellis continuă să reflecteze: „Chiar dacă scăpăm de ruşi, cum e posibil să escaladăm asta?” Jane se poticni de vreo două ori şi blestemă, ceea ce Ellis luă drept semn că obosea rapid, deşi ea nu se plângea.

La amurg ieşiră din pădure într-un peisaj arid, sumbru şi nelocuit. Lui Ellis i se păru că era posibil să nu găsească adăpost într-un astfel de teritoriu, aşa că sugeră să-şi petreacă noaptea într-o colibă goală din piatră pe lângă care trecuseră cu vreo jumătate de oră mai devreme. Jane şi Halam fură de acord, şi se întoarseră din drum.

Ellis insistă ca Halam să facă focul în colibă, nu afară, ca flacăra să nu poată fi văzută din aer şi să nu existe nicio

coloană de fum care să le indice prezenţa. Precauţia lui fu justificată un pic mai târziu, când auziră zumzăind deasupra capului un elicopter. Asta însemna că ruşii nu erau departe, presupunea el. Dar în ţara asta, ce era o distanţă scurtă pentru un elicopter putea fi o călătorie imposibilă pe jos. Ruşii puteau fi chiar pe partea cealaltă a unui munte de netrecut – sau doar la un kilometru jumătate în jos pe drum. Erau norocoşi că peisajul era prea sălbatic şi poteca prea dificil de desluşit din aer, astfel încât căutarea elicopterului să fie viabilă.

Ellis îi dădu calului nişte grăunţe. Jane o alăptă şi o schimbă pe Chantal, apoi adormi imediat. Ellis o trezi când îi trase fermoarul la sacul de dormit. Pe urmă luă scutecul lui Chantal şi îl spălă la pârâu, apoi îl puse la foc să se usuce. Se întinse alături de Jane pentru o vreme, uitându-se la faţa ei în lumina pâlpâitoare a focului, în timp ce Halam sforăia în cealaltă parte a colibei. Ea părea absolut secătuită, cu faţa slabă şi încordată, cu părul murdar, obrajii pătaţi de pământ. Dormea neliniştită, strâmbându-se, făcând grimase şi mişcându-şi gura într-un discurs mut. El se întrebă cât de mult mai putea ea să meargă. Ritmul acela o ucidea. Dacă grupul lor ar putea să se mişte mai lent, ar fi în regulă pentru ea. Numai de-ar renunţa ruşii sau ar fi chemaţi pentru vreo bătălie majoră în altă parte a ţării ăsteia mizerabile...

Se gândi la elicopterul pe care-l auzise. Poate că era într-o misiune care n-avea legătură cu Ellis. Asta părea puţin probabil. Dacă fusese parte dintr-o echipă de căutare, atunci încercarea lui Mohammed ca să-i devieze pe ruşi avusese un succes foarte limitat.

Îşi permise să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ar fi capturaţi. El ar avea parte de un proces-spectacol, prin care ruşii le-ar dovedi ţărilor nealiniate sceptice că rebelii afgani nu erau decât iscoade ale CIA. Acordul dintre Masud, Kamil

şi Azizi ar cădea. N-ar mai fi arme americane pentru rebeli. Abătută, rezistența ar slăbi şi poate n-ar mai rezista încă o vară.

După proces, Ellis ar fi interogat de KGB. Inițial, s-ar preface că rezistă torturii, apoi că cedează şi le dezvăluie tot. Dar nu le-ar spune decât minciuni. Ei ar fi pregătiți pentru asta, desigur, şi l-ar tortura şi mai mult. Şi de data asta el ar mima o cedare mai convingătoare şi le-ar debita un amestec de realitate şi ficțiune, dificil de verificat pentru ei. În felul ăsta, spera să supraviețuiască şi să fie trimis în Siberia. După câțiva ani, ar putea să spere să fie schimbat pe un spion sovietic capturat în Statele Unite. Dacă nu, ar muri în vreun lagăr.

Cel mai mult l-ar întrista să fie despărțit de Jane. O găsise şi o pierduse, şi o găsise din nou – un noroc ce încă îl făcea să amețească atunci când se gândea la el. Ar fi de nesuportat s-o piardă a doua oară. Stătea întins uitându-se la ea de mult timp, încercând să nu adoarmă, de teamă că ea putea să nu mai fie acolo când se trezea el.

Jane visa că era în hotelul George al V-lea, din capitala Peshawar, Pakistan. George al V-lea era la Paris, desigur, dar în vis ea nu observa ciudățenia asta. Sună room service-ul şi comandă o friptură file, pe jumătate nefăcută, cu piure de cartofi, şi o sticlă de Château Ausone 1971. Îi era teribil de foame, dar nu-şi amintea de ce aşteptase atât înainte să comande. Decise să facă o baie cât i se pregătea cina. Apa era caldă şi toaleta avea covoare. Porni apa şi turnă în cadă săruri de baie, şi camera era plină cu aburi parfumați. Nu putea să înțeleagă cum de se murdărise aşa: fusese un miracol că o primiseră în hotel. Era pe cale să intre în apa caldă, când auzi pe cineva strigându-i numele. „Probabil că e room service-ul”, se gândi ea. Cât de enervant – trebuia să mănânce, când era încă murdară, altfel se răcea mâncarea. Era tentată să se întindă în apa fierbinte şi să ignore vocea –

oricum, era nepoliticos din partea lor s-o strige „Jane”, ar fi trebuit s-o strige „madame” – dar era o voce foarte insistentă şi oarecum familiară. De fapt, nu era room service-ul, ci Ellis, şi o scutura de umăr. Şi, cu cel mai tragic sentiment de dezamăgire, ea îşi dădu seama că George al V-lea era un vis şi în realitate se afla într-o colibă din piatră rece în Nuristan, la un milion de kilometri de o baie fierbinte.

Deschise ochii şi văzu faţa lui Ellis.

— Trebuie să te trezeşti, spuse el.

Jane se simţi aproape paralizată de oboseală.

— E deja dimineaţă?

— Nu, e miezul nopţii.

— Cât e ceasul?

— Unu şi jumătate.

— La dracu’.

Se înfurie pe el fiindcă-i tulburase somnul.

— De ce m-ai trezit? întrebă ea iritată.

— A plecat Halam.

— A plecat?

Încă era somnoroasă şi confuză.

— Unde? De ce? Se întoarce?

— Nu mi-a zis. M-am trezit şi am descoperit că a plecat.

— Crezi că ne-a abandonat?

— Da.

— Oh, Doamne! Cum o să găsim drumul fără ghid?

Jane avu un vis de groază că se pierdea în zăpadă cu Chantal în braţe.

— Mi-e teamă că s-ar putea să fie mai rău decât asta, spuse Ellis.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ai zis că o să ne facă să suferim fiindcă l-am umilit în faţa mullahului ăluia. Poate că să ne abandoneze e o răzbunare suficientă. Sper. Dar presupun că se întoarce pe drumul pe unde am venit. Poate să dea de ruşi. Nu cred că o

să dureze mult să-l convingă să le spună exact unde ne-a lăsat.

— E prea mult, adăugă Jane, şi o cuprinse un sentiment dureros.

Se părea că nişte zeităţi răuvoitoare conspirau împotriva lor.

— Sunt prea obosită, zise ea. O să stau aici şi o să dorm până vin ruşii şi mă iau prizonieră.

Chantal se foi în linişte, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta şi scoţând sunete de supt, apoi începu să plângă. Jane se ridică şi o luă în braţe.

— Dacă plecăm acum, încă mai putem să scăpăm, preciză Ellis. O să încarc iapa cât o alăptezi tu pe micuţă.

— Bine, zise Jane şi o puse pe Chantal la piept.

Ellis o privi pentru o secundă, zâmbind timid, pe urmă ieşi în noapte. Jane se gândi că ar fi putut să scape cu uşurinţă dacă n-ar fi avut-o pe Chantal. Se întrebă ce simţea Ellis în legătură cu asta. Era, la urma urmelor, copilul altui bărbat. Dar pe el nu părea să-l deranjeze, el o considera pe Chantal ca parte din Jane. Sau ascundea ceva resentimente?

„Şi-ar dori să fie tatăl lui Chantal?”, se întrebă ea. Se uită la faţa mică şi ochii mari albaştri care o priveau la rândul lor. Cui ar fi putut să nu-i fie dragă fetiţa aceea neajutorată?

Dintr-odată, fu complet nehotărâtă în legătură cu tot. Nu era sigură cât de mult îl iubea pe Ellis, nu ştia ce simţea pentru Jean-Pierre, soţul care o vâna, nu putea să-şi dea seama care-i era datoria faţă de copilul ei. Era speriată de zăpadă şi de munţi, şi de ruşi, şi era obosită, încordată şi înfrigurată de prea mult timp.

O schimbă instinctiv pe Chantal folosind scutecul uscat de lângă foc. Nu reuşi să-şi amintească să o fi schimbat în seara precedentă. I se părea că adormise după ce o alăptase. Se încruntă, îndoindu-se de memoria ei, apoi înţelese că

Ellis o trezise o clipă ca să închidă fermoarul la sacul ei de dormit. Probabil că el dusese scutecul murdar la pârâu, îl spălase, îl frecase şi-l atârnase într-un băț lângă foc, să se usuce. Jane începu să plângă.

Se simțea ridicol, însă nu putea să se oprească, deci continuă s-o îmbrace pe Chantal, cu lacrimile scurgându-i-se pe față. Ellis reveni înăuntru când ea aşeza bebeluşul confortabil în banduliera de transport.

— Nici blestematul de cal nu voia să se trezească, zise el, apoi îi văzu fața şi întrebă: Ce e?

— Nu ştiu de ce te-am părăsit cândva, răspunse ea. Eşti cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, şi n-am încetat să te iubesc. Te rog, iartă-mă.

El îşi puse brațele în jurul ei şi al lui Chantal.

— Doar n-o mai face din nou, şi cu asta basta! replică el. Rămaseră aşa o vreme.

— Sunt gata, rosti Jane în cele din urmă.

— Bine. Hai să mergem.

Ieşiră afară şi porniră în sus, prin pădurea care se subția. Halam luase felinarul, dar era Lună şi puteau să vadă clar. Aerul era atât de rece, încât era dureros de respirat. Jane se îngrijoră pentru Chantal. Bebeluşul era din nou în interiorul hăinii îmblănite a lui Jane, şi ea spera că trupul ei încălzea aerul pe care îl respira Chantal. Putea un bebeluş să se îmbolnăvească din cauză că respira aer rece? Jane n-avea idee.

În fața lor era trecătoarea Kantiwar, la patru mii şase sute de metri înălțime, mult mai sus decât ultima trecătoare, Aryu. Jane ştia că avea să fie mai înfrigurată şi mai obosită decât fusese vreodată în viața ei şi, probabil, şi mult mai speriată, însă starea ei de spirit era foarte bună. Simți că rezolvase ceva în adâncul ei. „Dacă scap cu viață, vreau să trăiesc cu Ellis, gândi ea. Zilele astea o să-i spun că m-am hotărât tocmai fiindcă a spălat un scutec murdar”.

În curând lăsară copacii în urmă şi porniră pe un platou cu un peisaj lunar, cu bolovani, cratere şi urme ciudate de zăpadă. Urmară un şir imens de pietre plate, ca poteca unui uriaş. Încă urcau, deşi mai puțin abrupt pentru moment, şi temperatura scăzu în mod constant, petele albe crescură, până când solul arăta ca o tablă de şah cu pătrățelele în dezordine.

Energia nervoasă o ținu pe Jane în mişcare în prima oră, dar apoi, când se aşternu la mersul acela ce părea fără sfârşit, oboseala o răpuse din nou. Voia să spună *Cât mai e*? şi *Ajungem curând*?, cum făcea când era copil pe bancheta din spate a maşinii tatălui ei.

La un moment dat, pe panta aceea montană trecură de linia de gheață. Jane deveni conştientă de noul pericol când calul derapă, forăi înfricoşat, aproape căzu, pe urmă îşi recăpătă echilibrul. Apoi observă că lumina Lunii era reflectată de bolovani ca şi cum ar fi fost glazurați: pietrele erau ca diamantele, reci, dure şi strălucitoare. Ghetele ei făceau priză mai bine decât copitele lui Maggie, dar, cu toate astea, un pic mai târziu, Jane alunecă şi aproape căzu. De-atunci încolo, fu îngrozită că o să cadă şi o s-o strivească pe Chantal, şi păşea foarte atentă, cu nervii atât de întinşi, că simți că ar putea să plesnească.

După un pic mai mult de două ore ajunseră pe partea cealaltă a platoului şi se treziră în fața unei poteci abrupte pe versantul montan acoperit de zăpadă. Ellis înainta primul, trăgând-o pe Maggie după el. Jane urmă la o distanță de siguranță, în caz că iapa ar aluneca înapoi. Urcară pe munte în zigzag.

Poteca nu era marcată clar. O bănuiau întinzându-se oriunde solul era mai lăsat decât în zonele vecine. Jane dorea un semn mai clar că urmau traseul corect: rămăşițele unui foc, carcase de pui curățate de carne, măcar o cutie de chibrituri aruncată – ceva care să indice faptul că şi alte

fiinţe omeneşti trecuseră odată pe-acolo. Începu să-şi imagineze obsesiv că s-au pierdut complet, departe de potecă, rătăcind fără ţintă prin zăpezi nesfârşite şi că aveau să continue să se învârtă zile întregi, până când rămâneau fără alimente şi energie, şi putere a voinţei, şi se întindeau în zăpadă, tustrei, să îngheţe împreună până la moarte.

Spatele o durea insuportabil. Cu multă reticenţă, i-o dădu pe Chantal lui Ellis şi luă calul de frâu de la el, ca să transfere tensiunea la un grup diferit de muşchi. Bietul cal se cabra în mod constant. La un moment dat alunecă pe un bolovan cu gheaţă şi căzu. Jane trebui să tragă fără milă de căpăstru ca să-l facă să se ridice în picioare. Când reuşi în cele din urmă, ea văzu o pată întunecată pe zăpadă unde căzuse: sânge. Privind mai aproape, desluşi o tăietură pe genunchiul stâng. Rana nu părea serioasă: o făcu pe Maggie să meargă.

Fiind în frunte, Jane trebuia să decidă unde era poteca, şi coşmarul de a fi iremediabil pierduţi îi bântui fiecare ezitare. Uneori, drumul părea să se bifurce şi ea trebuia să ghicească, stânga sau dreapta. De multe ori, terenul prezenta un nivel mai mult sau mai puţin uniform, aşa că îşi urma doar instinctul până când poteca reapărea. O dată se trezi zbătându-se într-un morman de zăpadă şi trebui să fie scoasă de Ellis şi cal.

În sfârşit, poteca duse spre o margine care şerpuia mult în sus pe versantul muntelui. Erau la o altitudine foarte mare: privind înapoi la platoul aflat cu mult mai jos, ameţi un pic. Sigur nu puteau fi departe de trecătoare?

Marginea era abruptă, plină de gheaţă şi lată de doar câţiva zeci de centimetri, şi dincolo de margine se căsca abisul. Jane păşi cu atenţie sporită, dar tot se împiedică de câteva ori şi o dată căzu în genunchi, învineţindu-i. O durea atât de rău peste tot, încât abia dacă mai simţea noile dureri. Maggie aluneca în mod constant, până când Jane nu

se mai deranjă să se întoarcă atunci când îi auzea copitele patinând, ci, pur şi simplu, trăgea mai tare de frâie. I-ar fi plăcut să reajusteze încărcătura calului, astfel ca sacii grei să fie mai în faţă, ceea ce ar fi ajutat la stabilitatea animalului la urcarea pantei. Însă poteca era extrem de îngustă şi, oricum, îi era teamă că, dacă se oprea, n-ar mai fi putut să pornească din nou.

Marginea se îngustă şi mai mult în jurul unui afloriment de stâncă. Jane păşi prudent pe cea mai subţire secţiune, însă, în ciuda prudenţei – sau poate fiindcă era atât de agitată – alunecă. Pentru o clipă în care inima i se opri, se gândi că putea să cadă în gol. Totuşi, ateriză în genunchi şi se stabiliză cu ambele mâini. Văzu cu coada ochiului zăpada de pe pante, la sute de metri mai jos. Începu să tremure, dar se controlă cu efort.

Se ridică încet şi se întoarse. Dăduse drumul frâielor şi ele atârnau deasupra prăpastiei. Calul stătea şi o privea, cu picioarele rigide şi tremurând, evident îngrozit. Când întinse mâna după frâu, animalul făcu un pas înapoi de panică.

— Ho! strigă Jane, apoi îşi calmă vocea şi zise liniştită: Nu face asta. Vino la mine. O să fii bine.

Ellis o strigă din cealaltă parte a stâncii.

— Ce este?

— Şşşt! rosti ea încet. Maggie e speriată. Stai pe loc.

Era cumplit de conştientă de faptul că Ellis o căra pe Chantal. Continuă să murmure liniştitor pentru cal, în timp ce păşea încet spre el. Iapa se uită la ea cu ochii mari, cu respiraţia ieşindu-i ca fumul din nările fremătând. Ajunse la o lungime de braţ şi se întinse după căpăstru.

Calul îşi smuci capul, se trase înapoi, derapă şi-şi pierdu echilibrul.

Când capul i se smuci înapoi, Jane prinse frâul. Dar picioarele îi alunecară, căzu în dreapta, frâiele zburară din mâna lui Jane şi, spre groaza ei de nedescris, calul alunecă

încet cu spatele pe margine şi căzu peste aceasta, nechezând cuprins de spaimă.

Apăru Ellis.

— Opreşte-te! strigă el la Jane, şi ea îşi dădu seama că țipa.

Închise gura cu un zgomot sec. Ellis îngenunche şi se uită peste margine, încă ținând-o pe Chantal la piept sub haina de puf. Jane îşi controlă isteria şi îngenunche lângă el.

Ea se aştepta să vadă trupul calului îngropat în zăpadă la sute de metri mai jos. De fapt, acesta aterizase pe un fel de platou la doar un metru jumătate, doi mai jos, şi era culcat pe-o parte, cu picioarele mişcându-se în gol.

— E încă în viață! strigă Jane. Slavă Domnului!

— Şi proviziile noastre sunt intacte, zise Ellis lipsit de sentimentalism.

— Dar cum putem să aducem animalul înapoi aici?

Ellis se uită la ea şi nu zise nimic.

Jane îşi dădu seama că nu era posibil să tragă calul în sus pe potecă.

— Nu putem s-o lăsăm în urmă să moară de frig! spuse Jane.

— Îmi pare rău, rosti neputincios Ellis.

— Of, Doamne, e insuportabil.

Ellis îşi trase fermoarul de la haină şi o scoase din bandulieră pe Chantal.

Jane o luă şi o puse în interiorul hainei ei.

— O să iau mâncarea mai întâi, zise Ellis.

Se aşeză pe burtă de-a lungul marginii potecii şi apoi îşi pivotă picioarele peste aceasta. Zăpada desprinsă zbură peste calul lungit. Ellis se lăsă încet, picioarele căutând platoul. Atinse terenul solid, alunecă pe coate de pe margine şi se întoarse cu grijă.

Jane îl privi împietrită. Între crupa calului şi fața stâncii nu era loc pentru ambele picioare ale lui Ellis unul lângă

altul: trebui să stea cu picioarele unul în spatele celuilalt, ca o siluetă într-o antică pictură murală egipteană. Flexă genunchii şi se lăsă încet pe vine, apoi întinse mâna după o rețea complexă de curele din piele care țineau sacii din pânză cu rații de urgență.

În acel moment, calul decise să se ridice.

Îşi îndoi picioarele din față şi reuşi cumva să şi le pună sub pulpele anterioare. Pe urmă, cu familiara zvârcolire ca de şarpe a cailor, ajunse în picioare, îşi ridică extremitatea din față şi încercă din nou să-şi balanseze picioarele din spate pe margine.

Aproape reuşi.

Apoi picioarele din spate îi alunecară, îşi pierdu echilibrul şi căzu într-o parte. Ellis apucă sacul cu alimente. Centimetru cu centimetru, calul alunecă, dând din picioare şi zvârcolindu-se. Jane era îngrozită că avea să-l rănească pe Ellis.

Inevitabil, animalul alunecă peste margine. Ellis trase sacul de alimente, fără să mai încerce să salveze calul, sperând totuşi să rupă curelele din piele şi să rețină mâncarea. Atât de hotărât era, că Jane se temu că avea să lase calul să-l tragă peste margine. Acesta aluneca rapid, trăgându-l pe Ellis la marginea prăpastiei. În ultima secundă, el dădu drumul sacului cu un strigăt de frustrare, şi calul scoase un țipăt şi căzu, rostogolindu-se din nou şi din nou în timp ce se prăbuşea în gol, luând cu el toată hrana, proviziile medicale, sacii lor de dormit şi scutecul de rezervă al lui Chantal.

Jane izbucni în lacrimi.

Câteva momente mai târziu, Ellis se cățără pe margine lângă ea. Îşi puse brațele în jurul ei şi îngenunche acolo cu ea pentru un minut, în timp ce Jane plângea din cauza calului şi a bunurilor, şi a picioarelor dureroase şi înghețate. Pe urmă, el se ridică, o ajută cu blândețe şi pe ea să se

ridice, şi zise:

— Nu trebuie să ne oprim.

— Dar cum putem să mergem mai departe? strigă ea. N-avem nimic de mâncare, nu putem să fierbem apa, n-avem nici saci de dormit, nici medicamente...

— Ne avem unul pe altul, spuse el.

Ea îl îmbrățişă strâns când îşi aduse aminte cât de aproape de margine alunecase.

„Dacă ieşim cu viață din asta şi scăpăm de ruşi şi ne întoarcem în Europa împreună, nu-l mai scap din ochi, jur", se gândi ea.

— Mergi tu prima, zise el desfăcându-se din îmbrățişarea ei. Vreau să pot să te văd.

O îmbrânci blând şi ea începu să urce automat pe munte. Încet, disperarea i se atenuă. Decise că scopul ei avea să fie, pur şi simplu, să continue să meargă până când va cădea moartă. După un timp, Chantal începu să plângă. Jane o ignoră şi, în cele din urmă, se opri.

Ceva mai târziu – să fi fost minute sau ore, fiindcă pierduse noțiunea timpului – când Jane dădu un colț, Ellis o prinse din urmă şi o opri cu o mână pe braț.

— Uite, zise el arătând înainte.

Drumul ducea în jos, într-un bazin vast de dealuri mărginite de munți cu piscuri albe. La început, Jane nu înțelese ce îi arătase Ellis. Pe urmă îşi dădu seama că drumul ducea *în jos*.

— Ăsta e vârful? întrebă ea stupid.

— Da, răspunse el. Asta e trecătoarea Kantiwar. Am parcurs cea mai dificilă parte a călătoriei. În zilele următoare, traseul o să coboare la vale, iar vremea are să se încălzească.

Jane se aşeză pe un bolovan de gheață. „Am făcut-o, se gândi ea. Am făcut-o".

Cât se uitară amândoi la dealurile negre, cerul de dincolo

de culmile montane deveni din gri-perlat roz prăfuit. Se crăpa de ziuă. Pe măsură ce lumina se întindea încet pe cer, un pic de speranță se strecură din nou în inima lui Jane.

„La vale, chibzui ea. Şi mai cald. Poate o să scăpăm”.

Chantal plânse din nou. Ei bine, aprovizionarea *ei* cu alimente nu dispăruse odată cu Maggie. Jane o alăptă pe micuță, stând pe acel bolovan cu gheață de pe acoperişul lumii, cât Ellis topi zăpadă în mâini ca să bea Jane.

Coborârea în Valea Kantiwarului era o pantă relativ uşoară, dar plină de gheață la început. Cu toate astea, era mai puțin enervant fără calul pentru care să-şi facă griji. Ellis, care nu alunecase deloc pe drum, o căra pe Chantal.

În fața lor, cerul de dimineață deveni roşu înflăcărat, de parcă lumea de dincolo de munți luase foc. Picioarele lui Jane erau încă amorțite de frig, dar nasul i se dezghețase.

Dintr-odată îşi dădu seama că-i era teribil de foame. Trebuiau, pur şi simplu, să continue să meargă până când dădeau peste oameni. Tot ce mai aveau de vândut era TNT-ul din buzunarele lui Ellis. Când se va termina, vor fi nevoiți să se bazeze pe tradiționala ospitalitate afgană.

Rămăseseră şi fără aşternuturi. Deci trebuiau să doarmă în hainele lor, încălțați. Cumva, Jane simțea că aveau să rezolve toate problemele. Chiar şi găsirea potecii fu uşoară, fiindcă pereții văii pe fiecare latură erau un ghid constant şi limitau distanța pe care s-ar fi putut abate. În curând apăru un mic pârâu clipocind alături de ei: erau din nou sub linia de gheață. Terenul era destul de neted şi dacă ar mai fi avut calul, ar fi putut să meargă călare.

După încă două ore se opriră să se odihnească într-o margine a defileului, iar Jane o luă pe Chantal de la Ellis, în fața lor, coborârea deveni dură şi abruptă, dar fiindcă erau sub linia de gheață, pietrele nu erau alunecoase. Defileul era destul de îngust şi putea fi blocat cu uşurință.

— Sper că nu sunt alunecări de teren colo jos, zise Jane.

Ellis se uita în altă parte, înapoi în sus.
Brusc, tresări şi exclamă:
— Iisuse Hristoase!
— Ce naiba s-a întâmplat?
Jane se întoarse şi-i urmări privirea, şi inima i se opri. În spatele lor, la aproape doi kilometri, erau o jumătate de duzină de oameni în uniformă şi un cal: echipa de căutare.
„După toate astea, după toate prin care am trecut, tot ne-au prins”, reflectă Jane.
Era prea nefericită chiar şi ca să plângă.
Ellis o apucă de braț.
— Repede, să mergem, o îndemnă el.
Începu să se grăbească în jos, în defileu, trăgând-o după el.
— Ce rost are? întrebă Jane obosită. Sunt sigură că au să ne prindă.
— Ne-a mai rămas o şansă.
În timp ce mergeau, Ellis examină versanții abrupți, stâncoşi ai defileului.
— Ce-i?
— O cădere de pietre.
— Or să găsească o cale să treacă peste ea sau pe lângă.
— Nu şi dacă sunt toți îngropați sub ea.
Se opriră într-un loc în care pavajul canionului era de doar câțiva zeci de centimetri lățime, şi un perete se înălța brusc abrupt şi înalt.
— Ăsta e perfect, zise el.
Scoase din buzunarele hainei un calup de TNT, o rolă de cablu Primacord, un mic obiect de metal cam de dimensiunea capacului unui stilou şi ceva care semăna cu o seringă de metal, cu excepția faptului că la capătul bont avea un inel de tragere în loc de un piston. Puse obiectele pe pământ.
Jane îl privi uluită. Ea nu mai îndrăznea să spere.

El fixă micul obiect metalic la un capăt al Primacordului, rupându-l cu dinții, apoi atașă obiectul metalic la capătul ascuțit al seringii. Îi întinse lui Jane întregul ansamblu.

— Uite ce trebuie să faci, începu el. Coboară defileul derulând cablul. Încearcă să-l ascunzi. Nu contează dacă-l bagi în apă – chestia asta arde sub apă. Când ajungi la limita sârmei, scoate cuiele de siguranță, așa.

Îi arătă cele două pene de siguranță care străpungeau seringa. Le scoase și le puse la loc.

— Apoi stai cu ochii la mine. Așteaptă să-mi flutur așa brațele deasupra capului.

Îi arătă ce voia să spună.

— Pe urmă trage inelul. Dacă ne sincronizăm, putem să-i omorâm pe toți. Du-te!

Jane urmă ordinele ca un robot, fără să se gândească prea mult.

Coborî defileul derulând cablul. La început îl ascunse în spatele unui șir de tufe mici, pe urmă îl puse în albia pârâului. Chantal dormea în bandulieră, legănată ușor de mersul lui Jane, lăsându-i mamei ambele brațe libere.

După un minut, se uită înapoi. Ellis strecură TNT-ul într-o fisură în stâncă. Jane crezuse întotdeauna că explozivii se declanșează spontan dacă-i mânuiești grosolan: în mod evident, asta era o preconcepție populară.

Ea continuă până când cablul i se întinse în mână, apoi se întoarse din nou. Ellis asalta în acel moment peretele canionului, probabil în căutarea celei mai bune poziții din care să-i observe pe ruși când intrau în capcană.

Jane se așeză lângă pârâu. Trupușorul lui Chantal i se odihni în poală. Banduliera se relaxă, luând greutatea de pe spatele lui Jane. Cuvintele lui Ellis îi tot răsunau în minte: „Dacă ne sincronizăm, putem să-i omorâm pe toți”. „Poate să funcționeze? se întrebă ea. Vor fi uciși toți?”

Ce-ar face atunci ceilalți ruși? Capul lui Jane începu să

se limpezească, şi ea se gândi la succesiunea probabilă de evenimente. Într-o oră sau două, cineva va observa că mica echipă nu mai sunase de o vreme, şi va încerca să-i contacteze prin radio. Văzând că e imposibil, va presupune că echipa e într-un defileu adânc sau că radioul nu funcționează. După alte câteva ore fără contact, va trimite un elicopter să caute echipa, presupunând că ofițerul responsabil ar fi avut inspirația să aprindă un foc sau să-şi facă localizarea uşor vizibilă din aer. Când asta avea să eşueze, cei de la sediul central vor începe să-şi facă griji. La un moment dat vor fi nevoiți să trimită o echipă de căutare ca să găsească echipa dispărută, care ar trebui să acopere acelaşi teritoriu ca precedenta. Cu siguranță, ei nu vor putea finaliza excursia în acea zi, şi le va fi imposibil să caute un adăpost corespunzător pe timp de noapte.

Până în momentul în care ar găsi cadavrele, Ellis şi Jane ar fi la cel puțin o zi şi jumătate în față, poate mai mult.

„Ar putea fi de-ajuns”, se gândi Jane. Până atunci, ea şi Ellis ar trece prin atâtea bifurcații, văi laterale şi rute alternative, încât nu ar putea fi găsiți. „Mă întreb, chibzui ea obosită, dacă ăsta ar putea să fie sfârşitul. Mi-aş dori ca soldații să se grăbească. Nu suport aşteptarea. Mi-e atât de frică”.

Îl vedea clar pe Ellis târându-se pe mâini şi genunchi pe vârful stâncii. Zărea şi echipa de căutare mărşăluind la vale. Chiar şi de la distanța aceea păreau murdari, iar umerii lăsați şi târşirea picioarelor arătau că erau obosiți şi abătuți. Ei n-o vedeau totuşi. Se pierdea în peisaj.

Ellis se ghemuise în spatele unui mal abrupt şi se uita pe după marginea acestuia la soldații care se apropiau. Era în mod clar vizibil pentru Jane, dar ascuns de ruşi, şi el avea o viziune clară a locului unde plantase explozibilul.

Soldații ajunseră în capul defileului şi începură să coboare. Unul dintre ei era călare şi avea mustață: probabil

era ofițer. Altul purta o bonetă Chitrali.
„Ăsta-i Halam, reflectă Jane. Trădătorul”. Pentru ce făcuse Jean-Pierre, trădarea i se părea o crimă de neiertat. Mai erau alți cinci, şi toți aveau părul scurt, bonete de uniformă şi fețe tinere, proaspăt rase. „Doi bărbați şi cinci băieți”, chibzui ea.
Îl privi pe Ellis. Avea să dea semnalul dintr-o clipă-n alta. Începu s-o doară gâtul de încordare uitându-se în sus la el. Soldații încă n-o descoperiseră: erau concentrați să-şi găsească drumul pe solul stâncos. În sfârşit, Ellis se întoarse spre ea şi, încet şi fără grabă, îşi flutură ambele brațe în aer deasupra capului.
Jane se uită înapoi la soldați. Unul dintre ei întinse mâna şi luă frâul calului, să-l ajute pe terenul accidentat. Jane avea dispozitivul ca o seringă în mâna stângă şi arătătorul de la dreapta încovoiat în interiorul inelului de tragere. O smucitură va aprinde fitilul, va detona TNT-ul şi stânca se va rostogoli peste urmăritorii ei. „Cinci băieți”, se gândi ea. Înrolați în armată fiindcă erau săraci sau proşti, sau ambele, sau fiindcă fuseseră concentrați. Trimişi într-o țară friguroasă, neprimitoare, unde lumea îi ura. Mărşăluiau prin pustiul muntos, înghețat.
Îngropați sub o alunecare de teren, cu capetele sparte şi plămânii sufocați cu pământ, şi spinările rupte şi piepturile zdrobite, țipând şi sufocându-se, şi sângerând până la moarte, în agonie şi teroare. Cinci scrisori de scris taților mândri şi mamelor îngrijorate de acasă: „Regretăm să vă informăm, a murit în misiune, luptă istorică împotriva forțelor reacționare, act de eroism, medalie postumă, cele mai sincere condoleanțe. Cele mai sincere condoleanțe”. Disprețul mamei pentru cuvintele astea frumoase, deoarece îşi amintea cum născuse ea în durere şi frică, alăptase băiatul în momente grele şi uşoare, îl învățase să meargă drept şi să se spele pe mâini, şi să-şi scrie numele, îl

trimisese la şcoală, cum îl văzuse crescând şi până ajunsese aproape la fel de înalt ca ea, apoi chiar mai înalt, până când fusese pregătit să-şi câştige existența şi să se însoare cu o fată sănătoasă, şi să pună bazele unei familii proprii, şi să-i dea nepoți. Durerea mamei când avea să-şi dea seama că toate astea, tot ce făcuse, durerea şi munca, şi grijile, fuseseră în zadar: acest miracol, copilul ei bărbat, fusese distrus de fanfaroni într-un război stupid, zadarnic. Sentimentul pierderii. Sentimentul pierderii.

Jane îl auzi pe Ellis strigând. Se uită în sus. Era în picioare, fără să-i pese că era văzut, făcându-i cu mâna şi strigând:

— Fă-o acum! Fă-o acum!

Cu grijă, ea puse dispozitivul cu inel de tragere jos, pe pământ, lângă pârâul năvalnic.

Soldații îi văzură pe amândoi. Doi oameni începură să urce versantul defileului unde era Ellis. Ceilalți o înconjurară pe Jane, îndreptând puştile-automate spre ea şi bebeluşul ei, părând jenați şi ridicoli. Ea îi ignoră şi se uită la Ellis. El cobora versantul defileului. Oamenii care se cățărau după el se opriră şi aşteptară să vadă ce avea de gând să facă.

El ajunse la nivelul solului şi se îndreptă încet spre Jane. Se opri în fața ei.

— De ce? întrebă el. De ce n-ai făcut-o?

„Fiindcă sunt atât de tineri, îşi spuse ea. Fiindcă sunt tineri şi nevinovați, iar ei nu vor să mă omoare pe mine. Fiindcă ar fi fost o crimă. Dar cel mai mult dintre toate”.

— Fiindcă au mame, răspunse ea.

Jean-Pierre deschise ochii. Silueta voluminoasă a lui Anatoli era ghemuită lângă patul de campanie. În spatele lui Anatoli, lumina puternică a soarelui trecea prin clapa deschisă a cortului. Jean-Pierre trăi o clipă de panică, neştiind de ce dormise atât de târziu sau ce pierduse. Apoi,

tot într-o clipă, îşi aminti de evenimentele nopţii.

El şi Anatoli îşi aşezaseră tabăra în apropierea trecătorii Kantiwar. Fuseseră treziţi în jurul orei două şi jumătate de căpitanul care comanda echipa de căutare, care, la rândul lui, fusese trezit de soldatul de strajă. Un tânăr afgan numit Halam dăduse năvală în tabără, zisese căpitanul. Folosind un amestec de paşto, engleză şi rusă, îi înştiinţase că fusese ghid pentru fugarii americani, dar îl insultaseră, aşa că-i abandonase. Fiind întrebat unde erau „americanii", se oferise să-i conducă pe ruşi la coliba din piatră unde fugarii dormeau fără să suspecteze nimic.

Jean-Pierre voise din tot sufletul să sară în elicopter şi să ajungă acolo imediat.

Anatoli fusese mai circumspect.

— Noi avem o vorbă în Mongolia: „Nu scoate penisul până când curva nu deschide picioarele". Halam poate minte. Dacă spune adevărul, tot se poate să nu fie capabil să dibuie coliba, mai ales pe timp de noapte, mai ales din aer. Şi chiar dacă o găseşte, poate au plecat.

— Deci, ce crezi că ar trebui să facem?

— Trimit o echipă înainte – un căpitan, cinci soldaţi şi un cal, cu Halam ăsta, desigur. Ei pot să plece imediat. Noi putem să ne odihnim până găsesc ei fugarii.

Precauţia lui fusese justificată. Echipa de căutare plecată înainte raportase înapoi prin radio, la trei şi jumătate, spunând că găsiseră coliba goală. Cu toate astea, adăugaseră, focul era încă aprins, aşa că Halam spusese, probabil, adevărul. Anatoli şi Jean-Pierre ajunseseră la concluzia că Ellis şi Jane se treziseră peste noapte, văzuseră că ghidul lor dispăruse şi deciseseră să fugă. Anatoli ordonase echipei să plece după ei, bazându-se pe Halam să le indice ruta cea mai probabilă.

În acel moment, Jean-Pierre se întorsese în pat şi căzuse într-un somn greu, motiv pentru care nu reuşise să se

trezească în zori.

— Cât e ceasul? îl întrebă el confuz pe Anatoli.

— Opt. Şi i-am prins.

Jean-Pierre tresări – apoi îşi aminti că simţise la fel şi înainte şi se dezumflase.

— Sigur? întrebă el.

— Putem să mergem şi să verifici de cum îţi pui pantalonii.

Fu mai rapid decât se crezuse în stare. Un elicopter pentru realimentarea cu combustibil ajunse chiar în momentul în care erau gata de îmbarcare, şi Anatoli fusese înţelept să aştepte câteva minute, până erau umplute rezervoarele, aşa că Jean-Pierre trebui să-şi mai reţină un pic nerăbdarea.

Plecară câteva minute mai târziu. Jean-Pierre se uită la peisaj prin uşa deschisă. În timp ce zburau prin munţi, îşi dădu seama că era cel mai sumbru şi aspru teritoriu pe care îl văzuse până atunci în Afganistan.

„Chiar a trecut Jane prin peisajul ăsta selenar arid, prins între gheţuri, cu un copil în braţe? înseamnă că mă urăşte cu adevărat ca să treacă prin atât de multe pentru a scăpa de mine, se gândi Jean-Pierre. Acum o să ştie că totul a fost în zadar. E a mea pentru totdeauna”.

Dar chiar fusese prinsă? Era îngrozit de încă o dezamăgire. Când va ateriza, va descoperi că echipa plecată înainte capturase o altă pereche de hipsteri sau doi alpinişti fanatici, sau chiar doi nomazi care arătau vag a europeni?

Anatoli arătă spre trecătoarea Kantiwar când zburară peste ea.

— Se pare că şi-au pierdut calul, adăugă el strigând în urechea lui Jean-Pierre peste zgomotul de motoare şi de vânt.

Jean-Pierre văzu destul de clar conturul unui cal mort în zăpezile de sub trecătoare. Se întrebă dacă era Maggie. Mai

degrabă spera să fie animalul ăla încăpăţânat.

Survolară Valea Kantiwarului, cercetând terenul după echipa plecată înainte. În cele din urmă, văzură fum: cineva aprinsese un foc ca să-i ghideze. Coborâră spre un petic de pământ neted din apropierea capului defileului. Jean-Pierre scrută zona în timp ce se apropiau de sol: văzu trei sau patru bărbaţi în uniforme ruseşti, însă n-o zări pe Jane.

Elicopterul ateriză. Jean-Pierre avea sufletul la gură. Sări pe pământ, cu o senzaţie de greaţă din cauza stării tensionate. Anatoli sări alături de el. Căpitanul îi conduse de la elicopter în jos, în defileu.

Şi acolo erau ei.

Jean-Pierre se simţi ca unul care fusese torturat şi în clipa aia îl avea pe torţionar în puterea lui. Jane era aşezată pe pământ lângă un pârâiaş, cu Chantal în poală. Ellis stătea în picioare în spatele ei. Amândoi păreau epuizaţi, învinşi şi demoralizaţi.

Jean-Pierre se opri.

— Haide încoace, îi zise el lui Jane.

Ea se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. Jean-Pierre văzu că o căra pe Chantal într-un fel de bandulieră în jurul gâtului, care îi lăsa mâinile libere. Ellis dădu s-o urmeze.

— Tu nu, spuse Jean-Pierre, şi Ellis se conformă.

Jane se opri în faţa lui Jean-Pierre şi se uită în sus la el. El ridică mâna dreaptă şi o lovi cu toată forţa peste obraz. Era cea mai satisfăcătoare lovitură pe care o dăduse vreodată. Ea se clătină înapoi descumpănită, în aşa fel că el se gândi că o să cadă. Dar ea îşi păstră echilibrul şi îl ţintui, sfidătoare, cu lacrimi de durere curgându-i pe faţă. Jean-Pierre îl văzu peste umărul ei pe Ellis făcând un pas brusc în faţă, apoi abţinându-se. Jean-Pierre era uşor dezamăgit: dacă Ellis încerca să facă ceva, soldaţii ar fi sărit pe el şi l-ar fi bătut. Nu conta: avea să-şi ia bătaia destul de curând.

Jean-Pierre ridică mâna ca s-o lovească din nou pe Jane.

Ea tresări şi o acoperi protector pe Chantal cu brațele. Jean-Pierre se răzgândi.

— O să fie destul timp pentru asta mai târziu, spuse el coborând mâna. Destul timp.

Jean-Pierre se duse înapoi spre elicopter. Jane privi în jos la Chantal. Bebeluşul se uita la ea, treaz, dar nu de foame. Jane o îmbrățişă, ca şi cum bebeluşul avea nevoie să fie consolat. Într-un fel, se bucura că Jean-Pierre o lovise, deşi fața încă o ardea de durere şi umilință. Lovitura fusese ca hotărârea definitivă într-un divorț: asta însemna că mariajul ei era, în cele din urmă, în mod oficial, definitiv încheiat, iar ea nu mai avea nicio responsabilitate. Dacă el ar fi plâns sau ar fi cerut iertare, sau ar fi implorat-o să nu-l urască pentru ce făcuse, s-ar fi simțit vinovată.

Dar lovitura încheiase totul. Nu-i mai rămăseseră sentimente pentru el: nicio fărâmă de iubire sau de respect, sau chiar de compasiune. „Este o ironie că trebuie să mă simt complet eliberată de el în momentul în care m-au capturat într-un sfârşit”, se gândea ea.

Până în acel moment fusese la conducere un căpitan, cel care călărise calul, dar ulterior prelua controlul Anatoli, contactul lui Jean-Pierre cu aspect de oriental. Când el dădu ordine, Jane conştientiză că ea înțelegea ce spunea. Era mai mult de un an de când nu mai auzise vorbindu-se ruseşte, şi la început sună ca un nonsens, dar în acel moment, că urechea ei era bine acordată, înțelegea fiecare cuvânt: Anatoli îi spunea unui soldat să-i lege mâinile lui Ellis. Soldatul, aparent pregătit pentru asta, scoase o pereche de cătuşe. Ellis ținu mâinile în față cooperant şi soldatul îl încătuşă.

Thaler arăta intimidat şi descurajat. Văzându-l încătuşat, învins, Jane simți un val de milă şi disperare, şi în ochi îi veniră lacrimi.

Soldatul întrebă dacă ar trebui s-o încătuşeze şi pe Jane.

— Nu, zise Anatoli. Ea are bebeluşul.

Fură mânați spre elicopter.

— Îmi pare rău. Pentru Jean-Pierre. N-am putut să ajung la el... se scuză Ellis.

Ea clătină din cap, ca să indice că nu era nevoie de scuze, însă nu reuşi să vorbească. Supunerea totală a lui Ellis o făcea furioasă, nu pe el, ci pe toată lumea care îi făcea asta: pe Jean-Pierre şi Anatoli, şi pe Halam, şi pe ruşi. Aproape îşi dorea să fi detonat explozibilul.

Ellis sări în elicopter, apoi întinse mâna în jos ca s-o ajute. Ea o ținu pe Chantal cu brațul stâng, ca să mențină banduliera în echilibru, şi-i dădu mâna dreaptă. El o trase în sus. În momentul în care erau cel mai aproape unul de altul, el murmură:

— Imediat ce decolăm, pălmuieşte-l pe Jean-Pierre.

Jane fu prea şocată ca să reacționeze, ceea ce fu, probabil, un noroc. Nimeni altcineva nu părea să-l fi auzit pe Ellis şi, oricum, niciunul dintre ei nu vorbea prea mult engleza. Ea se concentră pe încercarea de a arăta normal.

Cabina pasagerilor era mică şi goală, cu plafonul jos, aşa că oamenii trebuiau să se aplece. Nu era nimic înăuntru, în afară de o banchetă mică, fixată pe fuzelajul opus uşii. Jane se aşeză cu recunoştință. Putea să vadă în carlingă. Scaunul pilotului era ridicat la o jumătate de metru, un metru de podea, cu o scară lângă el, pentru acces. Pilotul era acolo – echipajul nu debarcase – şi elicele încă se învârteau. Zgomotul era foarte mare.

Ellis se ghemui pe podea lângă Jane, între banchetă şi scaunul pilotului.

Anatoli urcă împreună cu un soldat. Vorbi cu soldatul şi arătă spre Ellis. Jane nu auzea ce spunea, dar era clar din reacția soldatului că i se spusese să-l păzească pe Ellis: îşi luă de pe umăr puşca-automată şi o ținu lejer în mâini.

Jean-Pierre urcă ultimul. Rămase în uşa deschisă,

uitându-se cum se ridică elicopterul. Jane simți că intră în panică. Fusese foarte bine că Ellis îi spusese să-l pălmuiască pe Jean-Pierre când decolau, dar cum? în clipa aceea, Jean-Pierre era cu spatele la ei şi în picioare în uşa deschisă – dacă încerca să-l lovească, şi-ar fi pierdut, probabil, echilibrul şi ar fi căzut. Privi spre Ellis, în speranța că are s-o îndrume. Pe fața lui era o expresie neclintită, tensionată, dar nu se uită în ochii ei.

Elicopterul se ridică la doi metri jumătate, trei metri în aer, se opri o clipă, apoi făcu un fel de deviere, câştigând viteză, şi începu să urce din nou.

Jean-Pierre plecă de la uşă, traversă cabina şi văzu că n-are unde să se aşeze. Ezită. Jane ştia că ar trebui să se ridice în picioare şi să-l pălmuiască – deşi n-avea nicio idee de ce – dar înghețase pe locul ei, paralizată de panică. Apoi Jean-Pierre smuci degetul mare la ea, indicând faptul că ar trebui să se ridice.

Atunci cedă.

Era obosită, nefericită, îndurerată, înfometată şi jegoasă, şi el voia ca ea să se ridice, cărând greutatea bebeluşului lor, ca să stea el. Smucitura aceea disprețuitoare a degetului mare părea să rezume toată cruzimea, răutatea şi trădarea lui, şi o înfurie. Se ridică în picioare, cu Chantal legănându-se de gâtul ei, şi îşi împinse fața într-a lui, țipând:

— Mă, nenorocitule! Mă, nenorocitule!

Cuvintele ei se pierdură în urletul de motoare şi rafale de vânt, însă expresia ei facială îl şocă aparent, fiindcă făcu un pas înapoi, speriat.

— Te urăsc! țipă Jane.

Pe urmă se aruncă spre el cu mâinile întinse şi-l împinse înapoi violent prin uşa deschisă.

Ruşii făcuseră o greşeală. Una foarte mică, dar era tot ce avea Ellis, şi era gata să scoată maximum din asta. Greşeala lor era că-i legaseră mâinile în față, în loc de la spate.

El sperase că n-aveau să-l lege deloc – de asta nu făcuse nimic, cu un efort supraomenesc, când Jean-Pierre o pălmuise pe Jane. Existase o şansă ca ei să-l lase nelegat: la urma urmelor, era neînarmat şi în inferioritate numerică. Dar se părea că Anatoli era un om prudent.

Din fericire, nu Anatoli îi pusese cătuşele: un soldat o făcuse. Soldații ştiau că era mai uşor să se ocupe de un deținut ale cărui brațe erau legate în față – era mai puțin probabil să se împiedice şi putea să urce şi să coboare fără ajutor din camioane şi elicoptere. Deci, când Ellis îşi ținuse supus mâinile în față, soldatul nu se gândise de două ori.

Fără ajutor, Ellis nu putea să biruie trei oameni, mai ales că cel puțin unul din trei era înarmat. Şansele lui într-o luptă dreaptă erau zero. Singura lui speranță era să se prăbuşească elicopterul.

Timp de o clipă, timpul îngheță, când Jane rămase în uşa deschisă, cu bebeluşul legănându-i-se de gât şi uitându-se cu o expresie îngrozită cum Jean-Pierre cădea în aer. Şi în acel moment, Ellis se gândi: „Suntem la doar trei-patru metri în aer, ticălosul probabil o să supraviețuiască, din păcate”. Pe urmă apăru Anatoli şi-i trase mâinile lui Jane la spate, imobilizând-o. Aşadar, Anatoli şi Jane stăteau între Ellis şi soldatul de la celălalt capăt al cabinei.

Ellis se răsuci pe călcâie, țâşni spre scaunul ridicat al pilotului, îi prinse capul acestuia cu brațele încătuşate, trase lanțul de la cătuşe în carnea gâtului omului şi ridică.

Pilotul nu intră în panică.

Păstrându-şi picioarele pe pedale şi mâna stângă pe maneta pasului colectiv al elicei, întinse mâna dreaptă şi-l apucă pe Ellis de încheieturi.

Thaler avu o străfulgerare de groază. Era ultima lui şansă şi avea doar vreo două secunde. Soldatul din cabină se temu să folosească arma, de teamă că-l împuşcă pe pilot. Şi Anatoli, presupunând că era şi el înarmat, împărtăşea

aceeaşi teamă. Dar într-o clipă, unul dintre ei îşi dădu seama că n-aveau nimic de pierdut, fiindcă dacă nu trăgeau în Ellis, aeronava se prăbuşea oricum, deci îşi asumară riscul.

Umerii lui Ellis fură traşi în spate. O bucăţică de mânecă cenuşiu închis îi spuse că era Anatoli.

Jos, în botul elicopterului, trăgătorul se întoarse, văzu ce se întâmplă, şi dădu să iasă din scaunul lui.

Ellis trase sălbatic de lanţ. Durerea fu prea mare pentru pilot, care înălţă ambele mâini şi se ridică de pe scaunul său.

De îndată ce mâinile şi picioarele pilotului lăsară comenzile, elicopterul începu să se mişte sacadat şi să se legene în vânt. Ellis era pregătit pentru asta, şi se ţinu pe picioare proptindu-se în scaunul pilotului. Însă Anatoli, în spatele lui, îşi pierdu echilibrul şi-şi slăbi strânsoarea.

Ellis scoase pilotul din scaun şi-l aruncă la podea, apoi preluă controlul şi apăsă maneta pasului colectiv al elicei.

Elicopterul căzu ca o piatră.

Ellis se întoarse şi se pregăti pentru impact.

Pilotul era pe podeaua cabinei, la picioarele lui, ţinându-se de gât. Anatoli căzuse cât era de lung în mijlocul cabinei. Jane stătea ghemuită într-un colţ, cuprinzând-o protector în braţe pe Chantal. Căzuse şi soldatul, însă el îşi recăpătă echilibrul şi era în genunchi, îndreptându-şi Kalaşnikovul spre Ellis.

Când apăsă pe trăgaci, roţile elicopterului se loviră de sol.

Impactul îl aruncă pe Ellis în genunchi, dar era pregătit pentru asta şi îşi păstră echilibrul. Soldatul se împletici într-o parte, împuşcătura lui trecând prin fuzelaj la un metru de capul lui Ellis, pe urmă rusul căzu în faţă, scăpând arma şi amortizându-şi căderea cu mâinile.

Ellis se aplecă în faţă, luă puşca şi o ţinu neîndemânatic în mâinile încătuşate.

Era o clipă de bucurie pură.

Îşi recâştigase poziţia. Fugise, fusese capturat şi umilit, suferise de frig, de foame şi de frică, şi fusese neputincios când Jane fusese pălmuită. Dar, în cele din urmă, avea şansa să riposteze şi să lupte.

Îşi luă degetul de pe trăgaci. Mâinile îi erau legate prea aproape una de alta ca să ţină Kalaşnikovul în poziţie normală, însă era capabil să susţină ţeava neconvenţional, utilizându-şi mâna stângă ca să ţină încărcătorul curbat chiar în faţa apărătorii trăgaciului.

Motorul elicopterului se opri şi elicele începură să încetinească. Ellis se uită în cabina de pilotaj şi-l văzu pe trăgător sărind prin uşa laterală a pilotului. Trebuia să obţină controlul asupra situaţiei rapid, înainte ca ruşii să-şi vină în fire.

Se mişcă în aşa fel că Anatoli, întins pe podea, se afla între el şi uşă. Atunci, puse ţeava puştii pe obrazul lui Anatoli.

Soldatul se holbă la el, părând speriat.

— Ieşi afară, şuieră Ellis cu o smucitură din cap.

Soldatul înţelese şi sări prin uşă.

Pilotul era încă lungit, aparent cu probleme de respiraţie. Ellis îi trase un picior ca să-i reţină atenţia, apoi îi spuse şi lui să iasă. Omul se luptă să se ridice în picioare, încă ţinându-se de gât, şi ieşi în acelaşi mod.

— Spune-i tipului ăstuia să iasă din elicopter şi să stea foarte aproape cu spatele la mine, îi zise Ellis lui Jane. Repede, repede!

Jane strigă un potop de cuvinte în rusă către Anatoli. Omul se ridică în picioare, îi aruncă lui Ellis o privire încărcată cu ură şi coborî încet din elicopter.

Ellis îşi puse ţeava puştii în ceafa lui Anatoli şi zise:

— Spune-i să-i facă pe ceilalţi să nu se mişte.

Jane vorbi din nou, şi Anatoli strigă un ordin. Ellis se uită

în jur. Pilotul, trăgătorul şi soldatul care fuseseră în elicopter erau în apropiere. Chiar dincolo de ei era Jean-Pierre, aşezat pe jos şi strângându-se de gleznă. „A căzut bine, se gândi Ellis. N-are prea multe probleme”. Mai departe erau alți trei soldați, căpitanul, calul şi Halam.

— Spune-i lui Anatoli să-şi descheie haina, să scoată încet pistolul şi să ți-l dea ție, îi mai zise Ellis lui Jane.

Jane traduse. Ellis apăsă mai tare în carnea lui Anatoli când acesta scoase pistolul din toc şi-l întinse în spatele lui.

Jane îl luă de la el şi i se adresă iar femeii:

— E un Makarov? Da. O să vezi piedica de siguranță în stânga. Mişc-o până acoperă punctul roşu. Ca să încarci arma, trage mai întâi înapoi culisorul de deasupra prinderii, apoi apasă pe trăgaci. OK?

— OK, răspunse ea.

Era albă şi tremura, totuşi expresia feței sale arăta hotărâre.

— Spune-i să le ceară soldaților să-şi aducă armele aici, unul câte unul, şi să le arunce în elicopter.

Jane traduse, şi Anatoli dădu ordinul.

— Îndreaptă pistolul spre ei când se apropie, adăugă Ellis.

Unul câte unul, soldații veniră şi se dezarmară.

— Cinci tineri, zise Jane.

— Ce vrei să spui?

— Erau căpitanul, Halam şi cinci tineri. Văd doar patru.

— Spune-i lui Anatoli că trebuie să-l găsească pe celălalt dacă vrea să trăiască.

Jane strigă la Anatoli, iar Ellis fu surprins de vehemența din vocea ei. Anatoli păru speriat când strigă comanda. O clipă mai târziu, cel de-al cincilea soldat veni în jurul cozii elicopterului şi-şi predă arma la fel ca şi ceilalți.

— Bravo, îi spuse Ellis lui Jane. Ar fi putut să strice totul. Acum, să se întindă toți pe jos.

Un minut mai târziu, zăceau toți pe pământ, cu fața în jos.

— Trebuie să tragi în cătuşele mele, îi ceru el lui Jane.

Puse puşca jos şi-şi ținu brațele întinse spre uşă. Jane trase înapoi glisorul pistolului, apoi îi plasă botul pe lanț. Se poziționară în aşa fel încât glonțul să treacă prin uşă.

— Sper să nu-mi rupă afurisitele de încheieturi, adăugă Ellis.

Jane închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

— Au, la naiba! urlă Ellis.

La început îl durură puternic încheieturile. Pe urmă, după o clipă, îşi dădu seama că nu erau rupte, ci doar lanțul.

Luă puşca automată.

— Acum vreau radioul lor, zise el.

La ordinul lui Anatoli, căpitanul începu să dezlege o cutie mare de pe spatele calului.

Ellis se întrebă dacă elicopterul avea să mai zboare. Trenul de rulare era distrus, desigur, şi era posibil să fie tot felul de alte deteriorări, dar motorul şi dispozitivele principale de control erau deasupra. Îşi aminti cum, în timpul bătăliei de la Darg, văzuse un Hind la fel ca ăsta căzând de la cinci-zece metri, apoi ridicându-se din nou. „Şi porcăria asta ar trebui să zboare dacă cealaltă a făcut-o, se gândi el. Dacă nu”.

Nu ştia ce avea să facă în caz contrar.

Căpitanul aduse radioul şi-l puse în elicopter, pe urmă plecă din nou.

Ellis îşi permise o clipă de răgaz. Cât timp avea radioul, ruşii nu puteau să-şi contacteze baza. Asta însemna că nu puteau să facă rost de întăriri, nici să avertizeze pe nimeni despre ce se întâmplase. Dacă Ellis ajungea cu elicopterul în aer, avea să fie în siguranță în privința urmăririi.

— Ține pistolul țintit spre Anatoli, îi zise el lui Jane. Mă duc să văd dacă zboară chestia asta.

Jane găsi pistolul surprinzător de greu. Îşi ţinu braţul întins, ţintindu-l pe Anatoli, pentru o vreme, dar în curând trebui să lase braţul jos, să se odihnească, în timp ce cu mâna stângă o bătea uşor pe spate pe Chantal. Fetiţa plânsese, se oprise şi pornise din nou, în ultimele câteva minute, însă ulterior încetase.

Motorul elicopterului porni, protestă şi ezită. „Oh, te rog, porneşte, se rugă ea. Te rog să mergi”.

Motorul urlă prinzând viaţă, şi ea văzu lamele învârtindu-se.

Jean-Pierre ridică privirea.

„Să nu îndrăzneşti, se gândi ea. Nu mişca!”

Jean-Pierre se săltă în sus, se uită la ea, apoi se ridică dureros în picioare.

Jane îndreptă pistolul spre el.

El porni spre elicopter.

— Nu mă face să te împuşc! ţipă ea, dar vocea îi era înecată de zgomotul crescând al elicopterului.

Anatoli îl văzuse pe Jean-Pierre, fiindcă se rostogoli şi se ridică. Jane îndreptă pistolul spre el. Rusul ridică mâinile într-un gest de predare. Jane întoarse pistolul înapoi către Jean-Pierre, care continua să se apropie.

Jane simţi elicopterul tremurând şi încercând să se ridice.

Jean-Pierre era mai aproape. Putea să-i vadă faţa clar. Mâinile lui se întinseră larg într-un gest de rugăminte, însă în ochi avea o lumină nebună. „Şi-a pierdut minţile, chibzui ea. Dar probabil că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă”.

— O voi face! strigă ea, deşi ştia că el nu putea s-o audă. Te împuşc!

Elicopterul se ridică de la sol.

Jean-Pierre o rupse la fugă.

Pe măsură ce aeronava se înălţa în aer, el sări şi ateriză pe punte. Jane spera că avea să cadă din nou, dar el se

stabiliză. Se uită la ea cu ură în ochi şi îşi adună forțele să țâşnească.

Ea închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Arma trosni şi îi jucă în mână.

Deschise din nou ochii. Jean-Pierre era încă în picioare, cu o expresie de uimire pe față. O pată neagră i se întindea pe pieptul hainei. Panicată, Jane apăsă pe trăgaci din nou, şi din nou. Le rată pe primele două, dar ultima păru să-l lovească în umăr. El se răsuci spre exterior şi căzu în față prin uşă.

Apoi dispăru.

„L-am ucis”, se gândi ea.

La început simți un fel de euforie sălbatică. Încercase s-o captureze şi s-o închidă, şi s-o facă sclava lui. O vânase ca pe un animal. O înşelase şi o bătuse. Şi îl ucisese.

Pe urmă, fu copleşită de durere. Se aşeză pe punte şi suspină. Chantal începu să plângă şi ea, şi Jane îşi legănă bebeluşul în timp ce plângeau împreună.

Nu ştia de când stătea acolo. În cele din urmă, se ridică în picioare şi se duse în față, ca să stea lângă scaunul pilotului.

— Eşti bine? strigă Ellis.

Ea dădu din cap şi încercă un zâmbet slab.

Ellis îi zâmbi ca răspuns, apoi arătă la un indicator pe bord şi strigă:

— Uite – rezervoare pline!

Ea îl sărută pe obraz. Într-o zi avea să-i spună că l-a împuşcat pe Jean-Pierre, dar nu în clipa aia.

— Cât de departe e frontiera? îl întrebă ea.

— La mai puțin de o oră. Şi nu pot să trimită pe nimeni după noi, fiindcă radioul lor e la noi.

Jane se uită prin parbriz. Drept în față văzu munții cu crestele albe pe care ar fi trebuit să-i escaladeze. „Nu cred că aş fi putut s-o fac, îşi zise ea. Cred că m-aş fi culcat în

zăpadă şi aş fi murit”.

Ellis avea pe față o expresie nostalgică.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

— Mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea un sandvici cu friptură de vită şi salată verde, roşii şi maioneză pe pâine de grâu, răspunse el, şi Jane zâmbi.

Chantal se agită şi plânse. Ellis luă o mână de pe manete şi-i atinse obrazul roz.

— Îi e foame, zise el.

— Mă duc să am grijă de ea, spuse Jane.

Se întoarse în cabina pasagerilor şi se aşeză pe bancă.

Îşi descheie haina şi cămaşa şi-şi hrăni bebeluşul în timp ce elicopterul zbura spre soarele care răsărea.

Partea a treia

1983
CAPITOLUL DOUĂZECI

Jane se simțea mulțumită în timp ce stătea pe scaunul din dreapta al mașinii lui Ellis care rula pe o șosea de la periferie. Fusese o după-amiază de succes. Pizza fusese bună, și lui Petal îi plăcuse la nebunie filmul *Strălucirea dansului*,

Ellis fusese extrem de tensionat când se gândise să le facă cunoștință fiicei și iubitei lui, dar Petal fusese încântată de micuța Chantal, și totul fusese ușor. Ellis se simțise atât de bine în legătură cu asta, că sugerase, când o lăsaseră pe Petal, ca Jane să meargă cu el și s-o salute pe fosta lui soție. Gill îi invită înăuntru și gânguri la Chantal, așa că Jane ajunsese s-o cunoască pe fosta lui soție, precum și pe fiica lui, și totul într-o singură după-amiază.

Ellis – Jane nu se obișnuise cu faptul că îl chema John, și decisese să-l strige numai Ellis – o puse pe Chantal pe bancheta din spate și urcă în mașină alături de Jane.

— Ei, ce crezi? întrebă el în timp ce plecau.

— Nu mi-ai spus că e drăguță, zise Jane.

— Petal e drăguță?

— Vorbesc de Gill, preciză Jane râzând.

— Da, e drăguță.

— Sunt oameni buni și nu merită să se amestece cu cineva ca tine.

Glumea, dar Ellis dădu din cap sumbru.

Jane se aplecă și-i atinse coapsa.

— N-am vorbit serios, îl asigură ea.

— Dar este adevărat.

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Trecuseră șase luni din

ziua în care scăpaseră din Afganistan. Din când în când, Jane izbucnea în lacrimi fără vreun motiv aparent, însă nu mai avea coşmaruri în care îl împuşca din nou şi din nou pe Jean-Pierre. Nimeni în afară de ea şi de Ellis nu ştia ce se întâmplase – el chiar mințise în fața superiorilor lui în legătură cu modul în care murise Jean-Pierre – şi Jane decise că avea să-i spună lui Chantal că tatăl ei murise în Afganistan în timpul războiului: nu mai mult de atât.

În loc să se întoarcă în oraş, Ellis o luă pe o serie de străzi dosnice şi parcă în cele din urmă lângă un loc liber cu vedere la apă.

— Ce facem aici? întrebă Jane. Ne pupăm?

— Dacă vrei tu. Adevărul e însă că vreau să vorbesc.

— OK.

— A fost o zi bună.

— Da.

— Petal a fost azi mai relaxată cu mine decât a fost vreodată.

— Mă întreb de ce.

— Am o teorie, zise Ellis. E datorită ție şi lui Chantal. Acum, că fac parte dintr-o familie, nu mai sunt o amenințare pentru casa şi stabilitatea ei. Cred că asta e, oricum.

— Are sens pentru mine. Asta ai vrut să vorbim?

— Nu. Părăsesc agenția, adăugă el ezitând.

Jane dădu din cap.

— Mă bucur mult, zise ea cu fervoare.

Se aşteptase la ceva de genul ăsta. El îşi încheiase conturile.

— Misiunea afgană s-a terminat, de fapt, continuă el. Programul de instruire al lui Masud e în curs de desfăşurare şi le-am livrat primul lot de arme. Masud e atât de puternic, încât a negociat cu ruşii un armistițiu de iarnă.

— Bine! zise Jane. Sunt pentru orice duce la o încetare a

focului.

— Cât am fost în Washington şi tu ai fost în Londra, mi s-a oferit alt loc de muncă. E ceva ce chiar vreau să fac, plus că se plăteşte bine.

— Ce e? întrebă Jane intrigată.

— Lucrul cu un nou grup operativ prezidențial pe crimă organizată.

Frica trimise un junghi în inima lui Jane.

— E periculos?

— Nu pentru mine. Eu sunt prea bătrân acum pentru munca sub acoperire. Datoria mea este să îndrum oamenii sub acoperire.

Jane putea să spună că nu era complet sincer cu ea.

— Spune-mi adevărul, ticălosule, zise ea.

— Păi, e mult mai puțin periculos decât ce am făcut. Dar nu e atât de sigur ca şi cum ai preda într-o grădiniță.

Ea îi zâmbi. Ştia la ce are să ducă asta, şi o făcea fericită.

— Şi o să am sediul aici, în New York.

Asta o luă prin surprindere.

— Serios?

— De ce eşti aşa mirată?

— Fiindcă am aplicat pentru un loc de muncă la Națiunile Unite. Aici, în New York.

— Nu mi-ai spus că ai de gând să faci asta! zise el decepționat.

— Tu nu mi-ai spus despre planurile *tale*, rosti ea cu indignare.

— Îți spun acum.

— Şi eu *îți* spun acum.

— Dar... m-ai fi părăsit?

— De ce ar trebui să trăim unde lucrezi tu? De ce n-ar trebui să trăim unde lucrez eu?

— În luna în care am fost despărțiți, am uitat complet cât de al naibii de sensibilă eşti, adăugă el.

— Corect.
Se aşternu tăcerea.
În cele din urmă, Ellis continuă:
— Păi, oricum, dacă tot o să locuim amândoi în New York...
— Am putea să împărțim menajul?
— Da, zise el ezitant.
Dintr-odată, ea regretă că-şi pierduse cumpătul. El nu era chiar nechibzuit, doar prost. Aproape îl pierduse acolo, în Afganistan, iar în acel moment nu putea să fie supărată pe el pentru foarte mult timp, fiindcă mereu îşi va aduce aminte cât de speriată fusese că puteau fi despărțiți pentru totdeauna şi cât de nespus de bucuroasă era că supraviețuiseră şi rămăseseră împreună.
— Bine, rosti ea cu o voce moale. Haide să împărțim menajul.
— De fapt... mă gândeam s-o facem oficial. Dacă vrei.
Asta aşteptase ea.
— Oficial, repetă ea ca şi cum nu înțelegea.
— Da, confirmă el neîndemânatic. Vreau să spun că am putea să ne căsătorim. Dacă vrei.
Ea râse cu plăcere.
— Fă-o cum trebuie, Ellis! îl îndemnă ea. Cere-mă!
El îi luă mâna.
— Jane, draga mea, te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?
— Da! Da! răspunse ea. Cât mai curând posibil! Mâine! Azi!
— Îți mulțumesc, zise el.
Ea se aplecă şi-l sărută.
— Şi eu te iubesc.
Rămaseră în tăcere apoi, ținându-se de mâini şi privind soarele care cobora pe cer. „Este amuzant, Afganistanul pare ireal acum, ca un vis urât, dar care nu mai e

înfricoşător”, se gândi Jane. Îşi amintea oamenii destul de bine – mullahul Abdullah, şi Rabia, moaşa, şi frumosul Mohammed, şi senzuala Zahara, şi loiala Fara, dar bombele şi elicopterele, frica şi greutățile păliseră în amintirea ei.

Asta era aventura reală, simți ea. Să se căsătorească şi s-o crească pe Chantal, şi să facă lumea un loc mai bun în care ea să trăiască.

— Mergem? o întrebă Ellis.

— Da.

Îi strânse mâna pentru o ultimă dată, apoi îi dădu drumul.

— Avem multe de făcut.

El porni maşina şi conduse înapoi în oraş.

BIBLIOGRAFIE

Următoarele sunt cărți despre Afganistan de scriitori care au vizitat țara de la invazia sovietică din 1979:

Chaliand, Gérard: *Raportul din Afganistan* (New York: Penguin, 1982).

Fullerton, John: *Ocupația sovietică din Afganistan* (Londra: Methuen, 1984).

Gall, Sandy: *În spatele liniilor rusești* (Londra: Sidgwick & Jackson, 1983).

Martin, Mike: *Afganistan*: *În interiorul unui bastion rebel* (Poole, UK: Blandford Press, 1984).

Ryan, Nigel: *Un război ciudat*. *Afganistan* (Londra: Weidenfeld & Nicolson, 1983).

Van Dyk, Jere: *în Afganistan* (New York: Coward – Mecann, 1983).

Cartea standard de referință despre Afganistan este:

Dupree, Louis: *Afganistan* (Princeton: Princeton University Press, 1980).

Pentru femei și copii recomand următoarele:

Bailleau Lajoinie, Simone: *Condițiile femeilor în Afganistan* (Paris: Éditions Sociales, 1980).

Hunte, Pamela Anne: *Contextul socio-cultural al perinatalității în Afganistan* (Ann Arbor: University Microfilms International, 1984).

Van Oudenhoven, Nico J.A.: *Jocuri de stradă comune afgane* (Lisse: Swets & Zeitlinger, 1979).

Cartea clasică de călătorie în Văile Panisherului și Nuristanului este: Newby, Eric: *O scurtă plimbare în Hindu Kush* (Londra: Seeker & Warburg, 1958).